SAYGIN ERSİN

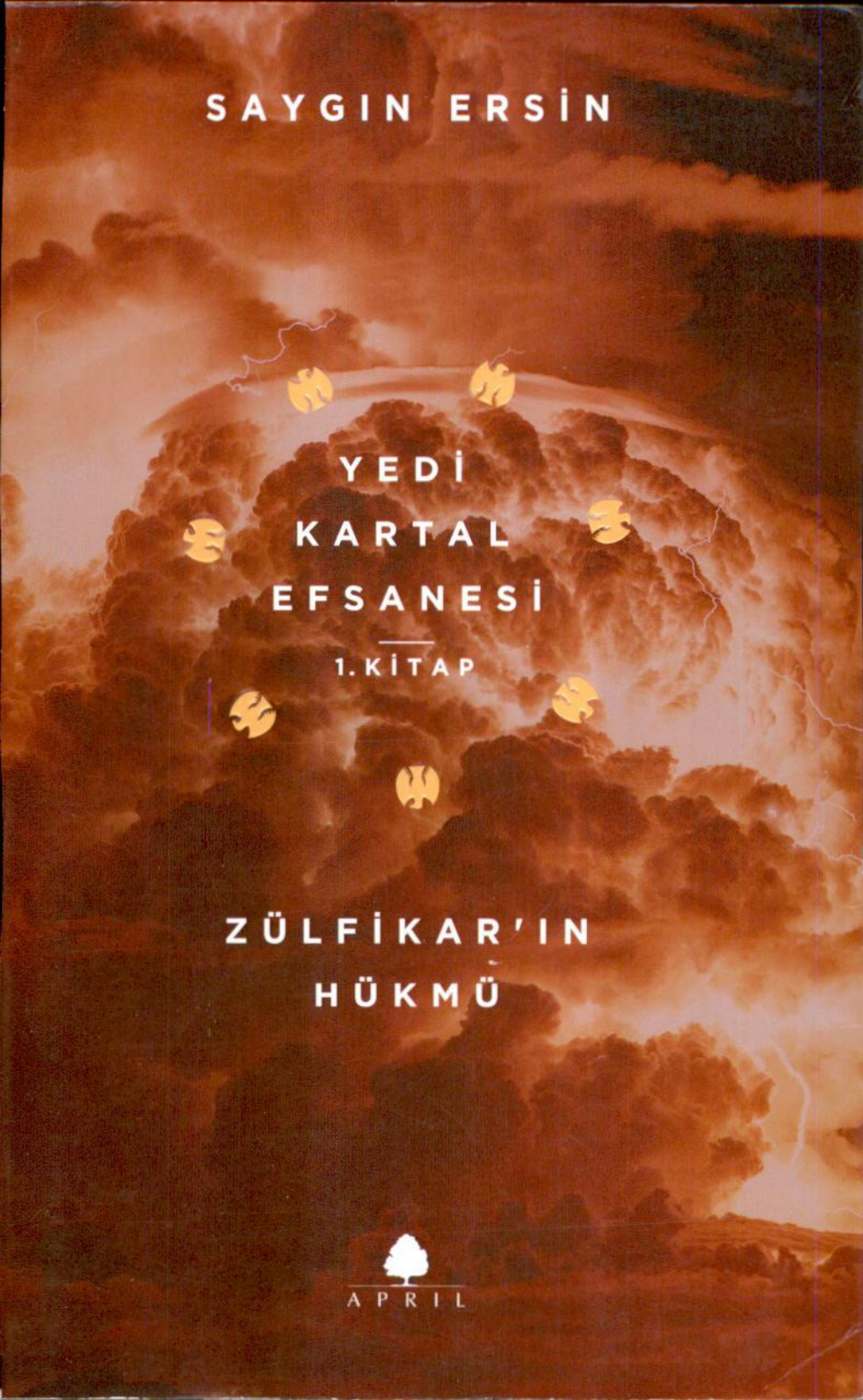

YEDİ KARTAL EFSANESİ

1. KİTAP

ZÜLFİKAR'IN HÜKMÜ

APRİL

APRIL

APRIL

Yayın No: 202

1. Baskı: Mayıs, 2020

ISBN: 978-605-5162-94-8

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Katkıda Bulunanlar
Sinem User KARA
Ozancan DEMİRIŞIK

Kapak Tasarım
Murat YILMAZ

İç Tasarım
ademsenel.com

Baskı
Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 13987

Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Bu kitabın yayın hakları April Yayıncılık'a aittir.

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

SAYGIN ERSİN

YEDİ KARTAL EFSANESİ

1. KİTAP

ZÜLFİKAR'IN HÜKMÜ

RİVAYETLER

Rivayet olunur ki, kadim zamanlarda büyü denilen kudret cennetin ve cehennemin kapılarının ardında kilitliymiş. Zaman yeniymiş, zaman körpeymiş daha. Akıl ve emek hüküm sürmekteymiş yeryüzünde. Tarlalar işlenmekte, nesiller yürümekteymiş. Topraktan evler, evlerden şehirler, şehirlerden ülkeler kurulmaktaymış. Her iki âlem de kıvanç duyarmış eylediklerinden. Lanetlenmişler ise, zamanlarının gelmesini beklerken, öfke, kin ve sabır biriktirirlermiş kuytu köşelerde.

Ve o şeytanmış ki bin türlü hilenin mucidi, kara kalpli uşaklarıyla birlikte göndermiş büyüyü yeryüzüne. Büyü güçlüymüş, büyü güzelmiş. İblisin hizmetkârları karanlık ilimlerin en iğrençlerini öğretmeye başlamışlar insanoğluna. Cehennemin alevleri yeryüzüne inmiş. Akıl, emek, erdem, mertlik... Güç denen dipsiz kuyuda yitip gitmiş hepsi.

Cennette çıt çıkmaz olmuş. Gördükleri ikinci ihanetmiş bu ama ilkinden daha ağır gelmiş. Zamanlarca susmuşlar, zamanlarca ihanetin yasını tutmuşlar. Onlar sustukça, yeryüzü cehenneme dönmekteymiş. Tereddütteymiş melekler. Kapılarının ardında tuttukları büyü, iblisin yeryüzüne gönderdiklerinden kat kat daha güçlüymüş ama bir şüphe kemirirmiş içlerini: "Ya bunu da şer yolunda kullanırlarsa, ya sanatımızı iblisin öğrettikleriyle yoğururlarsa!" Cennet ihanetin dehşetinde ve şüphenin esaretindeyken, iki melek atılmış ileriye: Harut ile Marut. Kefaletlerini vermişler ve cennetin sanatıyla yeryüzüne inmek için müsaade istemişler. Bir ışık parıldamış cennette zamanlar sonra ve göğün kapıları ardına kadar açılmış.

Rivayet olunur ki; melekler taifesinden Harut ile Marut, Babil şehrine inmişler ve yaşayanların arasından yüzlerini kara çıkarmayacak dokuz kişi seçmişler. Dokuz sanatı dokuzuna, dokuz ayrı öğütle vermişler: "Sanatın koruyucudur, kötü ilimlerden koru. Sanatın paktır, cehennemin kelamıyla kirletme. Sanatın kudretlidir, kudretinden taht kurma. Sanatın güzeldir, güzelliğinden kibirlenme. Sanatın eceldir, namerde katil olma. Sanatın yüceltir, layık olanı yücelt. Sanatın ezelidir, öğret ve ebedi kıl. Sanatın sırdır, dillere dolama. Sanatın cennetin kefaletini taşır, yeryüzünü ve gökyüzünü utandırma."

Harut ile Marut, sanatlarını bu kutlu kişilerin ellerine, kalplerine, dillerine ve kanlarına işlemişler. İlk ustalar denmiş isimlerine. Çok uğraşmışlar kara ilimlerin kökünü kazımak için ama çirkef damlamış bir kere dünyaya...

Dünya yürümüş, çağlar değişmiş. İlk ustalar söylencelere, cennetin kelamı da nesillere karışmış. Hangi hikmettendir bilinmez, kanlarında 'Meleklerin Sanatı'nı taşıyan çocuklar dünyaya gelmeye başlamış. Endermiş bu doğumlar. Birçoğu sanatının farkına varmadan göçüp gidermiş. Sanatını bilenler, cennetin öğütlerini bilmezlermiş. Korktukları başlarına gelmiş meleklerin. Şeytanın hizmetkârları, yetenekleriyle doğmuş çocukları binbir hainlikle ele geçirip, kötülüğün bataklıklarında yetiştirmeye başlamışlar. 'Meleklerin Sanatı' şerrin hâkimiyetine girmiş; cennetin kudreti, cehennemin kelamıyla karışmış. Yetenekleriyle dünyaya hükmedebildiklerini gören sanat sahiplerinin nefisleri kudurmuş. Sanatlarını şer yolunda kullanmaya başlamışlar. Kudretlerini tanımayanları bir el hareketiyle cehennem ateşlerine boğmuşlar, önlerinde eğilmeyenleri bir bakışla kendilerine kul etmişler, karşılarında durmaya kalkanların altlarındaki toprağı kaydırıp, gök kubbeyi başlarına yıkmışlar. Yine susmuş cennet lakin bu seferki öfkenin suskunluğuymuş. Ve ant içmiş gökyüzü bir daha yerin işine karışmamaya. Ve cennetin kapıları sonsuza kadar kapanmış.

Rivayet olunur ki, kadim zamanlarda, kalbindeki iyilik, elindeki keramet ve dilindeki bilgelik ile tanınan yüce bir kişi yaşarmış. Adına hekimlerin efendisi, tüm ilimlerin hakimi Lokman Hekim denirmiş. Yedi kartal beslermiş, ömrü yedi kartalının ömrü kadarmış. Hekim, bitkilerin dilini bilirmiş. Onlarla konuşarak, insanı ebediyete kadar yaşatacak bir iksirin reçetesini elde etmeyi başarmış. Lakin takdiriilahî öyle istemiş ki, Lokman Hekim Misis köprüsünden geçerken reçeteyi rüzgâra kaptırmış. Ebedi yaşamın sırrı da nehre kapılıp gitmiş. Ölümsüzlüğün insanoğlunun harcı olmadığını anlayan Lokman Hekim, bu hayalinden vazgeçip, ilmini hastalara ve düşkünlere adamış. 'Meleklerin Sanatı' Lokman'a da bahşedilmiş lakin cennetin öğütlerinden haberdar olan Hekim, ağzını sihirli kelamlara mühürlemiş. İnsanoğlunun büyüye ihtiyacı olmayacağına, kendisine bahşedilenlerle yetineceğine, harama el uzatmayacağına inanmış Lokman. Aklı, ötesini hiç kesmemiş. Yeryüzünün dirliğinden emin; kulağına gelen kötü haberleri nadirden saymış, duymazdan gelmiş.

Günlerden bir gün, şer gözüne görünmüş Lokman'ın. Sanatıyla doğmuş bir çocuğu ele geçirmek için neler yapıldığına şahit olmuş. Görmüş Lokman. Kan çağıldayan nehirler görmüş, kor olan şehirler, orak olup insan hasadına çıkan kara vicdanlı katiller, canının son mecaliyle evladına siper olan analar, develer yükü altın bedeliyle şer ellere satılan çocuklar. Görmüş Lokman, gördükçe içindeki öfke de büyümüş. Kara ustaların zindanlarını görmüş. Tertemiz çocukların vicdanlarının nasıl çürütüldüğüne, katillerin nasıl yetiştirildiğine şahit olmuş. Nefislerin bu kadar kudurabileceğini hiç düşünmemiş Lokman. Hele ki 'Meleklerin Sanatı'nın uğursuz menfaatlere alet edileceğini aklına bile getirmemiş o güne kadar. Saflığına lanet okumuş. Anlamış ki Hekim, kendisi yaşadığı âlemde dertlere deva ararken, kötülük almış yürümüş.

'Meleklerin Sanatı'nın, insanoğlunun elinde oyuncak olduğunu gören Lokman, bu gidişe bir hâl çaresi bulmak gerektiğine kanaat getirmiş. Yollara düşmüş. Diyar diyar gezmiş, yedi iklimi, dört mevsimi dolaşmış. Sanatlarıyla birlikte doğmuş, daha kötü ellerin ilişmediği çocuklar aramaya başlamış. Yetenekli gençler aramış Hekim. Zeki, gözü pek, aklı başında ama en önemlisi kalplerine kötülüğün zerresi dokunmamış olsunlar istemiş. Hem atılgan ve yırtıcı hem tufan gibi taşkın hem de kuzey rüzgârı gibi keskin olsunlar istemiş. İstemiş ki, kötü ellerin karabasanı, şerrin kıyameti haline gelsinler. Merhametli olsunlar istemiş, tokken açın halinden anlasınlar, kul hakkına kılıç çalmasınlar, harama el uzatmasınlar. İstemiş ki, kudretleri önünde dünya dize geldiğinde bile gurur içlerini çürütmesin.

Sonunda 'Meleklerin Sanatı'nı taşıyan yedi genç bulmuş. Yedisinin sanatı yedi ayrı kuvvete hükmedermiş. Lokman yedi genci eğitmiş, sanatlarında yüceltmiş, yüreklerine cesaret, dimağlarına irfan ekmiş. Toprağın hikmetini, ateşin kerametini, suyun bilgeliğini ve havanın alimliğini anlatmış onlara. Kardelene yol sormayı, karıncadan iz sürmeyi, uçan kuşa akıl danışmayı öğretmiş. Zamanları erişip, hepsi birer cengâver olunca, son öğütlerini verip kendi eliyle kılıç kuşatmış yedisine. Ocağın tılsımlı madalyonunu da kendi eliyle geçirmiş boyunlarına. Sonra, Lokman Hekim Ocağı'nın yedi kartalı, yedi keskin orak gibi dalmış şerrin arasına. Yediler öyle bir çökmüş ki karanlığın üstüne, şerrin efendileri ecellerinin nereden geldiğini bile anlayamamış.

Kötülük sahiplerinin hükümranlığı son bulmuş bulmasına lakin savaş çok uzun ve çetin geçmiş. Lokman Ocağı'nın kartalları bir bir düşmeye başlamış savaş meydanlarında. Nihayet ortalık durulup, toprak akan kanı emdiğinde, Hekim'in öğrencilerinden bir tek havanın ve iklimin efendisi Behruz Usta sağ kalabilmiş. Lokman Hekim ile Behruz, bağırlarına taş basıp

katlanmışlar yitirdikleri kardeşlerinin acısına. O diyarlara geri gelen huzurla avutmuşlar kendilerini. Lakin Hekim bilirmiş savaşın bitmediğini. Anlamış ki, ocağın kartalları bu diyarlar üzerinde dolaşmadıkça, huzur sonsuza dek sürmeyecek.

Hekim ile Behruz yeniden düşmüşler yollara yediyi tamamlamak için. Lokman beş yavru kartal taşımış yuvaya: Cihan, Cengiz, Selim, Melike ve Harun. Behruz Usta da Niran adında bir kız çocuğu bulmuş. Çocukların her biri sanatında hünerliymiş ama Niran bir başkaymış. Sanatı ateşe hükmedermiş. Behruz Usta elleriyle yetiştirmiş kızı. Çabuk büyümek zorundaymış çocuklar. Akranları oyun çağındayken, onlar kılıcı savuşturmayı, kem gözlerden, uğursuz sözlerden ve büyünün her türlüsünden sakınmayı öğrenmişler. Tez yetişmiş Yediler. Âlemin dirliğini gözetir olmuşlar, şer sahiplerine göz açtırmamışlar. Yaptıklarıyla insanların kalplerini kazanmışlar. İsimleri hep hayır dualarıyla anılır olmuş.

Zaman geçtikçe Niran Hatun'un ünü cihanı sarmış. Gazabı alev demekmiş, hiddeti yangın. Akkor kesilmiş ok gibi varırmış melanetin üstüne. Korku, yeis, gaflet... Yüreğinin alevinde boğmuş her birini. Savaş zamanı elinden gelenler, barış zamanı dilinden düşenler efsane olup ağızdan ağıza dolaşmış. Nerede dirliği bozacak bir oyun olsa, kendi varmadan ismi varırmış Niran Hatun'un. Araplar arasında 'Nar Sultan', Acem illerinde 'Nigah-ı Ateşin' diye tanınır olmuş.

Yediler mutluymuş, insanlar da öyle... Huzur hâkimmiş diyarlara ama bir düşünce kemirirmiş Lokman Hekim'in içini. Ölümü düşünürmüş... Kartallarının her biri gözünü budaktan sakınmayan birer cengâvermiş ama bilirmiş Lokman, ölüm her kula nasip edilmiş bir kere. Yaşlanmaktaymış Yediler. Zaman akmaktaymış ve zamanın ilacı yokmuş. "Şerri almışız karşımıza" demiş Hekim, "Bir insan ömrü kâfi gelir mi bu savaşa?" Yıllar önce kafasından sildiği ebedi yaşam arzusu, yeniden düşmüş aklına. Hekim, ölümsüzlüğün reçetesini kaybetmiş

kaybetmesine lakin oturup günlerce çalışmış. O kutlu bitkilerin kendisine anlattıklarını hatırlamaya çalışmış. Tüm ilmini ve irfanını dökmüş ortaya. Azmetmiş ve sonunda insanı ölümsüzlüğe kavuşturmasa da, yaşamı hatırı sayılır bir müddet uzatan bir iksir yapmayı becermiş. Yaptığı iksiri içen insanın zamanı elli yıl boyunca hiç akmazmış. Hazırladığı iksiri Yediler'e içirmiş. Sonra kelamını bir sayfaya yazıp yediye bölmüş. Her bir parçayı kerameti ilminden menkul lisanlarla ayrı ayrı şifrelemiş. Her bir şifrenin gizini, taştan oyduğu yedi madalyona okumuş. Kelamının yedi parçasını, yedi öğrencisine, yedi madalyonla birlikte vermiş ve demiş ki:

"Sizin için zaman elli yıl durdu. Artık insan elinden başka hiçbir şey sizi öldüremez. Ne hastalık, ne yaşlılık. İksirin anahtarını da size emanet ediyorum. Lakin sürekli cenktesiniz. Bela başınızdan eksik olmaz. Kelamımın sizde kalması tehlikelidir. Onları, ismini yalnız sizin bildiğiniz yedi emin insana emanet edin. İksir zamanı gelince de geri alın. Madalyonunuz boynunuzdayken yazıları okuyabilirsiniz. Dikkatli olun! Bir parçası bile kaybolursa iksiri yapmak mümkün olmaz. Hele reçete kötü ellere geçerse, bu vebalin altından ne bu dünyada, ne de öbür dünyada kalkabiliriz!"

Gel gör ki, şerrin kökünü kazımak mümkün değilmiş. Yediler'in tokadını yedikten sonra bir yerlere siner, yeniden ortaya çıkmak için fırsat kollarmış. Hele ki karanlık ilimlerin kudretli efendisi Sakafi, kötü hayvanların ve cehennem yaratıklarının kraliçesi Kamer-i Hail, Eflak illerinde yaşayan ve sihir marifetiyle ölümsüzlüğün sırrına eren derebeyi Kabbath... Bu üçü menfaatleri müsaade ettikçe el ele verip Lokman'ın ve Yediler'in karşısına çıkarlarmış.

Cenge devam etmiş Yediler. Hiç yılmamışlar. Lokman'ın iksiri ölümü Yediler'den uzak tutarmış ancak hainliğin, kalleşliğin, arkadan gelen kılıcın ve sinsi okun çaresi yokmuş. Ölüm kol gezermiş aralarında ama yılmazlarmış. Adlarına

Yediler denmiş bir kere, eksik kalamazlarmış. Yitirilen kardeşin yasını kısa tutup, yerini hemen doldurmaya bakarlarmış.

Hain pusu Harun Usta'yı almış aralarından. Anlamışlar ki ölümün çaresi yok. Lokman'ın öğrencilerinden zamanın efendisi Cihan Usta, İdris adında bir genç getirmiş ocağa. Hekim'in huzuruna çıkarmış. Harun Usta'nın yerini doldursun diye yetiştirmeye başlamışlar. İdris'in sanatı bitkilere hükmedermiş. Bir sözüyle gül dikenini oka, söğüt dalını kamçıya çevirirmiş İdris. Meşakkatli işmiş usta olmak. Hem sanatta ehil hem cenkte yürekli olmak gerekirmiş. At sırtını ev bilmek, mızraklar ormanına yalın kılıç girmek demekmiş usta olmak. İdris de yetişmiş. Kılıcını kuşanmış, iksirden içmiş, Yediler'den sayılmış.

Yıllar geçmekte, devletler kurulmakta, sultanlar devrilmekte ve milletler birbirleriyle savaşmaktaymış. Her şey gelip geçici, her şey faniymiş. Kadim olan bir tek Lokman'ın Yedileri'ymiş. Barış bir gelir bir gidermiş bu topraklara. Her gidişinde de bir evladını alıp götürürmüş Lokman'ın.

Bir kartal daha düşmüş. Kara bir ittifak bu sefer Melike Hatun'u almış aralarından. Kırk kara kılıcın arasında kalmış Melike ama sözünden dönmemiş, zalime boyun eğmemiş. Çok gözyaşı dökülmüş Melike Hatun'un ardından, günlerce yenilmemiş, içilmemiş. Ama ant verilmiş bir kere, sönmeyecekmiş bu Ocak. Yediler'i tamamlamak Niran'a kısmet olmuş bu sefer. Uzak illerin birinde sanatıyla doğmuş bir çocuk bulmuş, tutmuş ocağa getirmiş. Sanatı toprağa hükmedermiş çocuğun. Adı Salih'miş. Yediler'in yüzünü güldürmüş Salih. Bilirlermiş ki bu sanat sahiplerinin tekmeleri zelzele, yumrukları heyelan demekmiş. Topraktan asırlık izleri sorar, unutulmuş haberleri alırlarmış. Niran Hatun, sanatından önce bileğini kullanmayı öğretmiş Salih'e. Bilirmiş ki savaş meydanında büyünün fazla hükmü yok. Yirmi kalleş çeviriverdi mi etrafını, istersen sanatının en kudretlisi ol, yine de payına ölüm düşer...

"Dinleyeceksin, koklayacaksın, bakacaksın, dokunacaksın." demiş Salih'e, "Okun boşa gitmeyecek, kılıcın havayı kesmeyecek, kurtulacaksın ki saldırabilesin. Yapamazsan ne sanatın kalır geriye, ne de sen."

"Korkuyu unut." demiş, "Acıyı unut. Aklına geldiklerinde kellen gider. Eğer canın çok yanıyorsa, talihli say kendini. Hâlâ yaşıyorsun demektir. Yara sarılır, kırık kaynar ama bir tek ölümün çaresi yoktur."

Niran Hatun'un dediklerini kafasına kazımış Salih. Zaman geçmiş, yetişmiş ve Yediler'e bir yiğit olmuş çıkmış. Hatun da iftihar ediyormuş çırağıyla. Ayağına tez, eline atik bir usta olmuş. Sanatında yücelmiş. Cesareti dillere destan olmuş, kılıçtaki maharetiyle yedi düvele nam salmış. Çok merhametliymiş Salih, çok... Niran, çırağı kendisi gibi olsun istemiş. Gazabı gazabına, şiddeti şiddetine benzesin. Öyle bir öfke yanarmış ki Niran Hatun'un içinde, yılgınlık nedir bilmezmiş. Kaybedilen her yoldaş, ocağa kalkan her kılıç, bir intikam yemini daha demekmiş Niran Hatun için. Öyle bir ateşmiş ki içindeki, bazen kendini de yakarmış. Düşmanın aldığı her nefes utanç demekmiş.

"Savaş yarına bırakılmaz!" dermiş hep, "Birini boş verirsin, iki kişi çıkarlar karşına."

İşte böyle kara bir günün gecesinde, kendi intikamına, iki yoldaşı Cengiz ile Selim'i kurban vermiş Niran Hatun. İki yoldaşın birden gidişi çok sarsmış Yediler'i. Yeni ustalar yetiştirmek icap etmiş. Şükür ki 'Meleklerin Sanatı' hâlâ dolanırmış insanoğlunun arasında. Cihan Usta, Bengi adında yeniyetme bir kızcağız bulmuş. Sanatını şifa dağıtmak için kullanırmış Bengi. Bedene hükmedermiş, yılanlarla anlaşırmış. İdris Usta da İlyas'ı katmış ocağa. İlyas, sanatının sözünü sulara geçirirmiş. Muzip çocukmuş İlyas. Kahkahası yürekleri ferahlatırmış. Gelişiyle çehresi değişmiş ocağın. Kederlerini unutturmuş, neşelerine neşe katmış... Ocağın çıraklardan yana şansı açıkmış.

Hepsi doldurmuş koyuldukları yerleri. Bengi ile İlyas da büyümüşler, Yediler'e katılmışlar. Kardeşlerin düşmesine alışır olmuş Yediler. Bilirlermiş her an bir kartalın daha solabileceğini ama akıllarından da ırak tutarlarmış bunu. Öyle yazılmış kaderleri. Bir yiğit düşecek, bir kartal yükselecekmiş yerine. Giden her kardeş gelenlere şan olacakmış, şeref olacakmış, irfan ve cesaret olacakmış. Böyle kadim kalacakmış ocakları.

Zaman dönmüş ve Devlet-i Al-i Osman cihanda hüküm sürmeye başlamış. Dünyanın yüreği Şehr-i İstanbul'da atar olmuş. Bu büyük başkentin başına üşüşen belalar da büyükmüş. Kan içicilerden kara kalpli büyücülere, yedi düvelin melaneti toplaşmış hükümdarlığın kalbine lakin Solaklar hiçbirine aman vermemiş. Akılları başlarında, yakışıklı ve gözü pek yeniçeriler olan Solaklar özenle seçilip yetiştirilirlermiş. İşleri padişahı korumakmış. Savaşta dört bir yanını çevreler, hünkâra kimseyi yaklaştırmazlarmış. İsimleri, yaylarını sol elleriyle tutmalarından gelirmiş. İyi ata biner, yaman kılıç kullanırlarmış. Aralarından on iki tanesine Solakan-ı Humayun denirmiş. Bunlar savaş zamanı bile saraydan ayrılmaz, Osmanlı'yı karanlık yaratıkların şerrinden korurlarmış.

Bitmez bir savaş başlamış yine. Sakafi'nin uşaklarını halletmişler, Hail'in kurt sürüleri dadanmış İstanbul'a. Onları savmışlar, bu sefer Kabbath katillerini salmış üzerlerine. Solakan'ın kanı, pis kanlara karışmış asırlarca. Her belayı söküp atmışlar şehrin kalbinden, ama bir kavim dadanmış ki İstanbul'a, ne kesmekle bitirebilmişler ne de yıldırıp sürebilmişler: Geceliler denirmiş isimlerine...

Rivayet olunur ki, çok eski zamanlarda, gökyüzü bir kez daha gazaba gelip yeryüzünde yaşayanların diyarlarını sonsuza dek ayırdıktan sonra, iki nehrin kavuştuğu yerde Arvaza namında bir şehir kurulmuş. Yazgısı ayrı yazılıymış bu şehrin. Türlü saadete, türlü sefahate, türlü melanete gebeymiş. Zamanı geldiğince doğururmuş.

Şimdi ismi ancak her iki yanın ariflerince bilinir bir kız çocuğu dünyaya gelmiş Arvaza'da. Neslinden soylu, güzel ve kibarmış. Yedisinde bülbüllere şarkılar öğretmiş köşkünün bahçesinde, onunda zanaat edinmiş türlü mücevheri işlemiş, on üçünde cümle ulemayı susturmuş, on altısında bir hain sevda düşmüş kalbine... Arvaza'nın zenginliğiyle, kurnazlığıyla bilinir bir ailesinden gelirmiş sevdalandığı adam. Otuzunu geçkinmiş. Dünyalığı tamammış ama bir kıskançlık tütermiş yüreğinde. Kızın soyunu kıskanırmış. "Nasıl olur?" dermiş. "Nasıl olur da, serveti benimkinin onda biri bile etmeyen bir sülale benden daha soylu sayılır, benden daha ileride tutulur, lafımın üzerine laf söyler Arvaza'da?" Kızın ulemaya diz çöktüren aklı, Zühal yıldızının, dolunayla birlikte Arvaza üzerinde parladığı bir zamanda bedenine boyun eğmiş. Adamın fesadı, kızın rahmine kök salmış.

Akasya bahçelerinde geçen birkaç geceden sonra sırra kadem basmış adam. Peşine düşmek, izini sormak gururuna zor gelmiş kızın. Sabrını umuduna katıp beklemeye başlamış. Üç dolunay geçmiş gidişinin üzerinden, haber çıkmamış. Kızcağız canından endişelenir olmuş sevdiğinin. Yaşamayı haram etmiş kendine, gözyaşları şebnemlerle birlikte ıslatmış bahçesinin çiçeklerini. Kızcağız dört duvarın arasında kendi derdine yanarken, Arvaza çalkalanmaktaymış. Bilen bilmeyen, tanıdık tanımadık, hayırlı uğursuz herkes bu şaibeli gebeliği konuşmaktaymış. O güne kadar toz kondurmadıkları, her eylediğinden gururla bahsettikleri kızlarına hesap sormak zül gelmiş köşkün büyüklerine. Dedikoduları duymazdan gelmek mümkünmüş ama gözün gördüğüne inanmamak da mümkün değilmiş. Bu soylu ailenin bir açığı bulunmuş ya bir kere; alaylar, sataşmalar, kinayeli şiirler tırmalamaya başlamış köşkün duvarlarını. En nihayet, dördüncü dolunay göründüğünde kız artık dayanamamış, dikilmiş ahalinin karşısına. Önce dilinin en keskin tarafıyla lanetler okumuş fesatlıklarına, sonra hakikati tükürmüş suratlarına. Karnındaki yükü, sevdiğine

kefaleti ile karşılarında dimdik duran bu kızı görünce utanmış ve susmuş Arvaza.

Huzur fazla sürmemiş. Kara yazılmış bir talihin son satırlarını okumaktaymış kader. Gebeliğinin beşinci ay dönümü yaklaşmaktaymış. Kız, beş ay boyunca her sabah yaptığı gibi, yine güneşin Arvaza'nın doğu kapısı üstünden yükselişini seyrediyormuş... Her sabah ayrı bir umut demekmiş kız için. Güneşin yükselişiyle birlikte, gözlerini kapıdan ayırmadan beklemeye başlar, son ışıklar Arvaza'nın üzerinden çekilene dek kıpırdamadan durur, sonra matem içinde geçen bir günü daha gözyaşlarıyla lanetlemek için odasına çekilirmiş. Lakin o sabah bir başka gelmiş güneş. İlk ışıkları, doğudan yükselen bir toz bulutunu aydınlatmış. Sonra dörtnala gelen bir atlıyı görünür etmiş kızın gözüne. Gördüğüne inanamamış kız. Gelen sevdiğiymiş. Aylardan sonra ilk defa gülmüş yüzü, yeniden şarkılar söylemeye başlamış. En şakrak kumaştan elbiselerini giymiş, en cıvıltılı kokularını sürmüş, kendi işlemesi zümrüt takılarını takıp sevdiğini beklemeye başlamış.

Güneş Arvaza'nın tepesine dikildiğinde, köşkün kapısı vurulmuş. Hizmetçilerden önce davranıp kapıya koşmuş kız. Gelen emirinin muhafızlarıymış. Kızın babası derhal saraya çağrılmaktaymış. Emir büyük yerden, çaresiz koşmuş gitmiş adamcağız. Saraya varıp huzura çıktığında, emirin öfke saçan gözleri karşılamış adamcağızı. Hemen arkasında da kızının sevdiği olacak soysuz dikilmekteymiş. Emir destursuz girmiş lafa: "Kızın," demiş, "hiç mi utanmaz iftira atmaya?" Adamcağız şaşırmış. Önce efendiliğini bozmadan, dilinin döndüğünce anlatmaya çalışmış kızının hallerini. Lakin düzen kurulmuş bir kere. Kızın babası edepsizliğin, desisenin, hıyanetin bu türlüsüne ömründe ilk defa şahit oluyormuş. Dimağı almamış dönenleri. "Kızım masumdur." demiş adam, "İftira, yalan nedir bilmez. Sözüne sade ben değil herkes kefildir Arvaza'da." Ne derse desin, emir ile arkasındaki soysuz ağız birliği edip

adamcağızın iffetine leke üzerine leke çalıyorlarmış. Nihayet, laf iftiraları dolaşıp, kızın karnındakinin Arvaza'nın cümle it kopuğunun marifeti olduğuna gelince, adamcağız dilinden bir şey gelmeyeceğini anlayıp, elinden gelene sarılmış. İlk kılıçta davranan muhafızlardan birini yere sermiş. Düzene ortak olan emiri bir tekmede tahtından yuvarlamış. Kılıcının ikinci kalkışı, kızına uzana eli bileğinden ayırmış. Tam kızına uzanan çatal dili de kopartıp alacakmış ki, emirin canhıraş çığlıklarına yetişen muhafızlar, adamcağızın üzerine çullanıvermişler.

Düzenin gerisi kolay gelmiş. Babanın öfkesi işlerini kolaylaştırmış emir ile adamın. Şehrin ileri gelenleri toplanmış hemen. Hüküm çabuk verilmiş: "Kızı soylulara iftira atan, kendisi emirin sarayında kılıç çeken bu adamın tüm malı ile mülküne el konulacak, uşakları ve köleleri pazarda satılacak, cümle ailesi Arvaza'dan sürülecek!" Şeytan ruhluların canına minnetmiş bu karar. Meydan onlara kalacakmış. Kimileri hükmü içlerine sindirememiş ama emirin korkusundan seslerini çıkaramamışlar.

Hüküm tez inmiş ailenin tepesine. Konak ateşe verilmiş, ambarlar talan edilmiş, uşaklar ve hizmetçiler zincirlere vurulmuş. Emirin askerleri kudurmuşçasına yakıp yıkarken, kızcağız her gün doğumunda, sevdiğinin gelişini beklediği yerden seyrediyormuş dünyasının başına yıkılışını. Yumruklarını sıkmış, ağlamadan tek bir kelime yalvarmadan. Zulme direnen iki oğlan kardeşinin katlini görmüş. İki kız kardeşinin saçlarından sürüklenerek esir kervanlarına götürülüşünü ve annesinin kendisine veda bile etmeden koca yadigârı hançeri kalbine saplayışını.

Kedere tez giden, kara bir küheylanın terkisine atılmış kız. Tam bir gece at sürülmüş ve güneşin kumları kavurmaya başladığı bir vakitte, çölün ortasına bırakılıvermiş. Kızcağız, yaşlı gözleriyle şehre doğru uzaklaşan atlıların arkasından öylece bakakalmış. Baktıkça gözlerindeki hüzün nefrete dönüşmüş.

Baktıkça içindeki öfke, atların havaya savurduğu çöl kumu gibi kabarmış. Gözyaşından kesilmiş gözleriyle güneşe bakmış kız. "Sen!" demiş, "Her sabah senin doğuşunla umut doğurdum ben. Meğer sen her sabah umutlarımı kavurmaya doğarmışsın. Şimdi sıra bana mı geldi? Bir de beni mi kavurmak istersin? Hadi o zaman! Ateşini esirgeme benden. Üzerimde parladığın her âna lanet olsun! Işığına lanet olsun! Aydınlığına lanet olsun!" Kız güneşin altında bir gün boyunca ve dudaklarından bedduasını eksik etmeden öylece oturmuş. Güneş tenini yakmış, gözlerini kavurmuş ama sesini boğamamış.

Nihayet gece çöküp, kan renginde bir dolunay gökyüzünde yükselmeye başladığında, kızın da karnına korkunç bir sancı saplanmış. İhanetin rahmine girmesinden sonra yükselen beşinci dolunaymış bu. Sancı yükselip tüm bedenini kaplamış. "İntikam!" diye haykırmış kız kan rengindeki dolunayın suratına doğru. Bin hançer gibi saplanmış sancı her yerine. Bir kez daha haykırmış: "İntikam!" Kan içindeki baldırlarının arasından gelen iki bebeğin çığlığıyla birlikte, gökyüzünden gelen bir sesi işitmiş kızın kulakları: "İntikamın gururundur!" demiş ses: "Gururun kanındadır. İntikamın nefretindir, nefretin kanındadır. Kanınla hayat vereceksin, kanınla büyüteceksin, kanınla öldüreceksin!"

Kızcağız baldırlarının arasında yatan ikizlerini kucağına almış. Biri kız, biri erkekmiş. Dişleriyle sağ bileğini parçalayıp kızının ağzına, sol bileğini parçalayıp oğlunun ağzına dayamış.

Gece ilerlemiş. Kızcağız kucağında ikizleri, korku içerisinde ve yine lanetler okuyarak güneşin doğmasını beklemeye başlamış. Şafak sökmek üzereyken, sağ yanında bir mahlûk belirmiş. Çölün sakinlerinden bir tilkiymiş bu. Kendisini ve bebelerini çağırırmış. Tilkinin peşi sıra, doğmak üzere olan güneşten kaçarak bir mağaraya gelmişler. Tilki avladığı bir sansarı bırakmış önlerine. Kızcağız sansarı bebelerine kan etmiş. İkinci gün sansar ağzında bir yılanla gelmiş. Üçüncü gün

yılan bir fare tutmuş anayla çocuklarına. Dördüncü gün farenin tuttuğu akrebi, beşinci gün de akrebin soktuğu tilkiyi can etmişler bedenlerine. Ve bilmişler ki artık geceden başka mekân, kandan başka yaşam yokmuş kendilerine.

İşte yedi soyu yürüten, tüm Geceliler'ce kutlu bilinen kadim ikizler böyle doğmuş, böyle serpilmişler...

Asırlar geçiyor, devirler sona eriyormuş. Yediler ise, ne zaman başladığını dahi unuttukları savaşlarına devam ediyorlarmış. Ama kara yazgıları da yakalarını bırakmıyormuş asla. Lokman'ın kartallarından, zamanın efendisi, ocağa iki evlat yetiştiren Cihan Usta, gittiği yerden dönmemiş bir gece, sonraki gecelerde de görülmemiş... Yediler çok aramış Cihan Usta'yı ama nafile. Kasıp kavurmuşlar ortalığı, kurunun yanında yaşı da yakmışlar ama ne ölüsünü bulabilmişler ne de dirisini. Tam yüz on bir yıl beklemişler izinden nefesinden ufacık bir haber alabilmek için ama yok... Cihan Usta'nın derdine öyle bir düşmüş ki Yediler, yerine çırak yetiştirmeyi bile akıl edememişler. Kader o kız çocuğunu Salih Usta'nın karşısına çıkarmasaymış, belki daha yıllarca boş kalacakmış Cihan Usta'nın yeri. Güzelmiş kız. Hem de çok güzel. Salih Usta daha ilk görüşte anlamış kızın sanat sahibi olduğunu. Ender görülen bir sanat taşırmış kızcağız. Çok sevinmiş Salih. "Cihan Usta'nın yerini doldurur bu kız" demiş, almış ocağa getirmiş.

Bu sanatın en büyük silahı gözlermiş. İnsanın zihnine hükmedermiş bu sanat sahipleri. Gözlerini karşısındaki insanın gözlerine kilitledikleri vakit; zihinlerini ele geçirir, akıllarını okurlarmış. İstediklerini sevdirir, istediklerinden nefret ettirirlermiş. İstediklerini anımsatır, istediklerini unuttururlarmış. Zihinlere hatıralar ekler, hatıralar silerlermiş. Yetiştirmiş kızı Salih. Kıza ana olmuş, baba olmuş. Merhametinden, irfanından, cesaretinden fidanlar ekmiş kızın yüreğine. Türlü melanetten sakınmayı, kalbini karartmamayı, aklını ve sanatını hayır yolunda kullanmayı öğretmiş. Yıllar geçmiş, küçük kız

büyümüş. Sanatında yücelip, Yediler'in işlerine yetişir olmuş. Salih Usta gurur duyarmış kızıyla. Zarafeti, mağrurluğu, becerisi, cesareti göğsünü kabartırmış. Kem gözlerden korkmuş Salih Usta. Nazara gelmesin diye, celalli olsun diye alnına celî sülüs yazısıyla bir 'Elif' çekmiş vaktiyle. Ondan beridir adına Elif denilmiş. Adı gibi kutlu, adı gibi güzel olsun diye...

1

Sonbahar güneşi İshak Paşa Sarayı'nın asırlık kulelerini aydınlatmaya başlamıştı. Sarayın ayaklarının dibine serilmiş bu kahverengi şehir de yavaş yavaş yeni bir güne uyanıyordu. Sonbaharın şanslı, sıcak günlerinden biriydi bu. Az uzakta Ağrı Dağı, doğunun kadim muhafızı, bulutsuz gökyüzüne doğru tüm heybetiyle yükselmekteydi. Şanslı bir şehirdi Doğubayazıt. Nispeten ılık havası, ilerisindeki İran sınırı, Abdigör köftesi, tarihi, sarayı ve dağıyla şanslı bir şehir... Güneş, doğunun telaşeli hafızasına bir gün daha eklemek için yükseliyordu.

Üsteğmen Doğan Aral'ı yatağından kaldıran da aynı güneşti. Doğan, saatin zilinden önce uyanmanın mutluluğuyla yataktan fırladı ve perdeleri açtı. Gözleri parlak ışığa alışıp, karşısında dikilen heybetli dağı görebildiğinde alçak sesle mırıldandı: "Şanslı bir gün..." Bir yıldan uzundur Doğubayazıt'taydı ama bu koca dağın zirvesini daha önce ancak dört ya da beş defa bu kadar bulutsuz ve çıplak görebilmişti. Biraz seyretti Ararat'ı. Büyüktü dağ, çok büyük. İnsanı korkutacak kadar büyük. Manzarayı pencerede bırakıp banyoya gitti. Hızlı bir tıraş geçti. Yüzüne çarptığı kolonya cildini yakarken aynada kendini seyretmeye başladı.

Omuzları, karşısındaki aynayı neredeyse dolduracak kadar genişti. Eh, bu hâle getirene kadar az uğraşmamıştı hani... Derin bir nefes alıp göğsünü ve boyun kaslarını şişirdi. Bir seksenin birkaç santim altında olan boyu ile yeterince göze çarpan ve yeri geldiğinde tehditkâr durabilen bir görüntüye sahipti. Zaten bulunduğu yer ve konumu itibarıyla vücudunun bunlardan daha başka nitelendirmelerle anılması da imkânsızdı.

Seksi, çekici, etkileyici gibi sıfatları, bir yıl kadar önce ardında bırakmıştı. Uzundur tutmakta olduğu nefesini bıraktı ve özlediği şeyleri hatırlamaktan olsa gerek elini saçlarına götürdü. Sık, siyah ve fırça gibi dimdik duran saçları oldu olası sinirine dokunurdu. Ne kadar kısa kestirirse kestirsin, her zaman olması gerekenden daha uzun görünürlerdi. Yeniyetmeliğinde saçlarıyla çok uğraşmıştı ama herhangi bir müdahaleyi kabul etmediklerinden, kendisini bildi bileli hep aynı modelle dolaşmak zorunda kalmıştı. En son, harp okulunun ilk yıllarındaki bir eğitim sırasında, neredeyse bir haftadır gece gündüz kafasında duran miğferi çıkartıp, saçlarının bir tek telinin bile sağa ya da sola yatmadığını görünce 'pes' deyip saçlarıyla uğraşmaktan vazgeçmişti. Zaten birazcık uzatmaya kalktığında, saçlarının tıpkı ablası ve annesi gibi hemen kıvırcıklaşmaya başlayacağını, bunun da çalışmakta olduğu kurumda çok hoş karşılanmayacağını düşünüp, vücudunun en tepesindeki bu inat abidelerini çok fazla kafasına takmamaya karar vermişti. İki eliyle lavaboya yüklenerek aynaya biraz daha yaklaştı. Kendisiyle göz göze geldiğinde, tıpkı saçları gibi gözlerini de annesinden aldığı aklına geldi... Annesi, Doğan'a göre dünyanın en duru güzelliğine sahip olan o kadın, kendisini bu biçimli gözlerle ödüllendirmişti. Esmere yakın teniyle güzel bir uyum sağlayan koyu kestane rengi gözbebeklerini ve hemen üzerlerindeki geniş yay biçimli kaşları da esirgememişti tabii ki. Suratının ortasındaki burun babasının attığı bir kazık gibi duruyor olsa da, yüzünün tatlı yuvarlaklığı, küçük ve az bir şey dışarıya doğru kıvrılan çenesinin arasında o kadar da göze batmıyordu. Özetle yakışıklıydı. Sonra "Galiba," diye ekledi. Aslında hiç gerek yoktu bu 'galiba'ya. Tamamen mütevazılığından kaynaklanıyordu. Böbürlenmeyi sevmez, tezahüratların yerine içten ve sessiz takdirleri tercih ederdi. Genç bir jandarma komutanı olarak birçok başarılı operasyona imza atmıştı ama hiçbirini tek başına üstlenmeye yanaşmamıştı. Kendisini seven komutanlarının da dediği gibi, "sicili olması

gerekenden daha şatafatsızdı." Giyinmek için yatak odasına girdiğinde, Ararat bir kez daha gözüne çarptı. Koca dağa hürmetli bir bakış fırlattı.

Lojmanından çıkıp içtima alanına doğru yürümeye başladı. Diğer komutanlar cip kullanmayı tercih ederlerdi ama o, yol boyunca karşısına çıkan askerlerin çaktığı tedirgin selamları izlemeyi seviyordu.

Bütün jandarma alayında bilinirdi Doğan. Öyle durmaksızın sorun icat eden komutanlardan değildi. Tek bir olay perçinlemişti ününü. Doğan'a sataşan asker, on yıldan fazladır bu bölükteydi. Tüm alayın illallah ettiği otuz beşini geçkin kıdemli bir askerin gelip Doğan'a çatması, eratın tüm askerlik anıları içerisinde muhtemelen en heyecanlı olanıydı. Delirtilmediği sürece sakin yaradılışlı sayılabilirdi. Dayak atmak yerine askerleri yorarak hizaya getirmeyi tercih ederdi. Delirtilmediği sürece...

Doğan'a sataşan asker, on yıldan fazladır bu bölükteydi. Hani şu dışarıda yapacak fazla bir şeyi olmayan, terhisine yakın firar ederek ya da vukuat çıkararak askerliğini yakan cinslerden birisi. Doğan'ın bölük komutanı olarak atanmasından birkaç gün sonra, bu asker ilk vukuatını çıkarmış, sabah içtimasının sonunda Doğan'ın gözünün önünde kasaturasını, tezkeresine bir hafta kalan başka bir askerin kalçasına sokuvermişti. Kıdemli psikopat gitmek istediği yere, askeri hapishaneye gönderilmişti. Bıçaklanan çocuğun durumu ise çok daha kötüydü. Askerin bir daha asla tam olarak yürüyemeyeceğini öğrenen Doğan, bu işi kökünden çözmeye daha o gün yemin etmişti.

Nihayet, üç ay kadar önce askerin cezası bitmiş, bölüğüne geri gönderilmişti. Doğan yeminini unutmamış, askerin bir açığını kollamaya başlamıştı. Fazla beklemesine de gerek kalmamıştı zaten. Bir sabah askeri içtima alanında göremeyince, bölük astsubayına, 'paşanın' nerede olduğunu sormuştu. Başçavuş alçak bir sesle, adamın zaten bilinen durumunu Doğan'a

anlatmaya çalışmış ve koğuşta yatmakta olduğunu söylemişti. Doğan, gayet sakin bir ifade ile erata dönüp, yerlerinden kıpırdamamalarını emretmişti. Ardından askerler şaşkın bakışlarla Doğan Üsteğmen'in koğuşlara doğru koşuşunu izlemeye başlamışlardı. Bir dakika kadar süren sessizliği, birinci katın çerçevesiyle birlikte kırılan penceresi bozmuştu. Askerler, alayın şahit olduğu bu en heyecanlı vukuatı gözlerini kırpmadan izlemekteydiler. Kırılan pencereden dışarı fırlayan bizim kıdemli psikopattı. Adam toprak zemine patlayıvermişti. Hemen ardından Doğan, elinde koğuşun süpürgesiyle, iki ayağının üstüne, askerin hemen baş ucuna konuvermişti. Başına geleni hâlâ idrak edememiş bir şekilde, sürünerek kaçmaya çalışan askeri sırtına basarak yere sabitlemiş ve süpürgenin sapını dizinde kırıp "Allah yarattı" demeden adama girişmişti...

O dillere destan dayak aralıksız on dakika sürmüştü. Adamı yeteri kadar benzettiğine kanaat getiren Doğan, sopayı bir kenara fırlatmış, gayet sakin bir şekilde bölüğünün başına gitmiş ve astsubaya devam etmesini emretmişti. Başçavuş titreyen bir sesle, bölüğün tüm mevcuduyla üsteğmenin emir ve görüşlerine hazır olduğunu söylerken, arkada sıhhiye bölüğünden iki asker adamı yerden toparlamaktaydı. Erat öyle bir dehşet içerisindeydi ki, Doğan ancak ikinci kere "Merhaba asker!" dedikten sonra yüksek sesle bir "Sağol!" alabilmişti.

İkinci kattan yere inen ve hemen arkasından Doğan Üsteğmen ve koğuş süpürgesiyle tanışan askerin kemiklerinin kaynaması ve belinin düzelmesi elli günü bulmuştu ancak bu adamın tam olarak uslandığı anlamına gelmiyordu. Hastaneden çıktığının ilk haftasında şansını bir kez daha denemeye karar vermiş ve Doğan'a kasaturayla saldırmıştı. Bunu zaten beklemekte olan Doğan, bir yumrukta adamın burnunu suratına gömüvermişti. Birkaç hafta sonra da bir "sürün" emrine itaatsizlik etmesi, Doğan'ın adamı bizzat süründürmesiyle neticelenince, adam bu üsteğmenin yenilir yutulur cinsten birisi

olmadığını anlamıştı. Başında yirmi dört saat dikilen, dolu silahlı ve vur emirli iki nöbetçi nedeniyle firar şansı da bulamayan adam, askerliğin artık eskisi kadar eğlenceli ve rahat olmadığına karar vermiş, diğer askerler gibi gün saymaya başlamıştı. İşte Doğan'ı, Doğan Üsteğmen yapan olayların en önemlisi böyle vuku bulmuştu.

İçtima alanına yaklaştığında bölüğünün hâlâ kıpırdanmakta olduğunu gördü. Başçavuş, komutanın geldiğini görmüş, askerleri hizaya sokmak için daha fazla bağırmaya başlamıştı. Bölüğün önüne geldiğinde kımıldanmalar kesilmiş, ortalığı o bildik sessizlik kaplamıştı. Başçavuş selamını çaktı ve Doğan'a bölüğün mevcudunu ve her zaman olduğu gibi "emir ve görüşlerine" hazır olduğunu söyledi. Doğan erata döndü:

"Merhaba asker!" diye gürledi.

"Sağol!" diye cevapladı askerler hep bir ağızdan, her sabah yaptıkları gibi. Ses yeteri kadar güçlü çıkmıştı. Hizalar da nizami görünüyordu. Söylenecek bir şey yoktu. Doğan nerede ya da kimden öğrendiğini hatırlamıyordu ama bir komutanın her zaman bir emrinin ve bir görüşünün olması gerektiğini biliyordu. Gözlerini eratın üzerinde gezdirdi:

"Yarın da geldiğimde sizi kıpır kıpır görürsem fena olur, anlaşıldı mı?"

Askerler "Emredersin komutanım!" diye yanıtladı. Doğan sesini biraz daha yükseltti:

"Anlaşıldı mı?"

İçtima alanı askerlerin sesiyle çınladı:

"Emredersin komutanım!"

"İyi," dedi Doğan. Sonra günün ilk emrini verdi: "Spora başlayın."

Başçavuşun emirleri, çözülen palaskaların seslerine karışıyordu. Doğan tam içtima alanından ayrılmak üzereyken, yanı

başında kısa boylu bir asker bitiverdi. Asker, selamını ve tekmilini verdikten sonra, alay komutanının kendisini görmek istediğini söyledi.

Doğan kendi kendine "Hayırdır..." diye mırıldandı. Sonra hâlâ hazırolda beklemekte olan askere döndü:

"Tamam, gidebilirsin."

Hızlı adımlarla karargâh binasına doğru yürümeye başladı. Bir taraftan da komutanın kendisini ne için çağırmış olabileceğini düşünüyordu. Albay Burhan Cengiz ters bir adam değildi ama böyle, günün hemen başında çağrılmak da pek iyiye işaret değildi. Karargâh binasına girdi. Kepini çıkarıp nizami bir şekilde koltuğunun altına yerleştirdikten sonra, hemen köşedeki aynada kendine şöyle bir baktı. Eskiden kalma bir alışkanlıkla, saçlarını beceriksizce geriye doğru yatırmaya çalıştı. Hiç gerek olmadığı hâlde karnını içeri çekti, dudaklarını kenetleyip başta heyecan olmak üzere yüzündeki tüm ifadelerin silinmesini bekledi. Suratında alay komutanının makamı için yeterince sabit ve uyanmış bir ifade olduğuna inanınca, sesli adımlarla albayın odasına doğru yürümeye başladı. Karargâh her günkü koşuşturmasına çoktan başlamıştı. Selam verip, selam almalarla geçen bir koridor yürüyüşünden sonra nihayet albayın odasına gelebildi. Kapıyı üç sert ve aralıklı vuruşla çaldı. İçeriden albayın tok sesi duyuldu:

"Geeeel!"

Doğan içeri girdi. Topuklarını şaklatarak sert bir baş selamı verdi:

"Jandarma Üsteğmen Doğan Aral komutanım. Beni emretmişsiniz."

Albay masasının üzerinde duran bir kâğıda bakmaktaydı. İlk bakışta resmi bir evrak gibi görünen bu kâğıt, Burhan Albay'ın kafasını bir hayli karıştırmışa benziyordu. Kendisini toparlayıp Doğan'ı fark etmesi az bir zaman aldı:

"Ha... Rahat Doğan... Rahat oğlum."

Masasının önündeki koltuklardan birini işaret etti:

"Gel otur şöyle."

Üsteğmen teşekkür ederek oturdu. Albay kâğıda bir kez daha göz gezdirdi ve Doğan'a uzattı:

"Tayin emrin. Az önce geldi."

Bu iki kısa cümle, Doğan'ın az önce ayna karşısında yaptığı tüm çalışmaları bir anda yok edivermişti. Şaşkınlığı yüzüne bir gülümseme olarak yansıdı.

"Ama komutanım, buraya geleli bir yıl ancak oldu."

"Biliyorum oğlum." dedi Burhan Albay.

Doğan tayin emrini okumaya başlayınca, ensesine pis bir karıncalanmanın yerleştiğini hissetti. Bunlara inanması gerçekten çok zordu. Eğer, iyice kısılmış gözlerle tekrar tekrar okuduğu o cümleyi yanlış anlamadıysa, Genelkurmay'ın doğrudan emriyle 'Ankara Elektronik İstihbarat, İzleme ve Uzay Gözlem Üssü, 12. Daire Komutanlığı'na atanmıştı. Albayın da onaylamasını istercesine kâğıtta yazanları yüksek sesle bir kez daha okudu. Aldığı soğukkanlı cevap, elindekinin gerçek bir emir olduğunu gösteriyordu.

"Evet oğlum, doğru. Hava Kuvvetleri'ne atanmışsın."

Doğan, kendisinin jandarma subayı olduğunu, kekelememeye çalışarak bir kez daha hatırlatma ihtiyacı duydu. Ensesindeki karıncalanma yerini, bütün sırtını sırılsıklam tere kestiren yoğun bir sıcaklığa bırakmıştı. Açıkçası kariyerinde bu kadar radikal bir değişikliğe henüz hazır değildi. Jandarma olmayı kendisi istemişti ve tüm kariyer hayallerini bunun üzerine kurmuştu. Bir jandarma gibi tahkikat yapmak, olay takip etmek, operasyonlara katılmak istiyordu. Eline tutuşturulan bu emirden sonra ise aklına bir tek şey geliyordu. Kaşlarına doğru inen teri çok belli etmemeye çalışarak sildi ve "Nerede hata

yaptım?" diye soran gözlerle albaya baktı. Burhan Albay böyle bir soruyu zaten bekliyormuş gibi hemen konuşmaya başladı:

"Bana hiç öyle bakma Doğan" dedi, "Senden memnunum. Diğer komutanların da öyle. Hizmetlerin iyi. Bölüğünü iyi yönetiyorsun. O serseriye yaptıkların biraz aşırıya kaçtı ama her şey alay içinde kaldı. Sicilini tertemiz gönderdim ben senin."

Doğan'ın elindeki kâğıdı işaret ederek devam etti:

"Emir çok yüksekten geliyor. Mutlaka vardır bir bildikleri. Kim bilir, belki de seni istihbarat değerlendirmede kullanacaklardır. Jandarmasın, aşinasın böyle şeylere."

Şöyle bir düşününce albaya hak verir gibi oldu. Üst mevkilerden birileri kendisinin Hava Kuvvetleri'nde görev yapmasına karar vermişti. Bu emrin tartışılacak bir yanı yoktu. Bir bildikleri vardı elbet. İyi ama bu 12. Daire de neyin nesiydi? Soruyu, o an orada bulunan tek yetkili kişiye yöneltmekte gecikmedi.

"Hem elektronik gözlem üssünü, hem de 12. Daire'yi ilk defa duyuyorum." diye yanıtladı albay, "Devamını da okusana."

Doğan, emrin devamını sesli bir şekilde mırıldanarak okumaya başladı:

"... Bahsi geçen komutanlık ve daire gizli statüde olduğundan, yeni görev ile ilgili bilgiler Üs Komutanlığı'nda şahsa iletilecektir."

Okumayı bitirip kafasını kaldırdığında albayın gülümseyen yüzüyle karşılaştı.

"Öğrenince bana da anlatırsın." dedi Burhan Cengiz. Sonra ciddileşti, ellerini masasına dayayıp ayağa kalktı.

"Evet, Doğan." dedi. "Sana düşen, burada gösterdiğin performansı yeni görev yerinde de sürdürmektir. Ankara'da başarılar dilerim."

Bunun kapanış konuşması olduğunu anlayan üsteğmen hemen ayağa fırladı. Mümkün olduğunca dik durmaya ve gülümsemeye çalışarak albayın kendisine uzattığı eli kuvvetlice sıktı.

"Teşekkür ederim komutanım." dedi ve sert bir dönüşle albayın odasını terk etti.

Albay Burhan Cengiz, üsteğmenin nasıl büyük bir şok içerisinde olduğunu, ağlamaklı bakışlarından, düşmüş omuzlarından ve neredeyse sürüyerek attığı adımlarından daha çok, kendisini selamlamadan odadan çıkıp gitmesinden anlamıştı. Bu, Doğan'ın hiçbir durumda yapmayacağı bir şeydi. Burhan Albay kendi kendine fısıldanarak bir kez daha "Başarılar dilerim oğlum." dedi ve telefonuna uzandı.

2

Aynı güneş hemen hemen bir saat sonra İstanbul'a ulaşmıştı. Bulutlardan süzülerek gelen cılız ışınlar, puslu bir günü haber veriyorlardı. İnsanlar, birkaç saat sonra başlayacak hengâmeye kendilerini bırakmadan önce, uykularının son demlerinin tadını çıkartıyorlardı.

Bu koca şehrin beton binaları arasına saklanmış, taş döşeli sokaklarından bir tanesi de, bir zaman önce uzun bir yolculuğa çıkan bir sakinini karşılamaya hazırlanıyordu. Sokağın kolcularından ihtiyar bir delikanlı, Karakulak, bir duvarın dibine kıvrılmış, ıslak burnunu havaya dikmiş saatlerdir ahbabını beklemekteydi. Aslında buraya ait değildi Karakulak. Şanının takipçisi her Kangal köpeği gibi o da bu mevsimde sürülerinin başında, kurtların peşinde olmalıydı. Ne var ki, ahbabı yolculuğa çıkmadan önce kendisinden mahalleye göz kulak olmasını istemiş, o da yaylalarını bırakıp bu şehre gelmişti. Uzun zamandır buradaydı ve artık sabırsızlanmaya başlamıştı. Hem ahbabını sağ salim yeniden görmek, hem de ait olduğu yere bir an önce geri dönmek istiyordu. Bu gündoğumunda geleceğini bildirmişti kendisine. O da ne olur ne olmaz diye gece boyunca uyumadan beklemişti.

Karakulak, burnuna çalınan bir kokuyla ayağa fırladı. Çok uzaktan geliyordu ama inanılmaz bir hızla yaklaşıyordu. Onun kokusuydu. "Nihayet geliyor..." diye geçirdi içinden. Kendini sertçe silkeleyip, tozdan topraktan temizlendi, kokunun geldiği yöne doğru birkaç adım yaklaşarak kuyruğunu sallamaya başladı. Ahbabı uzun yoldan geliyordu. Şöyle iyi bir "hoş geldin" demek gerekirdi. Bir-iki soluk alımı sonra, sokağın karşı

tarafından bir rüzgâr esmeye başladı. Bildik rüzgârların aksine, giderek yavaşlayan ama yoğun bir rüzgârdı bu. Kalkan tozların arasından bir adamın görüntüsü belirmeye başladı. Rüzgârla birlikte görüntü yaklaşıyor, yaklaştıkça daha da belirginleşiyordu. Adam rüzgârın içinde, yerden bir metre kadar yüksekte, sanki görünmez bir kızağın üstünde, rüzgârla birlikte hareket ediyordu. Karakulak'ın birkaç metre kadar önüne gelince, adam rüzgârın içinden yere atladı. Rüzgâr adamın yanında kısa bir süre durakladı. Herhangi bir yöne doğru esmiyordu ama tozu dumana katışından hâlâ orada olduğu anlaşılabiliyordu. Adam, rüzgâra doğru dönüp "Sağolasın," dedi, "Zahmet verdik..." Rüzgâr, teşekkür ve veda eder gibi kendi etrafında hızlıca birkaç tur attıktan sonra, gökyüzüne doğru yükselip gözden kayboldu.

Adam, etekleri dizlerine kadar uzanan gri bir palto giymişti. Bu mevsim için ağır kaçıyordu ama nereden geldiği de bilinemezdi. Ayaklarında yumuşak deriden çizmeler vardı. Uzun zaman önce ağarmaya başladığı anlaşılan ama hâlâ yeterince gür olan geniş dalgalı saçlarının arasında tek tük seçilen koyu renk teller, adamın bir zamanlar siyah saçlı bir delikanlı olduğunu anlatıyordu. Saçlarından daha beyaz olan posbıyığı, sanki yıllardır güneş altında kalmaktan koyu bronz bir renk almış yüzüne ancak 'babacan' bir hava katıyordu. Hani o her çocuğun kucağına oturup, bıyıklarına dokunmak için dayanılmaz bir istek duyduğu 'bıyık amca' tiplerinden birisiydi. Bir yetmiş boylarındaydı. Ağarmış saçlarına rağmen, bedeni hâlâ dinç görünüyor, kaslı vücudu dökümlü paltosunun ardından bile seçilebiliyordu.

Adam Karakulak'ı görünce gülümsedi ve ona doğru ilerlemeye başladı. Yanına varınca dizlerinin üzerine çöktü. Karakulak da patilerini adamın omzuna koyup, ıslak burnunu yüzüne yaklaştırdı.

"Hoş geldin usta." dedi Karakulak, "Şükür sağ salim kavuşturana."

"Şükür ya Karakulak, şükür. Nasılsın?"

"İyiyim usta. Herkes iyi merak etme."

"Çıktı mı bir terslik?"

"Yok usta, ne gelen ne giden, ne hayır ne şer, ne melanet ne hıyanet. Hiçbir şey olmadı, hiçbir kötü haber çalınmadı kulağıma."

Karakulak'ın cevabı adamı iyice gülümsetti. Tombulca olan yanakları neşeyle gerildi ve burnu gür bıyıklarına gömüldü. Sağ gözünün kenarından şakağına doğru ilerleyen birkaç yaş çizgisi iyice belirginleşmişti.

"E haydi gel o zaman," dedi, "eve gidelim uzun uzun konuşuruz."

Karakulak, kafasını yana yatırıp mahzun gözlerle adama baktı

"Kusura kalma usta. İki mevsim geçti sen gideli. Bizim oralar aklımdan hiç çıkmaz. Kurtlar azmıştır benim yokluğumda. Bizim haytalar tek başına idare edemez sürüleri. Darılmazsan ben hemen müsaadeni isterim."

Adam gülümsemesini hiç bozmadan "Anladım." dedi. "Acele etme derdim ama senin işin. En iyi sen bilirsin. Hem aylardır bağladık seni buralara. Git tabii müsaade senin. Git ama hakkını helal et öyle git."

"Helal olsun usta." dedi Karakulak, "Senin bize yaptıklarının yanında lafı mı olur. Bilirsin, ne zaman istersen emrindeyim."

Adam, kaba ve nasırlaşmış elleriyle Karakulak'ın başını okşadı. "E haydi o zaman..." dedi, "Mahalleyi devraldım senden. Yolcu yolunda gerek."

Sokağın ortasında kucaklaşıp vedalaştılar. Kangal birkaç adım attıktan sonra geri döndü:

"Darılmadın değil mi Salih Usta?"

Adam hâlâ gülümseyerek Karakulak'a bakıyordu. Başını hayır anlamında salladı. Kangal, ustayı tok bir havlamayla selamladıktan sonra hızlı adımlarla uzaklaştı.

Salih Usta uzun bir yoldan geliyordu. Lokman Hekim Ocağı'nın dördüncü kartalı, Niran Hatun'un çırağı, toprağın hükmü, taşın kılıcı ve 'telaşe nazırı' Salih Usta. Karakulak'la vedalaştıktan sonra ağır adımlarla evine doğru yürümeye başladı. Özlemişti buraları. Bütün Yediler'in evleri hep bu mahalledeydi. Burada, geniş bahçelerinin içinde gözlerden ırak yaşarlar, bir sorun olmadığı sürece evlerinde kendi zanaatlarıyla ilgilenirlerdi. Bir tek Bengi Hatun'un aktar dükkânı mahalleden uzaktaydı. Orayı da dışarıdan gelen misafirleri ağırlamak için kullanırlardı.

İlyas Usta'nın evinden sola dönüp yumuşak bir yokuş tırmanmaya başladı. Evi yokuşun hemen sonundaydı. Yükseldikçe, az uzakta, sağ tarafta Behruz Usta'nın üç katlı evinin terasını gördü. Üç yaramaz bulut, evin az bir şey üzerinde neşeyle oynaşıp duruyorlardı. Hemen yanında gür bir bahçenin içinden yükselen konak İdris Usta'nın, daha uzakta, alev yalımlarının gündüz gözüyle belli belirsiz parıldadığı yer ise Niran Hatun'un ikametiydi. Gürültülü geçen aylardan sonra, mahallenin sakinliği hoşuna gitmişti. Yorgundu ama kendi evinde, kendi yatağında birkaç günde toparlardı kendisini. Gerçi gezdiği diyarlarda da evim diyebileceği kadar hoş karşılandığı yerler vardı ama burayı, bu şehri kendilerine mekân bellemişlerdi. Neredeyse fetihten beri İstanbul'da yaşıyorlardı. Uzun yıllar önce mesken tuttukları yerleri de hatırlıyordu Salih Usta. Çıraklığının geçtiği Bağdat'ı, Şam'ı, Kahire'yi, Tebriz'i, Konya'yı. Ocağın daha önce mesken tuttuğu şehirleri de 'Büyük Ustalar'dan dinlemişti. Çok yer değiştirmişti Yediler.

Daha doğrusu, İstanbul'a yerleşene kadar belirli bir yeri yurt edinmemişlerdi. Sürekli belanın peşinde koşturduklarından, buldukları yerde dinlenmek zorunda kalmışlardı. Hangi melanetin ne zaman, hangi şehre, hangi devlete yerleşeceği pek belli olmuyordu. Malum, her şehir bir devletti o zamanlar. Ortalık şahtan, emirden, kraldan, beyden geçilmiyordu. Behruz Usta'nın dediği gibi de; 'Şer hep iktidarı takip ediyordu'. İktidar iyi olsun, kötü olsun, etrafına hemen bir karanlık çöreklenivériyor, pirincin taşlarını ayıklamak da, çoklukla Yediler'e düşüyordu. Zaman dönüp Osmanlı'nın kılıcı hükmünü sürmeye başladığında, ortalık biraz düzene girer gibi olmuştu. Osmanlı öyle korkunç bir kudretti ki, büyüğünü, küçüğünü, önünü, ardını bilmeyenin tepesine dakikasında iniveriyordu. Beyler, paşalar istedikleri gibi at oynatamaz olunca, karanlığın da gözünden düşmüşlerdi. Artık herkesin ağzını sulandıran bir tek iktidar vardı: Koca cihanın kalbi, imparatorluğun başşehri İstanbul'un iktidarı. Osmanlı genişleyip güçlendikçe, cümle âlemin melaneti de, ateşe üşüşen sinekler gibi İstanbul'da toplaşmaya başlamışlardı. Kimsenin, kellesinin yeri padişahın bir emrine bakan beylerle, emirlerle uğraşacak vakti kalmamıştı. Yediler'in de öyle. Dahası, devlet denen koca ağaç dallanıp, budaklanıp, yaprakları enikonu birbirine karışınca, karanlığın da, ismine kâh siyaset, kâh entrika denilen bu keşmekeşin arasında gizlenmesi çok daha kolay hâle gelmişti. Yediler, düşmanlarını artık savaş meydanlarında, inlerde, kovuklarda kovalamak yerine, haremde, yeniçeri odalarında, zengin konaklarında, sinsi gece buluşmalarında aramaları gerektiğini öğrendiklerinde; kendi vaziyetlerinde de birtakım değişiklikler yapmak zorunda olduklarını anlamışlardı. Ocağı ilk uyaran İdris Usta olmuştu. Kafası siyaset denen o zanaata diğerlerinden çok daha fazla çalışan İdris Usta değişimin farkına varmış ve ocağın İstanbul'da acilen bir yer tutması gerektiğini söylemişti. "Bir zamanların Şam'ı, bir zamanların Bağdat'ı neyse, şimdinin İstanbul'u da odur, hatta daha da ötedir."

demişti usta, "Biz, sağda solda itin eniklerini kovalarken, büyükbaşlar İstanbul'un yolunu çoktan tuttu bile. Bizans'ın surları batının kapılarıydı. Surlarla birlikte o kapı da çöktü. Batının melaneti yavaş yavaş buralara akmaya başlıyor, buranın lanetiyle karşılaşıyor, yeni ittifaklar kuruluyor. Eskiler İskender zamanını hatırlasın. Makedonya'dan gelirken peşinde neler getirdiğini, dünyanın iki yakasını kaynaştıracağım derken kaç türlü yeni pislik yarattığını... Huylarını çözene kadar az mı uğraşmıştık. Şimdi durum tersine döndü. Osmanlı durmuyor, durmayacak! Kılıcını garbın düzenine soktukça, oralarda rahatı kaçan ne varsa, kendisini ya daha öteye ya da Anadolu'ya atacak. Buradakiler de onların boşalttığı yerlerde at oynatacaklar tabii. Artık dağda bayırda Sakafi'nin itlerini avlayamayız. Derhal İstanbul'a yerleşmeliyiz. Orada bir teşkilat kurmalıyız. Kısaca, suyun başını tutmalıyız."

Günlerce konuşmuşlar, günlerce tartışmışlardı. Bir yere yerleşmek ve teşkilatlanmak... Bu ikisi, Yediler'in yabancı olduğu şeylerdi. Hele yaşlılar... Behruz Usta, o zamanlar hâlâ ocakta olan Cihan Usta ve Niran Hatun, böyle bir değişikliğin gerekli olduğunu kavramakta zorluk çekmişlerdi. Bunları söyleyen İdris gibi görmüş geçirmiş bir usta olmasaydı, kesinlikle kaale bile almazlardı. Sanatından ve kılıcından çok, sezgisi, zekâsı ve diliyle tanınırdı İdris Usta. Zamanenin 'diplomasi' dediği şeyi o asırlar önce icat etmiş ve uygulamaya başlamıştı. Ocağın bir teşkilatı yoktu ama İdris'in vardı. Bu âlemin derinliklerinde İdris'in bilmediği bir şey ya yalan demekti ya da henüz olmamış. Ustanın bu üslubu zaman zaman rahatsızlık yaratıyordu ama ocağın gelenekleri, herkesin birbirine tam olarak güvenmesini emretmekteydi. Sonu kötü olmadığı ve törelere ters düşmediği sürece hiç kimse, Behruz Usta ve Niran Hatun da dahil olmak üzere, bir diğerinin hareket etme şeklini sorgulayamazdı. Ancak bir usta, yetiştirdiği çırağa hesap sorabilir, ustanın yokluğu durumunda, eğer çok gerekliyse, Ocak Divanı'nın görevlendirdiği bir kişi, gerekli soruları

muhatabına çok nazik bir dille iletirdi. İlyas Usta'nın dediği gibi: Behruz'un nerede olduğu, Niran'ın nereden geldiği, Salih'in nereye gittiği, İdris'in de nereden bildiği sorulamazdı.

İstanbul'a yerleşmeleri bir hayli sancılı olmuştu ama gerisi çok çabuk gelmişti. Sarayı tepeden gören bu yeri beğenmişler, evlerini el birliğiyle inşa etmişler ve sanatlarıyla gözlerden gizlemişlerdi. Burada dostlar edinmişler, tüm olup biteni cihanın kalbinden dinlemeye başlamışlardı. Zamanlarını yolculuklarda, at sırtında, rüzgâr üstünde geçiren Yediler için, yerleşik bir mekâna alışmak zor olmuştu ama çetin geçen savaşların ve kovalamacaların ardından dönüp gelebilecekleri, birbirlerini bulabilecekleri, en azından aramak zorunda kalmadan oturup bekleyebilecekleri bir yerlerinin olması onların da hoşuna gitmişti.

İşte Salih Usta da, daha önce defalarca yaptığı o uzun yolculuklarının birinden daha evine dönüyordu. Kimin gelip, kimin gittiğini tam bilmiyordu ama kendisini bekleyen en az iki kişi vardı, bundan emindi. İlki evlatlığı Yasemin'di. Ona geleceğini haber vermemişti. Sabahın bu kör vaktinde hâlâ uyuyor olmalıydı. İkincisi ise İlyas Usta'ydı. Yola çıkmadan önce Salih Usta'dan "Ben yokken bir yere ayrılma" emrini alan İlyas da aylardır sıkıntıdan patlıyor olmalıydı. Beklendiğini ve kendisini bekleyenlere nihayet bu kadar yakın olduğunu hatırlamak ustaya kendisini iyice evinde hissettirmişti. Kapısının önüne geldiğinde o tatlı yorgunluk üzerine iyice çökmüştü. Evi de kendisini unutmamış olacak ki, eşiğe birkaç adım kala neşeli bir çıkırtıyla kilidini çözmüş, çift kanatlı kapısını sahibine ardına kadar açmıştı. Salih Usta bahçesine adım atarken, taş duvarı şöyle bir dostça sıvazlamayı ihmal etmedi. Bahçeyi çevreleyen ulu ağaçlar dallarını çırparak, tam karşısında dikilen iki katlı evi de temelleri üzerinde hafifçe çatırdayıp sallanarak ustayı selamladı. Ağaçların yarattığı rüzgâr, bahçedeki envaiçeşit çiçeğin saldığı 'hoş geldin'

kokularını taşırken, tam ortadan eve doğru uzanan minik yolun taşları neşeyle takırdıyorlardı.

"Hoş bulduk" dedi usta ve doğruca marangozhanesine yöneldi. Sabahın kör saatinde eve girip Yasemin'i uyandırmak istemiyordu. Bahane bir tarafa, bu küçük marangozhane Salih Usta'nın yegâne sığınağıydı. Hayat zül gelmeye başladığında, kendisini bu küçük kulübeye atardı. Kafasını dağıtmak için hırsla kalas rendeler, ince ince tahta oyar, durduk yere masa pencere yapardı. Gam, kasavet üstüne çöküp elini alet tutmaz ettiğinde bile buraya gelir, tozun talaşın arasında öylece otururdu.

Marangozhanede her şey bıraktığı gibi duruyordu. Yasemin, etrafı temiz tutmuştu ama aletlerin yerini bir parmak bile kıpırdatmamıştı. Kapıyı yavaşça kapattı. Bulutların arasından ancak sıyrılabilen sonbahar güneşi, küçük pencereli marangozhaneyi iyi aydınlatamıyordu. Kendisini gördüğü ilk sandalyeye bırakıp etrafına bakınmaya başladı. Gelişiyle kalkan tozlar, camdan süzülen ışık huzmelerinin içinde oynaşıyorlardı. İyice saldı kendini sandalyeye, gözlerini kapadı. Burada, hiçbir şey düşünmeden, hiçbir şey yapmadan, kimseye hiçbir şey anlatmadan oturabildiği kadar oturmak, her şeyi erteleyebildiği kadar ertelemek istiyordu.

Orada dilediğince kalmayı o kadar çok istiyordu ki, marangozhanenin kapısının açıldığını bile duymadı. Bir çift el omuzlarını kavrayıp, usulca ovmaya başlayınca, içeriye birinin girdiğini ancak fark edebildi. Bu sessiz gelişi çok iyi tanıyordu. Yasemin'den başka kim bu kadar usul hareket edebilirdi ki? Yasemin eğilip babalığının yanağına bir öpücük kondurdu. "Hoş geldin... " dedi yavaş bir sesle, "Hoş geldin."

"Hoş bulduk kızım."

"Çok özledik seni... Çok uzun oldu bu sefer."

"Öyle oldu..." dedi usta. Yavaş yavaş dinlenmeye başladığını hissetti. Hafif bir şarkı çalındı ustanın kulağına. Kızın elleri huzur dağıtmaya devam ediyordu. Yasemin hiç dalgalanmayan bir deniz gibiydi. Elinde büyümüştü ama bugüne kadar bir kez olsun sesinin yükseldiğini, telaşa kapıldığını hiç görmemişti. Her zaman yavaş ve dingindi. Sakince öfkelenir, sakince neşelenirdi. Sadece Salih Usta değil, kimin canı sıkılsa soluğu kızın yanında alırdı. O, hayatın dalgakıranıydı.

Salih Usta, kendini bırakıverse, oracıkta uyuyakalacağını biliyordu. "Çok iş var. Kalkmak gerek." diye geçirdi içinden. Aslında yapması gereken herhangi bir iş yoktu ama en iyi becerdiği şey de kendisine iş icat etmekti. Yavaşça doğruldu. Üzerinde bir gecelik, ayağında terlikler, 'kara boncuklarını' ustaya dikmiş, öylece duran Yasemin'e baktı:

"Ne fırladın sen bu kılıkta dışarı. Üşüteceksin."

"Evin sesine uyandım."

"Ne bildin benim geldiğimi?"

"E o kadar tezahürat başka kime yapılır ki? Yataktan düşüyordum neredeyse."

Salih Usta güldü. Sırtından paltosunu çıkarıp kızın omuzlarına bıraktı:

"Sarın şuna. Bengi Hatun'a iş çıkartmayalım."

Yasemin paltoyu iyice üzerine çekti.

"Yoldan geldin. Açsındır sen... Bir şeyler hazırlayayım. Ya da istersen biraz uzan önce..."

"Yok kızım. Yorgun değilim o kadar ama senin çayına hayır demem."

Birlikte eve doğru yürümeye başladılar. Salih Usta, birkaç adım önünden yürüyen kızı şefkatli bir gülümsemeyle izliyordu. Beline kadar dökülen gece siyahı saçları sabah ayazında hafif hafif uçuşuyor, etekleri yerleri süpüren geceliğinin içerisinde

sanki yürüyor gibi değil de, toprağın üzerinde kayıyor gibi görünüyordu. Yıllar önce, daha iki yaşındayken yanına aldığı küçük Yasemin kimse, bugün bütün evi çekip çeviren, sadece kendisinin değil, Yediler'in de bütün işlerine yetişen, tüm sırlarına, dertlerine ve keyiflerine ortak olan bu kocaman üniversiteli genç kız da oydu. Belirgin yüz hatları eskiden olduğu gibi bugün de kıza yaşından büyük bir hava veriyordu. Salih Usta, bu gizli mahallelerinde dolanan her derdi Yasemin'in ayırt etmeden kendinin saydığını, içinde, ne zaman taşacağı belli olmayan o dipsiz derinlikte biriktirip durduğunun farkındaydı. Yanında dertlerini fütursuzca dillendirmekten her zaman kaçınmış olsa da, Yasemin için bir insanın, hele ki babalığının gönlünden geçenleri okumanın, soluk almak gibi bir şey olduğunu biliyordu. Neyse ki bugüne kadar kızının çok üzüldüğüne hiç şahit olmamıştı... Ama çok mutlu olduğuna da...

Eve girdikten sonra, Salih Usta üzerindekileri değiştirip, elini yüzünü yıkayana kadar, Yasemin sofrayı hazırlamıştı bile. Büyük odaya geri döndüğünde, mutfaktan kaynamakta olan çayın sesi ve kızarmış ekmeklerin kokusu yükseliyordu. Her şeyin bu kadar çabuk hazır olması, İlyas Usta'nın her eve kendi eliyle çektiği sınırsız sıcak su kaynakları ve Nihan Hatun'un hediyesi sönmeyen alevler sayesindeydi. Usta her zamanki yerine, pencerenin dibindeki geniş kanepenin köşesine yerleşip, şerefine kabartılmış minderlere gömüldü. Az bir zaman sonra Yasemin elinde çaydanlık ve ekmeklerle çıkageldi. Bardağa dökülen taze çayın kokusu burnuna çalınınca, usta haftalardır doğru düzgün yemek yemediğini hatırladı.

Yarım saat kadar sonra, usta kahvaltı masasıyla olan özlemini iyice gidermişti. "Eline sağlık" demek için kafasını kaldırdığında Yasemin'in kendisini izlemekte olduğunu fark etti. "Afiyet olsun." dedi kız ustayı beklemeden. Salih Usta, yeniden arkasına yaslanıp, ender içtiği keyif sigaralarından birini daha sarmaya başladı. Bir taraftan da Yasemin'in anlatmaya

başlamasını beklemekteydi. Kızın, hiçbir ustanın sırrına eremediği sezgisi, her türlü soruyu gereksiz kılıyordu. İki mevsimdir evinden uzak kalan Salih Usta, tabii ki yokluğunda olan biten her şeyi öğrenmek istiyordu. Ustanın meraktan kıvranmakta olduğunu bilen Yasemin, yüzünde muzip bir tebessümle anlatmaya başladı:

"Sen yokken sakindi buralar... Yani, tasalanacağın bir şey olmadı. Canım da sıkılmadı hiç. Esat ile Haydar her gün uğradı. İlyas Usta da hiç yalnız bırakmadı beni. Gitmeden nasıl tembihlediysen artık... Ben de çok sık gittim ama ona. Birkaç gece de Bengi Abla'da kaldım... Haa! Asıl önemli haber, Bengi Abla Volkan diye bir çocuk buldu. Neci biliyor musun? Taksi şoförü. Bir görsen. Gevezenin teki ama tatlı çocuk. Abla baktı çocuk biraz hayta, hemen Mehmet Sinan'ın yanına verdi. Onlara şoförlük yapıyor şimdi. Var o çocukta bir iş ama renk vermiyor şimdilik. İlyas Usta anlattı, soranlara 'şoför işte' deyip geçiştiriyormuş Bengi Abla. İdris Usta desen, şöyle bir kapıdan görünüp kayboldu. Önemli işleri varmış yapılacak. Sonra görünmedi bir daha. Sürekli Ankara'da. Behruz Usta'yı da çok az gördüm. Biraz sıkıntılı gibiydi sanki ama demedi bir şey..."

Kız biraz duraksadı. Ustayı gözleriyle şöyle bir tarttıktan sonra devam etti:

"Bir akşam da Niran Abla yemeğe çağırdı beni. Eh biraz gerildim tabii ama çok güzel geçti. Senin gençliğini anlattı bol bol. Sözün özü, burada her şey bıraktığın gibi ama..."

Yasemin'in yüzünden kendisine hiç yakışmayan bir sıkıntı gölgesi geçti. Gözlerini boşluğa dikmiş, öylece duran Salih Usta'ya baktı:

" ...ama sen gittiğin gibi değilsin usta... Hiç mi haber yok?"

Usta "Nasıl?" diyerek silkindi.

"Elif Abla'dan diyorum. Hiç mi haber yok?"

"Yok kızım. Ne bir gören, ne bir duyan... Bulamadım."

"Üzülme o kadar, belki..."

Salih Usta "İdris bana bir şey demedi mi?" diyerek kızın lafını böldü. Ya hiç dinlemiyordu ya da kızın 'belki'sinin devamını duymak istemiyordu.

"Yok. Behruz Usta'yla konuşup gitmiş. Yoktu herhalde senlik bir olay."

"Allah Allah. Yaşlandık galiba. Kimsenin bize işi düşmez oldu."

Yasemin, ustanın asık suratında parlayan alaycı bakışları tanımasa, gerçekten hayıflandığını düşünecekti.

"Anlaşıldı Salih Baba," dedi kız: "senin canın olay istiyor ama yok işte. Dayan arkana, keyfini çıkar. Hem bir şey olsa gelip bana söylemezler ya. Nerede olsan gelip bulurlar seni."

"Doğru. Ama benim demem o ki... Bu sükûnet... İnşallah hayır çıkar altından."

Yasemin "İnşallah." diyerek onaylamak zorunda kaldı. Herkes gibi o da ustanın derdinin sükûnetle falan ilgili olmadığını biliyordu. İçi yanıyordu Salih Usta'nın. Öyle bir duman kaplamıştı ki ciğerini, bir yerlere sığamıyor, yaralı aslan misali nereye saldıracağını bilemiyordu.

Ustanın derdi Elif'ti. Şu an kimsenin hatırlamak istemediği, Lokman Hekim Ocağı'nı birbirine katan buhranın ve Elif'in çekip gidişinin üzerinden yıla yakın bir zaman geçmişti. Usta o zamandan beri iflah olmamış, hangi derdine yanacağını şaşırmıştı. Canı gibi sevdiği çırağı Elif'le, ustası Niran Hatun'un arasında kalmıştı, ona mı? Elif'in ocağı bırakıp gidişine mi? O an orada olamadığına mı? Elif'i bulamadığına mı? Öldü mü kaldı mı bir haber alamadığına mı? O zamandan beri divaneye dönmüştü usta. En son seyahatine de Elif'i aramak için çıkmıştı. Elif'in izinde tam sekiz dolunay

görmüştü ama eli boş İstanbul'a dönmüştü işte. Şimdi de sigarasının dumanını savurarak Yasemin'in anlattıklarını düşünmekteydi. Niran Hatun'un İstanbul'a dönmesi, Yasemin'i yemeğe çağırması, hatta gece boyu kendisinin gençlik hikâyelerini anlatması iyiye işaretti. Gerçi, Niran Hatun'un lafını yerden aldığı görülmüş şey değildi ama bu hareketi olayı daha fazla uzatmak istemediğini gösteriyordu. İlyas'ın anlattığına göre, olayın patladığı gün Niran Hatun biraz fevri davranmıştı. Tamam, Elif'in ettiği iş de görmezden gelinir cinsten değildi ama Niran Hatun ocağın orta yerinde gelenekleri çiğneyerek Elif'ten hesap sorunca, Elif de dilini kınından sıyırıvermişti. Hem de ne sıyırış... Ocaktan ya da dışarıdan, tufandan önce ya da sonra herhangi birinin Niran Hatun'un yüzüne karşı söylemeyi aklına bile getiremeyeceği lafları etmişti Elif. Hem de ocağın en küçüğü olarak. O lafları işiten Niran Hatun da, elinin bir hareketiyle alevden bir şamarı kızın yüzüne akşedivermişti. Ocağın kadim tarihinde ilk defa böyle bir olay yaşanmıştı. İdris Usta'nın yetişip araya girmesiyle ortalık biraz yatışır gibi olmuş ama asıl kıyamet, Elif kendisi hakkında Hüküm Divanı kurulacağını öğrenince kopmuş ve ocağın kadim tarihine acı bir ilk daha eklenmişti. Ve ortalık bu olaylarla çalkalanmaktayken, Salih Usta dağlarda bayırlarda etrafı 'kolaçan' etmekle meşguldü.

Bengi Hatun'un yanına aldığı şu Volkan denen çocuk da Salih Usta'nın canını bir hayli sıkmıştı. Çocukta 'Meleklerin Sanatı'na dair bir belirti olmasa, hatun asla böyle bir işe kalkışmazdı. Mehmet Sinan'ın yanına şoför olarak verildiğine göre de, olaydan herkes haberdardı. Ocağın onayı alınmıştı demek ki... Aklına ister istemez, Elif'in gözden çıkarıldığı ve yerine yeni bir aday aranmaya başlandığı geliyordu. "Saçmalama Salih" diye mırıldandı kendi kendine. Ocaktan azledilmek görülmüş duyulmuş şey miydi? Hele ki kendisine haber verilmeden, rızası alınmadan, fikri sorulmadan... İyi de, rıza sorulacak iş miydi bu? Ne diyeceklerdi? "Biz Elif'i yok

sayıyoruz, yerine bu çocuğu yetiştireceğiz, sen ne dersin?" mi? Hadi soralım dediler. Kendisi ne diyecekti? "Olur" mu diyecekti? "Benim bunca yıllık emeklerimin hiç hükmü yok, çizelim Elif'in üstünü, sanat sahibi çocuk gani zaten ortalıkta." mı diyecekti? Yok. Bu işin rıza sorulacak, rıza alınacak bir tarafı yoktu. "Demek ocak da Elif'ten umudu iyice kesti" diye düşündü Salih Usta. Sonra bir anda, sigarasını yaktıktan beri biraz sesli düşünmekte olduğunu fark etti. Etrafa hiç de tekin bir görüntü sergilemiyor olmalıydı. Bıyıklarını sıvazlıyormuş gibi yaparak, hâlâ kıpırdanmakta olan dudaklarını durdurdu. Sonra göz ucuyla Yasemin'e bakarak utangaç utangaç gülümsedi ve "Öyle mi dersin Yasemin?" diyerek durumu toparlamaya çalıştı. Kız, yüzünde anlayış dolu bir gülücükle, "Bir çay daha içer misin?" diyerek konuyu değiştirdi.

"İçeyim." dedi Salih Usta. Bardağını uzattı.

Yasemin çayı doldururken "İlyas Usta'nın haberi var mıydı geleceğinden?" diye sordu.

"Yok." diye cevapladı usta, "Niye olsun ki?"

"Sıkıntıdan patladı da, o yüzden sordum. Ne demiştin sen ona gitmeden?"

"Ben yokken buralara göz kulak ol demiştim."

"O kadar mı?"

"Bir yere kıpırdama da dedim galiba. Hep burada mıydı yoksa o?"

"E sen öyle dediysen nereye gitsin ki?"

"Eyvaaah!" dedi Salih Usta gülerek, "mahvolmuştur bunca zaman..."

"Asıl Bengi Hatun'un kileri mahvoldu."

"Sıkıntıdan bütün zorbaları içti tabii..."

"Eh... Hemen hemen." dedi Yasemin. Salih Usta çayını bir dikişte içerek ayağa fırladı:

"Yazık," dedi, "gidip azat edeyim şunu."

♠

Salih Usta, İlyas'ın evine girince gördüğü manzara karşısında hiç şaşırmadı. İlyas Usta, bahçesinde iki ağacın arasına gerdiği hamakta, sabah serinliğine aldırmadan uyumaktaydı. Aşağıya sarkan kolunun hemen dibinde duran devrilmiş bir testi, İlyas'ın derin uykusunu gayet iyi açıklıyordu. Bengi Hatun'un kilerinden çıkartılmış büyükçe bir zorba testisiydi bu ve Salih Usta, içinde zerre kadar şarap kalmadığına emindi. Adına 'zorba' dedikleri bu içki, Bengi Hatun'un kendilerine sunduğu güzide bir armağandı. Aslı şaraptı zorbanın. Her bağbozumu zamanında Bengi Hatun adalara doğru bir seyahate çıkar, kendi bildiği bağlardan en has üzümleri seçer ve zorbanın özünü oluşturan şarabı yapardı. Şarap yeterince dinlendikten sonra İstanbul'a gelir, burada hatunun hünerli ellerinden bir kez daha geçtikten sonra zorba halini alırdı. Hangi üzümden yapıldığı, olduktan sonra içine neler katıldığı Bengi Hatun'un hünerinde gizliydi. Zorbanın sırrını kimse bilmezdi. Zaten ilk yudumu aldıktan sonra kimse de merak etmezdi. Herkes, "Hatun ne yapmışsa iyi yapmış." deyip keyfini çıkarırdı. Diğer içkiler gibi, bedene yük olmazdı. Damarlarınızda dolaştığını, sizinle birlikte yaşadığını hissederdiniz. Bazen ısınır, bazen soğur, yavaş yavaş akarken bir anda çağlayan gibi gürüldemeye başlardı. Zorba gevezenin dilini bağlar, suskunun çenesini açar, celalleneni sakinleştirir, densize destur çeker, pısırığı aslan kestirirdi. İsmini veren de İlyas Usta'ydı. Haddini bilmeden üç testiyi kafasına dikip devrildikten sonra uygun görmüştü böyle bir ismi ama hâlâ uslanmışa benzemiyordu. Salih Usta'nın yokluğunda mahalleyi beklemek zorunda olmanın verdiği sıkıntı ile Bengi Hatun'un kilerindeki

zorba istifleri birleşince İlyas Usta, mevsimin döndüğünü bile fark edememişti.

Salih Usta, hamakta yatan adama uzun uzun baktı. Zorbanın ismini ne kadar hak ettiği, İlyas'ın şu halinden anlaşılıyordu. Omuzlarına kadar dökülen, hafif dalgalı, siyah saçları suratına yapışmış, haftalardır tarak-makas görmemiş sakalına karışmıştı. Hamak, bu ağır adamın yükünü taşımaktan iyice sünmüştü. Sabah ayazı bir kez daha esti. İlyas'ın açık kalmış ağzından horultuyla karışık Farsça bir şiirin birkaç dizesi döküldü. "Uyan bakalım..." diye mırıldandı Salih Usta. Biraz sağa doğru kayarak, hamağın ayak ucunun bağlı olduğu ağacın hizasına geçti. Alçak sesle toprağa doğru birkaç kelime fısıldadı ve ağacı işaret etti. Hemen ardından topuğunu hafifçe yere vurunca, topraktan minik bir dalga ağaca doğru ilerlemeye başladı. Dalganın ağaca ulaşması, ağacın fırtınaya tutulmuş gibi sallanarak hamağın ipini koparması ve İlyas'ın sertçe yere oturması ancak birkaç saniye sürmüştü. İlyas Usta, inanılmaz bir çeviklikle toparlanarak dizlerinin üzerinde doğruldu ve elini gayriihtiyari beline attı. Diğer eliyle saçlarını gözünün önünden temizleyince yüzünde koca bir mutluluk gülücüğü açtı.

"Şükür kavuşturana," dedi İlyas, "Şükür yüzünü tekrar gösterene..."

Salih Usta kollarını kavuşturmuş İlyas'ın hâlini izlemekteydi.

"Bir de sana mahalle emanet ettik." dedi, "Belinde yatağanın bile yok."

İlyas gülerek belini yokladı.

"Karakulağı da dikmişsin ya buraya. Ona güvendim."

"Ben onu sana göz kulak olsun diye bırakmıştım ama zapt edememiş seni." dedi Salih Usta testiyi işaret ederek. İlyas'ın kahkahaları bahçede yankılandı.

"Deseydin ya o zaman usta, ben de nöbeti ona devredip eve çekiliyordum."

İlyas yumruğuyla topraktan destek alıp ayağa kalktı. Kalktıkça yükseliyordu. Saçlarını iyice geriye doğru attı, yüzünü sıvazladı. İyi görünmediğinin farkındaydı. Utangaç bir gülümsemeyle ustaya baktı. Sağ avucunu kalbinin üzerine götürdü, hafifçe eğilerek ocağın selamıyla selamladı Salih'i:

"Hoş geldin usta."

Salih Usta selamı aynı şekilde karşıladı:

"Hoş gördük İlyas."

Bahçenin ortasında kucaklaştıktan sonra usta, İlyas'ı kollarından tutup şöyle bir süzdü. Görmeyeli biraz daha şişmanlamıştı İlyas. Göbeği iyice belirginleşmiş, dışarıya fırlayan gerdanını, hepten koyuverdiği sakalları bile örtemez olmuştu. Ne var ki Salih Usta, İlyas'ın gücünün, kuvvetinin hâlâ yerinde olduğundan emindi. Bu yağ tulumunun altında, ustaların bilgeliğiyle yüzyıllar boyunca işlenmiş, çelik gibi bir beden yatmaktaydı. Savaş zamanı İlyas'ın elinden çıkanlar, barış zamanı ağzından çıkanlar gibi sevgi dolu olmuyordu. Şu halini gören insanlara, İlyas'ın ne kadar sevgi dolu ve sevimli bir adam olduğunu anlatmak çok zordu.

Salih Usta'nın gözlerinin dikkatle üzerinde dolaşmakta olduğunu gören İlyas bir kez daha üstüne başına baktı. Yaramaz çocuklar gibi ellerini üzerine silerek temizlemeye, kıyafetlerini düzeltmeye çabaladı. İlyas'ı bu beyhude debelenmeden Salih Usta kurtardı:

"Hadi içeri," dedi, "elini yüzünü yıka, mintanını falan değiştir. İnsan suretine bürünürsün belki yeniden."

"Zorba bu usta," diye cevapladı İlyas, "yıkamakla çıkmaz ama deneyelim bakalım."

Birlikte İlyas'ın evine girdiler. Salih Usta, evin halini görürü görmez Bengi Hatun'un en az iki haftadır buralarda olmadığını anladı. Bir evin bu hâle gelmesi için iki düzine atın içinden dörtnala geçmesi gerekiyordu. Bengi Hatun'un asli görevlerinden bir tanesi de İlyas'ın ardını toparlamaktı. Yediler'in de her işine yetişirdi hatun. O nefis yemekler, kudrete kudret katan macunlar, şuruplar Bengi'nin evinden tüm mahalleye yayılırdı. Sanatı bedene hükmettiğinden, tüm hastalıklar hatunun elinde son bulurdu. Lakin herkes bilirdi ki İlyas, Bengi Hatun'un kıymetlisiydi. Uzun zaman önce, Cengiz ile Selim Ustalar'ın ölümünden sonra, Bengi ile İlyas art arda katılmışlardı ocağa. Cihan Usta, Bengi'yi bulduğunda, kız yedi-sekiz yaşlarındaydı. İki yıl sonra İdris Usta, daha dört yaşında olan İlyas'ı getirmişti. Ocağın tarihinde, aralarına bu kadar küçük yaşta katılan ilk çırak olmuştu İlyas. Bakımını da Bengi üstlenmişti. Aradan yıllar geçmesine rağmen, hatun hâlâ bu görevini sürdürmekteydi.

"Bengi nerede?" diye seslendi Salih Usta kendinden emin bir şekilde.

"Adalarda..." diye yanıtladı İlyas içeriden.

"Bağbozumuna mı gitti?"

"Öyle. En son haber saldığında Sakız'daydı."

"E azat oldun artık. Sen de gidersin yanına."

"Gidemem." diye yanıtladı İlyas.

Salih Usta 'Niye'sini sormadı. Banyodan çıkmasını bekledi. Az sonra İlyas salona geldi. Biraz daha iyi görünüyordu. Ustanın suratına bakarak, ısrarla "Gidemem." diye tekrar etti. Salih Usta bu sefer sormak zorunda kaldı:

"Niye, çok mu sevdin mahalleyi beklemeyi?"

"Senin haberin yok tabii Behruz Usta'nın istişare istediğinden."

"Ne? Ocak İstişaresi mi istedi yoksa?"

"Behruz Usta başka ne ister ki?"

"Ne zaman?" diye sordu Salih Usta.

"Haftaya bugün. Ben duydun da geldin zannetmiştim."

"Yok... Haberim yoktu. İyi ki gelmişim de, erken değil mi biraz?"

"Valla ustanın takdiri." dedi İlyas, "Hem neredeyse yıl oldu toplanmıyoruz. Âlem ne der?"

Haklıydı İlyas. Ocak İstişaresi, Yediler'in diğer toplantılarından çok farklıydı. Senede bir defa, Behruz Usta'nın emriyle yapılır, ocağın sapasağlam ayakta durduğunu göstermek için de etrafa ilan edilirdi. Konuşulacak önemli bir konu, alınacak hayati bir karar olmasa bile mutlaka yapılırdı bu istişare... Yalnız ocak bu sefer bir eksikle toplanacak gibi görünüyordu. Haliyle kasvetli geçmesi de muhtemeldi.

Niran Hatun döndüğüne göre, herkes olayın küllendiğini düşünüyor olmalıydı. Kavganın daha fazla büyümemesinde Salih Usta'nın da büyük payı vardı. Niran Hatun, Salih'in çırağına kendisini beklemeden hesap sormuştu. Daha da ileri gidip sanat kullanmıştı. Bütün bunlar bir ustayı hiçe saymak anlamına geliyordu ama Salih aklı başında davranmış ve ağzını açıp Niran Hatun'a tek bir kelime dahi etmemişti. Aslında çok kızmıştı ama kendisini yetiştiren bu kadına bir laf etmektense oracıkta ölmeyi tercih ederdi. Zaten derdinin en büyüğü de buydu. Ustası ile çırağının arasında kalmıştı. Şimdi herkes, Elif'in geri dönüp özür dilemesini, hakkında kurulacak Hüküm Divanı'nın önünde boynunu bükerek oturmasını ve olayın ocak içinde küllenip gitmesini bekliyordu. Niran Hatun'un alevi söndüğüne göre, bu konunun da kapanmaması için hiçbir neden yoktu ortada. İşin bu kadar basit olmadığını ise bir tek Salih Usta biliyordu. Ocağın kadim tarihinde

ilk defa kılıç kuşanmış bir sanat sahibi madalyonunu koparıp atmıştı ve bu da Elif'ti!

Ocağın kadim madalyonları... Daha ikinci Yediler zamanında Lokman Hekim'in elleriyle yonttuğu yedi madalyon. Ocağın timsalleri... Her biri el ayası büyüklüğünde, yuvarlak, taştan yontulmuş bu madalyonların tam ortasındaki beyaz lale Lokman Hekim'i, etrafına sıralanmış kırmızı renkli yedi kartal oyması da ocağın yedi savaşçısını temsil ederdi. Bir çırak, ustalığa terfi ettiğinde kılıcı ustası tarafından kuşatılır, madalyonu da ocağın en büyüğü tarafından takılırdı. Ancak o zaman tam olarak Yediler'den sayılırdı. Bunlar sadece görüntü olsun diye durmazdı. Üzerinde Lokman Hekim'in kerameti bulunan bu madalyon ile sahibi arasında efsunlu bir bağ oluşurdu. Kartal oymalarının kırmızı rengi, temsil ettiği sanat sahibinin hayatta olduğunu gösterirdi. Yediler, madalyonlarındaki bir kartalın renginin solmaya başladığını gördüklerinde arkadaşlarının başının belada olduğunu anlarlardı. Renk tamamen kaybolunca elden gelen bir şey kalmamış demekti. Yediler, bu madalyonları kullanarak, birbirlerinin nerede olduğunu anlayabilirler, isterlerse yanlarına gidebilirlerdi. Ancak bunu yapabilmeleri için, madalyonların boyunlarına takılı olması gerekiyordu. Madalyon çıkarıldığında, sahibinin hayatta olup olmadığını göstermekten başka bir işe yaramazdı.

Ama en önemlisi, bu madalyonların Lokman Hekim'in kelamının gizini taşımalarıydı. Hekim, içen kişi için zamanın elli yıl boyunca akmasını engelleyen iksiri yapmak üzere okumak zorunda oldukları sözleri yedi parçaya yazmış, her birini şifreledikten sonra öğrencilerine teslim etmişti. İşte o yedi ayrı şifrenin gizi, Lokman Hekim'in sanatı ile bu madalyonların içine konulmuştu. Sıradan bir insan, sözlerin yazılı olduğu parçaya baktığında anlamsız şekiller görürdü. Oysa Salih Usta, kendi madalyonunu boynuna takıp, kendisine emanet edilmiş olan parçayı eline aldığında Lokman Hekim'in sözlerini

rahatlıkla okuyabilirdi. Bu yüzden madalyonlar Yediler için hayati önem taşıyordu. Onlar olmadan, emanetleri okumaları ve dolayısıyla iksiri yapmaları mümkün değildi.

Kendi madalyonunu koparıp atmıştı Elif. Hem de ustasının gözü önünde. Salih Usta, olanları çok geç haber almıştı. İstanbul'a vardığında, Niran Hatun çoktan gitmiş, Behruz Usta'da Elif hakkında Hüküm Divanı kurulmasına karar vermiş, bunu da Elif'e iletmişti. Salih Usta hemen kızın yanına koşmuştu. Olanları bir kez de Elif'in ağzından duymak istiyordu ama kız, ustanın sorularını tek bir soruyla kesmişti:

"Divan'a itiraz edecek misin?"

Salih Usta, iki büyük usta tarafından alınan divan kararına karşı çıkamayacağını anlatmaya çalışmıştı. Elif sesi titreyerek bir kez daha sormuştu:

"Divan'a itiraz etmeyecek misin?"

"Hayır." demişti Salih Usta, "Merak etme. Seni yalnız bırakmayacağım ama oraya çıkacaksın."

Tükürür gibi "Çıkmayacağım!" demişti Elif, "Orayı hak edecek hiçbir şey yapmadım ben. Niran Hatun'un inadı yüzünden ölmek istemedim o kadar."

Elif sinirden delirmiş gibiydi. Salih Usta kıza bir kez daha gelenekleri, ocağın her üyesinin uymak zorunda olduğu kuralları anlatmaya başlamıştı. Elif ise, yıllardır duyduğu ama bazılarını bir türlü aklına yatıramadığı bu gelenek tefrikalarını daha fazla dinlemek istemiyordu. Usta son olarak biraz sertçe "Eğer sen de bu ocağın bir kartalıysan, o divana çıkmak zorundasın." deyince, Elif'in yanıtı çok kesin ve yıkıcı olmuştu. Salih Usta'nın dehşet dolu bakışları altında ayağa fırlayan kız, boynundaki madalyonu kopartıp atarken ağzından bir tek söz çıkmıştı:

"Değilim!"

Bu Elif'i son görüşü ve son duyuşu olmuştu.

Salih Usta'yı anılarından uyandıran İlyas'ın sesi oldu:

"Niran Hatun da döndü."

"Hıı... Öyleymiş" diye cevapladı usta dalgın dalgın. "Hususi bir sebebi var mıymış istişarenin?"

İlyas, ustanın neyi sormak istediğini anlamıştı:

"Tam bilmiyorum." diye başladı söze, "Kamer-i Hail yeniden görülmüş galiba, onu konuşuruz. Sonra Mehmet Sinan'ın getirdiği haberler var. 12. Daire'nin lafı döndü ortalıkta, ben tam bilmiyorum... Sonraaa... E, tabii bir de şu malum mesele. Bu kadar biliyorum."

Salih Usta "Aferin İlyas!" diye gürleyiverdi. "Bunca zamandır yokum, ben senden daha çok şey biliyorum. Galibasız, herhaldesiz bir laf etmedin. Mehmet Sinan ne demiş, ne olmuş Daire'ye, Hail nerede görünmüş? Sor, öğren, merak et be evladım. Bir de İdris Usta'nın çırağı olacaksın!"

İlyas gözlerini fal taşı gibi açmış, Usta'nın bağırtılarını şaşkın şaşkın dinliyordu. "E sen de Niran Hatun'un çırağı olacaksın, göstersene biraz. Bilmez misin, bizim ocakta armut dibine düşmez." diye geçirdi içinden ama hâle bakılırsa bu lafları etmenin yeri ve sırası değildi. Onun yerine alçak bir sesle "Hail'in nerede görüldüğünü biliyorum ama." demeyi tercih etti.

Salih Usta, biraz daha sakinleşmiş bir sesle "Onu ben de biliyorum," dedi. "Duydum. Şiraz'daydım ben o sıra."

İlyas'ın yüzünde o koca gülümsemelerden biri daha belirdi:

"Yaa..." dedi, "Uğradın demek Şiraz'a. Nasıl benim memleket?"

"İyi, iyi..." diye geçiştirdi Salih Usta, "E, o zaman herkes dönüyor İstanbul'a?"

"Bengi bir-iki güne burada olur. İdris Usta'nın gelişi belli değil ama yakındır. Niran Hatun zaten çoktandır burada..."

"Biliyorum."

"Gördün mü hiç?"

"Daha bu sabah geldim İlyas."

"Bir görün istersen..."

"Ne oldu ki?"

"Ne bileyim. Geldiğinden beri bir garip... Sanki nasıl diyeyim... Durgun gibi biraz."

Niran Hatun ve durgun olmak. Bu ikisi birbirlerine çok yabancı şeylerdi. Salih Usta, şaşkınlığını ancak "Allah Allah." diyerek dillendirebildi. "Neyse," diye devam etti, "Var mı başka bir şey?"

İlyas ürkek ürkek "Bu kadar herhalde." diye yanıtladı.

"İyi o zaman. Arayan olursa evdeyim ben." dedi Salih Usta ve kapıya doğru yürümeye başladı. İlyas, ustanın bu haline bir hayli endişelenmişti. Sinirli, öfkeli ve sıkkın hallerini biliyordu ama onu ilk defa bu kadar dertli ve düşünceli görüyordu. İçinden "Nasıl haller ki şimdi bunlar?" diye geçirdi, "Elif gitti, Niran'ın alevi söndü, usta kedere boğuldu..." Bir anda aklına geldi. Bu belki ustayı birazcık mutlu edebilirdi. "Salih Usta!" diye seslendi ve ustanın bir şey demesini beklemeden demirhanesine doğru koşturmaya başladı. Kısa bir süre sonra dönüp, güzel bir kumaşla sarmalanmış, bir kulaç uzunluğundaki dengi ustaya uzattı.

"Buyur Usta," dedi İlyas, "sen yokken hep hamakta yatmadım."

Salih Usta dengi alıp aceleyle iplerini çözdü. Bezlerin arasında eski yatağanını görünce bayılacak gibi oldu. Niran Hatun'un icazet töreninde kendisine kuşattığı yatağandı bu. Tılsımlarını Cihan Usta kakmış, kabzasını İdris Usta oymuştu.

Kırılalı yirmi yıldan fazla oluyordu. Solaklar'la birlikte Trablus çöllerinde yine Hail'in itlerinin peşine düştükleri zamanlardı. Hiç beklenmedik bir sırada, muhbirlerden bir tanesi Hail'in has adamlarından oluşan bir çetenin yakında bir yerlerde olduğunu haber vermişti. Ocaktan sadece Niran Hatun'la Bengi vardı, yanlarında da altı Solak. Salih, sürek avı başlatmak için çok az olduklarını biliyordu ama Niran Hatun'un her zamanki inadı tutmuş, destek çağırmak için vakit olmadığını söylemişti. Topu topu dokuz kişi düşmüşlerdi çetenin peşine. Şeytan azapta gerek ya, az bir zaman sonra hasımlarını bir dağın yamacında sıkıştırmışlar, uçurumu sol kollarına alıp cenge tutuşmuşlardı. Hail'in soysuzları kesmekle bitmiyordu. Kadın nereden bulduysa, türlü yaratıklar salıyordu üzerlerine. Karşılarında neredeyse üç adam boyu yüksekliğinde, ayıdan bozma bir yaratık görünce Salih'in soluğu kesilir gibi olmuştu. Niran Hatun'un, etraftakileri de yakma pahasına gönderdiği alev rüzgârı, yaratığı sadece biraz daha sinirlendirmişti. Salih en önde kalmıştı. Hemen arkasında Solakbaşı İskender Ağa duruyordu. Yaratığın arkasına saklanan diğer kalleşler, oklarıyla iki Solak yamağını almışlardı bile. Salih, tam saldırıya geçmişken arkasından Nar Sultan'ın sesini duymuştu: "Bengi!" diye haykırmıştı hatun, "Salih'i berkle!" Hemen arkasından Bengi Hatun'un sanatından yayılan, kudrete kudret katan gümüşi ışık parlamıştı. Kollarına hiç beklemediği bir anda gelen kuvvetle hamlesi de hızlanmış, yatağanı yaratığın bacaklarını ıskalayıp, olanca hızıyla sol tarafındaki kayaya çarpmıştı. Çarpma o kadar şiddetli olmuştu ki, kayayla birlikte parçalara ayrılan yatağan Salih'in elinden fırlayıp gitmiş, kolu da kim bilir kaç yerinden kırılmıştı. Usta acıyla yere yığıldığını hatırlıyordu. Önü boşalan yaratık ise, kendisine ok atmakta olan İskender Ağa'nın üzerine yürümüş, elinin tersiyle vurduğu gibi o koca adamı uçurumun dibine gönderivermişti. Kendinden geçmeden önce Salih Usta'nın son hatırladığı manzara, Bengi Hatun'un saldığı yılanlardan iyice

ürken yaratığın, elinde alevden koca kılıcıyla, yerden yükselip kafa hizasına gelmiş olan Niran Hatun'un ölümcül darbelerini savuşturmaya çabalamasıydı. Gözlerini yeniden açtığında, kendisini Bingazi'de bulmuştu. Bengi'nin söylediğine göre kolu kötü durumdaydı ve kıpırdaması kesinlikle yasaktı. Bir ay kadar sonra İstanbul'a dönüp Niran Hatun'la karşılaştığında, hatun geçmiş olsun demek bir yana, boşa giden o hamlenin hesabını bir güzel sormuştu. Kolu iyileşmişti ama Nar Sultan'ın tez canlılığı iki Solak çırağına, İskender Ağa'ya ve Salih'in gözü gibi baktığı yatağanına mal olmuştu. Lakin herkes bilirdi ki, Niran Hatun için söz konusu Kamer-i Hail, Sakafi, Kabbath ya da bunların benzeri herhangi başka bir bela olduğunda, kendisi de dahil olmak üzere her şey ve herkes "feda edilebilir kuvvet" sayılmaktaydı. Hâl böyle olunca, Salih'e de çenesini tıkayıp, yediği zılgıtı sindirmek düşmüştü.

Yıllar önce yitirdiği ve umudu kestiği kıymetli yatağanını yeniden eline almak Salih Usta'yı çok mutlu etmişti.

"Nereden çıktı bu?" diye sorabildi ancak.

"Ben dövdüm usta." diye yanıtladı İlyas.

"Trablus'ta kalmıştı bu. Parça parça olmuştu. Cevheri aynı cevher, kabzası aynı kabza. Tılsımları bile aynı. Nasıl toparladın bunu, nereden buldun parçalarını?"

"Ben bulmadım usta, Trablus'tan beri Niran Hatun'daymış zaten. O verdi yeniden döveyim diye. Tılsımlarını da kendi işledi."

İlyas'ın bu söyledikleri Salih'in ayaklarını yerden kesmişti. Yatağanı kınından tamamen sıyırdı. Önce biraz o özlediği parıltıyı seyretti. Şöyle bir tarttı. Dengesi, ağırlığı tıpkı eskisi gibiydi. Kuşağı bile yerinde duruyordu. Aceleyle paltosunu çıkarıp, yatağanı beline sardı. Kendisini çok daha iyi hissediyordu. Sonra, mutlu mutlu kendisini seyretmekte olan İlyas'ı kendisine çekip sarıldı. Kafası bu koca adamın göğüslerinin

hizasına ancak geliyordu. Niyetlendiği şefkatli teşekkür hareketi de aralarındaki göbekten dolayı biraz havada kalmıştı.

İlyas'ı bıraktıktan sonra usulca "Eline sağlık." dedi.

Salih Usta'nın mutlulukla boynuna sarılmasına zaten yeterince sevinmiş ve şaşırmış olan İlyas, bir de ustanın nemli nemli gülümseyen gözlerle kendisine teşekkür ettiğini, konuştukça da o gür bıyıklarının, suratının ortasına konmuş bembeyaz bir kelebek gibi titrek titrek kanat çırptığını görünce kendisini daha fazla tutamadı. Ocağın bütün adap ve protokol kurallarını unutuvererek, sağ koluyla bu çok sevdiği ustasını belinden kavradığı gibi kendine bastırıp, sırtına kendince yumuşak ve sevecen şaplaklar atmaya başladı. Sevgi gösterisini, yanağına kondurduğu büyükçe bir öpücükle de taçlandırdı. Ustayı yere bıraktıktan sonra "Ne demek," dedi, "lafı mı olur?"

Salih Usta, sırtına inen onca tokattan ve yoğun zorba aromalı öpücükten dolayı bir hayli sersemlemiş görünüyordu. Üstelik beli de biraz hissizleşmiş gibiydi. Ama bütün bunlar suratındaki gülücüğü söndürememişti. İlyas'la arasındaki mesafeyi korumaya çalışarak "Eyvallah." dedi, "Ben eve kaçayım artık."

İlyas, gerçekten iyi bir işe yaramış olmanın verdiği gururla ustanın gidişini seyrediyordu. "Hah!" dedi kendi kendine, "Şimdi adama benzedin işte. Yürüyüşün düzeldi."

Salih'in aklına ise İskender Ağa düşmüştü. Yaşasaydı, Solaklar'ın başında bugün o olacaktı. Üzücüydü ama Salih Usta'nın keyfi hüzünlenemeyecek kadar yerindeydi...

3

Doğan hayatı ve kariyeri açısından çok hızlı bir değişim yaşamıştı. O ilginç tayin emrinin eline geçmesinin hemen ardından bulduğu ilk uçakla Ankara'ya gelmişti. Başına hoş şeyler gelmemişti ama en azından gençliğini geçirdiği şehre dönüş yapmak iyi bir gelişme olarak kabul edilebilirdi. Orduevine yerleştikten sonra hemen Eskişehir'e geçmiş, ailesiyle birlikte güzel bir hafta sonu geçirdikten sonra tekrar başkente dönmüştü. Onlar da çok sevinmişlerdi Doğan'ın Ankara'ya atanmasına. Ne de olsa oğullarını artık daha sık görebileceklerdi. Varsın Hava Kuvvetleri emrine atanmış olsundu...

Haftanın ilk iş gününü, bürokratik işlemleri tamamlamak, Elektronik Gözlem Üssü'nün yerini öğrenmek ve yeni Havacı kıyafetlerine alışmakla geçirmişti. İkinci gün, nihayet üssün yerini bulabildiğinde, vakit öğlene yaklaşıyordu. Eskişehir yolu üzerinde, çok sapa bir yerdeydi yeni iş yeri. Güvenliği ve büyüklüğü karşısında şaşırmıştı Doğan. Hemen her yer kameralarla donatılmıştı. Etraftaki, normalden fazla sayıdaki nöbetçinin üzerindeki elektronik donanımlar hemen dikkat çekiyordu. Daha da ilginç olan ana binanın konumuydu. Üssün nizamiye kapısıyla ana bina arasında neredeyse yüz metre kadar bir mesafe vardı. Zemin, binaya doğru giderek alçalıyor, son on metrede yerini dik merdivenlere bırakıyordu. Kısaca, ana bina nizamiyeden bakıldığında sanki yüz metre ilerideki düzgün bir kraterin içine inşa edilmiş gibi görünüyordu. Doğan, toprağın altında daha birkaç kat olduğuna emindi. Üssün arazisi, arka tarafa, uçsuz bucaksız bozkıra doğru devam ediyordu. Doğan'ın gözleri piste benzeyen bazı asfalt yolları

ve çok uzaktaki uydu antenlere benzeyen çıkıntıları ancak seçebiliyordu. Bu düz alanda göze batan tek şey gönderlere çekilmiş bayraklardı.

Doğan'ı üstte ilk karşılayan bir binbaşı olmuştu. Adamın tavırları bir hayli sinir bozucuydu. Hiçbir sorusuna doğru düzgün cevap vermemiş, 12. Daire ile ilgili bilgileri kendisine komutanının vereceğini söylemişti. Doğan, Daire'nin lafı her açıldığında, binbaşının gülümsemesini saklamaya çalıştığını fark etmişti ama buna mantıklı bir neden bulamamış, kendi kuruntusuna yormuştu. Binbaşının yaptığı en hayırlı iş, Daire'nin yerini göstermek olmuştu: "Asansörle ikinci kata inin, sağa dönün, koridorun sonundaki oda." Doğan, binanın mimarisi konusunda haklı çıkmanın verdiği mutlulukla asansöre bindi. Panelde, önünde eksi işareti olan bir 'sekiz' rakamı görünce derinden bir 'Yuh' çekti.

Asansörden indiğinde kendisini çok uzun bir koridorun tam ortasında buldu. Sağına döndüğünde, koridorun sonundaki çift kanatlı, büyük cam kapıyı gördü. Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladı. Uzaktan sadece bilgisayarlarının başında çalışan birkaç askeri seçebiliyordu. Kapıya yaklaştıkça, yeni görevinin kendisi için hiç uygun olmadığını düşünmeye başladı. Çok büyük, dikdörtgen bir salondu burası. Uzun duvarları boyunca, buzdolabı büyüklüğünde aletler sıralanmıştı ve üzerlerindeki ışıklar insanı hipnotize edecek bir hızla yanıp sönüyordu. Aletlerin arasında, neredeyse yirmi sıra bilgisayar masası arka arkaya dizilmişti. Başlarındaki personel, gözlerini ekranlardan bir an olsun ayırmadan çalışıyor, arada sırada kulaklıklarına bağlı mikrofonlara kısa cümleler kuruyorlardı. Tam karşı duvarı boydan boya kaplayan dev ekrandaki Orta Doğu haritasının üzerinde birtakım rakamlar yanıp sönüyordu. Hiç kimse yerinden kıpırdamıyordu ama bu Doğan'ın hayatı boyunca gördüğü en yorucu ortamlardan birisiydi.

Göğsünü şişirerek içeriye sağlam bir giriş yapmaya hazırlandı. Sağ eliyle kapıyı sertçe kendisine doğru çekti ama kapı yerinden kıpırdamadı bile. Bozuntuya vermeden itmeyi denedi, yine olmadı. Çaresiz bir şekilde etrafına bakınmaya başladı. Sol taraftaki aleti görünce hatanın nerede olduğunu anladı. Bu bir kartlı giriş cihazıydı ve kendisini karşılayan binbaşı bundan hiç söz etmemişti. Tam geriye dönecekken, içerideki astsubaylardan biri bilgisayarının başından kalkıp kapıya doğru yaklaşmaya başladı. Bu planladığı kadar 'sıkı' bir giriş olmayacaktı ama yine de kapıda dikilmekten daha iyiydi.

"Buyurun komutanım." dedi astsubay.

Doğan sertçe "Daire komutanı nerede?" diye sordu.

Astsubay biraz şaşkın bakışlarla "Komutanımız içeride." diye yanıtladı. "Konu neydi?"

"Tayin."

"Buraya mı? Affedersiniz komutanım. Hoş geldiniz. Komutanımızın ofisi hemen arka tarafta."

"Teşekkür ederim." dedi Doğan. İçeriye girmek için hamle yaptı ama astsubay kenara çekilmek konusunda biraz isteksizdi.

"Komutanım" diye devam etti astsubay, "Size komutanımızın yanına kadar eşlik etmek isterdim ama benim acilen yukarıya çıkmam gerekiyor. Sizin için bir sakıncası yoksa atama emrini görebilir miyim? Takdir edersiniz, bu birime yetkisiz personel almamız kesinlikle yasak."

Doğan adamın bir an önce susması için tayin emrini hızlıca çıkartıp uzattı. Astsubay kâğıda şöyle bir baktı. Surat ifadesini korumaya çalışarak Doğan'ın hemen solunu işaret etti:

"Özür dilerim komutanım ama 12. Daire hemen yan oda."

Doğan, astsubayın gösterdiği tarafa baktı. Koridorun renginde, gösterişsiz bir kapıydı bu. Hele bu koca kapının yanında fark edilmesi olanaksızdı. Astsubaya teşekkür etti ve bu sefer

hiç beklemeden, üstünü başını düzeltip, göğsünü şişirmeye bile gerek duymadan doğruca içeriye daldı. Kapı küçük bir odaya açılmıştı. Doğan, masasının başında atletle oturan adamı görünce önce afalladı ama sonra sandalyenin sırtlığındaki üç yıldızlı üniformayı görünce hemen esas duruşa geçti. Kendini tanıtmaya hazırlanıyordu ki, yüzbaşı araya girdi:

"Jandarma üsteğmen Doğan Aral değil mi?"

"Evet komutanım." diye yanıtladı Doğan.

Yüzbaşı "Ben de mesai arkadaşımı bekliyordum." diyerek ayağa kalktı. Elini uzattı. "Sarp Gönen," deyip ekledi: "Deniz yüzbaşı."

Doğan, beklendiğine ve kendisi gibi bir 'yabancıyla' birlikte çalışacağına sevinmişti. Ama etrafına şöyle bir bakınınca, bulundukları odanın ve yüzbaşının genel görüntüsünün çalışma kavramıyla çok fazla örtüşmediğini fark etti. Bilgisayar ekranındaki duraklatılmış bir araba yarışı oyunu, daha kapıdan girer girmez göze çarpıyordu. Klavyenin hemen sağında duran iki deste iskambil kâğıdı, ortalığa saçılmış gazete tomarları, taşmış kül tablaları, masalara dağılmış kirli kahve fincanları ve kafasını çöp sepetinden dışarıya çıkarmış büyük bir kanyak şişesi, bu ofiste alışılmışın çok dışında bir çalışma yürütüldüğünü gösteriyordu. Üniformasının gömleğini çıkartıp kravatıyla birlikte sandalyenin arkasına asmış olan yüzbaşının nefesi de tıpkı odanın havası gibi belli belirsiz alkol kokmaktaydı. Önlerden hafifçe dökülmeye başlamış kestane rengi dalgalı saçları, kocaman gözleri ve her an gülümseyecekmiş gibi duran surat ifadesiyle sempatik denebilecek bir adam olan yüzbaşı, üzerindeki beyaz atleti, çoktandır ütülenmemiş pantolonu ve tıraşsız yüzüyle olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu.

"Ancak gelebildim komutanım." dedi Doğan, "Acil bir durum mu var?"

Sarp hiç saklamaya gerek duymadan güldü. "Hayır, hayır..." dedi. "Hiçbir şey yok..." Yan taraftaki masayı işaret etti: "Burası senin. Otur."

Doğan oturdu. Yüzbaşıyı bir soru bombardımanına tutmaya hazırlanıyordu ki, Sarp ondan önce davrandı:

"Nereden geliyorsun?"

"Doğubayazıt komutanım."

"Üff! Uzakmış. Nasıldı oralar?"

"Ben memnundum komutanım. Havası güzel, olaysız. Bir sınır zorluk çıkarırdı biraz."

Yüzbaşı sandalyesini Doğan'a çevirdi ve oturdu.

"Bir yer vardı oralarda meşhur?"

"İshak Paşa Sarayı mı komutanım?

"Ha, evet... Fotoğraflarını görmüştüm. Bayağı güzeldi."

Doğan "Öyledir komutanım." diye yanıtladı. Yüzbaşının bu samimi tavrı çok hoşuna gitmişti. İster istemez gevşedi... Askerliği rahat geçeceğe benziyordu.

"Bir kahve içer misin?" diye sordu yüzbaşı.

Doğan kapıldığı rehavetin içinden "İyi olur komutanım" diye cevapladı. Kafasını kaldırıp, Sarp'ın suratındaki yılık gülümsemeyle karşılaştığında, nasıl bir tongaya düştüğünü fark etti.

"Güzel" dedi yüzbaşı ifadesini bozmadan. "Peki, bana da bir tane hazırlar mısın?"

Doğan kıpkırmızı bir suratla "Emredersiniz komutanım" diye bağırarak ayağa fırladı. Bir süre etrafına bakındıktan sonra, evrak dolabının üzerinde duran ısıtıcının düğmesine bastı. Gözünün ucuyla görebildiği kadarıyla, yüzbaşı hâlâ gülüyordu.

"Emir olarak almanı istemezdim." diyerek eğlenmeye devam etti Sarp. Doğan, "Emredersiniz komutanım..." gibi bir

şeyler mırıldanarak yüzbaşının kahvesini karıştırmaya devam etti. Yeni komutanı, daha ilk dakikada kendisini çok fena avlamıştı. Hiç iyi bir başlangıç değildi bu. Üst rütbeliler yeni tanıştıkları astlarına bu gibi numaraları sık sık yaparlardı. Daha önce çok defa rakı masalarına oturmuş, çok 'abi-kardeş' muhabbetlerine katılmış, hemen hepsini de falso vermeden atlatmıştı ama Sarp Yüzbaşı'nın atağı, tahmininden çok daha erken, hiç beklemediği bir zamanda ve çok basit bir şekilde olmuştu. Ortam hazırlamak gibi bir zahmete girmeden, ortamı kullanıvermişti. Daha da sıra dışı olanı, yüzbaşının bu av partisini, kendisini denemek ya da tanımak için değil de sadece eğlenmek için düzenlemiş olmasıydı. En azından şimdilik böyle görünüyordu ve Doğan bunun ne kadar iyi ya da ne kadar kötü olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

Doğan, bardağı kibarca Sarp'ın masasına bırakarak yerine oturdu.

"Sen içmiyor musun?" diye sordu yüzbaşı. Yüzünde Doğan'ın kahve içmemesine şaşırmış gibi bir ifade vardı.

"Eh... Evet, iyi olur..." diye geveleyerek tekrar ısıtıcının yanına gitti Doğan. Hemen sağda duran iki bardaktan, üzerinde bahriyeli elbisesi giymiş minik bir ayı resmi olanı gözüne kestirdi. Diğer bardağın üzerindeki kocaman denizaltı resmi, bunun yüzbaşı için daha kıymetli olabileceğine işaret ediyordu. Ayıcıklı bardağı alıp yüzbaşıya gösterdi:

"Sakıncası var mı komutanım?"

"Yok." dedi Sarp, "Avucundan içemeyeceğine göre yok. Ama dikkat et kırma."

"Ederim komutanım." şeklinde sade bir cevap verdi Doğan. Kahvesini alıp masasına geri döndü. Sarp yüzbaşı kahvesinden koca bir yudum daha aldıktan sonra çekmecesine uzanıp gümüş bir kanyak matarası çıkardı. Mataranın neredeyse

yarısını bardağına boca ettikten sonra Doğan'ın masasının kenarına bıraktı:

"Çekinme, al..."

"Teşekkür ederim." dedi Doğan. Mataraya uzaktan bakıyordu. Sesindeki yadırgama Sarp'ın dikkatinden kaçmamıştı.

"Hiç mi içmezsin?"

"İçerim komutanım ama... Görev başında değil."

Sarp sıkıntıyla içini çekti. "Ben de öyle..." dedi. "Seferdeyken aylarca ağzıma sürmezdim. Aramazdım bile..." Matarayı Doğan'a doğru fırlattı. "Ama burada, sen de içebilirsin. Görev başında falan değiliz çünkü. Anlat bakalım. Sen ne halt yedin de geldin buraya?"

Doğan, güç bela yakaladığı matarayı yavaşça masasına koydu. "Bilerek yaptığım bir şey yok komutanım. Her şey çok hızlı gelişti. Sizin önceki görev yeriniz neresiydi?"

"Gölcük. Denizaltı subayıydım. Yıldızay'ı duydun mu hiç?"

"Hayır komutanım."

"Benim gemimdi... Sonra kendimi burada buldum. Beş aydır buradayım ve beş aydır nerede hata yaptığımı düşünüyorum."

Doğan "Bunun geri hizmetle bir alakası olduğunu zannetmiyorum komutanım." diyerek mantığının en soğuk tarafını konuşturmaya çalıştı: "Genelkurmay emriyle atandık buraya. Vardır herhalde bir bildikleri."

Sarp oflayarak ayağa kalktı. Eliyle gözlerini ovuşturdu. Yorgun adımlarla odanın içinde küçük bir tur atıp, kahve bardağından büyük bir yudum daha aldı. Gözlerinin altındaki mora çalan halkalar sanki biraz daha belirginleşmişti. "Doğan!" dedi, "Ben beş aydır kimin ne bildiğini bir türlü öğrenemedim. Sen bu Daire'nin ne iş yaptığını biliyor musun?"

Doğan "Hayır komutanım." diye cevap verdi. Heyecanla koltuğunda doğruldu.

"Gerçi bir iş yaptığı yok, yapacağı da yok ama kuruluş amacı ne biliyor musun?"

"Hayır komutanım."

"Kimse anlatmadı mı sana?"

"Tayin emrinde Daire'nin statüsünün gizli olduğu, bilgileri buradan alacağım yazılıydı komutanım."

"O izahatı ben de veremem Doğan. Verilecek gibi değil çünkü..." dedi yüzbaşı. Masasına döndü. Çekmecesinden çıkarttığı ince bir kitapçığı Doğan'ın masasına bıraktı:

"Sen en iyisi kendin öğren... Bu 12. Daire'nin talimatnamesi. İlk okuduğumda şaka zannetmiştim ama değil. Tamamen devletin kaleminden çıkma ve resmi... Oku."

Doğan kitapçığı eline alıp şöyle bir kurcaladıktan sonra 'Görev ve Yetkiler' kısmını okumaya başladı. Küçük bir paragraftı bu ama anlayana kadar birkaç defa okumak zorunda kaldı. Aynen şöyle yazıyordu:

"12. Daire'nin görevi, Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığını, bekasını ve bütünlüğünü tehdit eden tüm bilim dışı gelişmeleri izlemek, bu tür gelişmelere karşı istihbari faaliyetlerde bulunmak, gerektiği takdirde operasyonlar düzenlemek, elde edilen istihbaratları devletin yetkili diğer birimleriyle paylaşmak, gerekli olduğu hallerde, yetkili diğer birimlerin bu hususlardaki faaliyetlerine yardımcı olmak..."

Kitapçıktan kafasını kaldırıp yüzbaşıya baktı. Kafasında onlarca soru vardı ama hiçbirisi söze dökülecek kadar net değildi.

"Yaaa..." diyerek gülümsedi Sarp. "Nasılmış ama Daire'miz?"

Doğan en basit soruyla başlamayı tercih etti:

"Komutanım... Bilim dışı ne demek?"

Sarp yine kitapçığı işaret etti:

"Yazıyor orada. Okusana..."

Her resmi evrak gibi, Doğan'ın elindeki kitapçık da işi yoruma bırakmamak konusunda iddialıydı. 'Görev ve Yetkiler' kısmının hemen altında 'Bilim Dışı' kavramı da tabii ki bir tanıma oturtulmuştu. Şöyle deniyordu:

"Bilim Dışı kavramı, nedenleri pozitif bilim ve akılcı düşünce tarafından açıklanamayan, anlaşılamayan ve tanımlanamayan her türlü olayı, eylemi ve bu olay ve eylemlere neden olan ya da olduğu varsayılan, canlı ya da cansız her türlü faili kapsamaktadır."

Doğan kafasındaki karmaşayı kısaca özetledi: "Ne ki şimdi bu?"

"Şöyle anlatayım..." diye, 'bilen adam' taklidi yaparak söze başladı Sarp: "Eğer birini cin çarpmışsa, çarpma eylemi bilim dışı gelişme, cin ise bilim dışı fail anlamına geliyor. Bizden istenen ise, söz konusu çarpma eylemini gerçekleştiren cin ile ilgili istihbarat toplamak, gerekiyorsa ona karşı operasyon düzenlemek, eğer devletin diğer yetkili birimleri de bu cin kardeşe karşı bir operasyon düzenlemek istiyorlarsa, onlara bu konuda yardımcı olmak. Bu iş için bu odadayız ve bu iş için maaş alıyoruz. Bu tanıma göre, vampirler, kurt adamlar, büyücüler, periler, Tutankamon'un laneti, kutsal kadeh gibi şeyler de bizim ilgi ve yetki alanımıza giriyor Üsteğmenim, üstelik ben devletin başka herhangi bir biriminin de böyle şeylerle ilgilendiğini hiç zannetmiyorum."

Doğan bir şey daha sormak için ağzını açtı ama yüzbaşı zembereğinden boşalmış gibi konuşuyordu. Sözcükler ağzından giderek daha yüksek bir sesle çıkıyor, her lafıyla birlikte gözlerini derbeder bir kırmızılık kaplıyordu:

"Beş aydır buradayım ve itiraf ediyorum, burada sabahtan akşama kadar bilgisayar oynuyorum. Emekli olduğumda

bir oyun firmasına danışmanlık yapacak düzeye gelmiş olurum... 12. Daire denilen yer; sen, ben ve bu odadan ibaret. Otuz yıldan beri bu birime atanan ilk subaylarız, üs içindeki lakabımız da Hayalet Avcıları..."

"Peki ya otuz yıl önce?" diye sordu Doğan. Yüzüne ve sesine Sarp'ın bütün o alaycı ve boş vermiş tavırlarını boşa çıkaracak kadar yoğun bir ciddiyet hâkimdi. Yüzbaşı durdu. Beş ay öncesini hatırladı. Buraya ilk geldiği zamanı. Başarısından, hareketlerinden, kararlarından, kendisinden ve geçmişinden şüphe duymadığı zamanları... Çocukluktan beri bir tek hayali olmuştu yüzbaşının. Küçükken, kendisi gibi bir deniz subayı olan dedesinden hikâyelerini dinlediği o muhteşem denizaltılardan birinin içinde olmak. Kimsenin erişemediği derinliklere dalmak, hiçbir şey görmeden yönünü bulabilmek, düşmana sinsice yaklaşmak, periskopla yüzeye bakmak, torpilleri ateşlemek ve denizaltının çelik kabuğuna vuran korkunç uğultudan, muhteşem bir zafer kazandığını anlamak. O daracık koridorlarda koşuşturmak, ayak seslerinin demir duvarlarda yankılanışını dinlemek, güverteye çıktığı zamanlarda yüzüne vuran rüzgârın ve gözüne vuran denizin tadını çıkartmak, küçük, sıkış sıkış bir masada yemek yemek, derinliklerin arasına saklanmış o metal kozanın içerisinde kısa ama derin uykulara dalmak, düşman tarafından fark edildiklerinde ise av olmanın, aciz olmanın o mazoşist, o korkunç hazzını yaşamak... Kısaca yüzbaşı, o kimsenin erişemeyeceği yerde olan, o küçük, sinsi, gizli, tehlikeli kapsülün içinde yaşamayı ve yaşlanmayı hayal etmişti. Kendisini Deniz Harp Okulu'na götüren neden kesinlikle asker falan olmak değildi. Bir denizaltının içinde olmak istiyordu ve bunu yapabileceği tek yer orduydu.

Bundan beş ay öncesine kadar da, hayatında ve hayallerinde hemen hemen her şey yolunda gidiyordu. 12. Daire'ye atandığını bildiren emir Sarp için tam bir yıkım olmuştu. Şu an denizaltısı o kadar uzaklarda duruyordu ki... Doğan'ın

ciddiyetini anlayabiliyordu. 12. Daire'nin ne işe yaradığını ilk öğrendiği zaman, ne kadar saçma gelse de, o da tıpkı bu genç üsteğmen gibi sıra dışı bir göreve getirildiğini düşünmüştü. İlk iş olarak, Daire'nin geçmişini araştırmaya başlamıştı. Günlerce sağa sola dilekçeler yazmış, kendisine Daire'nin geçmişini anlatacak en azından arşiv kayıtlarını görmesini sağlayacak birilerine ulaşmaya çalışmıştı. Sonuçta eline geçen 'Elimizde bu Daire ile ilgili bilgi bulunmamaktadır...', '12. Daire'nin görev ve faaliyetleriyle ilgili daha detaylı bilgi verilmesi...' şeklinde cevaplar olmuştu. Üs içinde karşılaştığı alaycı bakışlar bile yıldırmamıştı Sarp'ı. Binbir çabayla, eskiden temizlik malzemelerinin konulduğu bu odayı yeniden düzenletip Daire'nin ofisi haline getirmiş, bilgisayar ile telefon bağlantısı sağlamış ve her sabah saat sekizde masasının başına geçip, birilerinin kapıyı çalıp kendisine bir görev, bilgi ya da hiç değilse sıradan, bürokrasi teferruatı bir evrak vermesini beklemişti. Sarp'ı çökerten zaman olmuştu. Personelsiz ve görevsiz bir daire komutanı olarak, önce astlarını, sonra da kendisini komuta etme yetisini kaybetmeye başlamıştı. Artık, saat on-on buçuk gibi geldiği bu yerde geçmişini deşelerken bol bol kanyak tüketiyor, kafasını dağıtmak için biraz oyun oynuyor, mesai saatinin dolmasını beklemeden, kanyaktan viskiye ya da rakıya sert bir geçiş yapabileceği herhangi bir yere gidiyordu. Sarp karşısında tüm ciddiyetiyle oturan üsteğmene baktı. Taze heyecanının tadını çıkartması için elinden gelen her şeyi yapması gerektiğini düşündü... Ta ki sıkıntı onun da içini kemirmeye başlayana kadar...

Doğan'ın sorusunu "Daire 1925 yılında açılmış." diye yanıtlamaya koyuldu. Yerine oturdu. "2. Dünya Savaşı'na kadar Genelkurmay'a bağlıymış. Sonra nedendir bilinmez Hava Kuvvetleri bünyesine alınmış. 1960'ların sonunda personel atamaları durdurulmuş. Edinebildiğim tüm bilgi bu. Kısaca bu Daire'ye birileri gelip gitmiş ama kimlermiş, kaç kişilermiş, ne iş yaparlarmış hiçbir bilgi yok."

"Peki, komutanım, ya arşiv kayıtları?"

"İşte onu hiç sorma. Her yere yazdım, telefon ettim. Paşalara bile sesimi yükselttim ama arşiv falan yok. Muhtemelen Daire'nin faaliyetleri kayda geçirilmemiş."

"Anlamadığım şey şu komutanım. 1925'ten beri açık olan bir Daire'yi neden..."

Sarp, Doğan'ın sözünü kesti. "Aklındaki tüm soruları biliyorum üsteğmenim. Bunlar aylardır benim kendime sorup durduğum sorular. Haklısın. Kimse, hele ki ordu, hiçbir işe yaramayan bir birim kurmaz. Oturup talimatname yazmaz, personel atamaz. Buranın ne işe yaradığı konusunda en ufak bir fikrim yok ama zaten işin bizi ilgilendiren kısmı bu değil. Bizim için iki olasılık var: Ya bu Daire bugün sadece az önce okuduğun tüzükten ibaret ve biz geri hizmete alındık ya da... Farkında olmadığımız yeteneklere sahibiz... Hangisini tercih edersin?"

Yüzbaşı bu sefer gerçekten zor sormuştu. Bir tarafta kızağa alındığına inanmak, diğer tarafta bilim dışı gelişmelerin varlığına, bunların ülkenin varlığı için tehdit oluşturduğuna, bu bilim dışı gelişmelere karşı istihbarat toplayıp, operasyonlar düzenlemek gerektiğine inanmak. Aklı başında herkes gibi Doğan da birincisine inanmak istiyordu ama içine atıldıkları bu temizlik odasından bozma Daire'nin gizemi ile 'kızağa çekilmenin' insanın genzinde bıraktığı o pis tat birleşince, üsteğmen de elinde ve farkında olmadan aklının sınırlarını zorlamaya başlamıştı. Dünyanın bir yerinde 'bilim dışı' gelişmelerin var olduğuna inanmanın, dahası bunu görev edinmenin, insanın bir süre sonra kendisini ne kadar aptal hissetmesine neden olduğunu Sarp'tan daha iyi kimse bilemezdi.

Doğan, yüzbaşının bu sorusunu da cevaplamadı. Sıkıntıyla elini kafasına götürüp saçlarıyla oynamaya başladı. Sonra, bir çıkar yol bulma umuduyla hâlâ elinde tuttuğu talimatnamenin

sayfalarını karıştırmaya başladı. 'Sorumluluklar' kısmını okumaya başladığında dikkat çekici bir yer daha keşfetti ve bunu komutanıyla paylaşmakta gecikmedi:

"Komutanım, burada ilginç bir şey daha yazıyor."

"Yapma yahu." diye yanıtladı Sarp sırıtarak, "Nerede?"

"Sorumluluklar kısmında. Topladığımız tüm istihbaratı doğrudan Cumhurbaşkanlığı Makamı ile paylaşmak zorundaymışız."

"Eeee?"

"Ama komutanım... Bu emir komuta zincirini kırmak anlamına gelmiyor mu?"

Sarp derin bir iç geçirdi. "Doğan," dedi: "sen bilim dışı bir gelişme bul da zinciri sonra düşünürüz."

Doğan, akıl ile akıl dışı arasındaki çizgiyi kaybetmeye başladığını ilk defa orada fark etti. Elinde tuttuğu resmi evrak, bilim dışı gelişmelerin varlığı konusunda üstünde fazla durmayacak kadar emindi. O kadar emindi ki, tanımları, personeli, görevlerini, yetki ve sorumlulukları madde madde, bu kesinliğin üzerine yazmıştı. Her şey yerli yerindeydi: Görevi, görevinin tanımı, yetkileri ve sorumlulukları... Eksik olan tek şey bilim dışı bir gelişmeydi. Doğan kafasının kazan gibi olduğunu hissetti. Tüzüğü masasına attı. Komutanına nihai soruyu yöneltmenin zamanı gelmişti:

"Peki komutanım, ne yapmalıyız?"

Sarp güldü ve kahve fincanını kafasına dikti. Islak dudaklarını elinin tersiyle sildikten sonra cevap verdi:

"Hiçbir şey Doğan. Hiçbir şey yapmamalıyız. Burada bir şey yapmaya kalkmak insanın akıl sağlığına ciddi hasarlar verebilir çünkü. Yapabileceğimiz tek şey, birileri gelip bizi buradan kurtarana ya da sabrımız dibe vurana kadar beklemek.

Ben bu süreyi bilgisayar oyunları ve kanyakla geçirmek taraftarıyım. Sana da öneririm."

Doğan komutanından umudu kesmek üzereydi. Evet, belki durum yüzbaşının anlattığı kadar vahimdi, belki yapılabilecek hiçbir şey yoktu ama Doğan'ın da burada oturup zamanını kanyak tüketerek ve bilgisayar oynayarak geçirmeye hiç niyeti yoktu. Ürkek bir sesle sordu:

"Sizce de bizim bir eylem planına ihtiyacımız yok mu?"

Yüzbaşı kırmızı gözleriyle bakıp yorgun yorgun gülümsedi. Doğan'ın masasında durmakta olan kanyak matarasını işaret ederek "İçmiyorsan uzatır mısın?" dedi.

Doğan, matarayı yüzbaşıya verdikten sonra bir kez daha sordu: "Sizce bizim bir eylem planına ihtiyacımız yok mu?" Sesi bu sefer biraz daha yüksek çıkmıştı. Sarp matarayı, fincanın dibindeki az miktarda kahvenin üzerine boşalttı. Şöyle bir çalkaladıktan sonra iki büyük yudum aldı. "Benim yok!" dedi bardağı masaya bırakırken, "Sen istediğin planı yapmakta özgürsün. Komutanın olarak benden, görev yerin olarak da bu 12. Daire denen yerden fazla bir şey beklememen gerektiğini herhalde anlamışsındır. Tabii bu arada beni, bu Daire'yi falan da istediğin yere şikâyet etmekte özgürsün. Buradan öte köy var mıdır ben de çok merak ediyorum. Her neyse; plan diye kafandan ne geçiyor bilmiyorum ama lütfen aklına mukayyet olmaya çalış. Bir Daire'ye bir deli yeter!"

Doğan, yüzbaşının bu tavrının tamamen alkolden kaynaklandığını ümit ediyordu. Çok uzun olmayan askerlik yaşamı boyunca, böylesine bir boşvermişliği en kifayetsiz komutanından bile görmemişti. Karşılaşmayı büyük bir heyecanla beklediği yeni komutanı, kendisine her şeyi boşverip öylece oturmasını söylüyordu. Doğan, koltuğunda kaykılmış, elindeki boşalmak üzere olan fincandan cimri yudumlar alan yüzbaşıya acıyarak baktı. Bu adamın beş ay öncesine kadar zıpkın

gibi bir deniz subayı olduğuna inanmak çok zordu. İçinde korkunç bir öfke kabarmaktaydı. Bu Daire'nin gizemini kırıp, onu sıradan bir iş haline getirmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ne pahasına olursa olsun, sonunda karşısına ne çıkarsa çıksın.

"Siz nasıl emrederseniz komutanım." dedi dişlerinin arasından. İyice kısılmış gözlerini tavanda bir yerlere dikmiş olan yüzbaşı, üsteğmeni pek duymuş gibi görünmüyordu.

4

Eski yatağanına kavuşmak Salih Usta'yı ancak birkaç gün mutlu edebilmişti. Son bir haftadır marangozhaneden durmaksızın yükselen sesler, ustanın gönlüne yine kasavet çöktüğünü söylüyordu. İşe evin bütün pencerelerini değiştirmekle başlamış, iş tahmin ettiğinden daha çabuk bitince, gözü ister istemez kapılara takılmış ve kapıların şöyle bir elden geçirmekle kurtarılamayacak kadar eski olduğuna karar verip yenilerini hazırlamak üzere tekrar marangozhaneye kapanmıştı. Kapılar da hazır sayılırdı. Cilaları kalmıştı bir tek ama bunu kafasına takmıyordu. Çift kanatlı bahçe kapısı tadilat harekatına dahil edilmemişti çünkü. O koca kapı, usta için marangozhanede geçirilecek üç koca gün demekti. İdris Usta Ankara'dan, Bengi Hatun bağbozumundan dönmemiş, Salih'in dönüşüyle azat olan İlyas ortalıkta çok fazla görünmemişti. Buralarda oldukları bilinen Behruz Usta ile Niran Hatun'a nezaket ve saygı gereği yapılması zorunlu olan ziyaretler ise hep 'şu elimdeki işler bittikten sonra'ya ertelenmiş, lakin eldeki işler hiç bitmemiş, bitmelerine yakın derhal ve telaş içinde yeni işler icat edilmiş, gel gör ki yavaşlatılmak istenilen zaman inadına daha da hızlanmış ve korkunun ecele bir kez daha faydası dokunmamıştı.

Vakit öğleni birkaç saat geçmişti. Salih Usta, güneş iyice inmeden kapıların zımparasını tamamlamak istiyordu. Elindeki zımpara taşını kapıya her sürtüşünde ahşap tozları etrafa yayılıyor, yaptığı işi görmek için ahşabın üstünde biriken tozları kuvvetlice üflediğinde ise, küçük marangozhaneyi kaplayan toz bulutu biraz daha yoğunlaşıyordu. İnatçı bir çıkıntıyı

zımparalamaya dalmıştı ki, bir adım ötesinden gelen öksürük sesiyle irkildi. Korkmuştu. Kafasını kaldırdığında tozlarla cebelleşen İlyas'ı gördü.

"Kolay gelsin usta" dedi İlyas zorlukla, "Bu ne hâl?"

Salih Usta içerisinin ne kadar felaket bir durumda olduğunu ancak kapı açılınca fark edebilmişti. "Destur be İlyas!" dedi, "Korkuttun beni!"

"Kapıyı çaldım ama duymadın. Dalmıştın herhalde?" dedi İlyas. Üzerine yapışan tozları silkelemeye başladığında Salih Usta olağanüstü bir şeyler olduğunu anladı. Bu derece titizlik İlyas'a göre değildi. Biraz daha dikkatli bakıp, İlyas'ın düzgünce kısaltılmış sakallarını, taranmış saçlarını ve üzerindeki mavi merasim cüppesini görünce, marangozhanede zamanın ne kadar hızlı aktığını fark etti. Yine de "Hayırdır İlyas?" diye sormadan edemedi.

"Hayırdır mı var usta" diye yanıtladı İlyas, "Ocak İstişaresi!"

"Bugün olduğunu söylemedin ama!"

"E dışarıdaydım, göremedim seni" dedi İlyas, "Yüksek müsaadenle biraz insan yüzü görmeye çıkmıştım." diye de içinden geçirdi.

"Herkes geldi mi ki?"

"Bengi çoktan döndü, İdris Usta'nın da eli kulağındadır. İki gün önce de buradaydı zaten... Sen hiç dışarı çıkmadın herhalde?"

"Nereden biliyorsun çıkmadığımı?"

"Hem Yasemin söyledi, hem de hiç kimseye uğramamışsın geldiğinden beri. Herkes seni sorup duruyor."

Usta sıkıntıyla ofladı. Söyleyecek bir şeyi yoktu. Kapının üzerinde kalan tozlara bir üfürük daha salladı. "Niran Hatun'un da haberi var mı geldiğimden?" diye sordu.

"Var!" diye bir cevap geldi marangozhanenin uzak köşesinden. Niran Hatun kollarını kavuşturmuş, dimdik kendisine doğru bakıyordu. Böyle bir karşılaşmaya hiç hazırlıklı değildi Salih. Hemen toparlanıp selama durdu. "Niran Hatun" diyebildi, "Hoş gelmişsin..."

"Hoş gördük!" dedi Niran Hatun, Salih'e doğru ilerleyerek, "Hayırsız çırak böyle ayağına kadar getirir işte ustasını."

Salih işittiği sözlerle biraz daha eğildi. Niran Hatun omuzlarından tutup doğrultana kadar da öyle kaldı. Şaşırmıştı. Hatunun kalkıp evine kadar gelmesine, sesindeki yumuşaklığa, kendisine bu kadar yaklaşmasına ve hatta dokunmasına çok şaşırmıştı. Kafasını kaldırıp ustasıyla göz göze gelince şaşkınlığı yerini neredeyse endişeye bırakıyordu. Herkes bilirdi ki, ateş hatunun mayasında vardı. Hafifçe çekik olan gözleri, en sakin zamanlarında, sönmeye yüz tutmuş bir kömürün siyahlığına sahipti. Öfkelenmeye başladığı zamanlarda, bu siyah gözlerin içinde kızıl alev noktacıkları parıldamaya başlar, hiddeti doruğa eriştiğinde ise etrafa yeniden parlamış bir çift yangın yeriyle bakardı. Sanki gözlerini ve ince yüzünü akıllara kazımak için o gür, alev rengi saçlarını sıkıca toplar, deriyle sarmaladığı bilek kalınlığındaki saç örgüsünü de sırtından aşağıya doğru sallandırırdı. Hatun fazla konuşmazdı. Kasılmaya başlayan çene kemikleri öfkesini, dar alnına doğru iyice gerilerek yükselen kaşları şüphesini, hafifçe sola doğru eğilen başı ise anlamı her zaman belli olmamakla birlikte iyi duygularını anlatırdı. Konuşmak zorunda kaldığı zamanlarda ise, sivri çenesinin üzerindeki ince dudaklardan dökülen birkaç kelime, çıktıkları ağız kadar keskin olurdu. Ama şu an karşısında dikilen Niran Hatun, İlyas'ın dediği gibi sanki biraz durulmuştu. Her zaman baktığı gibi sanki her an gidecekmişçesine tez canlı değil de, sonsuza kadar kalacakmış gibi bakıyordu. Salih, ustasını tanımasa bu bakışlarda şefkat olduğunu bile söyleyebilirdi. Belinde yatağan kuşağının yerine sade bir

gümüş kemer duruyordu. Uzun alev rengi saçları, kırmızı elbisesinin üzerinden ta beline kadar serbestçe dökülüyorlardı ve en önemlisi, saçlarında her zaman hiddetle ve kıpırdanan yalımlardan eser yoktu. Ustasını en son bu şekilde çok uzun yıllar önce görmüştü Salih. Çıraklık zamanlarında bir gece zamansızca uyandığında, titrek bir kandilin ışığında baş ucunda bulmuştu hatunu. Kendisine bakıyordu ve yüzünde tıpkı bugünkü gibi bir ifade vardı...

"Uğrayamadım." dedi Salih biraz da şımararak, "İşe dalmışım. Affet."

Niran Hatun bir şey demedi. Kapının ağzında dikilmiş manzarayı seyretmekte olan İlyas'a döndü:

"İdris dönmedi mi?"

"Yok, gelmedi. İstişareye yetişir ama."

"Gelmiş olmasın?"

"Ben bir bakayım" dedi İlyas kendine gelerek. Selamını verip, hızlı adımlarla marangozhaneyi terk etti.

"Eve buyurmaz mısın?" diye sordu Salih ustasına.

"Yok." dedi Niran Hatun, "Geç oldu. Sen nasılsın?"

"İyiyim usta. Sağol."

"Bir haber alabildin mi Elif'ten?"

"Yok usta. Ne bir duyan, ne bir gören var... Bitti bu iş herhalde."

"Dur bakalım Salih. Öyle kolay mı o iş?"

Salih "Benim endişem canından değil Niran Hatun..." dedi. Eli, cebindeki madalyona gitti. Söyleyecekti, vazgeçti. "Sana da büyük densizlik etmiş... Affet."

"Kimi affedeyim Salih? Seni mi, onu mu?"

"İsterim ikimizi de affedesin ama yok fazla olur dersen, Elif'in kusuruna bakma yeter."

Hatun pencereden dışarıya baktı. "Hava iyi" dedi, "Bahçede oturalım biraz..."

Birlikte bahçeye çıktılar. Evin önündeki taş merdivenlere kadar sessiz bir yürüyüş yaptılar. Niran Hatun başıyla merdiveni göstererek çırağına "Otur!" diye buyurdu. Salih ne konuşacaklarını biliyordu. Kendisini heyecanlandıran ise nasıl konuşacaklarıydı. Hatun, hiç beklemediği bir yerden giriverdi konuya:

"Elif'e Cengiz'le Selim'i sen mi anlattın?"

Salih'in nutku tutulmuştu. Ölümlerinden beri isimlerini Niran Hatun'un ağzından ilk defa duyuyordu. Salih Usta o kara günü daha dün gibi hatırlıyordu. O zamanlar ocağın en küçüğüydü. Sakafi'nin köpek sürülerinden birisinin kökünü kazımaya ant içip, yedisi birden peşlerine düşmüşlerdi. Halep'te başlayan cenk, sürek avına dönüşmüş, Yediler'i Hazar'ın kıyılarına kadar getirmişti. Günlerce iz sürdükten sonra yorulmuş, bir dostun evinde biraz dinlenmeye karar vermişlerdi. Daha sırtlarını bir mindere yaslamadan Niran Hatun "Dağın beri yamacına bakmadık." diyerek yeniden kuşanmaya başlamıştı. Behruz Usta, "Dur hele. Yarın olsun hep birlikte gideriz." demişti ama nafile. Hatun, "Şöyle bir bakacağım. Cengiz'le Selim gelse yeter. Siz dinlenin biraz." deyip yola koyulmuştu. Geride kalanlar da hatunun lafına uyup, deliksiz uykularına dalmışlardı.

Salih göğsünde korkunç bir acıyla uyandığını hatırlıyordu. Madalyonu sanki akkor olmuş, göğsünü dağlıyordu. Diğer ustalar da acıyla ellerini göğüslerine götürmüşlerdi. Behruz Usta ile Cihan Usta yataklarında doğrulmuş, dehşet dolu gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Cihan Usta, göğsünden koparır gibi çıkarttığı madalyonuna bakıp "Hayır" diye inlemişti. İki usta

daha gitmişti aralarından. Cengiz Usta'nın ve Selim Usta'nın kartalları sönmüştü...

Hatunu bir mağaranın ağzında bulmuşlardı. Uzun bacaklarının üzerinde, o güne kadar şahit olunmadık bir iradesizlikle öylece duruyor, rüzgârın kendisini bir an önce alıp götürmesini istermiş gibi hafifçe sallanıyordu. Üstü başı paramparçaydı. Yaralarından oluk oluk kan boşalıyordu. Bir elinde kılıcı, diğer elinde sıkı sıkı tuttuğu iki madalyon, dişlerini kenetlemiş, gözlerini karanlığa dikmiş öylece duruyordu. Salih, ustasının yüzünü hayatında ilk defa bu kadar anlamsız ve boş görüyordu. Mağarada neler olduğunu çok sonradan öğrenecekti ama daha o akşamdan, hatunun o hâlinden anladığı bir tek şey vardı, o da yaşadığı sürece hatunun yanında Cengiz ve Selim isimlerinin bir daha anılmayacağıydı.

O akşam evden çıktıktan sonra, Sakafi'nin has eşkıyalarından birinin izine rastlamışlar, izi takip ederek mağaranın ağzına kadar gelmişlerdi. İçeriye bir göz atan Cengiz Usta, mağarada yedi kişi saydığını söyleyince hatun kılıcını sıyırıp davranmıştı. Selim Usta, içeriye üç kişi girmenin delilik olacağını, dönüp Behruz Usta'ya haber vermek gerektiğini söylemişti ama hatun "Vakit de yok, gerek de yok." diyerek içeriye dalmıştı. Talihsiz ustalar da elleri mecbur hatunun peşinden gitmişlerdi. Az bir zaman sonra, Cengiz Usta'nın saydığı yedi kişinin, mağaranın girişini tutan nöbetçiler olduğunu, asıl takımın daha içeride beklediğini öğrenmişlerdi. Sonuç, ocak için tam bir felaket olmuştu. Salih hikâyeyi ilk duyduğunda çok üzülmüştü, hatta ustasına öfkelenmişti ama Niran Hatun'la geçen onca zaman içinde benzer olaylar defalarca tekrarlanmış, artık 'vaka-yı adiye'den sayılır olmuştu. Gerçi, hatunun savaştan yenik ayrıldığı da görülmemişti, bir cana beş can alınmıştı ama ocak için kılıç tutan adamın değeri büyüktü. Yediler, adı üstünde yedi kişiydiler. Lokman Hekim'in hükmü ve töreler ordu beslemeyi yasakladığı için, geriye ocağın bildiği,

güvendiği birkaç cengâver kalıyordu. Hâl böyle olunca, bir tek savaşçının bile ölümü Yediler'i güçten düşürmeye yetiyordu. Hele bir de kaybedilen usta ise, bu yıllarca durmak demekti... Yeniden yollara düşeceksin, sanat sahibi bir çocuk bulacaksın ki şer değmemiş olacak, alacaksın yetiştireceksin, töreyi öğreteceksin, kelamı belletip sanatında 'hükümran' edeceksin, kılıcında yücelteceksin, usta edeceksin, cengâver edeceksin de tekrar meydanlara döneceksin. Tabii bu arada eksildiğini duyan kalleşlerden de yıllar boyu arkanı kollayacaksın. Bütün bunları Niran Hatun da biliyordu elbette ama huylu huyundan vazgeçmiyordu işte. Herkes kellesini koltuğuna alıp çıkıyordu hatunla iz sürmeye. Olmaz demek, emrini dinlememek mümkün olmadığından, 'saldır' dediği yerde, bir gözleri gökyüzünde sıyırıyorlardı kılıçlarını. Bugüne kadar bir tek Elif durdurabilmişti hatunu.

"Evet." diye yanıtladı Salih, Hatun'un sorusunu. "Elif'e ben anlattım. Çırağım! Ocağın her şeyini bilsin istedim. Affet."

"Af dileyip durma Salih. Elif'in kabahatini de kendinde arama. Sana kızı iyi yetiştiremedin demem, kimseye de dedirtmem ama kusuru görülmeyecek gibi değil."

"Doğru dersin." dedi Salih usulca. "Ben de mahvoldum duyunca. Nasıl çıktı o laflar ağzından bilemedim. Hiç açmayacaktı ustaların hikâyesini."

"Derdim dedikleri değil Salih, ettikleri. Duymuşsundur yaptığını."

Salih Usta duymuştu tabii ki... Olayın en yakın şahidi İlyas'tan dinlemişti her şeyi. Elif'in yaptığı işin ocak yasalarına göre büyük bir kabahat olduğunu biliyordu ama bir taraftan da kızına hak vermeden edemiyordu.

Ocak en son ava çıktığında, kader Niran Hatun'un yanına İlyas ile Elif'i katmıştı. Kuş uçmaz kervan geçmez yerlerde lanet peşinde dolanırken, yine olmadık bir yerde hatun

düşmanın izini yakalamıştı. İzi iki gün kovaladıktan sonra düşmana yetişmişler, yakın takibe alıp uygun zamanı kollamaya başlamışlardı. İlyas'ın anlattığına göre, düşman yirmi kişiden fazlaydı ama hatunun huyunu bildikleri için hiç ses etmeden izlemeye devam etmişlerdi. Kıyamet dördüncü gün kopmuştu. Sabah uyandıklarında, nöbete kalan Elif'i göremeyince bayağı bir telaşlanmışlardı. Birkaç saat sonra geri gelmişti Elif... Hem de arkasında otuz adamla. Niran Hatun "Bu ne?" diye sorunca, Elif sanki çok matah iş yapmış gibi, "Düşman kalabalık. Bize yardım etsinler diye getirdim" deyivermişti. Adamların uzak çöllerde yaşayan bir Berberi kabilesinin savaşçıları olduğunu öğrenince hatunun cinleri iyice tepesine çıkmış, bir de Elif'in adamların liderini sanatıyla bağladığını duyunca hepten deliye dönmüştü. Ocağın yasası çok kesindi: Solaklar, Yörükler gibi bildik silah arkadaşlarının dışında Yediler'den herhangi birinin kendisine ordu kurması kesinlikle yasaktı. Hele ki bu orduyu sanatıyla kendisine bağlamak, ayıbın ve kabahatin en büyüğüydü.

Arkasında otuz kiralık katili gören hatun, takibi, düşmanı falan unutup Elif'in üzerine yürümüştü. Hatunun peşinde kelle koltukta savaşmak canına tak eden Elif de hiç geri adım atmamış, lafa lafla karşılık vermişti. Çıkan kavganın sözlü kısmını Elif'in ağzından çıkan iki cümle bitirmişti: "Senin tez canın yüzünden daha kaç can gidecek? Cengiz Usta'yla Selim Usta'dan sonra sırada İlyas'la ben mi varım?"

Hatun, kafasını öne eğmiş öylece oturan çırağının söyleyecek lafı olmadığını anlayınca devam etti: "Ben kendi hesabıma kapattım bu mevzuyu. Tamam, bir cahillik etti ama dünyanın sonu değil. Behruz Usta'yla konuştum. Hüküm Divanı kalkmıştır. Elif gelince söylersin."

Niran Hatun, Salih'in bir şey demesini beklemeden kapıya doğru yürümeye başladı. Aklına Cengiz ile Selim düşmüştü yine. Yıllar boyunca, birisinin ustaların ölümünden kendisinin

sorumlu olduğunu suratına haykırmaları için sessizce yalvarmıştı ocaktakilere. Ama hiç kimse buna cesaret edememişti. Kimse hesap sormamıştı kendisinden. Aslında bu da bir tür işkence sayılırdı. Cengiz ve Selim'in ölümünden sonra sadece kendisiyle hesaplaşmak zorunda kalmıştı. Kendi sorularına yanıt vermiş, en acı soruları kendisine sormuş, bu acı soruları yine kendi öfkeli savunmalarıyla savuşturmaya çalışmıştı. Bir kişi, bir tek kişi en ufak bir şey ima etseydi Cengiz ile Selim hakkında, içinde biriktirdiklerini ortaya dökmeye hazırdı ama kimse bu işe cesaret edememişti. Çünkü kimse içinde biriktirdiklerini dışarıya nasıl kusacağını kestirememişti. Kendisi bile... Nihayet bir gün Elif bu işi yaptığında, ilkin içini inanılmaz bir öfke kaplamıştı. Eline yıllardır içinde biriktirdiği, kendi kendine haykırdığı, beyninde yankılanıp duran her şeyi dışarıya dökme fırsatı geçmişti. Sonra içini buruk bir rahatlık kaplamıştı. Hesap nihayet sorulmuştu...

Salih, bahçeyi terk etmekte olan ustasının ardından bakakaldı. Kendini bir garip hissediyordu. Elif'in affedilmesine sevinmişti ama ustasını -hiç belli etmek istemese de- bu kadar durgun ve hüzünlü görmek içini fena acıtmıştı. Diyecek bir şeyler ararken hatun birden geriye döndü: "Elif'i biz de aradık Salih" dedi kafasını hafifçe sola yatırarak.

Usta önce bu lafın ne manaya geldiğini çözemedi. Anladığında ise yüzü utançla eğrildi. Hatun basbayağı cebindeki madalyondan bahsediyordu. Salih, Elif'in madalyonunu çıkartıp attığını aklı sıra herkesten saklamıştı. E, kendisinden başka hiç kimse Elif'i aramayacak, madalyonları kullanarak yanına gitmeye çalışmayacak mıydı yani?

Salih Usta "Kepazelik..." diye mırıldandı kendi kendine.

5

Yediler günbatımındaki istişareye hazırlanmaktayken, İstanbul'un lüks semtlerinde bir evde, küçük elli, küçük ayaklı bir kız da, o gece, hava iyice karadıktan sonra yapmaya söz verdiği ve parasını peşin aldığı bir işi hakkaniyetiyle yerine getirmek üzere son hazırlıklarını yapıyordu. Büyük çalışma masasının üzerine yaydığı aletlerini tek tek kontrol ediyor ve itinayla sırt çantasına yerleştiriyordu. Minik kerpetenler ve kargaburunları hemen ulaşabileceği üst gözde durmalıydı. Hava spreyi, elektronik ve mekanik şifre çözücüler, morötesi ve kızılötesi lambalarla birlikte diplerde bir yerde durabilirdi. Keza, deneyimlerine ve yaptığı keşiflere dayanarak, bu işte onlara çok fazla gereksinim duymayacağını düşünüyordu. Mekanik yayı ve sağlamından bir kangal ip en geniş gözde, maymuncuk takımları ise, her zaman olduğu gibi sağ cebinde olacaklardı. Hem ihtiyaç ânında kolay ulaşabilmek için, hem de rahmetli ustasından yadigâr oldukları için.

Çok gençti Sanem. Yirmi altısına henüz basmıştı ama sıradan bir insanın yüz yirmi altı yıl çalışarak elde edebileceği bir servete sahipti. Resmi kayıtlara göre mal varlığı sadece bu evden ve külüstür bir arabadan ibaretti. Herhangi bir bankada tek kuruş hesap açtırmışlığı yoktu. Bütün serveti, tamamı nakit olarak, kendi imalatı kasasında öylece durmaktaydı. Bu kadar para için en güvenli yerin, âlemlerin gördüğü en büyük hırsızlardan birinin dizinin dibi olduğuna inanırdı. Çok para harcamayı, debdebeli bir yaşam sürmeyi sevmiyordu. Zaten mesleği gereği de sevemezdi. Canı çok sıkkın olduğu zamanlarda kendini kasasına kilitler, ne kadar zengin olduğunu düşünüp

mutlu olmaya çalışırdı... Ama bu fazla bir işe yaramazdı. Yirmi altı yılın sonunda, elinde gerçekten değerli üç şeyin kaldığına inanırdı: Ustasından yadigâr maymuncuk takımı, ancak kâbuslarında görebildiği babasından kalan deri bir bileklik ve sürekli ilerlediği mesleği. Ustası, Efendi Abdürrahim, kendisini Eyüp Kalfa'ya emanet edip bu dünyadan göçeli sekiz yıl oluyordu. 'Efendi' rütbesi değil, lakabıydı Abdürrahim Usta'nın. Ağır adamdı, kibar adamdı, ağa adamdı, adı üstünde efendi adamdı. Elinde büyümüştü Abdürrahim Usta'nın. Sanem, beş yaşında yetiştirme yurdundan kirişi kırıp sokaklarda sürtmeye başlamış, bir mahalleyi mesken tutup, civar evlerin kilerlerinden, mutfaklarından aşırdıklarıyla karnını doyurur olmuştu. Bütün mahalle bu küçük şeytandan illallah etmişti. Kilitlerin üstüne kilitler vurulmuş, gece nöbetlere kalınmış ama ne hırsızlıklar bitmiş ne de hırsız yakalanabilmişti. Zaman gelmiş, bilmeden icraat alanına Efendi Abdürrahim'in evini de eklemiş, ilk işini başarıyla tamamlamış ama ikincisinde enselenince kıçına inen şaplaklar eşliğinde ustasından ilk nasihatini almıştı: "Bir adamın evine asla iki kere girme." O günden sonra da hiç ayrılmamışlardı. Abdürrahim Usta bu meslekte bir ekoldü. Hırsız diye ortalıkta dolaşan zamane çapulcularının arasında inci gibi parlardı. Kendisi loncadan yetişmeydi. Herkesin hırsızlığın adabını, ahlakını bildiği zamanları görmüştü. "Elini fakirden, fukaradan, yetimden, öksüzden uzak tutacaksın." derdi, "Aza tamah etmeyeceksin, çoğun altında çapanoğlu arayacaksın, mesleğini çok, aldığın işi az bileceksin, kendin için çalmayacaksın, çaldığına sahip çıkmayacaksın, gireceksin, alacaksın, çıkacaksın, teslim edeceksin..." Kalfasıyla çırağına hepsini bir bir belletmişti. Kafası da çok çalışırdı. Elektroniği bu mesleğe ilk sokanlardan birisiydi. Eyüp Kalfa ile Sanem'e de öğretmişti bu işi. Bütün parçaları evde yaparlar, işe göre alet geliştirirlerdi. Kalfa şimdi hapisteydi. Ankara'daki elçilik işinde yakalanmıştı. Daha bayağı da orada kalacak gibi görünüyordu.

Salondan yükselen rahatlatıcı bir müzik Sanem'i kendine getirdi. Müzik, iş için son sekiz saate girildiğini haber veriyordu. Bu sekiz saatte, hafif bir yemek yenilecek, yarım kadeh içkiyle birlikte koltukta oturup, hiçbir şey düşünülmemeye çalışılacaktı. Özellikle de iş ile ilgili bir şey... Bu dinlenme süresinde bedeninde ya da zihninde en ufak bir rahatsızlık hissettiğinde işi derhal ertelerdi Sanem... Eğer normal bir iş olsaydı. Tam ustasının dediği gibi altında çapanoğlu aranacak kadar çok şey vardı bu işte. Girilecek yer belki çok iyi korunmuyordu ama çok önemliydi, iş için alacağı para çok fazlaydı, kendisiyle iletişime geçme tarzları çok garipti ve müşterileri çok şey istiyordu. Her nedense işin bu gece olması konusunda ısrarlıydılar. Bu durumda Sanem'in işi ertelemesi imkânsızdı. Dahası, kesinlikle temiz bir iş istemiyorlardı. Çaldığı değerli bir şeyin yerine taklidini koymak, önemli planların sadece fotoğrafını çekmek ya da alıp yerine 'bozulmuş' planları bırakmak, kısacası oraya hiç girmemiş gibi yapmak Sanem'in en iyi becerdiği işti. Yaptığı icraatlar çoğu zaman aylar sonra, tesadüfler sonucunda ortaya çıkardı. Gel gör ki, şimdiki müşterileri, temiz iş istemek bir yana, bu soygunun en kısa süre içinde herkes tarafından duyulmasını istiyorlardı. Sanem kendisine işi veren topal adama "Bunun için tek çare," demişti, "ben oradan çıktıktan sonra alarmları cayır cayır bağırttırmak." Topal için hava hoştu tabii. Sonuçta en ufak bir terslikte okkanın altına gidecek olan Sanem'di. Bu garip isteklerin en iyi tarafı, fiyatı bir hayli yükseltmeleriydi. Pazarlık bile yapmamışlardı. Topal, Sanem'in istediği miktarı, nakit olarak, istediği zamanda, istediği para cinsinde teslim edeceğine söz vermişti. Bu iş gerçekten çok garipti. Sanem, kariyeri boyunca hiçbir zaman soru sormayı bu kadar çok arzuladığını hatırlamıyordu ama sorular unutulmalı, güzel bir yeşil salata hazırlanmalı ve yarın öğleden sonra kuş gibi hafiflemiş bir şekilde yapılacak olan kahvaltının hayali kurulmalıydı. Duvara asılı planlara son bir kere bakıp mutfağa yollandı.

6

Salih Usta, istişare odasına çıkan taş merdivenleri koşturarak tırmanıyordu. Adamakıllı hazırlanayım derken gecikmişti. Behruz Usta'nın konağının en üst katındaydı istişare odası. Öyle çat kapı girilen yerlerden değildi. Kapının önüne geldiğinde durup ciğerlerinin azıcık yatışmasını bekledi. Hâkî yeşil merasim cüppesini eteklerinden çekiştirip, bel kuşağını iyice sıktı. Evde uzun uzun taradığı bıyıklarının uçlarını yanağına iyice yapıştırdı ve suratına hafif bir tebessüm ekledi. Hazır olduğuna inandığında elini kapının basit mandalına atıp kendini tanıttı: "Lokman Hekim Ocağı'ndan Salih Usta. Niran Hatun'un çırağı." Tekmili alan kapı, nazik bir şıkırtıyla açıldı.

İçeriye girer girmez, istişare odasının o eski kokusunu dolu dolu ciğerlerine çekti. Her şey tabii ki ve asırlardır olduğu gibi yerli yerindeydi. Sağ tarafta, alçak bir kürsünün karşısına hilal biçiminde dizilmiş yedi yer minderi vardı. Kürsü Lokman Hekim'e aitti. Duvarlara ve tavana açılan dört pencere sayesinde, güneş ışığı, gün doğumundan batımına dek kürsünün üzerine vururdu. Ocağın en büyüğü, kürsünün tam karşısına düşen mindere otururdu. Ocak kurulduğundan beri bu minderde Behruz Usta'dan başka oturan olmamıştı. İkinci büyük olarak Niran Hatun'un yeri, ustanın sağ tarafıydı. İdris Usta ise solunda yer alırdı. Bu düzene göre, ocağın en küçükleri, Lokman Hekim'e en yakın yerde otururlardı. Gerçi, Hekim en son beş iksir zamanı önce aralarına katılmış, o günden sonra da bir daha görünmemişti. Merak ediyorlardı ama endişelenmiyorlardı. Çünkü o kutlu kişinin varlığını yüreklerinde hissediyorlar, hikmetinden sual etmek gibi bir cüreti akıllarının

ucundan bile geçirmiyorlardı. Hekim'in ocaktaki varlığını kürsüsü temsil ediyor, her zaman boş ve hazır tutuluyordu.

Behruz Usta dışında herkes buradaydı. Niran Hatun, İdris Usta ve Bengi odanın ortasında dikilmiş, koyu bir sohbete dalmışlardı. İlyas ise her zamanki gibi sol taraftaki büyük kitaplığın başındaydı. Senede ancak dört-beş defa girebildiği bu odada, Behruz Usta'nın şahsi edebiyat koleksiyonunun tadını çıkartmaktaydı.

Bengi Hatun, Salih Usta'nın içeriye girdiğini görünce beyaz cüppesinin eteklerini toplayıp kapıya doğru seğirtmişti ama aklına geliveren adap kuralları attığı adımı tamamlamasını engelledi. Töreler gereği çok özlediği Salih Usta'sının önce büyüklerini selamlaması gerekiyordu.

Salih Usta, suratındaki giderek büyüyen gülümsemesiyle Niran Hatun'un ve İdris Usta'nın yanına doğru gitti. Daha birkaç saat önce görüştükleri hatunu kısa bir selamlamayla geçtikten sonra, sağ elini kalbinin üzerine koyarak İdris Usta'nın önünde iyice eğildi. Usta açık yeşil merasim cüppesinin içinde, her zamanki gibi pırıl pırıldı. Uzun yüzünü güzelce tıraş etmiş, seyrelmiş koyu sarı saçlarını özenle geriye doğru taramıştı. Ela gözleri, kemersiz, kalkık burnu ve her zaman gülümseyen dudakları ustaya, Niran Hatun'un tabiriyle, belirgin bir 'Frenk havası' katıyordu. İnce ve uzun bedenini hafifçe öne doğru eğerek Salih'in selamını karşıladı. Bedeninden ve cüppesinden nefis çiçek kokuları yükselmekteydi.

"Hoş geldin Salih." dedi doğrulduktan sonra, "Nerelerdeydin bunca zaman?"

Salih, cevap vermeden önce ustaya şöyle bir baktı. Gözlerindeki ve ağzındaki belli belirsiz alaycı ifadeden, İdris Usta'nın kendisinin nerelerde olduğu da dahil olmak üzere pek çok şeyi bildiği anlaşılıyordu. Göz ucuyla görebildiği kadarıyla da Niran Hatun'un yüzünde de benzer bir ifade vardı.

Salih, sesine mümkün olduğu kadar sıkıntılı bir hava vermeye çalışarak "Çok dolaştım usta." diye cevap verdi.

"Hımm..." dedi İdris Usta. Sol elinin iki parmağıyla nazik ama kesin bir şekilde Salih'in kendisine biraz daha yaklaşmasını buyurdu: "Hangi izi sürdün de bu kadar çok dolaştın?" diye fısıldadı.

Salih "Bildiğim bir iz yoktu Usta." diye cevap verdi.

"Dolaştın durdun mu bunca zaman?"

"Öyle usta... Bir umut işte."

"Umut?" diye sordu İdris Usta, "Sen umudunu, derdinin dermanını evinde, ocağında arasana Salih. Kaç aydır haber de vermedin."

Salih, ustaya biraz daha yaklaştı. Bütün cesaretini toplayarak "Dar geldi." dedi, "Evim ocağım dar geldi..."

Usta sesini iyice alçalttı: "Herkes her dar geldiğinde alıp başını giderse ne olur halimiz Salih?"

Salih, bir laf yarışına hiç yeltenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Usta siyaset ve diplomasideki maharetleriyle birlikte, Yediler arasında söz söyleme sanatındaki ustalığıyla tanınırdı. Kısa konuşmak ocağın adetlerinden birisi olsa da, İdris Usta konuşurken uzun cümleleri tercih eder, sadece ağzıyla değil, yüzü ve bedeniyle de konuşur, sözcükler ağzından dökülürken yaptığı 'şahsına münhasır' el hareketleriyle, kelimeleri âdeta görünür kılardı. Cevap yerine hafifçe eğilerek bir kez daha selam verdi.

Salih Usta, kendisini İdris Usta'nın dilinden nasıl kurtaracağını düşünüyordu ki, sol tarafında Bengi'nin yerlere kadar eğilerek kendisini selamlamakta olduğunu gördü. Hemen yanına gidip kızı omuzlarından tuttu ve alnına kocaman bir öpücük kondurdu.

Bengi şakıyan bir sesle "Nasılsın Salih Usta?" diye sordu.

Usta, hâlâ omuzlarından tutmakta olduğu kıza şöyle bir baktı. Teni gibi bembeyaz olan dik yakalı cüppesini, belinden sarı bir kuşakla bağlamıştı. Parlak kumral saçları geniş dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, tombul elmacık kemiklerinin üzerindeki yeşil gözleri yine ışıl ışıl yanıyordu. Küçük ama dolgun dudaklarının arasından beliren dişleri, gülümsediğinde inci dizisi gibi pırıldardı. Çoğu zaman yetersiz kalsa da, Bengi'ye yakıştırılacak tek bir sıfat vardı: Güzel.

"Sağol Bengi." diye cevap verdi usta, "Sen nasılsın?"

"Her zamanki dertler. Avdaydık Niran Hatun'la beraber."

Salih Usta bu habere şaşırmıştı. "Yoktu haberim," dedi, "Hail mi yoksa?"

"Evet usta. Yine dolaşmaya başlamış ortalıkta."

"Nerede görülmüş en son?"

"Tunus civarında. Yuvalandı anlaşılan oraya..."

"Tunus'a ha?" diye mırıldandı Salih Usta. Hail'in Akdeniz'e bu kadar yaklaşmış olması kötü bir durumdu. Daha kötüsü ise, bu haberin kendisini çok fazla tedirgin etmemiş olmasıydı. Salih Usta kendine şaşırdı. Sonra "Elif'in haberini almış olmasın bu şeytan?" diye geçirdi içinden. Artık endişelenmek için geçerli bir sebebi vardı.

"Ama bir iz bulamadık," diye devam etti Bengi, "ya geldiğimizi duydu saklandı ya da haber yanlıştı."

"Hayır olsun," dedi usta ve ekledi: "Hail'in olduğu yerde hayır pek olmaz ama biz diyelim yine de. Neyse... İstişarede konuşacağız elbet. Başka nasılsın?"

"Başka ne olsun usta. Bildiğin şeyler. Bağbozumundaydım en son."

"Duydum. İlyas söyledi gittiğini."

Bengi anlatmaya devam edecekti ki, gözü odanın öbür ucunda, ayakta kitap okumaya dalmış olan İlyas'a takıldı. Fısıldayarak "Selamladı mı İlyas seni?" diye sordu Salih Usta'ya.

"Yok." dedi usta: "Dünya umurunda değil baksana."

Bengi bir gözüyle İdris Usta'ya bakarak "Şaşkın! Azar işitecek yine." diye mırıldandı. Mümkün olan en alçak sesiyle "İlyas!" diye bağırdı. Birkaç denemeden sonra da, kafasını kitaba gömmüş olan İlyas'ın dikkatini çekmeyi başaramayınca "Müsaadenle usta" diyerek cüppesinin sağ kolunu sıvadı. Bir taraftan büyük ustaları gözeterek, elini İlyas'a doğrulttu ve havada birkaç daire çizdikten sonra boşluğa bir fiske attı. Bengi'nin fiskesiyle birlikte, İlyas elini acıyla kulağına götürdü. Elindeki kitabı neredeyse düşürüyordu. Şaşkınlığı geçtikten sonra gözleriyle Bengi'yi buldu ve "Ne var?" anlamında göz kırptı. Bu Bengi ablasıyla birlikte çocukluktan beri kullandıkları bir işaret yöntemiydi. İlyas da bir şey anlatmak istediğinde Bengi'nin yüzüne küçük bir su damlacığı gönderirdi.

Bengi, İdris Usta'ya çaktırmamaya çalışarak sağ yumruğunu kalbine götürdü. Diğer eliyle de aşağıdan Salih Usta'yı işaret ediyordu. İlyas bir süre baktıktan sonra Bengi'nin ne demek istediğini anladı. Elindeki kitabı arkasına saklayarak yerlere kadar eğildi ve herkesin duyabileceği bir sesle "Hoş geldin Salih Usta!" diye bağırdı.

Usta "Hoş gördük İlyas, hoş gördük bakalım." diye cevap verdi. İlyas bir süre sırıttıktan sonra kitabını okumaya devam etti.

Salih Usta bir elini kızın omzuna koyarak, "Ben yokken Yasemin'e göz kulak olmuşsunuz." dedi, "Çok sağolun..."

Bengi "Lafı mı olur. Kardeşimiz o bizim..." diyerek söze başladı ama ustanın suratı bir anda düşüverince şaşkınlıktan lafını tamamlayamadı. Gözlerinde öfke ile hüzün karışımı bir ifade vardı. Kilitlenmiş dudaklarının üstündeki bıyıkları belli

belirsiz seğiriyordu. Bir süre öyle durdu ve tek kelime etmeden, omzunda duran elini yavaşça çekti.

Konu Yasemin'den açılınca, Salih Usta'nın aklına kızın anlattıkları gelmişti: "...Bengi Abla Volkan diye bir çocuk buldu... Mehmet Sinan'ın yanına verdi... Var o çocukta bir iş ama renk vermiyor şimdilik..." Salih Usta bu duruma, hele ki Bengi'nin yanında öfkelenmemesi gerektiğini biliyordu ama içinden yükselen öfke dalgasına da karşı koyamıyordu.

Ortada ustanın kendisine öfkelendiğini gösteren bir şey yoktu ama Bengi'nin sezgileri ters giden bir şeyler olduğunu ve bu ters giden şeylerin içinde kendisinin de payı olduğunu söylüyordu. Bunca yıldır tanıdığı Salih Usta'sı durduk yerde ve üstelik kendisine karşı böyle surat asmazdı. Bengi'nin yeşil gözleri bir anda nemlenivermiş, o küçük ağzı titremeye başlamıştı. Ustaya dokunmak istedi ama cesaret edemedi. Usulca "Ne oldu Usta?" diye sordu.

Bengi'nin sesini duymak ustayı biraz olsun kendine getirmişti. Hâlâ seğirmekte olan bıyıklarını sıvazlayarak Bengi'ye bakmaya çalıştı. Karşısında kafasını kaldırmış ne olduğunu anlamaya çalışan Bengi'yi, o elinde büyüyen, o çırağı olmasa da üzerinde çok emeğinin olduğu kızı görünce kendisini daha kötü hissetti. Hayatında ilk defa ocağın bir üyesine karşı nefrete, kıskançlığa, hasete çok benzeyen bir duygu besliyordu. Bu da kendisinden utanması için yeterli bir sebepti. Usta ağzında "Yok bir şey kızım!" diye bir şeyler geveledi.

Salih Usta'nın istediği tek şey, her şeyi boşverip bir an önce oradan çıkıp gitmekti. Tam arkasını dönecekti ki, odanın kapısı kırılacakmış gibi zangırdamaya başlayarak, Salih'e Ocak İstişaresi denilen şeyin ne kadar önemli olduğunu hatırlattı. Bilmeyen birisi kapının şu hâlini görse, dışarıda korkunç bir kasırganın patladığını zannederdi. Oysa bu, Yediler için istişarenin başlamak üzere olduğunu söyleyen bir işaretti. Rüzgâr kapının mandalını ve menteşelerini parçalamak istermiş gibi

çarpıp duruyor, içeriye sızarak odadaki halıları, üzerlerindeki cüppelerin eteklerini havalandırıyordu. Bu hengâmenin arasında Niran Hatun'un sesi duyuldu: "Herkes yerine geçsin!"

Ustalar acele adımlarla, hilal biçiminde dizilmiş yer minderlerinin başına gidip beklemeye koyuldular. Kısa bir süre sonra kapının sarsılması kesildi. İçeriye dolan rüzgâr, giderek küçülen daireler çizerek dolaşmaya devam etti ve bir süre sonra minik bir hortum şeklini aldı. Odanın ortasında bir süre salındıktan sonra, Niran Hatun'dan başlayarak ayakta durmakta olan ustaların etrafında dolanmaya başladı. Minik hortum, İlyas'ın özenle taranmış saçlarını darmadağın edip canını iyice sıktıktan sonra, kendinden gayet emin bir şekilde karşıdaki mindere yöneldi. Minderin önünde, etrafında dolanacak kimseyi göremeyince önce havada duraklar gibi oldu, sonra bir metre kadar geri gidip tekrar mindere yöneldi. Elif'in bulunması gereken yeri bir kez daha iyice kontrol etti ve geldiği gibi kapıyı zangırdatarak odayı terk etti.

İstişare Odası'na rahatsız bir sessizlik çökmüştü. Salih Usta duvarlara baktı. Ocağın kadim tarihi asılıydı duvarlarda: Harun Usta'nın yayından fırlayan son ok, Melike Hatun'un kırık kalkanı, Cihan Usta'nın zırhı ve daha niceleri:... Hepsi yerlerinde, tıpkı kendileri gibi huzurlu bir sessizlik içinde bekliyor, dileyene hüzün, dileyene kudret veriyorlardı. Odanın karşı duvarında, kitap dolu rafların arasında, ocağın simgesi asılı durmaktaydı. Boyunlarında asılı duran madalyonların aynısının büyütülmüş şekli olan bu taşın üzerinde, siyah bir lalenin etrafına dizilmiş yedi kartal olanca kızıllıklarıyla yanmaktaydı. Madalyonun hemen altında ise, efsanevi 'kapak taşı' duruyordu. Zemini kaplayan kare kesimli gri taşların tam dört katı büyüklüğünde olan bu siyah renkli taş, iksir vaktinin en kesin habercisiydi. Zaman dolduğunda parlak yeşil bir renge bürünecekti. İşte o zaman aralarından iki usta bu yeşil parıltının içine dalacak ve Lokman Hekim'in kadim defterini,

sonsuzluğun içinden çekip alacaklardı. Defter Hekim'in kürsüsüne konulacak, herkes emanetini emininden alacak ve Hekim'in kelamını deftere okuyacaktı. İşte ondan sonra, Salih Usta'nın bu yaşına ve bunca deneyimine rağmen izlemeye doyamadığı şey; bir mucize, sanatların en güzeli gerçekleşecekti. Sayfaların üzerine dökülen mürekkep, Lokman Hekim'in sözleri okundukça hareketlenecek ve kâğıdın üzerinde belirgin bir yazı şeklini alacaktı. Sonra ustalar dört bir yana dağılıp defterin söylediği yerlerden, otları, çiçekleri ve körpe ağaç sürgünlerini toplayıp, iksiri hazırlamak için mahallelerine getireceklerdi. Tıpkı zamanlar önce yüce çınarın Lokman Hekim'e söz verdiği gibi.

Merdivenleri ağır ağır tırmanmakta olan bir çift ayak sesi, odanın içerisinde yankılanmaya başlayınca herkes ayağa kalktı. Gösterişsiz, kaba bir kumaştan dikilmiş gri cüppesiyle Behruz Usta istişare odasına girdiğinde, herkes selama durmuş vaziyetteydi. Usta kapının ağzında durup, kısa bir süre ve sanki ilk defa görüyormuş gibi odanın duvarlarına bakındı. Sonra yavaş yavaş Yediler'e doğru yürümeye başladı. Hekim'in kürsüsünü selamlayıp sol elinin basit bir hareketiyle diğerlerinin doğrulmasını buyurdu. Beş usta kafalarını neredeyse aynı anda kaldırıp, oturmak için Behruz Usta'nın Niran Hatun ile İdris Usta'nın arasındaki yerini almasını beklemeye başladılar.

Yeniden can bulmuş bir eski zaman heykeline benziyordu Behruz Usta. Yeryüzünde geçirdiği, tarihin bile hafızasına sığmayacak kadar uzun yıllar belini biraz bükmüş olsa da, endamı bu kadim savaşçının hâlâ demir gibi sapasağlam olduğunu gösteriyordu. Ustanın yüzü, uzun ve yapılı bedeniyle mükemmel bir tezat oluşturacak kadar kibardı. Ensesine kadar uzanan gri renkli, sık dalgalı saçlarını, minik bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Gri bir denizin dalgaları gibi görünen saçları, yüzüne çevreleyen kıvırcık, kısa sakallara karışıyordu. Tam bir dik üçgen şeklinde olan burnu, sanki bu yüzün kibarlığını pekiştirsin

diye, usta bir yontucunun eliyle bu gri denizin ortasından kabartılmış, basit ama apayrı bir abide gibi yükselmekteydi. Zaman ve duruma göre yağmur grisinden en açık gökyüzü mavisine kadar uzanan bir renk yelpazesi içinde gidip gelen biçimli gözleri, bugün mavinin en duru, en sakin tonuyla uzakta bir yerlere bakıyorlardı. Alnındaki düzgün çizgiler çoğu zaman ustanın bilgeliğine işaret etse de, nadiren de olsa kaşları çatıldığında derinden açılmış kılıç yaralarını andırıyorlardı. Ve o ince dudaklarından dökülen sözler de, başta Yediler olmak üzere birçok insan için 'hüküm' demekti...

Ocak İstişaresi, düşmanların durumunun tartışılmasıyla başlamıştı. Aslında tartışılacak fazla bir şey yoktu. Ezeli düşmanları Kamer-i Hail'in yaratıklarından bazıları Akdeniz'in güney kıyılarında görülünce, Niran Hatun ile Bengi ava çıkmışlar, birkaç ay çöllerde dolanıp yaratıkların yatağını bulmaya, en azından birkaç tanesini yakalamaya çalışmışlardı. Ne var ki, çölde geçirdikleri onca zaman boyunca yaratıklarla hiç karşılaşamamışlardı. Aldıkları istihbarat güvenilirdi. Müttefikleri olan Berberi kabileleri de yaratıkların o civarda görüldüğünü doğruluyorlardı. Niran Hatun en az bir kelle alana kadar ava devam etmeye niyetliydi ama Bengi, İlyas'a anlattığına göre; yaratıkların sürekli güneydoğuya, yani çölün içlerine doğru ilerlemesinden kuşkulanmış, Niran Hatun'a çaktırmadan birkaç izi görmezden gelmenin çok hayırlı olacağına karar vermişti. Sonuç olarak ortada açık bir çatışma yoktu ama Kamer-i Hail'in bunca yıldan sonra tekrar kafasını göstermesi, istişarede konuşulmaya değecek kadar önemliydi. Zira bu kadının ocakla husumeti çok eskilere dayanıyordu. Bir diğer başrolünde Cihan Usta'nın oynadığı talihsiz ve hatalarla dolu bir aşk hikâyesinin neticesinde Kamer ocağa düşman olmuş, giderek şeytanileşen zekâsını karanlık sanatlarla harmanlayarak önce ölümsüzlüğe ulaşmış, sonra Kabbath ve Sakafi ile birleşerek üçlü ittifakın temellerini atmıştı. Yediler, Cihan Usta'nın ortadan kaybolmasından da hep Hail'i

sorumlu tutmuşlar fakat iddialarını ispatlayacak ufacık bir delile dahi ulaşamamışlardı. Ne var ki bu, dosyayı kapattıkları anlamına gelmiyordu. Aradan bin yıllar geçse bile Yedi Kartal'ın Kamer-i Hail'den alacağı bir cevap bir de hesap vardı.

Niran Hatun, Bengi'yle birlikte çıktığı avı uzun uzun anlattıktan sonra sözlerini bağladı: "Yaratıkların Hail'in marifetleri olduğu kesin. Sayıları fazla değilmiş. Duyduğumuz kadarıyla, civara da fazla bir zararları dokunmamış. Ama yine de Hail'in en son gördüğümüz yerlerde ortaya çıkması kötü. Anlaşılan söküp atamamışız. Böyle giderse iyice mesken tutacak oraları. Başta Trablus olmak üzere, Cezayir'den İskenderiye'ye kadar tüm kıyılarda emniyet almalıyız."

Kimseden bir ses çıkmayınca hatun göz ucuyla, yanında oturan Behruz Usta'ya baktı. Usta karşısında duran kürsüye dalgın dalgın bakmaktaydı. "Tedbir alınması şarttır." dedi neden sonra: "Başka?"

Ustanın üzerine çok uzun zamandır, kimsenin nedenini sormaya cesaret edemediği bir hâller çökmüştü. Asırlar vardı eline kılıç almamıştı. Her şeye kısa cevaplar veriyor, bazen aylarca evinden çıkmıyor, kırk yılın başı bir araya geldikleri zamanlarda da, böyle uzaklara dalıp dalıp gidiyordu. Usta böyle oldukça da Yediler arkalarında ciddi bir boşluk hissediyorlardı.

Niran Hatun'un keyfinin iyice kaçtığını anlayan İdris Usta konuyu değiştirdi: "12. Daire'ye ikinci subayı da bulduk geçenlerde. Daire yeniden faaliyete geçmiştir. Hayırlı olsun."

"Nereden icap etti bu?" diye sordu Salih, "Malumunuz seyahatteydim. Haberim olmadı..."

Salih'e açıklamayı İdris Usta yaptı: "Artık zamanı gelmişti. Hatırlarsın, resmi olarak neredeyse kırk yıldır kapalıydı Daire. Subayları da görevlerini kıtalarında gizli yürütüyorlar. İşler bir şekilde yürüyordu ama bıktılar böyle çalışmaktan. Bir isimleri, bir yerleri olsun istiyorlar. Haksız da değiller. Bir

taraftan ordunun işleriyle uğraş, bir taraftan gizli gizli geceleri iblis kovala... Kolay değil. Hele eski subaylar, iyice onur meselesi yapmışlar Daire'nin kapatılmasını. Hâl böyle olunca biz de yavaş yavaş başlayalım dedik. Hem başkentte resmi bir 12. Daire olması bizim de çok işimize yarar."

"Kimler alındı Daire'ye peki? Kıtalardan mı buldunuz subayları?"

"Biri bahriyeli yüzbaşı, diğeri jandarmadan üsteğmen. İkisi de yeni."

"Nasıl?" diye sordu Salih hayretle, "Daire'den haberleri yok mu yani?"

"Yok" dedi İdris Usta, "Hâlihazırdaki subaylardan birini atamaya çekindim. Biri diplerini kurcalamaya kalkarsa, 12. Daire'nin bunca yıl gizli çalıştığını anlayabilir. Bilmeyen adamlar olsun istedim ki, biri sorsa da cevap veremesinler."

"Sen tanıştın mı peki?"

"Yooo..."

"Eeee?"

"Duruyorlardır öyle herhalde. Haber aldım, bir oda ayarlamışlar kendilerine, gidip geliyorlarmış. Bir şey bilmelerine gerek yok zaten. Vitrinde biraz dursunlar, 12. Daire'nin yerini sağlamlaştırsınlar, hemen geri alacağız. Genç daha ikisi de. Unuturlar, gider..."

"Usta, delirmesin orada çocuklar," diye araya girdi İlyas, "üç-beş bir şey çıtlatsaydın."

"Onu yaparsam delirirler işte." dedi İdris Usta, "Şimdi hiç yeni subay eğitmekle uğraşamayız. Yeterince var elde."

Usta haklıydı. 12. Daire subayı olmak da oldurmak da kolay işler değildi. Salih o tanımadığı iki subayı düşünerek "Vah vah" diye geçirdi içinden. Bir taraftan da Elif'in bahsinin ne

zaman açılacağını düşünüyordu ama çok daha önemli bir konu vardı sırada:

"İksir vakti de yaklaşıyor" dedi Niran Hatun.

Bu konu Behruz Usta'nın bile dikkatini çekmişti. "Öyle mi?" diye sordu usta. Hayretiyle herkesi hayrete düşürmüştü. Bengi'ye baktı: "April'e ne kadar var?"

"Hızır günlerinin yüz on beşindeyiz usta" dedi Bengi, "Bugünü saymazsak... İki yüz bir gün var."

Usta düşündü. İki yüz bir gün uzun bir süre gibi görünüyordu. Daha önlerinde koca bir kış vardı. Hekim'in defterinin, bugüne kadar ya April günlerinin sonlarında ya da en geç Hızır günlerinin başında açıldığı hesaplanırsa zaman daha da uzuyordu. Lakin ustanın yüreğini bir garip sıkıntı kaplamıştı.

"Bu kış zor, bu Erbain çetin geçer..." dedi Behruz Usta. Ayağa kalktı. Sağına, Elif'in boş duran minderine baktı: "Lakin herkesin gelmesi yakındır!"

Bu beklenmedik zengin kalkışı herkesi afallatmıştı. Behruz Usta konuşulacak bir şeyin kalmadığına kanaat getirmişti ve bu ocak tarihindeki en kısa istişarenin sona erdiğini gösteriyordu. Derhal toparlanıp ayağa kalktılar.

"O zaman..." diye devam etti usta dikildiği yerden, "Herkes eminlerine yakın dursun. Zaman dolduğunda emanetler alınacaktır. İstişare bitmiştir. Âleme haber salınsın. Yediler toplanmıştır. Kadim bekaları sürecektir ve iksir kaynatılacaktır. Böyle bilinmiştir, böyle bilinecektir!"

Ustalar ve hatunlar, sağ yumrukları kalplerinin üzerinde, hep bir ağızdan "İşittik ve itaat ettik." dediler. Behruz Usta selamları aldıktan sonra geldiği gibi ağır adımlarla İstişare Odası'nı terk etti. Ustanın bu tavrına herkes gibi Salih Usta da çok üzülmüştü: "Allah Allah..." diye mırıldandı kendi kendine, "Bu ne hâl?"

"Sen asıl kendi hâline bak!" diye bağırıverdi Niran Hatun.

Salih zılgıtı yiyince yerinden sıçradı: "Ne oldu ki hatun? Ne varmış benim hâlimde?"

"Ölmüşsün daha ne olacak? Sana Hail denizin güneyini kendine mesken etmiş dedik, yerinden bile kıpırdamadın. Hindi gibi gömdün kafanı boynuna, oturdun. Bu musun sen?"

"Doğru vallahi..." diye lafa karıştı İlyas, "Eskiden olsa yatağanını sıyırmıştın çoktan. Tutamazdık seni."

Gülüştüler. Hatun takınabildiği en yumuşak ifadesiyle çırağının yanına yaklaştı. "Toparla evlat kendini." dedi: "Ustanın dediğini duydun."

Salih Usta "Yorgunum biraz, ondandır" falan diyerek geçiştirmeye çalıştı. Haklıydılar, çünkü eskiden Hail'in yakınlarda bir yerlerde olduğunu duysa, çoktan fırlayıp yol hazırlıklarını yapmaya başlamıştı bile. Ama son zamanlarda hiç savaşacak tadı yoktu. Haklıydılar, çünkü Elif hiçbir şeye gelmese bile, iksiri içmeye eli mecbur gelecekti. İstişarede bahsi açılmamıştı ama Behruz Usta lafını söyleyerek Elif konusunun fazla dert edilmemesi gerektiğine hükmetmişti. Kızın madalyonu koparıp attığını herkes öğrenmişti anlaşılan. Kendisine söylenmese de, bu hareketi ocağa hakaret olarak kabul edilmiş ve bulunması için çaba gösterilmemesine karar verilmişti. Lafın kısası artık her şey Elif'e bakıyordu. Gelmek ya da gelmemek onun vereceği bir karardı. İş, Salih Usta'nın düşündükçe midesini burkan bir duruma gelmişti. Elif bu saatten sonra gelirse adı 'iksir için geldi' olacaktı. Gelmezse de... İksirsiz fazla yaşayamazdı. Ve Salih Usta'yı en çok korkutan şey çırağının gururuydu...

7

Sekiz saat bu sefer geçmek bilmemişti. Sanem, hiç âdeti olmamasına rağmen beynini boşaltmak için bir ara televizyon izlemek zorunda bile kalmıştı. Kalktı, siyah iş kıyafetlerini giydi, maskesinin bere şeklinde kıvırıp kafasına geçirdi. Kapının hemen yanındaki duvarda asılı duran eski bir asma kilit ile maymuncuk takımını iki eliyle sıkı sıkı kavrayıp alnına götürdü. Dizlerinin üstüne çöküp duasını etmeye başladı:

"Ey mesleğimin kadim erbapları, açtan çalmadım, mazlumu ağlatmadım. Gözümü keskin kılın, bileğime kuvvet verin. Ey zanaatımın ulu pirleri, garibin evine girmedim, bir çaldığımla beş aç doyurdum, beş kapı açtım, beş düşkün yatırdım. Bedenimi tüyden, ayağımı sudan hafif kılın. Gören gözden, işiten kulaktan, gammaz ağızdan sakının. Gidişimi, gelişimi tez kılın..."

Topkapı Sarayı'nı çevreleyen duvarların dibine geldiğinde, planından iki dakika ilerideydi. Bekledi. Etrafı kolaçan ettikten sonra hafif adımlarla duvarın dibine kadar ilerledi. Bir kangal ipe bağlı ucu kancalı oku, mekanik yayına yerleştirdi. Duvarın yüksekliğini gözüyle bir kez daha ölçtükten sonra, yayın tetiğine bastı. Ok, gökyüzünün karanlığında geniş bir kavis çizip, duvarın arkasında gözden kayboldu. İpi bir-iki kulaç kadar geri çektikten sonra, duvarın üstünden gelen takırtı, sarayın kapılarının ardına kadar açık olduğunu haber veriyordu. Minik elleriyle ipi sıkı sıkı kavradı, minik ayaklarıyla duvara sağlamca bastı ve kedileri kıskandıracak bir tırmanışla karanlığa doğru yükselmeye başladı.

Yeniden külüstürüne döndüğünde planın tam on dakika gerisindeydi. Endişeyle saatine baktı. "Gazla kızım Sanem" dedi kendi kendine, "Birazdan yıkılacak ortalık." Alarm sisteminin devreye girmesine otuz saniye kadar bir vakit kalmıştı. Derhal kontağı çevirip yola koyuldu. Bir taraftan da iş kıyafetlerinden kurtulmaya çabalıyordu. Daha üçüncü vitese henüz geçmişti ki, bir bir devreye giren alarmların ciyaklamaları gökyüzüne yükseldi.

Aslında çok temiz bir iş çıkartmıştı. Gurur duyulamayacak kadar kolay olmuştu. Sarayın avlusuna girdikten sonra en değerli hazinelerin bulunduğu bölümleri es geçmiş, doğruca depo kısmına yönelmişti. Sanem planlarını yaparken, tüm operasyon için kırk beş dakika zaman ayırmıştı kendisine. Alarmları yeniden devreye sokacak sistemi de, operasyon bitiş zamanından on dakika sonraya ayarlamıştı. Kısaca, arabasına atladıktan ve yeterince uzaklaştıktan sonra ötmeye başlayacaklardı. Deponun alarmını devreden çıkarmak ve uyduruk kilidini açmak çok fazla zamanını almamıştı. İçeride ek bir güvenlik önlemine rastlamazsa, planladığından on beş dakika önce arabasında olabilirdi ama depoya girdiğinde gördüğü manzara her hırsızı dehşete düşürecek cinstendi. Depoya yıllardır el değmediği besbelliydi. Kendisine söylendiği gibi dolaplarda, numaralandırılmış bir şekilde durması gereken eşyalar, orada burada yığınlar halinde yatmaktaydı. Alması gereken şey, normalde yirmi yedi numaralı dolapta kendisini bekliyor olmalıydı ama depoda bu dolabı bulmak bile olanaksızdı.

Neyse ki, aradığı şeyin neye benzediğini iyice öğrenmişti: Bu yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda, bir buçuk karış çapında, deriyle kaplanmış, ahşaptan silindir bir kutuydu. Üzerinde Arapça yazılar olmalı, kapağı ise tuğra benzeri bir mühürle kapatılmış olmalıydı. Eğer şanslıysa, yani hâlâ yerinde duruyorsa, envanter etiketindeki kod numarasından da aradığı şeyi tanıyabilirdi. Çaresiz, aramaya başlamıştı Sanem.

Hayatında bu kadar gürültülü bir iş yaptığını hatırlamıyordu. Malı nihayet bulduğunda, programın beş dakika gerisindeydi.

Her şey o ya da bu şekilde bitmiş, sıra işin en son ve en sevdiği aşamasına gelmişti: Malı ver parayı al... Sanem, teslimat için anlaşılan yere doğru hızla ilerlerken, karşı taraftan gelen polis arabalarını gördü. Gülümseyerek alt dudağını ısırdı. İçini yine o hınzır ürperti kaplamıştı. Tam müşterilerinin istediği gibi bir iş çıkarmıştı.

İlk sıraları garanti edemezdi ama soygunun yarın haber bültenlerine gireceği kesindi. Arka koltukta yatan kutuya baktı. Son bir kere sormaktan kendini alamadı: "Ne var ulan senin içinde?"

8

12. Daire'de geçirdiği ilk ayın sonunda Doğan, yüzbaşının yeni görevleri konusundaki düşüncelerine hak vermemekte hâlâ inat ediyordu. Yaklaşık on beş gün önce uygulamaya koyduğu 'eylem planı', bütün gün bilgisayarında oyun oynayan Sarp yüzbaşının alaycı gülümsemeleriyle sıklıkla tacize uğruyor olsa da, Doğan büyük bir sebatla masasının üzerine yığdığı fotokopileri okuyup notlar çıkarmaya devam ediyor, okuyacak şeyler tükendikçe Milli Kütüphane'nin yolunu tutup koltuğunun altında deste deste kâğıtlarla ofise geliyordu. Yüzbaşının masası sefil ve dağınık bir tenhalık içerisindeyken, üsteğmenin masası beyhude ve düzenli bir kalabalığı ağırlıyordu.

Kısaca Sarp ile Doğan aynı yalnızlığı, aynı odada birbirlerinden farklı şekillerde tüketmekteydiler. Temizlik odasından bozma ofislerine kendilerinden başka gelen bir Allah'ın kulu olmamıştı. Aslında mesai saatlerinin tamamını dışarıda geçirip, arada sırada şöyle bir görünmeleri yeterli olurdu. Kimse yokluklarının farkına varmazdı çünkü. Ama her sabah, biraz geç de olsa kalkıp işyerlerine geliyorlar ve mesai bitimine kadar burada kalıyorlardı. Son zamanlarda sorgulamadıkları tek şey 'işe gelme' kavramıydı. Doğan, kendisine bir iş icat ederek işe gelmeyi garanti altına almıştı ama Yüzbaşı'nın oyun oynamaktan başka yaptığı bir şey olmamasına rağmen işe gelmeye devam etmesi şaşırtıcıydı.

Kendilerini en kötü ve birbirlerine en yakın hissettikleri zamanlar şüphesiz öğle yemekleriydi. Koca yemekhanede, kendileri haricinde herkes yarım kalan işlerine yetişmek için lokmaları hızla ağızlarına tıkarken, Sarp ile Doğan kafalarını

öne eğip fazla göze batmamaya çalışarak bu yemek temposuna ayak uydurmaya çalışıyorlardı. Bu şartlar altında iş arkadaşı edinmek neredeyse imkânsızdı. Herkes çok meşguldü ve çok hızlı hareket ediyordu... Bugüne kadar bir tek kişiyle iletişim kurabilmişlerdi: Yemekhanede yer bulamayan genç bir astsubay, izin isteyerek yanlarına oturmuş, çok hızlı bir şekilde kendisinden ve yaptığı işten bahsetmişti. Anladıkları kadarıyla ismi Berkan'dı. Doğan'ın geldiği ilk gün 12. Daire sanarak kapısını zorladığı ana kumanda odasında elektronik teknisyen olarak çalışıyordu. Askeri liseden daha geçtiğimiz yıl mezun olmuş ve hemen buraya atanmıştı. Gördükleri kadarıyla, bu üste Berkan'dan daha genç bir personel yoktu. Hele daha bu yaşta ana kumanda merkezinde çalışmaya başlaması, bu çocukta fazla iyi bir şeyler olduğunu gösteriyordu. Ama Berkan'a pek soru soramamışlardı. Hem cevap verecek kadar vakti yoktu hem de merak edildiğini anlarsa, merak etmeye başlayabilirdi.

Daire'de bir gün daha sona ermekteydi. Bilgisayara karşı yapmış olduğu futbol maçını, son dakikalarda yediği bir golle üç–iki kaybederek bugün başladığı ikinci turnuvadan da elenmiş bulunan yüzbaşı, bir sigara yakıp sanal takım arkadaşlarının tıpkı kendisi gibi boynu bükük bir şekilde soyunma odasına gidişlerini izledi. Yazık ki kendisinin gidebileceği bir soyunma odası bile yoktu. Duvardaki saate bakılırsa yarım saat sonra evine gidebilirdi. O da kendisini yeteri kadar sakin ve evcil hissederse... Çoğu zaman Daire'den evine gitmek niyetiyle çıkıyordu. Ne var ki eve yaklaştıkça içinde kabarmaya başlayan öfke ile sıkıntı karışımı bir duyguya yenik düşerek direksiyonu bildiği en yakın alkol mekânına kırıveriyordu. İyice, yapayalnız demlendikten ve artık uyuyabileceğinden emin olduktan sonra da efevari bir kanunsuzlukla, bilmem kaç yüz promil geçiyordu direksiyonun başına.

Sarp, sigarasının dumanını bilgisayar ekranına doğru üflemekten iyice sıkılmıştı. Duvardaki saate bir kez daha baktı. Bir bardak daha takviyeli kahve içmek için çok az vakit kalmıştı. Bu saatte Daire'den çıkıp gitmeyi de içine sindiremiyordu. Elinde, kendisini hayata ve askerliğe bağlayan bir tek 'mesai saati' kalmıştı çünkü.

Sandalyesiyle birlikte sola doğru döndü. Doğan masasının başında, yine Milli Kütüphane'den toplayıp getirdiği kitap fotokopilerini okumaktaydı. Yüzbaşı içinden alaycı bir küfür salladı. İki haftadır, Doğan'ı harıl harıl okurken her görüşünde önce gülesi geliyor ama sonra şahit olduğu manzara karşısında dehşete kapılıyordu. Üsteğmen, 'Türkiye'deki Bilim Dışı Gelişmeler' konusunda ciddi bir çalışma yürütmekteydi. Doğan masasına kapanıp okumaya başladığında ilk birkaç gün hiç sesini çıkartmamıştı. Neden sonra, "Ne yapıyorsun sen?" diye sorduğunda, çok kibar bir "Çalışıyorum komutanım." cevabı almıştı. Fırsatını kollayıp Doğan tuvalete gittiği bir sırada fotokopilere şöyle bir göz atınca, suratına hayatının en aptal ifadelerinden biri yerleşmişti. Üsteğmenin masası gizemli olaylar, bilinmeyen sırlar, efsaneler, mitolojiler, cinler, periler, öcüler, gulyabaniler ve daha buna benzer bir sürü şey üzerine yazılmış, çoğu eski tarihli kitaplardan çektirilmiş fotokopilerle doluydu. Sarp gözlerine inanamamıştı. 12. Daire gibi bir yere atanmış olmanın verdiği dehşet, buraya atanan diğer subayın masasına gömülüp ciddi ciddi bilim dışı gelişmeler hakkında çalışmasının yarattığı dehşet karşısında çok zayıf kalıyordu. Yüzbaşı önce çocukcağızın delirdiğini ya da işkolik, salak herifin teki olduğunu, er ya da geç bu saçma işten vazgeçeceğini düşünmüştü. Ne var ki, ilerleyen zaman Doğan'ın azmini zerre kadar aşındırmayınca, Yüzbaşının içinde bu genç subaya karşı belirgin bir hayranlık, kendine karşı ise sinsi bir kızgınlık hissi uyanmaya başlamıştı. Üsteğmen yüksek olasılıkla saçma, aptalca ve boş bir işle uğraşıyordu ama bu durum onun 'işini yapmakta' olduğu gerçeğini gölgelemiyordu.

Yaptığı iş, en azından, insanın bu Daire'yi, kendisini ve mesleğini bir kenara fırlatıp, alkolizme doğru emin adımlarla ilerlemesinden çok daha akıllıcaydı. Sarp, yine bir fırsatını bulup çaktırmadan Doğan'ın çalışma notlarına göz atınca kendisini daha da işe yaramaz hissetmişti. Üsteğmen, bu saçma gibi görünen kaynakları didik didik edip, Anadolu'da görünen garip olayları olabildiğince mantıklı bir şekilde düzenlemişti. Sonuç, birtakım açıklanamayan olayların, değişik yörelerde ve hemen hemen aynı şekilde, tesadüf, yalancı tanıklık ya da asparagas olarak nitelendirilmesi çok zor bir şekilde tekrar etmiş olduğuydu. Bunu gören yüzbaşı önce heyecanlanmış, Daire'nin gerçekten bir işe yarayabileceğini düşünmüş ama gözü masasına kayıverince, kendisinin artık işe yaramaktan çok uzak olduğuna kanaat getirip, nihai kararını o gün vermişti.

Sarp bakışlarını Doğan'ın üzerinde bırakmış, giderek loşlaşmaya başlayan zihninin derinliklerine dalıp gitmişti. Üsteğmen izlenmekte olduğunu hissetmese, saatlerce o şekilde kalabilirdi. Doğan, okumaya devam ediyormuş gibi görünmeye çalışarak, yan gözle komutanına baktı. Fark edildiğini fark eden Sarp da "Nasıl gidiyor?" diye sormak zorunda kaldı.

"İyi gidiyor komutanım." diye cevap verdi Doğan. Sandalyesine yaslanıp güzelce gerindi ve saatine baktı.

"Geç oldu..." diye atıldı Sarp. Suratına yılık ve zorlama bir tebessüm yerleştirdi. "Çok çalıştın bugün."

Doğan gözlerini iyice kısarak gülümsemekle yetindi. Saatine bir kez daha baktı. Mesai bitimine yirmi dakika kalmıştı. "Ben bugün biraz erken çıkabilir miyim?" diye sordu ve cevabı beklemeden masasını toparlamaya başladı.

Yüzbaşı güldü: "O masayı toparlamakla uğraşmazsan çıkabilirsin tabii ki... Hayırdır?"

Doğan gülmemeye çalışarak elindeki kâğıtları bir kenara atıverdi. Ayağa kalkıp pantolonunu çekiştirdi: "Eve birkaç parça eşya almıştım, onları getirecekler de... Evde olsam iyi olur."

"Çık tabii..." dedi Sarp komutanca bir edayla, "Nasıl, yerleşebildin mi eve?"

"Sağolun komutanım, yerleştim... Beklerim bir akşam."

"Hangi akşam?"

Doğan montunu giymeyi bir süre duraklatıp yüzbaşıya döndü: "İstediğiniz bir akşam komutanım."

"İyi o zaman. İzne çıkmadan geleyim."

"İzne mi ayrılıyorsunuz? Ne zaman?"

"Öyle" dedi Sarp. Bakışlarını karşıki duvara dikmişti. "En geç önümüzdeki ay."

Doğan öbür kolunu da montuna geçirdi. Bu, o kadar da olağanüstü bir şey değildi. Yüzbaşı bilgisayar oynamaya izindeyken de pekâlâ devam edebilir, kendisi de iki kişi için çok da yeterli olmayan bu odada rahat rahat okumaya devam edebilirdi. "Ne kadar yoksunuz?" diye sordu.

"Dönmeyeceğim." dedi Sarp duvara bakmayı sürdürerek. Kepini eline almış, kapıya doğru bir adım bile atmış olan Doğan birden dönüp "Nasıl yani?" diye soruverdi.

Yüzbaşı masanın üzerinde duran perişan paketten bir sigara alıp yakana kadar cevap vermedi. İlk dumanını havaya savururken "Basbayağı..." dedi, "giderken sana bir istifa mektubu bırakacağım, sen de onu gerekli yerlere ileteceksin. Komutanın için bu kadarcık bürokratik angaryaya katlanırsın herhalde."

Doğan ne diyeceğini şaşırmıştı. Kısa bir tereddütten sonra, sandalyesini hâlâ duvara bakmakta olan yüzbaşının tam karşısına çekip oturdu. Kepini masasına fırlatıp "Kararınız kesin mi komutanım?" diye sordu.

Sarp, duvara karşı kalın bir duman daha üfledikten sonra "Evet." dedi: "Öyle üzerinde çok düşünmedim ama kararım kesin."

Üsteğmen mesleğini bırakmaya karar vermiş bir askerle ilk defa karşılaşıyordu. İstifa denen şey kendisine o kadar yabancıydı ki, Doğan elinde olmadan komutanının şiddetli ve acil tedavi gerektiren bir hastalığa yakalanmış olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bir askerin üniformasını bırakmaya kalkışmasının üsteğmen için başka bir açıklaması olamazdı. Diğer taraftan da, ne kadar ciddiyetsiz, disiplinsiz, askeri terbiyeden uzak ve sinir bozucu olursa olsun yüzbaşının gitme olasılığı kendisinin bu odada, 12. Daire ile tek başına kalması gibi bir durumu ortaya çıkartıyordu. Bu durum da fazlasıyla korkutucuydu. Doğan, yüzbaşının, yani anti-tezinin olmadığı bir Daire'de bugünkü gibi hırsla çalışıp çalışamayacağını yavaş yavaş kendisine sormaya başlamıştı.

Sandalyesinde yüzbaşıya doğru eğildi ve "Komutanım..." diyerek konuşmaya başladı. "Kötü bir durumda olduğunuzu, yani olduğumuzu biliyorum. Ama inanın bu Daire için... Yani daha çok kendimiz için yapabileceğimiz şeyler var. Saçma görünebilir, sonuçsuz olabilir ama böyle kendinizi... yani kendimizi salıp, sonra da mesleğimizden soğumaktan çok daha iyidir. Öyle ya da böyle bir işimiz, mesleğimiz ve maaşımız var..."

Doğan'ın sözlerini, yüzbaşının duvardan hızla çekip suratına yapıştırdığı bakışları kesti. Keskin bakıyordu Sarp. "Daha ne kadar sıkıcı ve yalancı olabilirsin acaba?" diye sorar gibi bakıyordu. Hüzün, öfke ve sıkıntı dolu bakışları üsteğmeni sandalyesinde geriye doğru ittirdi.

Sarp, sigarasının son dumanını da havaya doğru savururken "İkimizin arasındaki fark ne biliyor musun?" diye sordu. İzmariti kül tablasında iyice ezdikten sonra kendi sorusunu cevaplamaya başladı: "Sen askersin ben denizaltıcıyım. Senin üniforman var benim ideallerim, senin maaşın var benim

hayallerim. Sen burada, bu odada sahip olmak istediğin her şeye sahipsin. Ama burada bana ait bir şey yok. Bu yüzden..."

Üsteğmen "Komutanım..." diyerek araya girmek isteyince, Sarp patlayıverdi: "Komutanım deyip durma bana!" Ayağa kalkıp elindeki bardağı az önce gözlerini diktiği duvara fırlattı: "Komutanlık halim mi kalmış benim! İyice bak bana! Nesi komutan bunun?"

Doğan önce etrafa saçılmış porselen parçalarına, sonra ayakta kafasını ellerinin arasına almış, sakinleşmeye çalışan yüzbaşıya baktı. Derin bir sabır soluğu aldıktan sonra normal bir sesle ama vurgulu bir şekilde bir kez daha "Komutanım," dedi: "istifa edene kadar yüzbaşısınız ve benim üstümsünüz. Bunu kesinlikle tartışmam. İkincisi denizaltı sizin için bir ideal mi yoksa ciddi bir takıntı mı bu konuda şüphelerim var ve üçüncüsü eğer hayalleriniz olduğunu söylüyorsanız, burası yeni hayallere başlamak için en uygun yer."

Sarp kızarmış gözleriyle Doğan'a şöyle bir bakarak eliyle "Kes!" işareti yaptı. Odanın içerisinde küçük bir tur attıktan sonra, "Kararım kesin." dedi: "Ben artık toparlayamam. Bu hâlde bırak komutanlığı, çavuşluk bile yapamam. Oturup hayalet avlayamam, cin kovalayamam. Böyle şeylerin olduğuna inansam bile yapamam. Benim işim değil bu... Yapacağım iş de değil... O yüzden kararım kesin."

Doğan söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu ama Sarp Yüzbaşı'nın gerekçeleri ve kararı sağlam görünüyordu. Bir süre ellerini anlamsızca oynattıktan sonra "Siz bilirsiniz komutanım." dedi. Kısık bir sıkıntı oflamasıyla ayağa kalktı, montunun fermuarını sertçe çekti ve kepini eline alıp kapıya doğru yürümeye başladı. Tam çıkmak üzereyken Yüzbaşı arkasından seslendi: "Doğan?"

Üsteğmen "Emredin komutanım." diyerek arkasını döndü. Sarp Yüzbaşı hâlâ odanın ortasında dikilmiş duruyordu.

Kızarmış gözlerinde, sanki işlediği kabahati affettirmeye çalışan küçük bir çocuğun masum ama muzip bakışları vardı. Sanki biraz da neşeli görünmeye, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu Sarp.

"Evdeyim komutanım." dedi Doğan sanki hiçbir şey olmamış gibi bir sesle.

"İçelim?"

"İçelim komutanım."

"Daire'ye gelişine içelim... Biraz geç oldu ama."

Üsteğmen gülümsedi: "Olur komutanım. İçelim."

"İşin bitince ara o zaman.

Üsteğmen iyice gülümsedi: "Emredersiniz komutanım."

O akşam Sarp ile Doğan çok içtiler ve de çok konuştular. Daha doğrusu Sarp yüzbaşı çok konuştu. Ayların getirdiği kasaveti konuşarak atmaya çalışıyor gibiydi. Harp Okulu günlerinden başladı, denizaltı maceralarıyla devam etti yüzbaşı. Sonra uzun uzun eski nişanlısından bahsetti. Bahar'dan. Sanki ölmüş bir insanı yâd eder gibi, ince ince, dolu dolu cümlelerle anlatıyordu Bahar'ı. Nasıl ayrıldıklarından, kızın şimdi nerede olduğundan hiç bahsetmedi. Koca bir geçmişe hapsetmişti Bahar'ı. Sonra, başından geçen türlü komik hikâyeyi anlattı. Yıkıldılar gülmekten. Doğan gıptayla bakıyordu Sarp'a. Gerçi yaşadıkları çok fazla değildi. Her insanın başından geçebilecek şeylerdi ama çok iyi anlatıyordu yüzbaşı. Sanki daha önceden çalışmış, sanki kendi tarihini bir yere yazmış da oradan okuyormuş gibi anlatıyordu. "Böyle anlatamadıktan sonra yaşasan ne yaşamasan ne?" diye geçirdi Doğan içinden. Yaşam sanki biraz da anlatmaktı. İyi de olsa kötü de olsa hayat, şöyle güzelinden bir söze dökülünce, sanki daha yaşanılır oluyordu... Ruhunu buluyordu.

Saat bir hayli ilerleyip, rakı masası tükendiğinde, kendilerini Ankara'nın ayazında dımdızlak buluverdiler. İşte bu kötü olmuştu. Kafayı yeterince bulamadan rakı masasıyla vedalaşmak zorunda kalan her sofra adamı gibi canları sıkılmıştı. Biradan devam edeceklerdi çaresiz. Civardaki bir barın son saatlerine yetiştiler. Kapı görevlisinin "Kapatıyoruz!" şeklindeki mırıldanmalarını askeri kimlikleri ve kırmızı gözleri ile susturup, biraz müzik kalıntısı, bitkin düşmüş barmenin mıymıntı servisi ve bir köşede sızmış ama temizlik görevlileri tarafından en sona bırakılmış birkaç müşteriyle birlikte biralarına sarıldılar. Geceyle birlikte Sarp da susmuştu. Sessizce iki bira içtiler. Sonra içlerini kemirmeye başlayan sarhoş açlığını gidermek üzere en yakındaki, en iyi çorbacıya yollandılar. Yürüyorlardı ve ayaz enikonu acıtmaya başlamıştı. Bir gece daha ölmekteydi ve belli etsin ya da etmesin kendisini atık gibi hisseden her insan için, bir günün en iyi vakti, gecenin can çekiştiği bu saatlerdi.

9

Ankara'daki rakı masası en yüksek zamanlarını yaşarken, İstanbul limanının rıhtımlarının birinde önemli bir randevunun gerçekleşmesine çok az bir süre kalmıştı. Gecenin bu saatinde rıhtımda hâlâ hummalı bir çalışma sürmekteydi. Cenova limanından kalkıp buraya gelen Yunan bandıralı bir gemiye taze meyve yüklü sandıklar yükleniyordu. Geminin, iş biter bitmez, yani tahminen sabaha karşı Beyrut'a doğru yola çıkması planlanmıştı. Avukat Behzat Taner de malların gemiye yüklenmesiyle bizzat ilgileniyor, işleri hızlandırmaya çalışıyor, bir taraftan da sabırla, gecikmiş olan arkadaşını bekliyordu.

"Cahit. Saat kaç?" diye sordu arkasındaki adama. Arabaya yaslanmış, bezgince bekleyen adam hemen toparlandı: "Bire yirmi var Behzat Bey."

Aslında kolunda saati vardı Behzat Taner'in ama ellerini cebinden çıkarmaya üşenmişti. Üstelik Cahit'i uyanık tutmakta da yarar vardı. Tarikatın en büyük üç adamından ikisinin buluşmasına şahitlik edecekti ne de olsa.

Behzat Taner, Taner Hukuk Bürosu'nun sahibiydi; avukattı ve tam otuz altı yaşındaydı. İtalyan tarzı, daha doğrusu pahalı İtalyan tarzı giyinmeyi severdi. Hele şu İtalyanlarla iş yapmaya başlayalı beri daha bir havaya girmişti. Gerçi kursta öğrenmişti ama İtalyancası fena sayılmazdı. Siyah ve düz saçlarını az bir briyantinle geriye doğru tarar, kravatını her daim biraz gevşek bırakır, yeri geldiğinde paltosunu omuzlarına atmayı tercih ederdi. Taner'in kendisinin de çok memnun olmadığı toparlak bir suratı ve kocaman bir ağzı vardı. Keyfi yerinde olduğu zamanlar gülümsemesi neredeyse tüm yüzünü

kaplıyordu. Neyse ki saçlarının gürlüğü alnını daraltarak daha da koca kafalı görünmesini engelliyordu. Bu, avukatın en aşağılayıcı bulduğu hakaretlerden birisiydi. Boyu biraz daha uzun olsa çok daha memnun olacaktı ama yine de o kadar kısa göründüğü söylenemezdi. Taner bütün bu fiziksel dezavantajlarını, manikürlü ellerini de ahenkle eşlik ettirdiği mükemmel konuşmasıyla kapatıyordu. Bazen bilerek, bazen gayriihtiyari kıstığı gözleri, kendisine ukala bir hava veriyordu... Yani, cesaret edebilen birkaç kişinin söylediğine göre... Bir tek kirli sakaldan ve İtalyan ayakkabılarından hazzetmiyordu. Omzuna attığı paltosunu düzgünce üzerine giydi. Birazdan Behram burada olacaktı. Usturupsuz kaçabilirdi.

Behzat Taner orta halli bir aileden geliyordu. En belirgin ve en güvendiği özelliği zekâsıydı. Bu, hayatını birçok yönden kolaylaştırıyordu. Hukuk fakültesinin ikinci sınıfındayken, başına ailesinin tabiriyle 'bir felaket' gelmişti. Bu zeki genç, pırıl pırıl hukuk öğrencisi, bir tarikatın pençesine düşmüştü. Ne var ki, aradan geçen yıllar felaketi daha korkunç bir boyuta taşımıştı: Tarikat Behzat Taner'in pençesine düşmüştü!

Tarikattaki ilk yıllarında, her genç gibi o da Büyük İmam'ın konuşmalarını büyülenmiş gibi dinliyordu. Zaman geçtikçe, önce kendisini tarikat bakımından şanssız hissetmeye başlamıştı. Ortada bir sürü zengin ve nüfuzlu tarikat dururken, gidip en kıtıpiyosunun 'pençesine düştüğünü' düşünüyordu. Bu gerçekten küçük bir tarikattı ve diğerleri gibi klasik usullerle çalışmıyordu. Tarikatın lideri, 'Büyük İmam' olarak da anılan 'Hasan Hazretleri', kendisinin Alamut kalesinin meşhur hükümdarı ve Haşhaşin tarikatının başı Hasan Sabbah'ın yeryüzündeki temsilcisi olduğunu iddia ediyordu. Tarikatın bütün temeli de bu inanışa dayanıyordu. Tarikattaki ilk yıllarında Büyük İmam Hasan'dan dinlediği tüm o hikâyeler, Hasan Sabbah'ın ve fedailerinin gizemli yaşamı, Alamut'un cennet bahçeleri Behzat Taner'in de ilgisini çekmişti. Yıllar geçtikçe

Taner, kendine Büyük İmam denen adamın içi boş bir blöfçüden başka hiçbir şey olamadığını anlamıştı. Ortada, bırakın bir ruhani öğretiyi, tarikatın varlığının dayandırıldığı herhangi bir mezhep disiplini bile yoktu. Dahası, Büyük İmam müritlerine, tarikat harici kişilerin yanında Hasan Sabbah, Alamut, Haşhaşin gibi isimlerin ağza alınmasını, tarikattan bahsedilmesini kesinlikle yasaklamıştı. Bu yasak, sözde gizliliği sağlamak içindi ama Behzat Taner bu ketumluğun amacını çok iyi anlamıştı: Hasan Sabbah ve Haşhaşin tarikatı İsmaili'ydi. İsmaililer'in kökleri ise Şii mezhebine dayanıyordu ve İsmaililer ile Şiiler hâlâ varlıklarını sürdürüyorlardı. Eğer çenesi iyi çalışan birinin Hasan Sabbah ismini kullanarak bir şantaj çetesi kurduğu öğrenilirse, adamın canına ot tıkarlardı. Büyük İmam'ın Alamut hikâyelerinden öğrendiği en iyi şey, Sabbah'ın fedailerine haşhaş içirip, cinayetler işletmesiydi. Bu hikâyeyi gayet başarılı bir şekilde günümüze aktarmayı da becerebilmişti. Tarikatı bir arada tutan tek şey Hasan'ın çenesiydi. O kadar etkileyici bir hatip ve o kadar usta bir blöfçüydü ki, sadece iki cümlelik bilgisi olduğu bir konuda bile saatlerce konuşabilir, sayfalarca risaliye yazabilirdi. İşte bu yeteneği sayesinde, bazı istisnalar hariç, tüm adamlarını üstün ve kör bir sadakatle kendisine bağlayabiliyordu. Tarikat üyeleri için topu topu üç aşama vardı: Adaylık, müritlik ve fedailik. Adaylar ve müritler bol bol Büyük İmam dinler, Büyük İmam okur, yıllardır aynı şeyleri duymaktan ve tabii haşhaş ve esrardan beyinleri dumura uğramış fedailer de sağa sola dinleme cihazları yerleştirir, fotoğraflar çeker, zengin kurbanlardan şantaj paraları toplar, gerektiğinde biraz can yakarlardı. Behzat Taner, tarikatın gerçek yüzünü öğrendiğinde, ilkin çok üzülmüştü ama elinin altında nasıl bir güç olduğunu fark etmekte gecikmemişti. Onda biri bile kullanılmayan bir güçtü bu...

Önündeki adamları alt edip, önce kendisinden biraz daha yukarıda olan Behram'a sonra da Behram'ı da yanına alarak Büyük İmam'a yaklaşması fazla vaktini almamıştı. İmam iyi

bir konuşmacı, Behram iyi bir örgütçü olabilirdi ama Behzat Taner de iyi bir ikna ediciydi. İşe, tarikatın zaten aşina olduğu narkotik âlemine el atmakla başlamışlardı. Tarikat sağı solu dinlemeyi meslek edindiğinden, ellerinde bu iş için yeteri kadar istihbarat ve şantaj malzemesi zaten vardı. Önce birkaç ses kaydı, biraz uygunsuz fotoğraf ile işin devlet kısmını sağlama almışlar, sonra tarikat örgütünü kullanarak uyuşturucu dağıtımına başlamışlardı. Yollarına çıkan birkaç kabadayıyı da fedailer halledivermişti. Biraz palazlanınca üretime geçmeye karar vermişlerdi. Bu, doğal olarak narkotik kodamanlarının canını sıkacak bir hamle olmuştu ama tarikat bununla başa çıkacak kadar da güçlenmişti. Behzat Taner gibi bir pazarlıkçı, elinde sağlam kozlarla anlaşmaya oturunca, homurdanmalar arasında fakat hemen hemen hiç kan dökmeden masada kendisi için bir kişilik yer daha açmıştı. İşler zaten çok iyi gitmekteyken, kader karşılarına Avrupalı, Hıristiyan ve en az kendileri kadar ruh hastası bir başka tarikat çıkarmıştı. Büyük İmam'ın Alamut'a takması gibi, bu Avrupalı tarikatın liderleri de kafalarını Kudüs'le bozmuşlardı. Kendilerine 'Doğu Yolcuları' diyorlardı. Köklerinin çok eskiye dayandığını iddia ediyorlar, Kudüs'ün er ya da geç Yahudi işgalinden kurtulup, Hıristiyan hâkimiyetine gireceğini söylüyorlardı. Taner ilk karşılaştıklarında "En azından bir amaçları var" diye düşünmüştü. Büyük İmam ve Behram, Doğu Yolcuları'nın ileri gelenleriyle dinler tarihi üzerinde fikir alışverişinde bulunurken, Taner de Avrupalı muhataplarıyla, Rus yapımı silahların Orta Doğu'ya ulaştırılması konusunda şiddetli bir tartışma ve pazarlığa tutuşmuştu. Taner bu adamlarla fazla yüz göz olamadan iş yapmayı planlıyordu. Küçüktüler ama Yahudi ya da Müslüman, türlü örgütü el altından silahla besleyip, huzuru Orta Doğu'dan uzak tutmayı beceriyorlardı. Niyeti işi sadece ticaret seviyesinde tutup, parayı alıp, mesafeyi olabildiğince korumaktı.

Sonuç olarak Alamut Tarikatı, Behzat Taner için güç ve para demekti. Kendi belirlediği emekliliğine sadece dört yıl

kalmıştı. Ondan sonra arayıp da bulsunlardı bakalım Behzat Taner'i. İşler bu zamana kadar neredeyse sıfır hatayla gelmişti. Bundan sonra da böyle olmasını istiyordu ama tarikat güçlendikçe, tepedekilerde sapıtma belirtileri de ortaya çıkmaya başlamıştı. Büyük İmam ve Behram son zamanlarda karşısına garip garip isteklerle çıkıyorlardı. Hem de tehlikeli isteklerle... Diğer taraftan, şu Avrupalı tarikatla çizdiği sınır da giderek gevşemeye başlamıştı. Tüm itirazlarına rağmen Büyük İmam ile Behram'ın kabul ettiği anlaşmadan sonra, bu ilişkiye kimse iş ilişkisi diyemezdi. Hele bu bir duyulursa, Behzat Taner planladığından çok daha erken emekli olmak zorunda kalabilirdi. Her şey bir tarafa, Büyük İmam'dan 'İslam birliği, Şii birliği, imamet, siyasi otorite' gibi laflar işitir olmuştu. Daha önce böyle şeyleri ağzına hiç almazdı. Demek artık kendisini ümmetin önüne çıkabilecek kadar güçlü görmeye başlamıştı. Demek insan güçlendikçe, kendi yalanlarına daha fazla inanır hâle gelebiliyordu. Zaten gereğinden fazla büyümüşlerdi. Eskiden yılda bir olan fedai icazet törenleri yılda üçe, dörde çıkmıştı. Neredeyse Orta Doğu'nun her ülkesinde fedaileri vardı ve Behzat Taner bunu gereksiz, masraflı ve tehlikeli buluyordu.

"Banane!" diye geçirdi içinden, "Ne bok yerlerse yesinler. Babamın tarikatı değil, basar giderim."

Dünyalığını, planladığı kadar olmasa da yeteri kadar yapmıştı. Bugün çekip gitse, ömrünün son yıllarını çoktan satın aldığı adasında değil de, İsviçre'de güzel bir huzurevinde geçirecek kadar bir kaybı olurdu, o kadar. Söylüyordu ama kendisi de biliyordu ki içindeki o açgözlü hırsı susturup gitmek hiç kolay değildi. Ne kadar bok atarsa atsın, sonuçta avukat, tarikatın, âlemlerin ve fedailerin Behzat Taner'i olmayı seviyordu... Behzat'ı ya da Taner'i değil... Behzat Taner'i olmayı... Üzerine vuran farların keskin ışığıyla kendine geldi. Saygideğer 'İki Numara' gelebilmişlerdi nihayet.

Behram ve adamları, birkaç metre ötede duran arabadan indiler. Kısa boylu, zayıf, esmerce bir adamdı Behram. Hastalıklı bir görüntüsü vardı. Çoğu zaman suratında, burnuna pis bir koku gelmiş gibi bir ifadeyle dolaşırdı. Adamlar arabanın etrafındaki yerlerini alırken, Behram ve Behzat Taner birbirlerine doğru ilerlemeye başladılar. Her ikisi de gülümsüyordu. Karşılaşma sıcak olmalıydı. Avukat önce davrandı. "Hoş geldin" diyerek elini uzattı ama Behram'ın sağ elinin sargılar içerisinde olduğunu fark edince eli havada kaldı.

"Hoş bulduk" dedi Behram. Tokalaşmak yerine diğer eliyle avukatın sırtını hafifçe sıvazladı.

Avukat sargılı eli işaret ederek "Geçmiş olsun." dedi: "Ne oldu?"

"İş kazası diyelim."

"Kırık mı?

"Hayır, yanık."

Behzat Taner yamuk yamuk gülümsedi: "Allah Allah? Sen elini ateşe sokmazdın..."

"Bu defalık böyle oldu..." dedi Behram. Küçük gözlerini rıhtımda dolaştırdı. Suratında yine o ekşimiş ifadeyle hafif esintinin burnuna taşıdığı havayı belirgin ve kısa nefeslerle birkaç kere kokladı. Behzat Taner eskiden beri, bu adamın normalden daha öte bir koku alma yeteneği olduğuna inanırdı. Behram, koca sandıkları gemiye yükleyen adamları işaret ederek sordu: "Nasıl gidiyor?"

"Temiz ve hızlı. İtalyanlar vaktinde geldi ama Ruslar biraz gecikti. Şimdi malları gemiye yüklüyorlar. Çok çok üç-dört saatlik iş kaldı."

"Sonra Beyrut değil mi?"

"Öyle. Dört gün sonra Beyrut."

İmalı imalı sordu Behram: "Peki ya sonra?"

Taner çok ciddi bir ifadeyle "Sonrası kendi maharetlerine kalmış. Bizi hiç ilgilendirmez." dedi ama kendisi de biliyordu ki, Avrupalılarla yapılan son anlaşmayla birlikte artık işin sonrası da kendilerini bir hayli ilgilendiriyordu. İçinden "Bu herif çocuk oyuncağı mı zannediyor bu işi?" diye geçirdi. Belki de durumun ciddiyetini kavraması için gözleriyle görmesi gerekiyordu. Yüklemeyi yapan adamların başında duran İtalyan denizciye, sandıklardan birini yanlarına getirmesini emretti. İri yarı iki adam, koca bir sandığı getirip ayaklarının dibine bıraktı. Kapak açılınca, kâğıt kırpıklarının üzerine yerleştirilmiş on kalaşnikof soğuk soğuk parladı.

"Nasıl?" diye sordu Behzat Taner.

Behram soğuk bir ifadeyle "Ben anlamam" diye cevap verdi. "İlgi alanıma girmezler, ilgi alanlarına girmek de istemem."

"Bunlardan tam elli sandık var. Beş yüz tüfek eder. Tüfek başına biner tane de mermi gönderiyoruz. Dahası yirmi kilo kadar C4 ve TNT kalıbı. Bundan daha büyük bir parti de haftaya yola çıkacak. Hâlâ bu işin sonrasıyla ilgileniyor musun?"

"Bizi ilgilendirdiği kadarıyla ilgileniyorum Behzat Taner. Yaptığımız anlaşmayı biliyorsun ve buna sen de onay verdin. Lütfen aynı tartışmaya yeniden başlamayalım."

"Başlamayalım." dedi avukat ama sıkıntıyla öfledi. Az bir zaman sonra Orta Doğu'nun en önemli isimlerinden birisi, Ebu Sina, Türkiye'ye gelecek ve Cumhurbaşkanı da dahil olmak üzere çok üst düzey temaslarda bulunacaktı. Bu Ebu Sina'nın son yolculuğu olacaktı. Çünkü Türkiye ziyareti sırasında bir cinayete kurban gidecekti. Ebu Sina, yaptığı girişimlerle birçok terör örgütüne silah bıraktırmayı başarmıştı ve bu başarısı bölgenin durulmasını istemeyen bazı dostları için büyük bir tehlike anlamına gelmekteydi. Örgütlerin silah bırakması hem siyaset hem de ticaret için çok tehlikeliydi.

Bu nedenle, Ebu Sina'nın ortadan kalkmasını Behzat Taner de mutlulukla karşılayabilirdi. Eğer cinayet Ankara'da ve tarikatın bir fedaisi tarafından işlenecek olmasaydı... Anlaşmayı ilk duyduğunda aklı başından gitmişti ama Behram planı anlatınca biraz rahatlamıştı. Katilin kendileriyle bağlantısını ortaya çıkarmaları neredeyse olanaksızdı. Avukat, bu cinayetin karşılığında ne alacaklarını da sormuştu. Behram'dan "Kısa vadede hiçbir şey ama uzun vadede tahayyül edemeyeceğin kadar çok şey, belki de dünyanın önemli bir kısmı..." şeklinde bir cevap alınca endişeleri büsbütün artmıştı.

Büyük İmam ve Behram, uzun vadedeki planlarını kendisine anlatmıyorlardı ama avukat bu ikisinin büyük, çok büyük oynamaya karar verdiklerini anlayabiliyordu. İstemeyerek de olsa anlaşmaya onay vermek zorunda kalmıştı. Bütün işlerin yolunda gittiği bir sırada, tarikatın en önemli iki adamıyla takışmak istemiyordu. Behzat Taner olmadan tarikat hiçe yakın bir şeydi ama tarikatsız Behzat Taner de tam bir sıfırdı. Üstelik bu cinayet, silah ticaretinin devamını sağlayacaktı. Hatta Ebu Sina'nın ölümünden sonra çıkacak olan kargaşada örgütlerin tekrar silaha sarılması, kendilerine sıcacık birkaç milyon dolar olarak da yansıyabilirdi. Her şeyden önemlisi, bu cinayetin kısa vadede bir tehlikesi yoktu. Büyük İmam ile Behram uzun vadedeki planlarıyla uğraşırlarken kendisi çok uzaklarda olacaktı. Behram'a baktı. Bu boyundan çok çok büyük ve tehlikeli işlere kalkışan adam, bir süre sonra denize açılacak olan gemiyi izlemekteydi.

"Bir sorun çıkmasın?" diye sordu Behram.

"Niye çıksın? Taze meyve yüklü küçük bir gemi."

"Liman çıkışı?"

"Ayarlandı... Sen buraya beni teftişe mi geldin?"

"Teftişlerden hiç hoşlanmadığını biliyorum ama..." dedi Behram. Boğazına takılan kuru bir öksürük, lafını tamamlamasına izin vermedi.

"O zaman bir sorunumuz var." diye mırıldandı Avukat. Bu adam hatır sormak için buraya kadar zahmet eder miydi hiç?

"Sorun olabilecek bir konu var diyelim."

"Nedir?"

"12. Daire yeniden açılmış diye duyduk."

"Kaçıncı Daire? O ne yahu?"

"Anlattım ya sana. Askerler. Hani şu bilim dışı gelişmeleri izleyen Daire."

Behzat Taner gülmeye başladı "Ha ha... Hatırladım şimdi. Şu devletin işine akıl sır ermiyor vallahi. Eee? Ne olmuş açıldıysa?"

"Sorun çıkarabileceklerini düşünüyoruz."

"Niye, çok mu kuvvetli bu 12. Daire?"

"Biz de bilmiyoruz Behzat Taner. Ordunun içinden kesin bilgi alamıyoruz. Açılıp açılmadığı bile şaibeli."

"Peki, size bu bilgi nereden geldi?"

"Ankara'dan başka bir kaynaktan ama dedim ya kesin değil."

"Peki, ben ne yapabilirim?"

"Bilgiyi teyit edebilirsin mesela."

"Ordudan bahsediyoruz Behram. Kimden teyit ettireyim?"

"Açılıp açılmadığını öğrensek yeter."

"Ordunun içine adam sokamam Behram. Aklımdan bile geçirmem." dedi Behzat Taner. Behram'ın sargılı kolunu işaret etti: "Çok kötü yanarız. Hem bu niye bu kadar önemli? Uğraşmak zorunda olduğumuz bir sürü şey var. Ha bir eksik

ha bir fazla. Açıkçası şu sıralar mali polis ve kaçakçılık şubesi beni daha çok korkutuyor."

Behram, avukatın koluna girdi. "Gel..." dedi. "Yürüyelim biraz."

Birlikte denize doğru yürümeye başladılar. Rüzgârın taşıdığı, limanın pisliğiyle karışmış iyot kokusu genizlerini yaktı. Behram "Konu o değil." diye devam etti: "Eğer 12. Daire açılmışsa Yediler harekete geçmiş olabilir. Bu da hiç hoş olmaz."

"Şu Yediler madem bu kadar tehlikeliydi, hiç ilişmeseydik daha iyi olmaz mıydı Behram?"

"Ben o tartışmayı da kapattık zannediyordum."

"Haklısın. Ben muhalefet şerhimi koyduktan sonra kapatmıştık... Sen hâlâ inanıyor musun ölümsüzlük iksiri diye bir şeyin var olduğuna?"

"Yoksa sen hâlâ inanmıyor musun Behzat Taner?" diye sordu Behram. Sesinde alaycı bir tını vardı. Avukat aynı alaycılıkla cevap verdi:

"Şu Lokman Hekim'in yaptığına mı? Tabii ki hayır."

"Sen büyücülere ve vampirlere de inanmıyordun zamanında. Hatırlatırım."

"Eh, insan her gün yeni bir şey öğreniyor. Gözümün gördüğünü de inkâr edemem ya. Hem benim gündüz dolaşamayan arkadaşlarıma vampir diye hitap etme lütfen. Biliyorsun alınıyorlar bu lafa."

"Pardon. Geceliler demek istemiştim... Neyse. Hazır konu açılmışken, iksir operasyonu için hazır mıyız? Ne zaman başlıyoruz."

"Hazır sayılırız ama tekrar söyleyeyim Behram, her şey senin söylediğin kadar basit olmayabilir."

"Niye?"

"Niyesi mi var. Elinde ölümsüzlük iksirinin sırrı olsa, emanet diye elin heriflerine teslim eder misin?"

"Bende olsa etmem tabii ki ama söz konusu olan Yediler."

"Yani sen diyorsun ki, adamlar gidecek, emanetleri eliyle koymuş gibi bulacak. Öyle mi?"

"Aynen öyle olacak Behzat Taner. Hiç merak etme."

"Peki. Hadi diyelim dediğin gibi oldu. Birincisini aldık. Haydi, ikincisini de aldık. Yedi parça kâğıttan bahsediyorsun. Bu adamlar diğer emanetlerin yerlerini değiştirmeyecekler mi? Biraz daha beklesek, daha sağlam bir operasyonla hepsini birden toplasak daha iyi olmaz mı?"

Behram cevap vermek yerine bir süre gülümsemekle yetindi. Neşeli göründüğü zamanlarda bile suratındaki o ekşi, buruşuk ifade kaybolmuyor, sanki kötü bir şeyi çok zevk alarak kokluyormuş gibi görünüyordu. Bu Behzat Taner denilen şeytanın kafasının basmadığı bir şeyler olduğunu görmek Behram'ın çok hoşuna gitmişti ama yine de kısa bir açıklama yapmakta yarar gördü:

Kendinden emin bir şekilde "Değiştirmeyecekler." dedi. "Yediler için töre her şey demektir. Eğer töre emanetlerin eminlerde kalmasını söylüyorsa, öyle olacaktır. Yerlerini değiştirmeye ya da yanlarına almaya karar verseler bile, onlar tartışıp harekete geçene kadar, biz yeteri kadar parçayı çoktan elimize geçirmiş olacağız. O yüzden hiç tasalanma."

"Umarım istihbaratın sağlamdır Behram. Eğer şu iksir gerçekten varsa, Yediler için çok değerli olmalı... Bitebiliriz."

"Ne o, korkuyor musun yoksa?" diye sordu Behram alaylı bir ifadeyle.

Behzat Taner hiç çekinmeden "Evet." diye yanıtladı. "Korkuyorum. Ben risklere ve bedellere inanırım. Bugüne kadar kalkıştığım bütün işlerin risklerini göze aldım, bedellerini ödemeyi

baştan kabul ettim. Şimdi bahsettiğimiz şey ise ölümsüzlük Behram! Kim istemez sonsuza kadar yaşamayı. Ölümsüzlüğün peşine düştüğümüz için bizi hapse atmazlar, dövmezler, para cezası falan da vermezler. Bu işin bedelini, riskini gözün kesiyor mu senin? Bu Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmaya benzemez. Bitirirler bizi Behram. Yaşadığımıza lanet edebiliriz."

"Haklısın ama merak etme, istihbaratım ve arkam sağlam. Her şeyi de en ince ayrıntısına kadar planladım. Bir de bu işi başardığımızda elde edeceğimiz şeyleri düşün. Planlarımızı artık günlere aylara sığdırmak zorunda kalmayacağız. Asırlara yayılabiliriz. Dünyayı değiştirebiliriz... Hem şu saatten sonra vazgeçemeyiz. Ok yaydan çıktı bir kere."

Avukat sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Dört yıl sonra okyanusun ortasındaki tropikal adasında, güzel popolu Latin hatunlarının arasında, güzel emeklilik yıllarına başlamayı planlıyordu. Ama şu ölümsüzlük denen şey o kadar cazip bir teklifti ki... Behzat Taner kendisine numara yapmamaya karar verdi. O kadar masum biri olmadığını çok iyi biliyordu. Emeklilik adasında birkaç on yıl yerine, birkaç yüzyıl geçirmek hiç de fena bir fikir değildi.

"Asırları sonra düşünürüz" dedi Behram'a. "Şimdi önümüzdeki işlere bakalım. Biliyorsun, sırada Ebu Sina belası var. Önce onu halledelim, çakışmasınlar. Her şey hazır olunca ben sana haber veririm."

"Doğru." dedi Behram, "Önce Ebu Sina. Bunları daha sonra tekrar konuşuruz zaten. Ha, önümüzdeki hafta fedailerin icazet töreni var. Orda olmamız gerekiyor."

Avukat için gecenin en kötü haberi şüphesiz buydu. İcazet töreni, Büyük İmam'ı dinlemek demekti ve tarikatın en büyük zevatından biri olarak törene katılmaması olanaksızdı.

"Tabii ki..." dedi Behzat Taner. Behram'ın omzuna bir şaplak indirdi: "Hadi bakalım. Bu akşam yeteri kadar gördüm seni."

"Evet, çok konuştuk." dedi Behram da. Kucaklaşırlarken "12. Daire'yi unutma" diye de hatırlattı.

"Aklıma bir şey geldi sanki ama..." dedi Behzat Taner, "Biraz daha düşünmem lazım üzerinde. Onu da sonraya bırakalım."

"Akıl senin, istediğin kadar düşün."

Avukatla Behram'ın vedalaşmakta olduklarını gören adamlar toparlandılar. Arabalar çalıştı, rıhtım farların ışıklarıyla aydınlandı. Kısa bir süre sonra liman o bildik sessizliğine ve karanlığına dönmüşken Behzat Taner hızla ilerleyen arabanın arka koltuğunda zor düşüncelere dalmıştı. Behram'ın sözleri kafasında dolanıp duruyordu: "...Asırlara yayılabiliriz. Dünyayı değiştirebiliriz. Hem şu saatten sonra vazgeçemeyiz. Ok yaydan çıktı bir kere..." Behram bu lafları ederken Avrupalılarla yapılan anlaşmadan falan bahsetmiyordu tabii ki. Bu işte bilmediği, atladığı, kendisinden gizlenen bir şeyler vardı. Avukat kendine çok kızıyordu. Hayatında ilk defa tereddütleri yüzünden bir işin ucunu kaçırmıştı. Hem de kendisinin de iyice içinde olduğu bir işin ucunu...

İnanmakla inanmamak arasında gidip gelirken Behram çoktan harekete geçmişti işte. Bugüne kadar tarikatın her oyununda başrol oynamıştı. Eğer hemen toparlanıp inisiyatifi ele geçirmezse, bilmediği planların bir parçası haline geleceğinden emindi. Bu işte geride kalmıştı ve arayı kapatmak için fazla vakti yoktu. Önce Behram'ın haber kaynağını öğrenmesi gerekiyordu. Yediler'i bu kadar ayrıntılı ve kesin bir şekilde anlatan kaynağı. Daha sonra da kendisinden habersiz atılan adımları öğrenmeli, gerekirse Behram'ın yakasına yapışıp tek tek anlattırmalıydı. Ama her şeyden önce, en önemlisi,

şu ölümsüzlük iksiri denilen şeyin aslını astarını öğrenmeliydi. Belki Geceli dostları bu konuda yardımcı olabilirlerdi.

"Eve mi Behzat Bey?" diye sordu ön koltukta oturan Cahit.

"Hayır." dedi avukat, "En yakın taksi durağında indir beni. Siz bir yere kaybolmayın, ceplerinizi de açık tutun."

10

İstişarenin ardından Yediler için yoğun ve sıkıcı bir dönem başlamıştı. Ocağın toplandığını haber alanlar, teker teker İstanbul'a gelmeye başlamışlardı. Ziyaretlerin ardı arkası kesilmiyordu. Aslında ocak, sene içerisinde birçok defa toplanırdı ama Ocak İstişaresi, resmi toplantı olarak görüldüğünden, her zaman özel bir anlam taşımıştı. Kış aylarının başında Behruz Usta'nın uygun gördüğü bir tarihte yapılan bu istişare diğerleri gibi gizli tutulmaz, kulaktan kulağa her tarafa yayılır, Yediler'in bir kez daha, sağ salim toplandığı dosta düşmana haber edilirdi. İstişarenin hemen ardından başlayan tebrik ziyaretleri sırasında, ocağın aldığı kararlar gerekli yerlere iletilir, haberler alınır, haberler verilir, kulaklar çekilir, ittifaklar ve anlaşmalar tazelenirdi. Bu olağanüstü durum haftalar boyunca sürerdi. Misafirleri ağırlamak ve tebrikleri kabul etmek İdris Usta'nın göreviydi. Kimi hatırlı misafirler Behruz Usta tarafından da kabul edilir, hatta bazılarına ocağın tüm üyelerinin katıldığı bir şölen bile düzenlenirdi. Ancak bu sene böyle sıcak karşılamalar yaşanamayacaktı. Elif'in yokluğunda, misafirlerin Yediler'i altı kişi görmeleri hiç hoş olmazdı.

Bu seneki ziyaretlerde garip bir yoğunluk vardı. Her sene ziyarete gelen tanıdıkların, dostların, eski silah arkadaşlarının yanı sıra, uzundur görülmeyen ya da daha önce sadece elçilerini göndermekle yetinenler, bu sene en güçlü isimleriyle gelmişlerdi ziyaretlere: Kimler yoktu ki? Prag ve Viyana simya loncalarının büyük ustaları, uzak batıdan upuzun saçları ve sakallarıyla orman büyücüsü klanlarının temsilcileri, Güney Sibirya ve Altaylar'dan şamanlar, Amon Tapınağı'nın

başrahibi, Apollon Tapınağı'nın ölümsüz rahibesi ve maiyetindeki kalabalık bir grup, Kafkaslar'dan kar büyücüleri, Çerkez kazancılar, Tunus'tan Berberi gözbağcılar, Keldani Büyücüleri'nden iki büyük okulun temsilcileri, Yahudi sihirbazlar, bir grup Zerdüşt rahibi...

İdris Usta, bu yoğun ziyaretçi trafiğini, iksir vaktinin yaklaşmasına bağlamıştı. Herkes ocağın bir elli yıl daha yaşayıp yaşayamayacağını merak ediyordu. İdris Usta da, misafirlere bir sorun olmadığını göstermek ve dedikoduların önüne geçmek için tüm diplomasi becerisini kullanmıştı. Herkese yeteri kadar vakit ayırmaya çalışmış ama misafirlerin İstanbul'da fazla oyalanmadan evlerine dönmelerine de özen göstermişti. Solaklar da dahil olmak üzere Yediler'e yakın olan herkes, tüm misafirleri gözetlemek ve kimlerle görüştüklerini kontrol etmek için İdris Usta tarafından özel olarak görevlendirilmişlerdi. Kabbath'ın elçisinin kabulünde yaşanan ufak bir sorun haricinde her şey yolunda gitmişti. Uzun zaman önce Sakafi ve Kamer-i Hail'in kurduğu kara ittifakın içinde yer alan Kabbath, ocağın tepesine inmesi sonucunda ve canın bağışlanması karşılığında Yediler'le bir anlaşma yapmak zorunda kalmıştı. Anlaşmaya göre Kabbath, bir daha Sakafi ve Kamer-i Hail ile herhangi bir işbirliğine girmeyecek, eşkıyalarını bölgesinden uzak tutacak ve Balkanlar'da duyduğu her şeyden Yediler'i haberdar edecekti. Ustaların gazabından çok korkan Kabbath, sadakatini göstermek için her ocak istişaresinden sonra yakın bir adamını hediyelerle birlikte İstanbul'a gönderirdi. Elçi göndermesi büyüklüğünden falan değildi. Sadece Niran Hatun'un yıllar önce kendisine ettiği "Bir daha gözüme görünme" lafının hâlâ geçerli olduğunu biliyordu o kadar. Kabbath'ın elçisi o güne kadar hep Elif tarafından karşılanmıştı. Ocağın en küçüğüyle muhatap edilen elçi böylelikle yerini ve haddini anımsamış olurdu. Kabbath'ın elçisi bu gelişinde, Elif'in yokluğunda ocağın en küçüğü konumunda olan İlyas'ı karşısında görürse, efendisinin yanına kafasında bir sürü soru işaretiyle

dönebilirdi. Bu durumu engellemek için İdris Usta protokolde ufak bir değişiklik yapmak zorunda kalmıştı. Elçi, kabul salonuna geldiğinde karşısında Elif yerine Niran Hatun'u görünce ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Niran Hatun elçinin suratına karşı, Sakafi'nin birkaç adamının Kabbath'ın bölgesinde görüldüğünü, bunun anlaşmayı bozmak anlamına geldiğini, bu ihanetin efendisine pahalıya patlayacağını haykırmaya başladığında, beti benzi atan adam çaresizce Kabbath'ı savunmaya çalışmıştı. Kısa süren bu görüşme sonrasında efendisinin yanına döndüğünde anlatacaklarının arasında, Elif'in ortalıkta görünmemesi çok önemsiz bir ayrıntı olarak kalacaktı.

Her şey bir tarafa, kızın yokluğunu en çok hisseden İdris Usta olmuştu. Elif bütün görüşmelere katılır, sanatı ve yeteneğiyle ustaya yardımcı olurdu. Karşısında Elif'i gören bir ziyaretçi, kolay kolay yalan söyleyemeyeceğini, karanlık niyetlerini fazla gizli tutamayacağını çok iyi bilirdi. Elif'i ancak, kendi yalanlarına şüphe duymadan inanan mükemmel yalancılar ve kafalarında kırkar tilki dolaştıran usta düzenbazlar kandırabilirdi. İdris Usta kıza, yalanları ve dolapları sanatıyla çözemediği zamanlar, aklını nasıl kullanması gerektiğini de öğretmişti. Usta, Salih Usta'nın ve Niran Hatun'un kızı savaş meydanları için yetiştirmesine hep karşı çıkmıştı. Vücudu, ağır silahlar için fazla narindi. İnce bilekleri irice bir hançerden daha ağır bir silahı kaldıramayacak kadar güçsüz, ayakları en ufak bir saldırıda bile dengesini korumasına yetmeyecek kadar küçüktü. Belki iyi bir savaşçı olabilirdi ama en iyi ihtimalle birkaç yüzyıl sonra. Sanatındaki yeteneği ise dehşet vericiydi. En karmaşık sanatları bile birkaç denemede kapıyor, bazen üzerine kendi üslubunu kattığı bile oluyordu. Gözü de karaydı. Usta'nın en korktuğu şey, Elif'in genç yaşında, kendine zarar verecek sanatları denemeye kalkışmasıydı. Niran Hatun ve Salih Usta, cengaver bir Elif istiyorlardı ama İdris Usta bunun hem gereksiz olduğunu hem de kızı çok yıprattığını düşünüyordu. Elif bir taraftan daha doğru düzgün

tutamadığı kılıçlarla talim yaparken, bir taraftan da İdris Usta'dan bu âleme dair dersler alıyor, diplomasi ve siyaset denilen zanaatları öğreniyordu. Öz çırağı İlyas'ın bu gibi ince işler için biraz fazla geven ağızlı ve dikkat fukarası olduğunu anladığında büyük bir hayal kırıklığına uğrayan İdris Usta, kendisiyle çalışmaya hevesli bir 'divan' çırağı bulduğu için çok mutlu olmuştu. Ama bu sefer, Elif sadece istişareye katılmamakla kalmamış, İdris Usta'yı da yalnız bırakmıştı.

Bütün ziyaretler falso verilmeden atlatılmış, sıra ocağın en hatırlı konuklarının ağırlanmasına gelmişti. Solaklar ve Geceli Mehmet Sinan, bu akşam Yediler'in gizli mahallesini onurlandıracaklardı. Behruz Usta'nın evi, günlerdir bu davet için hazırlanıyordu. Büyük iç avlu kırmızı mavi ve sarı alevlerle iyice ışıklandırılmış, uzun yer sofrasının etrafına atlas minderler atılmış, şölene şarkılarıyla katılacak olan bülbül ve kanaryalar bir densizlik etmemeleri için sıkı sıkı tembihlenmiş, İlyas'ın elinden her nasılsa kurtulan zorba testileri, soğumaları için dağların ve gökyüzünün yükseklerinden buz gibi havalar taşıyan rüzgârlara emanet edilmişti. Bu şölen için Niran Hatun bile mutfağa girmişti. Her şey misafirlerin layık oldukları biçimde ağırlanması içindi...

Solaklar yüzyıllardan beri Yediler'e sırdaş ve silah arkadaşı olmuşlardı. Osmanlı zamanında padişahın muhafız birliğiydi Solaklar. İsimleri, yaylarını sol elleriyle germelerinden gelirdi. Yeniçeri ocağının en yaman okçuları arasından seçilir, Solak talimgâhlarında özenle yetiştirilirlerdi. İstanbul'un fethinden sonra Osmanlı daha önce duyduğu ama fazla muhatap olmadığı bir melanetle karşılaşmıştı: Geceliler'le... Bu kan içici, gündüze lanetli yaratıklar öyle bir kök salmışlardı ki İstanbul'a, kesmekle bitmemişlerdi. Dahası, zaman ilerledikçe kendilerine saraydan ortaklar edinip, devlete musallat olmaya başlamışlardı. Üstelik Geceliler bir çeşit de değildi. Soyları aşiretlere, aşiretleri mezheplere ayrılıyordu. Fetihle birlikte düzenleri çok

kötü bozulmuştu. Bizans zamanının imtiyazlı aşiretleri İstanbul'un yeni sahiplerine yanaşıp yerlerini korumaya çalışırken, o dönemlerde altta kalanlar da karışıklıktan yararlanıp paylarını ve çaplarını büyütmeye çalışıyorlardı. İstanbul'da kan gövdeyi götürüyordu. Asayişin bozulması, katledilen hazine memurları, defterdarlar, hatta vezirler bir tarafa, Geceliler'in birbirine girmesi diğer tüccarları da kaçırmıştı şehirden. Nice düşmanları dize getiren Osmanlı, bu bilmediği, sinsi düşman karşısında ne yapacağını şaşırmıştı. İşte, Solaklar'la Yediler'in tanışması da tam bu zamanlarda olmuştu. Yediler, daha doğrusu İdris Usta, Solak bölüklerinden on iki Solak seçip yetiştirmiş, Geceliler'in oyunlarıyla ve silahlarıyla baş edebilecek küçük ama etkili bir birlik ortaya çıkarmıştı. Önceleri, Geceliler'i İstanbul'dan tamamen defetmeyi amaçlamışlar, tüm güçleriyle üzerlerine yürümüşlerdi ama bu, kavgayı daha da alevlendirmekten başka bir işe yaramamıştı. Bu kan ve iktidar düğümünün kılıçla çözülemeyeceğini, bu lanetin kökünü kazımanın mümkün olmayacağını anlayan İdris Usta, tüm güçlerini Geceliler'in devletle olan bağlarına yöneltmişti. Bir hayli uğraşmışlar ama sonuçta bu belayı saraydan uzaklaştırmayı, büyük bir aşireti İstanbul'dan ayrılmaya ikna etmeyi, bir diğer Geceli soyunu da Osmanlı topraklarından tamamen temizlemeyi başarmışlardı. İstanbul'da kalan Geceliler ise bir süre daha birbirlerini yedikten sonra kurulan düzene boyun eğmek zorunda kalmışlardı. Solaklar kazandıkları tüm başarıları kılıcın kudretine bağlıyorlardı ve tabii ki İdris Usta'nın perde arkası işlerinden çok haberdar değillerdi. Usta, Bizans zamanının en etkili Geceli aşireti olan ve gücünü Osmanlı zamanında da sürdürmek için ortalığı kana bulayan Şefvi aşiretini, İzmir'de tam dokunulmazlık vaat ederek İstanbul'dan ayrılmaya ikna etmişti. Daha sonra da Hunhan ve Şebhun soyları arasındaki bitmeyen kan davasından yararlanmıştı. İdris Usta, Şebhun soyunu yeryüzünden silmeye ant içmiş olan Hunhan ile anlaşmış, bu soyun Geceliler'ine Osmanlı'da barınma izni,

istedikleri kadar yeniçeri, sipahi, bilgi ve tabii ki altın sağlayarak Şebhun'u ta Arabistan çöllerine kadar sürmüştü.

Yıllar süren bu savaşın ve kaybedilen onlarca Solağın sonucunda, Geceli düşmanlığı Solaklar Ocağı'nda bir gelenek haline gelmişti. Geceli ismini duyduklarında bile pala bıyıkları ellerinde olmadan seğirmeye başlıyor, karşılarına çıkan bir Geceli'nin en fazla bir soluk alımı yaşayacağına yeminler ediyorlardı. Hâl böyleyken, Mehmet Sinan isimli bir Geceli'nin ocağın şöleninde hatırlı misafirlerden sayılması ve Solaklar'la aynı masayı paylaşacak olması bir hayli garip görünüyordu. Solaklar'ın ve Yediler'in tek Geceli dostu olan Mehmet Sinan, bugüne kadar hikâyesini çok az kişiyle paylaşmıştı ama herkesin bildiği tek şey bu Geceli'nin soyuna ihanet edip ocağın tarafına geçtiğiydi. Sokakların kulağı, gecelerin gözüydü Mehmet Sinan. İstanbul'da dolaşan bir dedikodu, bir söylenti bu Geceli'ye uğramadan geçemezdi. Soyuna ihanet edip taraf değiştirdikten sonra, Mehmet Sinan için uzun ve sonu belli olmayan bir sürgün yaşamı başlamıştı. Geceliler arasında ihanetin asla affedilmediğini bildiğinden, kendisini Kapalıçarşı'daki 'Eski Yer' ismiyle anılan karargâha kapatmış, ömrünü 12. Daire'nin genç subaylarını, Solak yamaklarını eğitmeye, Solaklar'ın ve Yediler'in icraatlarına yardım etmeye adamıştı. Mehmet Sinan karanlığın ortasındaki fener gibiydi. Ortalık ne kadar karışırsa karışsın, herkes bu Geceli'nin İstanbul'da olduğunu ve işleri yoluna koymak için elinden geleni yaptığını bilirdi. Solaklar ile 12. Daire'nin tam ortasında, eski ile yeni arasında bir köprü gibi dururdu. Cumhuriyet'in ilanından sonra geriye atılan Solaklar'ın yeni dünyayla bağlantısı, bu âlem hakkında hiçbir şey bilmeyen tıfıl 12. Daire subaylarının da rehberi olmuştu.

Güneşin alçalmasıyla birlikte, konuklar da yavaş yavaş gelmeye başladılar. İlk olarak, her zamanki gibi, Solakbaşı Abbas Ağa ile birlikte on bir has Solak geldi. Yediler, başta Behruz

Usta olmak üzere kapının yanına dizilmişlerdi. Abbas Ağa heybetli bir adamdı. Beyaz bıyıklarıyla birlikte siması Salih Usta'yı andırıyordu ama yüzü çok daha sert hatlara sahipti. Eski geleneklerine sadık kalarak, usturaya vurduğu kafasının tepesinde bir tutam beyaz saç bırakmıştı. Ağa ve beraberindeki Solaklar eski yeniçerilere özgü cafcaflı merasim kıyafetlerine bürünmüşler, saygı ifadesi olarak da Yediler'in mahallesine girdikleri andan itibaren, yatağanlarını, yaylarını ve oklarını İlyas Usta'ya teslim ederek bellerindeki kınları, sırtlarındaki sadakları boş bırakmışlardı.

Abbas Ağa, Behruz Usta'dan başlayarak herkesle tek tek selamlaşmaya başladı. İlyas'la kucaklaştıktan sonra, selamlayacak bir kişi daha olduğunu düşünerek tekrar eğildi ama karşısında Yasemin'i görünce telaşla toparlandı. Hiçbir şey demeden, kenara çekilerek arkadaşlarını beklemeye başladı.

Selamlaşma faslı bittikten sonra sofraya geçildi. Masanın bir ucuna Yediler, diğer ucuna Solaklar yerleşmişti. Ortada dört minder Mehmet Sinan ve diğer misafirler için ayrılmıştı. Ufak sohbetler eşliğinde yemeğe başladılar. Hava iyice kararıdıktan sonra ve yemekler bitmek üzereyken Mehmet Sinan geldi. Sıradan, koyu renk takım elbisesinin içine hemen hemen aynı tonda boğazlı bir kazak giymişti. Bu âlemde Geceliler fiyakalı giyim tarzlarıyla tanınırdı. En züğürtlerinin bile üzerinde mümkün olan en pahalı markadan bir elbise mutlaka olurdu. Sade ve gösterişsiz giyinmek Geceliler arasında 'yas tutmak' anlamına gelirdi. Zaten ne giyerse giysin, Mehmet Sinan'ın suratına bakan birisi, bu Geceli'nin derin ve sınırsız bir yas içerisinde olduğunu anlardı. Oval ve yumuşak yüzündeki bütün çizgiler yerçekimine yenik düşmüş gibiydi. Her zaman biraz nemli olan kocaman gözleri hüzün dolu bir ifadeyle etrafına bakardı. En karışık dönemlerde, ölümle burun buruna geldiği zamanlarda bile yüzündeki hüzünlü ifadede en ufak bir değişiklik olmazdı. Mehmet Sinan az konuşur, çok dinler

ve hızlı iş görürdü. Yapacak bir işi olmadığı zamanlarda da, küçücük odasına kapanır, bir 'salon beyefendisi' edasıyla koltuğuna kurulur, ya saatlerce sabit bir noktaya bakarak hiçbir şey yapmadan öylece oturur, ya da bir eliyle uzun ve kıvırcık saçlarının bukleleriyle oynayarak kitap okurdu.

Mehmet Sinan'la birlikte üç kişi daha gelmişti. Salih Usta, Esat ile Haydar'ı tanıyordu. En kıdemli Solak yamaklarından olan bu iki genç, Mehmet Sinan'ın yanında iş görüyorlardı. Bu Ocak Şöleni'ne ilk davet edilişleriydi. En arkadan gelen genci ise daha önce hiç görmemişti. Esat ile Haydar'ın efendiliğinin yanında, biraz daha zirzop görünen bu genç, ürkek bakışlarla etrafını izliyordu. Behruz Usta misafirleri karşılamak için ayağa kalkmıştı. Bir selamlaşma faslı daha başladı. Mehmet Sinan, Salih Usta'nın yanına geldiğinde, en arkada sıkıntıyla etrafına bakınmakta olan genci omzundan tutup ustanın önüne getirdi:

"Bu da Salih Usta'n" dedi Geceli. Sonra ustaya döndü. "İsmi Volkan'dır. Müsaade edersen elini öpecek."

Salih Usta'nın suratı bir anda öyle bir düşüverdi ki, gür bıyıkları ağzını kapladı. Demek Bengi Hatun'un bulduğu çırak adayı buydu. Şüphelenmekte ne kadar haklı olduğunu düşündü. Kendisinden başka herkesle tanışıp Ocak Şöleni'ne kadar gelebildiğine göre, ocak Elif'ten umudu çoktan kesmiş olmalıydı. "Elif gitmiş ne ki?" diye geçirdi içinden, "Elif gider Volkan gelir..." Usta karşısındaki genci şöyle bir süzdü. Yakışıklıcaydı ama usta havasını 'adam gibi' olmaktan uzak bulmuştu. Ürkmüş olduğu belliydi ama gözleri hâlâ cin gibi fıldır fıldır oynuyordu. İçinden "Saçlarını ne hâle sokmuş öyle diken diken." diye homurdanmaya başladı, "Ocağa çırak diye bunu getiriyorlarsa yandık. Elif bunun gibi elli tanesini cebinden çıkartır. Gömleğin rengine bak hele... Yarın karışık zamanda da giyer o gömleği de bin arşın öteden hedef eder kendini..." Elini istemeye istemeye gencin suratına doğru uzattı.

Volkan da bıyıklarını sarkıtmış kendisine kötü kötü bakan bu adamın elini çabucak öptü ve hemen Mehmet Sinan'ın arkasına saklandı.

Son gelen konuklar da yerlerini alınca, Bengi Hatun zorba testilerini ve kadehleri masaya dizmeye başladı. Bu en çok Mehmet Sinan'ı mutlu etmişti. Çünkü insan elinden çıkma içkiler arasında etkisini hissedebildiği, tat alabildiği tek içki buydu. Zorbanın gelişiyle masanın resmi havası iyice dağılmış, kuş seslerinin yerini Solaklar'dan Serhat Beşe'nin söylediği Bektaşi nefesleri almıştı. Masanın büyüklerinden alınan izinden sonra, muhabbete divan sazları, bağlamalar, ney ve bendirler de katılınca ortalık iyice şenlenmiş, fiskoslar hararetli sohbetlere, nefesler hareketli havalara dönüvermişti. Abbas Ağa, masanın öbür ucundan kalkıp, Niran Hatun ile Behruz Usta'nın arasına oturmuştu. Mehmet Sinan ile İdris Usta, diğerlerinden biraz uzaklaşmış, alçak sesle 12. Daire'ye atanan subaylar hakkında konuşuyorlardı. En kötüsü de İlyas ile Haydar'ın yanyana oturmaları olmuştu. Sazları bastıracak kadar yüksek kahkahalar atıyorlar, arada sırada da hemen yanlarında oturan Yasemin ile Esat'a sataşıyorlardı. Esat kollarını kavuşturmuş, her zamanki ciddiyetiyle dimdik duruyor, her an bir olay çıkacakmış gibi etrafı gözlüyor, arada sırada Yasemin'le kısa bir sohbete giriyordu. Tam karşıda oturan Volkan ise, ilk defa içtiği zorbadan feci şekilde çarpılmış bir durumda yanındaki Solağın savaş hikâyelerini dinlemeye çalışıyordu. Solak kendini kaptırmış anlatırken Volkan birden araya girip, elindeki kupayı sallayarak "Baba, çok güzel anlatıyorsun da, Allah'ın adını veriyorum, bir de bu benim içtiğim nedir onu anlat." deyiverince, bütün oda kahkahadan yıkılmıştı.

Şölendeki eğlence, Salih Usta'nın sıkıntılı halini gözlerden saklayacak kadar yoğundu. Ustanın Volkan'la tanıştıktan sonra düşen yüzü bir daha kalkmak bilmemişti. Her şölen neşeli geçerdi ama bu seferki eğlence çok rahatsız ediyordu ustayı.

Hayatında birileriyle dertleşmeyi hiç bu kadar çok istememişti. Lakin ocağın 'konuşmayarak konuşma' kuralı bir kez daha işlemeye başlamıştı. Konuklara ocakta bir arıza olduğu, Elif'in şölen masasındaki yeri boş bırakılarak anlatılmıştı. Onlar da gerekli yanıtı susarak vermişlerdi. Peki, şu Volkan denen çocukla ilgili olarak kendisine hiçbir açıklama yapılmamasını nasıl anlamalıydı? Daha sanatının ne olduğunu bile bilmiyordu. Üzüntüsünün ve kırgınlığının yanına yeni bir duygu daha ekleniyordu yavaş yavaş: Öfke. Elif'e öfkeleniyordu, ocaktakilere öfkeleniyordu. "Hiç üzülme Salih Usta, hiçbir şeye gelmezse iksir zamanı burada olur." dememişler miydi dalga geçer gibi? Haklıydılar. Eli mecbur gelecekti ama hangi yüzle gelecekti? Hangi yüzle içecekti iksiri? Düşünüyor, düşündükçe sinirleniyordu. En başta kendisi olmak üzere aklına gelen herkese veryansın ediyordu içinden ama öfkesini bir tek Bengi Hatun'dan uzak tutmaya çalışıyordu. Volkan'a bakarken yüzünü garip bir ışıltı kaplıyordu hatunun. Hiç yabancı değildi bu bakışlar. İdris Usta İlyas'a, Niran Hatun kendisine, kendisi de Elif'e nasıl bakıyorsa, Bengi Hatun'da bu çocuğa öyle bakmaya başlamıştı işte. Ocakta herkes usta sayılırdı ama çırak yetiştirmek ayrı bir mertebe, ayrı bir sorumluluktu. Bulacaksın, yetiştireceksin, ölümsüzlüğü kendi elinle vereceksin ama her şeyden önce kader karşına sanat sahibi bir çocuk çıkaracak...

Çok eskilere döndü Salih Usta. Belki o gün Niran Hatun'a kızıp atını ta Çeşme'ye kadar sürmese, Elif'le hiç karşılaşamayacaktı...

Yetmiş iki milletten insanın doluştuğu pazar yerinde dolaşırken bir panayır çığırtkanının söyledikleri ustanın çok dikkatini çekmişti. Adam, beyaz bezden gerilmiş bir çardağın önünde yüksekçe bir yere çıkmış, "Bu muhteşem çocuğu yenebilene tam yüz Venedik altını verileceğini" avazı çıktığı kadar ve yemin billah ederek duyuruyordu. Yüz Venedik altını... Bu ciddi bir servet demekti. Usta, çardağın etrafındaki

kalabalığı yararak en öne geldiğinde, şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutuyordu. Çardağın ortasına bir satranç masası kurulmuştu. Tahtanın bir tarafında, saçı sakalı ağarmış ulemadan bir adam oturuyordu. Karşısında ise en fazla yedi-sekiz yaşlarında gösteren bir kız çocuğu vardı. Adam oyuna kendinden gayet emin bir şekilde başlamıştı. Hamlelerinden bu işte tecrübe sahibi olduğu anlaşılıyordu. Karşısındaki kızcağızı yenmesi çok fazla zamanını almayacak gibi görünüyordu. Gel gör ki, hamleler ilerledikçe oyunun rengi değişmeye başlamıştı... Adam başlangıçta, vasat bir satranç oyuncusunun bile beş hamle sonrasını görebileceği, rakibi kısa yoldan mat etmeyi amaçlayan oyunlar kuruyordu. Küçük kız bütün saldırıları büyük bir rahatlıkla savuşturunca, adam çok daha karmaşık oyunlar kurmaya başlamıştı. Yüz Venedik altınını kolayca cebe indirmek için masaya oturan adam, artık işin para kısmını bir kenara bırakmış, bunca insanın önünde yedi yaşında bir kıza yenilmenin yaratacağı kepazelikten kurtulmaya çalışıyordu. Sıkıntıdan sakalını yolacak gibi sıvazlıyordu. Ustanın hemen arkasında bir adam etrafındakilere alçak sesle, bundan bir hafta kadar önce, kıza yenilen bir adamın oyunda hile yapıldığını söyleyerek kadıya davacı olduğunu, durumu tetkik etmek için Çeşme kadısının ulemasıyla birlikte panayırı bastığını ve yine ulemasıyla birlikte kıza yenilerek geri gittiğini anlatıyor, oyundaki hilenin sırrına kimsenin eremediğini söylüyordu. Salih Usta bu işte hileden daha büyük bir iş olduğunu düşünmeye başlamıştı. Küçük kız hiçbir şekilde oyun kurmuyor, sadece karşısındaki adamın oyununu bozacak hamleler yapıyordu. Daha da ilginci, taşlarla hemen hiç ilgilenmiyor ve gözlerini rakibinin gözlerinden ayırmamaya çalışıyordu. Yaklaşık beş saat süren oyunun sonunda, küçük kız neredeyse bütün önemli taşlarını kaybeden rakibini basit bir hamleyle mat edivermişti. Zavallı adam, büyük bir utanç içinde katılım parası olan on Venedik altınını masaya sayıp, kafası önde

gözden kaybolmuştu. Çığırtkan ise, yarın yine burada olacaklarını ahaliye bir kez daha ilan ettikten sonra tezgâhını toplamaya başlamıştı. Küçük kız, paralı asker oldukları her hâllerinden belli olan dört iri kıyım adamın arasında bir arabaya bindirilmiş ve hemen pazar yerinden uzaklaştırılmıştı.

Salih Usta, o akşam kaldığı handa kızla ilgili küçük bir araştırma yapmıştı. Kızın kim olduğunu, nereden geldiğini bilen yoktu. Öğrenebildiği tek şey, kızın bir köle olduğu ve üç yıl kadar önce çığırtkanlık yapan adam tarafından, namlı köle tüccarı Halepli Raşit'ten satın alındığıydı. Haleplinin ticari ve dünyevi hayatı ise bir sene önce sona ermişti. Halepli Raşit, korsanlardan satın aldığı dilsiz bir Kırım güzelini İstanbul'da zengin bir tüccara satmış, tüccar da yeni kölesini saraydaki paşalardan birine hediye etmişti. Kıyamet, Kırım Hanı'nın elçisinin paşayı ziyareti sırasında kopmuştu. Elçi, paşanın konağında tesadüfen karşısına çıkan esir kızın, yıllar önce Kırım Hanı'nın sarayından kaçırılan bir prenses olduğunu, kim olduğunu anlatmasın diye de korsanlar tarafından dilinin kesildiğini anlayınca, iki ülke arasında ciddi bir buhran baş göstermişti. Bu buhran, paşanın Kırımlı dilsiz prensesle alelacele evlendirilmesi, tüccarın boynunun vurulması, korsanların kazığa oturtulup o hâlde Kırım Hanı'na gönderilmesi ve Haleplinin Erzurum'da yakalanıp oracıkta derisinin yüzülmesiyle ancak yatıştırılabilmişti. Bu durumda kızın kim olduğunu öğrenmenin bir olanağı kalmıyordu.

İşte Salih Usta ile Elif'in ilk karşılaşması böyle olmuştu. Ertesi gün, on altını gözden çıkarıp satranç masasına oturan usta, kızın zihne hükmeden, düşünceleri okuyan bir sanata sahip olduğundan iyice emin olmuş, kızı bu panayır kumarbazının elinden kurtarıp ocağa katmanın bir yolunu aramaya başlamıştı. O zamana kadar kimsenin çocuktaki bu yeteneği fark etmemiş olması büyük bir şanstı. Bu yüzden usta, fazla gürültü koparmadan ve en kısa yoldan kızı İstanbul'a

ulaştırmak istemişti. Ocağın sanat sahibi bir kızın peşinde olduğunun duyulması, birçok kara büyücünün ağzını sulandıracak bir haber olurdu. Kızı satın almanın imkânsız olduğunu biliyordu. Sahibinin kendisine her gün en az yirmi altın kazandıran bu nimeti satmaya asla yanaşmayacağından, yanaşsa bile Yediler'in tüm mal varlığı kadar bir para isteyeceğinden emindi. Daha da önemlisi, ocak yasalarının çırak satın almak diye bir şeye izin vereceğini hiç zannetmiyordu. Kızı adamdan zorla almak ise çok gürültülü bir yöntemdi ama bunu en son çare olarak bir kenara ayırmıştı. Salih Usta, bu işi tek başına kotaramayacağını anlayınca İstanbul'dan yardım istemiş, kısa bir süre sonra da Niran Hatun'dan "bir hâl çaresi bulunacağını" söyleyen bir haber almıştı. Usta, kızı gözden kaçırmamaya çalışarak, İstanbul'un 'hâl çaresini' beklemeye başlamıştı. Bir hafta kadar sonra, yine panayır yerinde, kızın bir başka rakibini perişan etmesini izlerken, çardağın etrafını çevreleyen kalabalıkta bir kaynaşma olmuş, herkes bir tarafa kaçışmaya başlamıştı. Salih Usta kafasını çevirdiğinde Çeşme kadısının askerleriyle birlikte çardağa doğru ilerlediğini, askerlerin ellerindeki sopalarla kadıya ve arkadaki atlılara yol açmaya çalıştıklarını görmüştü. Usta, taşıdıkları tuğlardan atlıların, Manisa'daki şehzadenin süvarileri olduklarını anlamıştı. İstanbul'un 'hâl çaresi' nihayet gelmişti işte... Atlıların komutanı, sopalarla açılan yoldan ilerleyerek atını neredeyse çardağın içine kadar sürmüş, küçük kıza şehzadenin emriyle el konulduğunu yüksek sesle ilan edip, bedeli olarak takdir edilen dolgunca bir kese altını sahibinin ayaklarının dibine attıktan sonra, kızı atın terkisine attığı gibi Manisa'nın yolunu tutmuştu. Salih Usta kaldığı hana döndüğünde, tam da beklediği gibi, derhal şehzade sarayına hareket etmesini söyleyen bir pusula bulmuştu.

Usta ile Elif, Manisa'da bir ay kadar şehzadenin konuğu olarak kalmışlardı. Bu süre boyunca Usta, tüm vaktini kıza

ayırmış, yeteneklerini ve geçmişini öğrenmeye çalışmıştı. Her genç büyücü gibi Elif de yeteneklerinin çok azının farkındaydı ve bunları sadece zorda kaldığı zamanlarda, çoğu zamanda içgüdüsel olarak kullanabiliyordu.

Bir çırağın eğitiminin en önemli kısmı da çırağı sanatın hâkimiyetinden çıkarıp, sanatı onun hâkimiyetine verebilmekti. Bu da çok meşakkatli bir eğitim dönemini gerektiriyordu. Elif'in yeteneklerinin farkına varması, istediği zaman, istediği şekilde kullanabilmesi ve sanatını geliştirebilmesi uzun yıllar alacaktı. En kötüsü de ocakta Behruz Usta haricinde hiç kimsenin o güne kadar sanatı zihne hükmeden bir büyücü ile karşılaşmamış olmasıydı. Kısaca, ustalar da bu sanatın inceliklerini Elif'le birlikte öğrenmek zorunda kalacaklardı.

Manisa'da geçirdikleri süre boyunca Salih Usta, Elif'in de en az taşıdığı sanat kadar karmaşık ve zor olduğunu anlamıştı. Uysal bir çocuktu ama çekingenlikten daha öte garip bir yabanilik taşıyordu. Denileni yapıyor, soruları yanıtlıyor, anlatılanları dinliyor, sonra bir köşeye, kendi suskunluğuna çekilip kaçamak bakışlarla etrafı izlemeye başlıyordu. İzliyordu Elif, her şeyi izliyordu: İnsanları, binaları, askerleri, gökyüzünü... Sanki kısa yaşamı boyunca konuşarak ve işiterek anlayamadığı dünyayı, her zaman yaptığı gibi en büyük silahını kullanarak; izleyerek ve dünyanın zihninden geçenleri görerek anlamaya çalışıyordu. Beceriyor muydu bilinmez ama bunu yıllar sonra Salih Usta'ya itiraf etmişti Elif: "Usta" demişti, "insanların akıllarından geçenlerle ağızlarından çıkanların bir olmadığını fark ettiğimde tiksindim ben konuşmaktan..."

Salih Usta, kızın geçmişini deşelemeye başladığında çok daha ilginç şeylerle karşılaşmıştı. Kızın kim olduğu hakkında ikinci elden bilgi alabilecek hemen hiç kimse yoktu. Kızı kaçıran korsan ve en son sahibine satan Halepli Raşit çoktan ölmüşlerdi. Tek bilinen şey, Haleplinin müzayede sırasında kızın soylu bir Macar ailesinden geldiğini söylemesiydi ama

esir tüccarlarının mallarını allayıp pullamak için böyle yalanlar söyledikleri bilinen bir şeydi. Evet, Elif'in bildiği diller arasında Macarca da vardı ama bu dili en az Türkçe, Lehçe, Farsça ve Rumca kadar güzel konuşuyordu. Öyle ki, hangisinin ana dili olduğunu anlamak imkânsızdı. Salih Usta, Elif'e ana babası hakkında sorular sormaya başladığında, kız sanki bu kelimeleri ilk defa duyuyormuş gibi bakmıştı suratına. Doğru düzgün anlatabildiği tek şey, son sahibiyle birlikte panayır panayır dolaşmaları ve kaybettiği satranç oyunlarından sonra yediği dayaklardı. Biraz da Haleplinin köle kervanında geçirdiği zamanları hatırlıyordu. Söylediğine göre "çok dolaşmışlardı ve küçük olduğu için kimse almak istememişti onu..." Halepli tarafından satın alınmadan önce de uzun süre bir gemide kaldığını, her yerin çok sıcak olduğunu ve neredeyse ölecek kadar hastalandığını anlatıyordu. Daha gerilere gittikçe anıları karmaşıklaşıyor, birbirleriyle çelişen hikâyeler anlatmaya başlıyordu.

Salih Usta kızın derdini anlamakta gecikmedi: Kızcağız, sanatının azizliğine uğramış, çocuk aklıyla karşısına çıkan insanların zihinlerinden farkında olmadan okuduğu anıları, kendi anılarıyla karıştırmıştı. Kısaca Elif'in çocukluğu, gözlerinin içine bakmış olan herkesin çocukluğuydu. İnsanların zihinlerini ve anılarını okuma kudretine sahip olan Elif'in kendi zihni üzerinde hiçbir hükmü yoktu...

Usta, doğaüstü yeteneklere sahip olan bu kızın her şeyden önce bir 'çocuk' olduğunu anımsamış, kafasını daha fazla karıştırmamak için geçmişini kurcalamaktan vazgeçmişti. At arabalarının üstünde, panayır panayır dolaşmaktan, han köşelerinde yatmaktan ve dayak yemekten kurtulan Elif, şehzade sarayında belki de hayatının en mutlu günlerini geçiriyordu. Salih Usta bir dediğini iki etmiyor, üzülmesin diye yanındayken aklından kötü bir şey bile geçirmemeye çalışıyordu. Mutlulukla güzelleşiyordu Elif. Her gün önüne konan nefis

yemekler yüzüne renk getirmişti. En nadide kumaşlardan dikilen elbiseler içinde küçük bir prenses gibiydi. Salih Usta, kızın eğitimiyle ilgili her şeyi İstanbul'a ertelemiş, Elif'in daha yeni elde ettiği yaramazlık yapma hakkının tadını doyasıya çıkarmasını izliyordu.

Manisa günleri, İstanbul'dan gelen çağrıyla son bulmuştu. Ocak, yeni çırak adayını artık tanımak ve hakkında bir karara varmak istiyordu. İstanbul'a hareket etmeden önce, şehzadenin huzuruna çıkmaları, yardımları için minnetlerini sunmaları ve gitmek için izin istemeleri gerekiyordu. Salih Usta, şehzadenin karşısına son kez çıkacak olan Elif'in de bu önemli anda çok güzel görünmesini istemişti. Sırf bu veda için İstanbul'a gidişini birkaç gün ertelemiş, kızın yeni elbisesinin hazır olmasını beklemişti. Veda günü geldiğinde, kızı giydirmiş, kuşatmış, o zamanın âdeti olarak, nazara gelmesin, güzelliğine güzellik katsın diye de alnına celî sülüs yazısıyla bir elif çekmişti. Saçlarının bir parmak altından başlayan ve sivri ucu iki kaşının arasına kadar inen elif, kıza bambaşka bir alım katmıştı. Şehzade de, kendisini satrançta birkaç defa yenen, bu akıllı, uslu ve güzel kızı alnındaki elifiyle çok beğenmiş; Salih Usta'ya "İsmi bundan böyle Elif olsun. İsmi de elifi de kadim olsun" demişti... İşte, o güne kadar her sahibi tarafından değişik bir isimle çağrılan, kendi ismini kendisi bile hatırlayamayan küçük kız, Elif ismine Salih Usta'nın eli ve şehzadenin kelamıyla kavuşmuştu.

Şölen masasının bir köşesinde sessizliğine ve düşüncelerine dalmış olan Salih Usta, o günleri hatırlayıp Bengi Hatun'a hak vermeye çalışıyordu. Elif'i nasıl bir gururla ocağa getirdiğini, nasıl bir özenle yetiştirdiğini, kıza edilen her lafın içini nasıl acıttığını anımsıyordu. Usta ile çırak arasında yüzyıllar içinde oluşan o kutsal ve anlaşılmaz bağ, Bengi Hatun ile Volkan arasında yeni yeni filizleniyordu. Bu bağ zaman içinde öyle

bir gelişirdi ki, bir usta çırağının mutluluğunu, üzüntüsünü kendi içinde hisseder hâle gelirdi.

Elif gitmişti ve Volkan kendisine sorulmaya tenezzül bile edilmeden şölen masasına kadar çıkartılmıştı. "Aslolan ocaktır..." diyerek kendini teselli etmeye çalıştı Salih Usta. Tam kupasını doldurmak için testiye uzandığı sırada, saçlarında bir el hissetti. "Kendini de mahvettin beni de." diye fısıldadı Niran Hatun, Salih'in kulağına. "Zırlayıp durma artık. İçim kıyıldı..."

11

Sarp "Olacak iş değil!" diye bağırarak elindeki sarı zarfı masasının üzerine fırlattı. Kül tablasında yavaş yavaş tütmekte olan sigarayı unutup, paketten hızla bir sigara çıkarttı. Gözleri yavaş yavaş kızarmaya başlıyor, geniş alnındaki iki damar her an biraz daha belirginleşiyordu. Ağzında henüz yakamadığı sigarasıyla "Olacak iş değil..." diyerek söylenmeye devam etti. Bir taraftan da, hırsla sıktığı yumruğunun içinde kaybolup gitmiş olan çakmağını arıyor olmalıydı. "İstifa da edemiyoruz arkadaş bu siktiğimin yerinden. Al buyur cevap aynı: İstifanızı kadronuzun bulunduğu komutanlığa vermelisiniz. Nerde bu canına yandığımın kadrosu? Nerenin askeriyim ben?"

Masasının başında çalışıyormuş gibi yapmakta olan Doğan, gözünün ucuyla yüzbaşıya baktı. Son bir aydır, yani yüzbaşı 12. Daire'den istifa etme kararını verdikten sonra, bu şahit olduğu aynı sebepten ileri gelen beşinci sinir patlamasıydı. Doğan bu işe çok fazla karışmak istemiyordu. Ortada karışılacak bir şey yoktu çünkü. Yüzbaşı bağırıp çağırmakta yerden göğe kadar haklıydı, çünkü istifa edemiyordu...

Olaylar Sarp ile Doğan birlikte içmeye çıktıkları o gecenin hemen ertesi sabahı başlamıştı. O içki gecesinde, rakı denilen kudretli sıvı insanları birbirlerine yaklaştırmadaki ustalığını enikonu sergilemişti. Doğan komutanının aslında o kadar nefret edilesi bir insan olmadığına, Sarp da Doğan'ın geri zekâlı, işgüzar ve aslan asker gibi sıfatları hiç hak etmeyen, delikanlı bir Türk askeri olduğuna kanaat getirmişti. Ertesi gün kazan gibi kafalarla 12. Daire'ye geldiklerinde Doğan istifa kararını bir kez daha gözden geçirmesi için yüzbaşıyı hafifçe ikna

etmeye çalışmış, hatta yumuşatabilmek için onunla bilgisayarda küçük bir futbol turnuvası yapmış ve feci şekilde yenilmişti. Diğer taraftan Sarp da, çok fazla dillendirmese de, kararının getireceği kayıplar üzerine ilk defa ciddi ciddi kafa yormuş, bu odada, bu Daire'de, Doğan'la birlikte, eğlenceli olmasa da bu kadar sıkıcı ve yıpratıcı olmayan zamanlar geçirmenin yollarını aramıştı. Ne var ki, zaman ilerleyip vakit akşama yaklaşınca ve damarlarda dolaşan akşamdan kalma rakının son zerreleri de çekilip, yerini dünden kalma gerçeklere bırakınca Sarp kendisini, Doğan da yüzbaşıyı zorlamanın çok bir alemi olmadığını anlamıştı. Sarp'ın ilk istifa mektubu da tam o vakitlerde, oyundan henüz çıkılmış bilgisayarın başında, birer kanyaklı kahve eşliğinde yazılmıştı. Kıyamet de o ilk istifa mektubundan sonra kopmaya başlamıştı zaten.

Sarp ilk istifasını bağlı bulunduğunu zannettiği üs komutanlığına yazmıştı. Bu önemli ânın her saniyesinin tadını çıkartarak mektubun altına en aheste imzasını atmış, kâğıdı güzelce katlamış, zarfı yapıştırmış ve üs komutanlığına elleriyle teslim etmişti. Cevap üç gün kadar sonra gelmişti: "Daire'niz komutanlığımız bünyesinde bulunmaktadır ancak resmi olarak komutanlığımıza bağlı değilsiniz. Bu nedenle komutanlığımız istifanızı kabul etmeye yetkili değildir..."

Aldığı bu yanıt Sarp'ın canını bir hayli sıkmıştı. İşin aslını astarını öğrenmek için soluğu komutanlık makamında almış, oradaki asker-bürokratlarla birlikte kadrosunun nerede olduğunu araştırmaya başlamıştı. Boşa geçen birkaç günün sonunda komutanlık makamı da net bir cevap elde edememiş, sonuçta oybirliğiyle, yüzbaşının resmiyetinin Hava Kuvvetleri Komutanlığı'nda olabileceği, istifa mektubunun bu makama verilmesinin çok daha akıl kârı olacağı kararına varılmıştı. Sarp ikinci istifa mektubunu da Hava Kuvvetleri Komutanlığı'na yazmıştı. Buradan gelen cevap çok daha vahimdi. Hava Kuvvetleri, Sarp Yüzbaşı'nın kadrosunun kendilerinde olmadığını,

zaten bir deniz yüzbaşının Hava Kuvvetleri Komutanlığı'na istifa mektubu göndermesinin saçma ve ciddiyetsiz bir iş olduğunu kibar bir dille kendisine belirtiyordu. Sarp yine çıldırmıştı ama resmi olarak nerede olduğuna dair bir ipucu bulduğunu düşünmüştü. Hemen bilgisayarın başına geçip, Gölcük'teki eski komutanlığına bir istifa mektubu döşenmiş, ancak buradan da kendisinin tayin olunduğunu hatırlatan ve dosyasının da yeni birliğine gönderildiğini belirten bir cevap almıştı.

Yüzbaşının dördüncü istifa mektubu, çok cüretkâr bir şekilde doğrudan Genelkurmay Başkanlığı'nı muhatap almıştı. Buradan da saçmalamaması gerektiğini kibarca belirten bir cevap alınca, "Zaten istifa etmek istiyorum neden korkuyorum ki?" diye düşünüp Genelkurmay'ı aramış, karşısına çıkan albaya nereye istifa etmesi gerektiğini sormuştu. "Nerede görev yapıyorsanız oraya." diye cevap vermişti albay. Sarp "12. Daire'de görev yapıyorum. Daire Uzay Gözlem Üssü'ne bağlı ama benim kadrom burada değilmiş, Hava Kuvvetleri benim hâlâ denizci olduğumu, Deniz Kuvvetleri de tayin emrimle birlikte dosyamın gönderildiğini söylüyor. Kısaca komutanım ben nerenin askeri olduğumu bilmiyorum. Sınıfımı da bilmiyorum ama maaşım her ay yatıyor ve hâlâ orduevlerine girebiliyorum." deyince albay suskun kalmayı tercih etmiş, kendisini telefonda on dakika kadar beklettikten sonra Türk Silahlı Kuvvetleri bünyesinde 12. Daire diye bir birim olmadığını söyleyip, şüpheci bir ifadeyle Sarp'tan sicil numarasını rica etmişti.

Sarp, bir süre öyle kalakaldıktan sonra bir hışımla telefonu kapatmış, aynı hışımla bilgisayarın başına geçerek ve "NATO'ya kadar yolu var ulan!" diye çığlık atarak beşinci mektubunu yazmaya başlamıştı. Cevabı bugün 12. Daire'ye ulaşan bu son mektubun muhatabı ise Milli Savunma Bakanlığı'ydı...

Sarp çakmağın elinde olduğunu nihayet fark edip sigarasını yakıp derin bir nefes çekti. Ciğerlerinde boş kalan yerleri

odanın pis havasıyla doldurduktan sonra hepsini birden sıkıntıyla üfledi. Aniden dönüp "Nasıl yapacağız Doğan?" diye sordu. Yüzünde yorgun ve ağlamaklı bir ifade vardı: "İstifadan geçtim, izne de ayrılamıyoruz anasını satayım!"

Doğan bir şey söylemek yerine komutanına en biçare bakışını fırlattı. Şu saatten sonra yüzbaşıyı istifadan vazgeçirmeye çalışmak delilik olurdu. İstifa etmek, zaten takıntılı olan bu adam için hepten bir gurur meselesi haline gelmişti. Doğan'dan bir cevap gelmeyeceğini anlayan Sarp kendi kendine mırıldanmaya başladı: "Başbakanlık desek... O hiç olmaz ne alakası var... MİT bünyesinde falan mı görevlendirildik acaba. İyi de öyle olsa burada ne işimiz var? Hem bir şekilde haberimiz olurdu... Emniyet aklıma geliyor da mümkün değil... İçişleri'yle Dışişleri'ne de yazmak lazım aslında... Ulan yoksa Cumhurbaşkanlığı olmasın? Sorumlu olduğumuz merci orası. Öyle yazıyordu talimatnamede. Ne dersin Doğan?"

En masum ifadesiyle yüzbaşının mırıldanmalarını dinleyen Doğan "Cumhurbaşkanlığı bir makam mı ki komutanım?" diye sordu.

Sarp şöyle bir düşündü. "E makam tabii bir yerde. Ne alakası var ki?"

"Cumhurbaşkanı'na istifa sunmayı duydum ama Cumhurbaşkanlığı'na istifa sunmayı hiç duymadım komutanım. Kesin bilgim yok ama istifa mektubunuzu Cumhurbaşkanı'nın şahsına yazmanız gerekebilir."

Sarp "İyi de..." diye bir lafa başlamaya çalıştı ama gerisini getiremedi. Kafası iyice karışmıştı. Hemen kahve makinesinin başına gitti. Sakin sakin kahvenin ısınmasını bekliyorken aniden bir kahkaha patlatıverdi. "Doğan," dedi kahkahalarının arasından, "bu işi sen de kafaya taksan iyi edersin. Hadi ben meslekten falan vazgeçtim ama sen emekliliğin gelene kadar izne falan çıkamazsın. Çürürsün buralarda!"

Üsteğmen bunu zaten kafaya takmış durumdaydı. Sessiz ve sinir dolu bir gülme krizine yakalandı: "İzin falan umurumda değil komutanım. Buradan emekli de olamam ben!"

"Şu hâle bak!" dedi Sarp, "Komutanı burada istifa etmeyi beceremiyor, astı masasında bilim dışı gelişmelere çalışıyor. Nasıl gidiyor bari? Kurtadamlara gelebildin mi?"

"Hayır komutanım. Büyüleri bitirmedim daha."

Yüzbaşı'nın gülme krizi ikiye katlanıverdi. "Ne büyüsü?" diye sordu boğulur gibi bir sesle, "Bir de ciddi ciddi söylüyor. Ne büyüsüne çalışıyorsun sen?"

"Bağlama büyüsü, soğutma büyüsü falan," dedi Doğan iyice gülmeye başlayarak, "çok kullanılırmış Anadolu'da." Yaptığı işin kendisine komik gelmesine ilk defa izin veriyordu.

Sarp'ın sol gözünden aşağı yaşlar boşalıyordu. "Oğlum..." dedi: "Çalışmadığın yerden... Sorarlarsa... Çok gülerim haberin... Olsun..."

Yüzbaşı kahvesini alıp kendisini koltuğa bırakıncaya kadar gülmeye devam ettiler. Yakalandıkları kriz sönmeye başlamış, her ikisi de gözlerindeki yaşları siliyordu ki telefon çaldı.

"Sen bak şuna." dedi Sarp, "Hiç halim yok... Bak bakalım yine nerenin askeri değilmişim?"

Doğan zayıf, tükenmiş bir kahkaha atarak kalktı ve telefonu açtı.

"Efendim..." deyip dinlemeye başladı ve suratına ciddi bir ifade yerleşti. "Evet... Evet... Anlaşıldı." gibi bir şeyler mırıldandıktan sonra ahizeyi yerine yerleştirdi.

Yüzbaşı, Doğan'ın suratına aniden yerleşen ifadeyi süzerek "Hayırdır?" diye sordu.

"Nizamiyeden arıyorlar komutanım. Bizi görmek isteyen biri varmış."

"Bizi mi? 12. Daire'yi mi yani... Kim görmek istiyormuş peki?"

"Bilmiyorum komutanım: Sadece 'Burada 12. Daire'den bir yetkiliyle görüşmek isteyen biri var' dediler o kadar."

"E git bir bak o zaman." dedi Sarp, "Öğren bakalım ne istiyorlarmış."

"Yetkiliyle görüşmek istiyorlarmış komutanım."

"E yetkilisin işte... 12. Daire'nin en çalışkan subayı sen değil misin?"

Doğan'ın canı yine sıkılmaya başlamıştı. "Siz daha yetkilisiniz komutanım." dedi.

Yüzbaşı, üsteğmenin o en en nefret ettiği umursamaz edasını takınarak "Tamam o zaman." dedi, "O yetkimle emrediyorum. Git bir bak bakalım kimmiş?"

Doğan küfreder gibi "Emredersiniz komutanım!" dedi. Sinirle montunu ve kepini alıp odadan dışarı fırladı. Yüzbaşının 12. Daire'ye karşı olan sorumluluklarını bu kadar aksatıyor olmasının yanı sıra, ta nizamiyeye kadar yürümek zorunda kalmak ister istemez tepesinin tasını attırmıştı.

Üsteğmen odadan çıktıktan sonra Sarp tazecik sigarası ve kahvesiyle birlikte bilgisayarının başına geçmişti. Bir taraftan nizamiyedeki işin uzun sürmesini diliyor, bir taraftan da güzel bir oyun seçmeye çalışıyordu. "Bir ara çıkıp birkaç yeni oyun almalı." diye mırıldandı. Uzundur oynamadığı bir tanesini seçip sürücüye yerleştirdi. Fareyi ustalıkla birkaç kere tıklattıktan sonra arkasına yaslanıp beklemeye başladı. Oyunun kurulumu henüz bitmişti ki telefon çaldı. Sarp ahizeyi kaldırdı. Arayan Doğan'dı.

"Komutanım nizamiyeye gelmeniz gerekiyor." dedi Üsteğmen. Sesi çok daha ciddileşmişti.

"Ne oldu?"

"Buradaki adam sizinle görüşmek istiyor da ondan komutanım."

Sarp bir anda heyecanlanmıştı: "Benimle mi? Kadromu mu bulmuşlar yoksa?"

"Hayır komutanım." dedi Doğan. Sesi tıslar gibi çıkıyordu. "Şahsınızla değil 12. Daire komutanıyla görüşmek istiyorlar."

"Offff... Sen halledemez misin? İşim var şimdi."

Doğan'ın sesi hem alçaldı hem de keskinleşti: "Komutanım! Topkapı Sarayı'nın güvenlik müdürü burada. Daire'nin komutanıyla görüşmek istiyor. Lütfen hemen gelir misiniz?"

Yüzbaşı şansını biraz daha zorlamak için ağzını açmıştı ki telefon kapanıverdi. Ahizeyi yerine yerleştirip ekranda başlamak için komut bekleyen oyuna şöyle bir baktı ve ayağa kaktı. Montunu öylece üzerine alıp odadan dışarı çıktı.

Beş dakika kadar süren yavaş bir yürüyüşün ardından nizamiye binasına ulaştı. Üssün ana giriş kapısının tam ortasına yapılmış olan bu binanın üç tarafındaki geniş kurşungeçirmez pencereler sayesinde, içerideki nöbetçiler dışarıda olan biteni çok rahat bir şekilde izleyebiliyorlardı. İçeride bir üsteğmenin bulunmasından zaten tedirgin olan nöbetçi çavuşlar, bir de bir yüzbaşının yaklaşmakta olduğunu görünce iyice dikkat kesildiler. Sarp pencereden içeriye bakınca Doğan'ın nöbetçilerin bulunduğu bölümün hemen arkasındaki ziyaretçi salonunda ayakta dikilmekte olduğunu gördü. Doğan'ın birkaç adım arkasındaki sandalyelerden birinde, kel kafalı bir adam oturmaktaydı. Adamın kucağındaki çantaya sıkı sıkı sarılmış bir şekilde olması, bu mesafeden bile dikkat çekiyordu. Sarp adımlarını biraz hızlandırarak içeriye girdi. Çavuşların selamlarını geçiştirerek doğruca Doğan'a yöneldi. Zaten üsteğmen de sert adımlarla ve suratında sinir bozucu bir ciddiyet ifadesiyle kendisine doğru yaklaşmaktaydı.

Ziyaretçi salonunun kapı ağzında karşı karşıya geldiklerinde Doğan alçak ama heyecanlı bir sesle durumu anlatmaya başladı:

"Komutanım. Adam Topkapı Sarayı'nın güvenlik müdürüymüş. 12. Daire'ye teslim edilmesi gereken evraklar varmış ama ancak Daire komutanına verebilirmiş..."

Doğan'ın sözünü yüzbaşının kocaman esnemesi böldü. Aslında Sarp esnememek için kendisini çok tutmuştu ama nizamiye binasının sıcaklığı damarlarını iyice genişletmişti.

Sarp ağzını kapatmayı başarır başarmaz "Allah Allah!" dedi. "Nasıl bulmuş ki Daire'yi? Komutanı olarak ben bulamıyorum bir aydır..."

Yüzbaşının olaya getirdiği bu değişik yaklaşım Doğan'ın canını yine sıkmıştı. Dişlerini şöyle bir sıkıp bıraktıktan sonra, konunun önemini bir kez daha anlatmaya çalıştı: "Komutanım! Adam görüşmek için sizi bekliyor. Galiba önemli bir şey. Günlerdir Ankara'da bizi arıyormuş."

Sarp, "Bulmayı başarmış..." diye mırıldanarak, Doğan'ın omzunun üzerinden adama daha bir alıcı gözle bakmaya başladı.

Ellisinin üstünde görünen, ince bıyıklı, yuvarlak kafalı, kulaklarını ve ensesinin üstündekiler haricinde pek fazla saçı olmayan bu adam, öyle ha deyince 12. Daire'yi bulabilecek birisine benzemiyordu. Koyu renk takım elbisesinin içinde bir hayli yorgun görünüyordu. Bir eliyle kucağındaki çantaya sıkı sıkı sarılmış, diğer elinde tuttuğu eski model fötr şapka ile kendisini yelliyordu. Yüzbaşı "Öğrenelim bakalım" dedi ve Doğan'a hafifçe bir omuz atarak adama doğru yürümeye başladı.

Bir yüzbaşının hızlı adımlarla kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu gören adam ayağa kalktı. Çantası hâlâ kucağındaydı. Sarp tam adama elini uzatmıştı ki, arkadan yetişen Doğan araya girdi: "Deniz Yüzbaşı Sarp Gönen. Kendisi 12. Daire komutanıdır."

Adam Sarp'ın elini hararetle sıkmaya başladı: "Memnun oldum yüzbaşım. Ben de Tufan Yılmaz. Topkapı Sarayı güvenlik müdürüyüm. İki gündür Ankara'dayım. Öldüm sizi aramaktan. Nihayet bugün öğrenebildim yerinizi..."

"Nerden öğrendiniz yerimizi?" diye merakla sordu Sarp.

"Yerinizi özel güvenlik dosyamızdan öğrendim. Uzay Gözlem Üssü'nde olduğunuz yazıyordu ama üssü bulmak çok zor oldu. İki gün önce geldiğimde burada 12. Daire diye bir yer olmadığını söylediler..."

"Vay pezevenkler..." diye mırıldandı Yüzbaşı.

"Efendim?"

"Yok bir şey Tufan Bey... Sonra?"

"Sonra Sarp Bey, Hava Kuvvetleri, Genelkurmay bayağı bir arandım. Tam gidecekken buraya tekrar bir uğrayayım dedim. Neyse ki sizi tanıyan bir astsubaya rastladım... Böyle işte."

Sarp tekrar mırıldandı: "Vay be!'... Burada yok diyorlar ha... Vay be!"

Tufan Bey, yüzbaşıya garip garip bakmaya başlamıştı ki, Doğan araya girdi: "Affedersiniz? Özel güvenlik dosyanızda 12. Daire'nin ne işi var?"

"Hah!" dedi Tufan Bey. Asıl derdiyle ilgilenen birisini bulduğu için sevinmişti, "Belki duymuşsunuzdur bir ay kadar önce Topkapı Sarayı'nda bir soygun oldu."

"Oldu mu?" diye sordu Doğan. "Ben haberlerde bir şey çalınmadığını duymuştum."

"Doğrusunu isterseniz çalındı." dedi Tufan Yılmaz, "Ama öyle bir açıklama yapmak zorunda kaldık. Hem de galiba çok önemli bir şey çalındı."

O ana kadar olayla çok ilgilenmiyormuş gibi görünen yüzbaşı sinir sinir güldü: "Galiba mı? Ne çalındığını bilmiyor musunuz?"

"Hayır..."

"Önemli bir şey çalındığını nereden çıkartıyorsunuz o zaman?"

Tufan Yılmaz derin bir of çekip kendisini sandalyeye bıraktı. Sarp ile Doğan da birer sandalye çekip adamın karşısına oturdular.

Müdür Bey konuşmaya başladı: "Baştan anlatayım. Meslek hayatımda karşılaştığım en garip soygundu bu. Genelde sarayı soymaya niyetlenen hırsızlar değerli eşyaların bulunduğu bölümlere yönelirler; Hazine dairesi, harem, kasırlar falan. Ancak bu sefer müzenin depo bölümü hedeflenmiş..."

"Ne deposu? Yani neler saklanır bu depoda?" diye araya girdi Doğan.

"Tarihi ama sergilenme değeri olmayan bir sürü ıvır zıvır. El yazmaları, kıyafetler, silahlar. Koca Osmanlı'dan arta kalanlar yani. Büyük dolaplarda saklarız... Ama bilirsiniz işte, depo ne de olsa. Yıllardır el sürülmemiş, her şey birbirine girmiş. Soygundan sonra çalınan bir şey olup olmadığını tespit etmek için bütün envanter listesini tek tek gözden geçirmemiz gerekti. Her şeyi olması gereken yere yeniden yerleştirmek zorunda kaldık. Zaten sizinle bu kadar geç görüşmemizin nedeni de bu. Koca depo. Çok vaktimizi aldı."

Yüzbaşı "Eeee? Ne çalınmış... Ya da çalınmamış?" diye sordu. Hâlâ gülmekteydi.

Tufan Yılmaz Sarp'a cesaret edebildiği kadar ters baktı. "Bir şey çalınmış ama ne çalındığını bilemiyoruz."

Sarp ve Doğan ses çıkarmadan adamın devam etmesini beklediler. Her iki subayın da şüphe dolu gözlerle kendisine

bakmakta olduğunu gören Tufan Bey, biraz telaşlanarak konuya açıklık getirmeye çalıştı: "Yani, dedim ya, hayatımda karşılaştığım en garip soygundu bu diye. Neyse... Soygundan sonra biz bir taraftan depoyu düzenlerken, bir taraftan da normal güvenlik prosedürünü işletmeye başladık. Emniyete haber verdik. Gelip delilleri topladılar, parmak izi falan aldılar. Dolapları düzenledikten sonra, ne çalındığını anlamak için hemen kayıtları gözden geçirmeye başladık. Kayıtlara göre yirmi yedi numaralı dolabın içerisinde olması gereken bir eşya yerinde yoktu. Böylece depodan bir şey çalındığını anladık. Ne var ki, sıra ne çalındığını anlamaya geldiğinde, çok istisnai bir durumla karşılaştık. Her dolabın içindeki eşyalar listelere tek tek kaydedilmişti. Yirmi yedi numaralı dolabın içindekiler hariç."

Doğan yine araya girdi: "Soyulan kasa mı bu?"

"Evet. Yirmi yedi numaralı dolabın içindekiler envanter defterine yazılmamış. Bunun yerine, özel güvenlik prosedürünü işletmemizi söyleyen bir not düşülmüş..."

"Bu dolabın içinde ne olduğunu kimse bilmiyor mu yani?"

"Öyle değil," dedi Tufan Yılmaz: "sadece bizim görmemiz yasak. Özel güvenlik prosedürü bu nedenle işletiliyor olsa gerek. Neyse, özel güvenlik talimatnamesine baktığımızda da sizinle karşılaştık."

"12. Daire'yle mi?"

Tufan Yılmaz sıkı sıkı sarıldığı çantasını açarak içinden üzerinde "göreve özel" ve "çok gizli" damgaları olan bir dosya çıkardı. "Buyurun kendiniz okuyun." diyerek dosyayı Doğan'a uzattı. "Şu kısım..."

Doğan, yapılan hareketten biraz utanmış bir şekilde dosyayı hiç kurcalamadan derhal komutanına uzattı. Yüzbaşı, Tufan Bey'e hafif ukala bir bakış fırlattıktan sonra adamın gösterdiği paragrafı okumaya başladı:

"Yirmi yedi nolu kasanın herhangi bir soygun ya da soygun girişimine maruz kalması durumunda olayın, 71830-9 kayıt numaralı paket ile birlikte, Genelkurmay Başkanlığı 12. Dairesi'ne intikal ettirilmesi gerekmektedir."

"Bu talimatname biraz eski." diyerek devam etti Tufan Yılmaz. "1940'lardan kalma. Sizin hâlâ Genelkurmay'ın emrinde olmanız gerekiyor ama siz Hava Kuvvetleri'ne alınmışsınız... Devletin işi işte, akıl sır ermiyor."

"Yaa öyle..." diyerek geçirdi Sarp, "Paket yanınızda mı peki?"

"Olmaz mı? Benim görevim size onu size teslim etmek zaten." Tufan Yılmaz, kıymetli çantasını bir kez daha açtı. İçinden sarı kâğıda sarmalanmış, kalın kocaman bir paket çıkarttı. Kâğıdın kat yerleri ve paketi dört tarafından saran sicimler kırmızı mumlarla mühürlenmişti. Paketi birkaç evrakla birlikte Sarp'a uzatarak, "Ama önce şuraları imzalamanız gerekiyor." dedi, "Prosedür gereği... Bu benim buraya geldiğime dair, bu da dosyayı teslim aldığınıza dair."

Sarp yüzünü buruşturarak kalemini çıkarttı. Bu, 12. Daire Komutanı sıfatıyla ilk resmi imzası olacaktı ve bu yüzbaşıyı hiç cezbetmemişti. Ağır ve isteksiz hareketlerle güvenlik müdürünün gösterdiği yerleri imzaladıktan sonra göz ucuyla Doğan'a baktı. Üsteğmenin yüzünde hınzır bir ifade gidip geliyordu.

Tufan Yılmaz, evrakları bir kez daha gözden geçirip, çantasına özenle yerleştirdikten sonra, kalın paketi Sarp'ın kucağına bırakıp ayağa kalktı. "Evet, benim işim bu kadar. Tanıştığıma çok memnun oldum. Başarılar dilerim." Sarp, önce kucağındaki pakete, sonra gitmek üzere olan adama baktı. "Soygunu bizim mi çözmemiz gerekiyor?" diye sordu.

"Sizin görevinizi ben bilemem ki" diye çok haklı bir yanıt verdi Tufan Bey.

Doğan "Bir dakika" diyerek gitmekte olan adamı durdurdu. Jandarma damarı kabarmıştı. "Şu soygunu biraz daha anlatın bakalım. Kaç kişilermiş? Nasıl girmişler, nasıl çalışmışlar?"

"Valla, polis tam bir profesyonel işi olduğunu söylüyor. Alarmı halledip içeriye girmişler işte. Depo için çok da profesyonel olmaya gerek yok... Alarmlar çalmaya başlayınca da kaçmışlar."

"Alarmları susturduklarını söylemiştiniz. Nasıl çalmaya başlamışlar yeniden?"

"Ben de çok iyi anlamadım. Polis hata yaptıklarını söylüyor. Sisteme dışarıdan müdahale etmişler. Kablolara bir devre yerleştirip sisteme girmişler ve alarmı kapatmışlar. Sonra deponun kilidini açmışlar. Yerleştirdikleri devrede bir sorun çıkmış olmalı ki, alarmlar çalmaya başlamış. Eh, sonra da kaçmışlar."

"Peki ya deponun kilidi? Kırılmış mıydı yoksa açılmış mıydı?"

Tufan Yılmaz gözlerini yine tavana dikti. "Yok... Kilitte bir hasar yoktu."

"Bahsettiğiniz devreyi inceleyebildiniz mi?"

"Hayır. Bu zaten bizi ilgilendirmez. Polis inceliyor olmalı."

Doğan'ın soruları tükenince odayı kısa bir sessizlik kapladı. Yüzbaşı zaten bir şey soracağa benzemiyordu. Sorgusunun tamamlandığını anlayan Tufan Yılmaz, ayrılmak için izin istedi. Adamı yolcu ettikten sonra odalarının yolunu tuttular.

Odaya girer girmez, Sarp elindeki paketi masaya bırakıp bilgisayarının başına geçti. Doğan masanın üzerinde duran pakete ve bilgisayarının başına geçip çoktan bir sigara yakmış olan yüzbaşıya birkaç defa baktıktan sonra "Komutanım açmayacak mısınız?" diye sordu. Sesinde belirgin bir yılgınlık vardı.

"İyi götürüyorsun devam et." diye cevap verdi Sarp, "Bir de şu olayı baştan anlat bakayım bana. Niye gelmiş bu herif? Ne istiyormuş? Ben pek anlamadım."

Doğan iyice dikilmiş olan saçlarını iki eliyle birden hızla kaşıdı. "Komutanım..." dedi tahammül sınırlarını biraz daha ileriye alarak, "Özetle Topkapı Sarayı'nın depolarından biri soyulmuş..."

Sarp araya girdi: "Ama ne çalındığı bilinmiyormuş öyle mi?"

"Bizim bilmemiz gerekiyormuş komutanım."

"Öyle mi?"

"Öyle komutanım. Adam da bize bu yüzden gelmiş zaten. Çalınan nesnenin ne olduğunu ancak bizim Daire bilebiliyor anladığım kadarıyla."

Sarp "Bak sen..." diyerek ayağa kalktı ve paketin yanına geldi. "Eee? Ne yapacakmışız çalınan nesnenin ne olduğunu öğrenince?"

Doğan "Bilmiyorum." anlamında kafasını salladı.

"Daire ne ki görevi ne olsun?" diye homurdandı Sarp, "Açalım bakalım ne varmış içinde."

Doğan heyecanla paketi yüzbaşının önüne ittirdi: "Buyurun komutanım."

"Oğlum sen açsana şunu."

"Komutan sizsiniz komutanım. Size geldi paket."

Sarp bir 'fesuphanallah' çekerek paketi eline aldı ve şöyle bir tarttı. Ağırca bir şeydi. "Birer kahve koy bakalım." dedi Doğan'a, "Kendine de koy." diye de ekledi.

"Kanyak ister misiniz komutanım?"

"Hayır."

Doğan hemen kahveleri hazırladı. Birlikte paketin başına geçtiler. Yüzbaşı önce sicimdeki mühürleri kırdı. Paketi saran kâğıt, yıllarca rafta beklemekten iyice yıpranmıştı. Kâğıdın kat yerlerindeki mühürleri de kırınca ortaya siyah ciltli bir kitap ve sarı bir zarf çıktı. Yüzbaşı sayfaları şöyle bir çevirdiğinde o bildik eski kitap kokusu etrafa yayıldı. Kitap Arap alfabesiyle yazılmıştı ve el yazmasına benziyordu. Paketten çıkan zarfı Doğan'a uzattı. Kendisi de, anlayabileceği bir şeyler bulmak umuduyla kitabı kurcalamaya başladı.

Doğan'ın açtığı zarfın içinden ise birtakım kâğıtlar çıkmıştı. İlk ikisi bir hayli eskiydi ve bunlar da Arap alfabesiyle yazılmışlardı. Altlarında padişah tuğrasına benzer mühürler vardı. En son iki kâğıt ise Türkçe yazılmıştı. Doğan çabucak göz gezdirdi. '12. Daire Komutanlığı'na,' diye başlıyordu yazılar.

"Komutanım burada iki pusula buldum... Biri 1927 tarihli, diğeri 1946."

Sarp kitabı kurcalamaya devam ederek "46'yı oku" dedi.

"Emredersiniz... 12. Daire Komutanlığı'na, Ankara.

Topkapı Sarayı Müzesi Müdürlüğü'nce komutanlığınıza intikal ettirilen bu tezkere, saraydan tarihi ehemmiyeti, tabiatı ve tesirleri ile Daire'nizi doğrudan alakadar eden bir nesnenin kaybolmuş, gasp olunmuş ya da gaspına teşebbüs edilmiş olduğuna işaret eder. Tezkere elinize geçtiği andan itibaren, vuku bulan hadise ile ilgili olarak Daire'nizin bilgi ve tecrübesini kullanarak gerekli tahkikatı başlamanız ve büyük bir gizlilik içinde sürdürmeniz; olayı ve ilgili tüm gelişmeleri derhal ve bilaistisna Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı makamına bizzat ve şifahen iletmeniz gerekmektedir. Bahsi geçen nesne ile ilgili teferruatlı malumatı içeren evrak ve tahkikatınıza yardımcı olacak sair levazım, Müze Müdürlüğü tarafından Daire'nize teslim edilmiştir.

Genelkurmay Başkanlığı 24.03.1946.

"Ne çalındığını yazmamış. Ayrıntılı bilginin bize gönderilmiş olduğunu yazıyor ama bize kitaptan başka bir şey gelmedi... Biz mi bulamadık acaba?" Doğan zarftan çıkan kağıtları bir kez daha gözden geçirdi. Zarfı baş aşağı çevirip silkeledi. Hatta paket kâğıdının aralarına bile baktı ama pusulanın bahsettiği teferruatlı malumatı içeren evrakı bulamamıştı. "Komutanım, galiba elimizde sadece kitap var." dedi Doğan: "Onu da tercüme ettirmek zorundayız."

Sarp buz gibi bir sesle "Gerek yok Doğan." diye yanıtladı, "Ben buldum galiba. Baksana şuraya."

Doğan, yüzbaşının parmağıyla işaret ettiği resme baktı. İlkin çok fazla şaşırmadı. Daha önce resimlerde, posterlerde, kolye olarak insanların boynunda, hatta bir filmde ve daha bir sürü yerde defalarca gördüğü bir şeydi. Ama karşısında duran resim, daha önce gördüğü figürlerden farklı olarak, aslının gerçekten var olduğunu, İstanbul'da olduğunu, çalındığını ve kendisinin de bu nesneyi bulmakla sorumlu kılınan iki kişiden biri olduğunu söylüyordu. Doğan daha önce bu kadar terlediğini hatırlamıyordu. Yüzbaşının işaret ettiği sayfada altın yaldızlı boyayla çizilmiş bir kılıç resmi duruyordu. Beyaz, boğumlu bir kabzası vardı. Dipten, bir pala kalınlığında başlıyor, giderek daha da kalınlaşıyor ve ucuna geldiğinde, kendisini diğer kılıçlardan farklı kılan şekline ulaşıyordu. Çift ağızlı bir kılıçtı bu. Kabzası ve demiriyle, cevheri ve heybetiyle, sahibi ve ismiyle kutsal bir kılıç. Hazreti Ali'nin kadim kılıcı Zülfikar'dı...

12

Büyük Alamut'un geniş orta salonu yeni bir icazet törenine daha ev sahipliği yapmaktaydı. Salonun ortasında dizlerinin üzerinde oturmuş yetmiş kadar genç, çok az bir süre sonra tarikat için can alıp can vermeye yemin etmiş birer fedai seviyesine yükseleceklerdi. Büyük İmam Hasan, fedai adaylarının hemen önündeki yüksekçe bir platformun üzerinde, her zamanki konuşmalarından birini yapıyordu. Arkasında, tarikatın kırmızı kartallı siyah bayrağı yüksek tavandan yere kadar uzanıyor, bayrağın önünde siyahlara bürünmüş on fedai, elleri hançerlerinde kıpırdamadan nöbet tutuyordu. Fedai adayları, siyah bol pantolonları ve beyaz tunikleri içinde, neredeyse soluk bile almadan Büyük İmam'ı dinliyorlardı. Dizlerine kadar inen siyah gömlekler giymiş kıdemli fedailer ise gençlerin etrafını çevreleyecek şekilde oturmuşlardı. Orta salonun geniş kubbesi altında, kendileri dışında herkesin yüzünün, sadece gözleri açıkta bırakacak şekilde siyah eşarplarla sarılmış olması fedai adaylarının heyecanını biraz daha arttırıyordu. Az sonra fedai adayları, yemin törenini ilk adımı olarak yüzlerini örtecek, daha sonra ancak seçilmiş fedailer mertebesine kadar yükselebilirlerse, tarikat liderlerinin yüzünü görme onuruna erişebileceklerdi.

Tarikat, fedai seçiminde en baştan beri çok titiz davranmıştı. Fedailer, çok normal olarak, oldukça yoksul, aşağılanmış ve kaybedecek hemen hiçbir şeyleri olmayan gençler arasından seçilirdi. Ufak tefek suçlara karışmış olmaları, ailelerinde öldürülmüş ya da kötü yola düşmüş birilerinin olması da tercih sebebiydi. Bu özellikleri sayesinde tarikat, içlerindeki suçluluk

ile pişmanlık duygularını kaşıyarak fedailerin tarikatla olan manevi bağlarını kuvvetlendiriyor ve yine içlerindeki nefreti ve öfkeyi körükleyerek, dış dünyaya karşı yeteri kadar acımasız olmalarını sağlıyordu. Tarikatı ayakta tutan duygular, öfke, pişmanlık, hırs ve intikamdı. Bu duygular maddi yönden de destekleniyordu elbette. Tarikata mürit adayı olarak kabul edilen bir gencin statüsünde gözle görülür bir yükselme oluyordu. Cebine koyulan paranın yanı sıra, sorunlarının görülmeyen eller tarafından halledilmesi, kendisine sorun çıkartanların o ya da bu şekilde bertaraf edilmesi, mürit adayına, tarikat tarafından kendisine vaat edilen ikinci hayatın başlamak üzere olduğunu haber veriyordu. Adaylık süresince sadakatsizlik ve boşboğazlık dışında en büyük hata, gencin başkalarına yardım etmeye kalkışmasıydı: Alamut'un ışığı sadece seçilmiş insanları aydınlatmalıydı. Aday, mürit ya da fedai, herkes sadece Alamut'un kahramanı olmak zorundaydı. Bu hatalardan birisine düşen aday, çoğunlukla bir fedainin ilk kurbanı olurdu. Müritliğe terfi eden aday için en zorlu dönem başlamış olurdu. Yıllar süren dini ve felsefi eğitim, bazen kırk gün süren oruçlar, sözüm ona bedeni ve nefsi terbiye etmek için katlanılan işkenceler ile 'beşeri ilimler' adı altında gençlere belletilen, hastalıklı kafalardan çıkma komplo teorileri... Bir müridin fedailiğe terfi etmesini engelleyebilecek bir tek şey vardı: Delirmek! Akıl sağlıklarını biraz olsun korumayı başararak bu eğitim dönemini atlatan müritler fedai adayı olarak Küçük Alamut'a alınırlardı. Daha önce ismini bile duymadıkları bu yerde, sıkı bir askeri eğitimden geçirilirler, azılı ama usta birer katil haline getirilirlerdi. Zaten, tarikat haricindeki herkesi düşman bellemiş, Alamut'a kör bir sadakatle bağlanmış olan bu gençler için öldürmeyi öğrenmek sadece teknik bir ayrıntı olarak sayılabilirdi.

İşte bugün icazet töreninde, yemin odasına girmeyi bekleyen bu yetmiş genç de aynı yollardan geçerek bu günlere gelmişlerdi. Burada, Büyük Alamut'un cennet bahçelerinde

hayatlarının en mutlu zamanlarını geçireceklerdi. Kendilerine söylendiği gibi, tarikatın vaat ettiği ikinci hayatı günahsız yaşamışlar ve sonunda vaat edilen cennete kavuşmuşlardı. İstedikleri kadar yemek, içki, kadın ve uyuşturucu onları bekliyordu. Burada zevk içinde geçirecekleri ayların sonunda, 'yeniden doğacaklar', yani tarikatın kendilerine vereceği yeni isimler ve yeni görevlerle yeniden gerçek hayata döneceklerdi. Eğer bu üçüncü hayatlarını da sadakatle yaşamayı başarabilirlerse, Alamut onları bu dünyadan göçene kadar cennet bahçelerinde ağırlayacaktı.

"Alamut'un evlatları. Unutmayın ki, cennet de cehennem de yeryüzündedir. İşte bugün, sizi cehennemlerinizden çıkarıp cennetimize alıyoruz. Sizleri alıyoruz. Çünkü ışık sizlerin üzerine vurdu! Çünkü dağın ruhu sizlere dokundu! Çünkü adaletin kılıcı sizleri gösterdi! Çünkü Alamut sizleri seçti! Sizler, müjdelenen düzenin mimarları! O gün gelip yeni dünya ayaklarınızın altına serildiğinde, işte o gün, kılıcınızla yazdığınız tarihin gururunu yaşayacaksınız. Ve ant olsun ki o gün geldiğinde, alınmamış intikam kalmayacak. Ve ant olsun ki o gün geldiğinde, dünya denen o cehennemin ortasında bir tek Alamut, gökteki tek yıldız gibi parlayacak. İşte biz o güne doğru yürüyoruz."

Büyük İmam'ın konuşmasını bitirip ayağa kalkması, icazet töreninin başladığını gösteriyordu. Salondaki herkes, Büyük İmam'la birlikte ayağa kalktı. Behzat Taner, saatlerdir dizlerinin üstünde oturmaktan uyuşmuş bacaklarına, içinden laneter yağdırarak doğruldu. Yüzünü saran şu eşarptan kurtulmasına daha bayağı bir vakit vardı. Tarikatın törenleri sırasında, Behzat Taner ile Behram da, yüzlerini örterler ve diğer fedailerin arasına karışırlardı. Bu güya herkesin Alamut önünde eşit olduğunu göstermek için yapılan bir şeydi ama bir taraftan da, diğer fedailere ayaklarını sürekli denk almalarını öğütleyen bir mesajdı. Sadece törenlerde değil, gerçek hayatta da

hemen yanı başınızda duran bir adam, Behzat Taner ya da Behram olmasa da, onun gözü, kulağı ve hatta eli olabilirdi.

Büyük İmam "Alamut'un ışığı yükseldikçe ve o ışık daha fazla evladın üstüne vurdukça büyüyoruz." diye devam etti. Az önceki halinden çok daha sakin bir sesle konuşuyordu. "Bugün burada, bu kutsal kubbenin altında, nafile hayatlarını sona erdirip, Alamut'un nefesini solumaları emredilen, kutlu ve seçilmiş insanlar var. Onlar buraya en zor, en çetin yolları aşarak geldiler. Her birinin yemini yüreğine kazındı. Yeminlerine kefil misin ya Bekir?"

Salonun sol tarafındaki fedailerin arasından "Kefilim ya Aluh!" diye bir ses yükseldi. Behram, ayağa kalkarak Hasan'ın yanına doğru ilerledi.

İmam bir kez daha sordu: "Yeminlerine kefil misin ya Seyyid?"

Aynı cevap salonun sağ tarafından geldi. Behzat Taner de Büyük İmam'ın yanındaki yerini aldı. Alamut'un ruhunu, kalbini ve beynini oluşturan üçlü bir kez daha bir araya gelmişti. Ortada, platformun üstünde beyazlar içinde Büyük İmam Hasan, hemen sağında Behram ve solunda Behzat Taner ya da tarikat içindeki isimleriyle Aluh, Bekir ve Seyyid, bir süre öylece durarak, fedailerin hayranlık ve korku dolu bakışlarla kendilerini izlemelerine izin verdiler. Sessizliği yine Büyük İmam bozdu:

"Ben de Bekir'in ve Seyyid'in kefaletlerine şahit oldum. Alamut'un ışığının üzerine vuranları gördüm. Işığa şahit oldum. İçlerinde dağın ruhunu duydum. Ruha şahit oldum. Ve şehadet ve kefaletle, onları fedai kıldım. Cennete aldım. Şehadetime kefil misiniz?"

Orta salon, fedailerin sesiyle gürledi: "Kefiliz ya Aluh!"

"O zaman Alamut bu ruhları teslim alsın, cennetinin kapılarını açsın, yeni hayatlarını kutlu kılsın."

Büyük İmam'ın bir el işaretiyle fedai adayları tarikatın büyük üçlüsünün önünden geçerek yemin odasına doğru ilerlemeye başladılar. Adaylar yemin odasında yeni isimleri ve kan kardeşleriyle tanışacaklardı. Birbirlerine hem sadakatle hem de ihanetle yükümlü olan kan kardeşleri, kendilerine verilen görevleri birlikte yerine getirecekler, başarıyı, yenilgiyi ve ölümü tereddütsüz paylaşacaklardı. Fedailerin kanları üzerine ettikleri bu yemin, ancak kanları ile silinebilecekti.

Son fedai adayları da önlerinden geçtikten sonra, Büyük İmam salonun boşaltılmasını emretti. Fedailer sessiz bir şekilde salonu terk ederken, tarikat kodamanları arasında yeni fedailerin hangi görevlerde kullanılacağı konusunda bir tartışma başlamıştı bile. Fedailer arasında görünüşte bir rütbe ayrımı yoktu ama kafası biraz daha çalışanların cinayet gibi ufak işlerde heder edilmeyeceği de kesindi.

"Ben son giren dört çocuğu istiyorum. Bir de o kızı tabii ki." dedi Behzat Taner eşarbı yüzünden sıyırırken. Üstlendiği sorumluluklar gereği, tarikatın en iyi elemanları her zaman kendi emrine verilmişti. Özellikle dişi fedaileri kullanma konusunda çok başarılıydı.

Behram "Onlar ayrıldı." diye şaşırtıcı bir cevap verdi.

"Ne demek ayrıldı? Adama ihtiyacım var benim."

"Onlar fedai olmayacak Behzat Taner. Dai olarak seçildiler."

"Dai mi?"

"Evet. Unuttun mu yoksa?"

Behzat Taner, Behram'ın ne demek istediğini anlamıştı. Kendisinin de bir dai, hatta tarikattaki dailerin lideri olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Bu sıfatı duymayalı uzun zaman olmuştu. Bu sıfat, tarikata yeni yandaşlar kazandırmak ve öğretileri yaymak için çalışan insanlara verilirdi. Behzat Taner'in sözlüğündeki karşılığı ise 'kelle avcılığıydı'. Dünyevi

işlerle uğraşmaya başladığından beri dailikle yakından uzaktan bir ilgisi kalmamıştı. Hem bir sürü insanın etrafta dolaşıp insanları Alamut'a davet etmesi de tehlikeli bir şeydi. Eski sıfatının hatırlatılması, içini tatlı bir duyguyla doldurmuştu. Dailik, bu tarikatta kazandığı ilk unvandı. Kendisi için yapılan icazet törenini hatırladı. Ne kadar mutlu olmuş, ne kadar başarılı hissetmişti kendisini.

"O zaman değişen bir şey yok." diye cevap verdi Behzat Taner. "Yine benim emrimde olacaklar."

"Öyle" dedi Behram, "Ama senin işlerinde kullanılmayacaklar. Onlar temiz kalmak zorunda."

"Ciddi ciddi dailik yapacaklar yani..."

"Evet Behzat. Ciddi ciddi dailik yapacaklar. Sen de onlara ciddi ciddi liderlik yapacaksın."

Behram'ın bu tavrı avukatın hiç hoşuna gitmemişti. Soyadını kullanmadan kendisine sadece 'Behzat' diye hitap edebildiğine göre, Behram'ın burnunun sürtülme vakti çoktan gelmişti. İçinden "Dur hele Behram Efendi..." diye geçirdi. "Peki, kaç kişi olacaklar?"

"Şimdilik on kadar. Gerekli eğitimi vermek de sana kalıyor."

"Ne kadar aday kazandırılacak?"

"Uygun olan kimseyi atlamamaya çalışın."

Avukat "Büyüyoruz ha..." diye mırıldandı. Bu işin kendi kontrolünde olmasına sevinmişti. "Bilmem gereken başka değişiklikler var mı Behram?"

"Fedailerin bir kısmını ortalıkta göremezsen şaşırma. Muhafız birliklerine alınmışlardır."

"Eh. Büyüyeceksek, daha fazla korunmamız gerekir değil mi ama. Nereleri koruyacaklar?"

"Burası, Küçük Alamut ve şirketler. Sürekli görev yapacaklar ve tek işleri koruma olacak."

"Ben de bazı yerlere koruma isteyebilirim."

"Nerelere?"

"Birkaç önemli depo var. Sonra, madem işleri büyütüyoruz, benim büroya da sağlam birkaç adam gelse çok iyi olur."

"Ayarlarım."

"Ha en önemlisi, şu dailik için ayrılanlar cennette fazla vakit geçirmesin. Beyni sulanmış adamlarla çalışmak istemiyorum."

"Onu da ayarlarım Behzat Taner. Başka?"

"Fedailere verilen hançerleri merak ettim bir de. Yeni mi onlar?"

Behram tatlı bir sertlikle "Yeni!" diye cevapladı, "Hayırdır? Sen tarikatın işleriyle bu kadar ilgilenmezdin..."

Behzat Taner, mümkün olan en masum ifadesini takınmaya çalışarak "Sadece merak ettim. "dedi. Haklıydı. Kendisi, tarikatın işleriyle çok fazla ilgilenmezdi ama artık ilgileniyordu. Hele Geceli dostlarıyla yaptığı görüşmeden sonra tarikat işleriyle yakından ilgilenmekte büyük yarar görüyordu. O gece, Behram'la limanda yaptığı görüşmeden sonra, hiç vakit kaybetmeden Geceli dostunun yanına gitmişti. Bir süredir ortak işler yaptıkları Soner adındaki bu dostu, Geceliler'in Rebii soyundan gelen bir aşiretin veliahdıydı. Dostuna lafı hiç dolandırmadan ölümsüzlük iksirini sormuştu. Tek öğrenmek istediği böyle bir iksirin var olup olmadığıydı. Soner de lafı hiç dolandırmadan, ölümsüzlük iksiri denen şeyin koca bir yalandan ibaret olduğunu söyleyip Behzat Taner'i büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ne var ki, birkaç gün sonra garip bir gelişme olmuş, Geceli dostu kendisini tekrar arayıp, aşiret beyinin kendisiyle görüşmek istediğini söylemişti. Behzat Taner, aşiret beyini yani

Kaya Bey'i, daha önce sadece bir kere görmüştü. Beyin kendisini çağırmaktaki amacı, sözde ortak yaptıkları işlerde birkaç önemli noktayı gözden geçirmekti. Görüşmeye gittiğinde Kaya Bey gerçekten de iş konuşmaya başlamıştı. Gelgelelim, konu ilerlemiş, laf dönüp dolaşıp ölümsüzlük iksirine gelmişti. Kaya Bey, ilk başlarda, tıpkı veliahdı gibi Behzat Taner'e ölümsüzlük iksirinin var olmadığını söylemişti ama beyin durduk yerde kendisini görmek istemesi, iksir lafını açması ve ısrarla var olmadığını söylemesi, avukatı çok şüphelendirmişti. Üstelik iksirden bahsettikçe Kaya Bey'in yüzüne düşen panik ifadesi gözden kaçacak gibi değildi. Taner, son kozunu oynayıp, emanetler ve Yediler hakkında bildiği her şeyi anlatınca, Kaya Bey'in inkârlarının da sonu gelmişti.

"Peki, ne yapacaksın ölümsüzlük iksirini?" diye sormuştu Kaya Bey. Avukatın yanıtı ise çok kısa olmuştu: "Adı üstünde..."

Bey "Bak avukat," diye devam etmişti: "sana ölümsüzlüğün en kolayını teklif etmiştim. Kendi kanımı teklif etmiştim ama reddettin. Şimdi ise en zor yolu seçmişsin. Sana iksiri nereden öğrendiğini sormayacağım. Sen de bana anlatmayacaksın. Çünkü hiçbir şey bilmek istemiyorum. Sana şu kadarını söyleyeyim, iksirin sırrını çalmayı düşünen ilk kişi değilsin, son da olmayacaksın. Ama seni temin ederim bu işin sonunda gebereceksin! Her neyse. Bunlar seni ilgilendiren şeyler. İşin beni ilgilendiren kısmına gelince... Yediler, içlerinden birinin eline iğne batsa Geceliler'den bilirler. Eğer iksirlerini çalmaya kalkan salağın bizimle o ya da bu şekilde bir ilgisi olduğunu öğrenirlerse, bu bizim için hiç iyi olmaz. Aramızda hasbel kader bir anlaşma vardır. Arada sırada birbirimizi yeriz ama neticede herkes işine bakar. Şimdi avukat, bizim seninle olan anlaşmamız da şöyle; sen bizi unutuyorsun. Yaptığımız işleri unutuyorsun, yapacağımız işleri unutuyorsun. Ama biz seni unutmuyoruz. Eğer bugünden sonra, adımızı

ağzına alırsan, yemin ediyorum seni bütün organlarınla tanıştırırım. Anlaştık mı?"

Behzat Taner, Geceliler'in istediklerinde ne kadar korkutucu olabildiklerine bir kez daha şahit oluyordu. Korkudan paltosuna kadar terlemişti. Kaya Bey'in organlar konusunda şaka yapmadığı kesindi ama anlaşılan emanetleri çalma planından da çok korkmuştu. Avukatın emin olduğu bir tek şey vardı, o da kalkıştıkları işin, Kaya Bey'in kendisini oracıkta öldürmekten alıkoyacak kadar büyük olduğuydu. Buna güvenerek bir pazarlığa girişmişti avukat: "Bu işin size zararı dokunacağını bilseydik size daha önce haber verirdik Kaya Bey ama korkarım ok yaydan çıktı artık. Anlaşmayı tabii ki kabul ediyoruz. Ama sizden küçük bir ricamız olacak. Bize Yediler ve iksir hakkında bildiğiniz her şeyi anlatın, biz de sizin isminizi sonsuza kadar unutalım."

Behzat Taner, kariyeri boyunca ölüme bu kadar çok yaklaştığını hatırlamıyordu. Bey, camları zangırdatacak bir öfkeyle bağırmaya başlamıştı. Yediler'den bu kadar çok korktuğunu belli etmekle hata ettiğinin farkındaydı. Avukat açıkça: "Bana istediklerimi anlatmazsan, ismini okurum" demeye getirmişti. İşin ucunda Yediler'e zarar vermek olmasa, bu adamın leşini çoktan şuracığa serivermişti ama... Emanetleri ele geçirmeleri, Yediler'in sonu olurdu. Yediler'in sonu da Solaklar'ın sonu... Hiçbir şey beceremeseler bile, Yediler'i biraz meşgul edecekleri kesindi.

Kısaca bu Behzat Taner denen adam, büyük bir kumara girmişti. Kaya Bey de, bu kumara, küçük bir pey sürerek katılmanın bir zararı olmayacağını düşünmüş ve iksir hakkında bildiklerini anlatmaya başlamıştı. Lakin Kaya Bey, bunca asırdır aşiretin başında kalabilmesini, her zaman doğru tarafta yer almasına borçluydu. Evet, bu işin içinde aşiretin isminin geçmesi çok kötü olurdu ama Yediler'in de iksirlerine el uzatanları bilmek için çok şey feda edecekleri kesindi. Kaya Bey,

avukat yanından ayrılır ayrılmaz Soner'i çağırmış ve gözünü Yediler'in, Solaklar'ın ve Mehmet Sinan'ın üzerinden ayırmamasını emretmişti. Kaya Bey'in yapması gereken tek şey beklemekti. Zaman kendisine doğru tarafı, Behzat Taner'e ise bu âlemde başarının kısa vadeli pazarlıklarla kazanılmayacağını gösterecekti nasıl olsa.

İşte Behzat Taner'in tarikat işleriyle artık bu kadar yakından ilgilenmesinin nedeni, Kaya Bey'den aldığı bilgilerdi. O geceden sonra Taner, Behram'ın iksiri ele geçirmek konusunda çok ciddi olduğunu ve tarikatın tüm yapısını bu iş için değiştirmeye başladığını anlamıştı. Geç de olsa Yediler hakkında bilgi edinmiş, inisiyatifi biraz olsun ele geçirebilmişti. Avukat oyunda olmanın tadını çıkarıyordu. Emanetleri ele geçirmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu ama riskleri görmüş, bedelleri üstlenmiş ve bu oyuna girmişti. Operasyonla ilgili tüm planları Behram çoktan yapmıştı. Bu saatten sonra onlara müdahale edecek kadar aptal değildi. Avukat daha çok, herhangi bir başarısızlık durumunda paçayı nasıl kurtaracağını düşünüyordu.

Yanında duran iki adama baktı: Hemen sağında, tören biteli beri, gözünü uzaklara dikmiş, tek bir kelime etmeden öylece duran Büyük İmam Hasan'a, onun sağında, kafasında kendince mükemmel kırk tilki dolaştıran Behram'a. Behram eskiden de böyleydi. Ta gençlik yıllarında tarikatta ilk tanıştıkları zamanlarda, birlikte dua ettikleri, güzel dünyalara inandıkları zamanlarda bile böyle sinsi ve içten pazarlıklıydı ama nedense seviyordu bu adamı. Belki yanında kendisini çok daha saf, dürüst ve akıllı hissettiği için, belki de geçmişte bir zamanlar bu adamı gerçekten dost bildiği için. Şimdi, bunca şeyden sonra bile, Behram'ın başına bir şey geldiğini düşünmek, içinde, ta derinlerde, çok eskiden kalma bir yeri acıtıyordu. Büyük İmam'a gelince... Bir zamanlar oldukça yakışıklı olduğu anlaşılan bu adamdan geriye hokka gibi bir burun

ve çökmüş yuvalarının içinde hâlâ pırıl pırıl parlayan bir çift mavi göz kalmıştı. İhtiyarladıkça kendisine daha fazla özen gösterir olmuştu. Yıllardan beri ensesini örtecek kadar uzattığı saçlarını her gün bu iş için özel olarak yetiştirilmiş bir fedaiye yıkatır, gerekirse kestirir ve taratırdı. İmam Hasan'ın güzelliğinden sorumlu olan bu fedainin, çeşitli otlardan yaptığı yüz maskeleriyle yılların izlerini şeyhinin yüzünden silmeye çalıştığı, tarikat içerisinde ayyuka çıkmış bir dedikoduydu. Ama görüntü itibarıyla bu maskelerin pek bir işe yaradığı söylenemezdi. Neredeyse yetmiş yaşında olan Büyük İmam son zamanlarda iyice garipleşmişti. Eskiden de dalgındı, dünyayla fazla ilgilenmezdi, fazla konuşmazdı ama şu durduk yerde uzaklara dalıp gitme huyu yeni peydah olmuş bir şeydi. Tarikatın işleriyle ilgilenmesi de bir garipleşmişti. En civcivli zamanlarda ortalıkta görünmüyor, en önemli toplantılarda tek kelime etmeden öylece oturuyor, derken bir gün bir anda, sanki aklına bir şey saplanmış gibi, yüzünde öfke ve hüzün karışımı bir ifadeyle ortaya çıkıyor, sağa sola emirler yağdırmaya başlıyordu. Tarikat en radikal kararlarını Büyük İmam'ın böyle zamanlarında almıştı. Geçmişi bir kenara bırakıp, bu iki adam hakkında bugün ne hissettiğini düşündü. Bunu en iyi karşılayan kelime galiba acımaydı...

"Şu 12. Daire'yi öğrenmenin başka yolu olmadığından emin misin?" diye sordu Behram. "Bana hiç dediğin kadar kolay görünmedi."

Behzat Taner "Sen merak etme." diye yanıtladı, "Ben her şeyi ayarladım. Eğer adamın Ebu Sina'yı hallettikten sonra hayatta kalabilirse, 12. Daire'nin açılıp açılmadığını öğreniriz."

"Hayatta kalacak tabii ki ama unutma en fazla yedi saatin var."

"Yedi saatte Daire'nin kadrosunu bile öğreniriz Behram. Merak etme sen."

"Hah şöyle." dedi Behram gülerek, "Biraz formda görelim seni. Ne o öyle, her şeyden şikâyet, her şeye itiraz."

"Kendimi boşa yormamaya kara verdim Behram, nasıl olsa lafımı dinleyen yok." dedi Behzat Taner. "Eğer başka bir emriniz yoksa ben müsaadenizi istiyorum."

Müsaade şüphesiz Büyük İmam'dan istenmişti. Büyük İmam, gözünü daldığı yerden ayırmadan, "Müsaade senin Behzat oğlum." dedi. "Başka bir isteğim yok. İkiniz her şeyi fevkalade yürütüyorsunuz. Behram bana iksir hususundaki şüphelerini anlattı. Haklısın ama buna çok ihtiyacımız var. Her türlü bedeli ödemeyi göze almamız lazım."

Avukat "E, ben de yetmişime gelsem her türlü bedeli göze alırdım." diye geçidi aklından ama "Alamut'un emri her şüphenin üstündedir." şeklinde bir cevap verdi. Büyük İmam, küçük bir gülümsemeyle memnuniyetini belirtti ve hafifçe titreyen kemikli elini çok ağır bir şekilde, öpmesi için uzattı.

Behzat Taner, Büyük Alamut'un arka bahçesinde kendisini bekleyen arabaya doğru ilerlerken, İstanbul'a ulaştığında yapacaklarını düşünüyordu: Güzel yemekler yiyip, güzel şaraplar içip, güzel kadınlarla birlikte olacaktı. Kısaca, Ebu Sina gelene kadar hiçbir işle ilgilenmeyecek, önündeki belki de son avarelik fırsatını mümkün olduğunca iyi değerlendirmeye çalışacaktı...

13

Üsteğmen Doğan Aral, 12. Daire'ye gelen el yazması sayesinde, yüzbaşının meşhur Bahar Hanım'ıyla tanışma şerefine erişmişti.

Bahar Erkal; Ankara Üniversitesi, Osmanlı Tarihi kürsüsünde yardımcı doçent, Sarp yüzbaşının eski nişanlısı, bir başka deyişle, her sofranın ve rakı şişesinin son çeyreğinin, anlatılmazsa olmaz hikâyelerinin başkahramanı...

Aslında yüzbaşının Topkapı Sarayı'ndan gelen bu sürpriz kitapla uğraşmaya hiç niyeti yoktu. Talimatnamede belirtildiği gibi, el yazmasını bir bilgi notuyla birlikte doğruca Cumhurbaşkanlığı'na gönderip bu işi bir an önce başından atmak ve istifa çalışmalarına kaldığı yerden devam etmek istiyordu. 12. Daire komutanı sıfatıyla Çankaya Köşkü'ne bir bilgi notu yazmak zaten canını yeteri kadar sıkmıştı. Efsane bir kılıcın peşinden koşturmaya hiç niyeti yoktu.

Ne var ki Sarp'ın bu niyeti, acar Üsteğmen Doğan Aral'ın sert muhalefetine toslamıştı. Komutanının, belki de yıllardan sonra Daire'lerine gelen bu biricik görevi, derdest edip Çankaya Köşkü'ne postalama niyetinde olduğunu anlayan Doğan önce homurdanmış, yüzbaşının niyetinde ısrarlı olduğunu görünce de ast-üst ilişkilerini bir kenara bırakıp sesini enikonu yükseltmeye başlamıştı. "Bu görevi ihmaldir komutanım." diye gürlemişti Doğan, "İçeriğini bilmediğimiz bir olayı olduğu gibi Köşk'e gönderemeyiz. Gülerler bize!"

Sarp da cevap olarak elindeki 12. Daire talimatnamesini sallayarak "Burada ne yazıyorsa onu yapıyorum ben." diye

bağırmıştı, "Topladığımız istihbaratı doğrudan Cumhurbaşkanlığı'na iletmemiz yazmıyor mu? Aynen onu yapacağız biz de."

"Çok güzel komutanım." diye ayağa fırlamıştı Doğan, "Orada topladığımız istihbaratı diyor. Ne topladık ki biz?"

"Bu kitap tek başına istihbarat sayılmaz mı peki?"

"İçinde ne yazdığını bile bilmiyoruz. Bir de bilgi notunda 'Saray'dan çalınan nesnenin Zülfikar olduğunu tahmin ediyoruz' diye yazdık. Nereden anladınız diye sorarlarsa ne cevap vereceğiz? 'Resimlerine baktık' mı diyeceğiz? Komutanım bu yaptığımıza görevi ihmal derler."

Yüzbaşı Doğan'a hak vermiş olsa da, sesini bu kadar yükseltmesine çok içerlemişti. "İhmal mihmal bilmem ben. İhmal varsa görevden alsınlar beni, canıma minnet! Bu kitap buradan gidiyor o kadar!" diye bağırıvermiş ve köşke yazdığı bilgi notunun altına imzasını çakıvermişti.

Sarp'ın imzasını çakmasının ardından Doğan'ın aklında da hin bir fikir çakıvermişti. Üsteğmen odaya çöken sessizliğin bir müddet sürmesine izin verdikten sonra "Bir de Bahar Hanım'a mı danışsak acaba?" diye ortaya bir soru atıvermişti.

Yüzbaşının tepkisi Doğan'a çok doğru bir yolda olduğunu göstermişti. Sarp "Kime?" diye sorarken heyecanını gizlemeye çalışmak aklına bile gelmemişti.

"Sizin eski nişanlınız Bahar Hanım'dan bahsediyorum." diye devam etmişti Doğan, "Hep anlatıyorsunuz ya Osmanlı Tarihi'nde öğretim üyesi diye. Belki bize yardımcı olur. Başka kime güvenebiliriz ki?"

Sarp'ın, bu el yazmasının tercümesiyle uğraşmak gibi bir niyeti hiç yoktu. Gel gör ki Bahar Hanım denince akan sular duruvermişti işte. Ankara'ya tayini çıktığından bu yana, yıllar önce ayrıldığı eski nişanlısını yeniden görebilmek için ölüp bitiyordu ama karşısına çıkmak için geçerli bir bahane

uyduramamıştı. Bahar şiddetli bir kadındı ve kendisine hâlâ kızgın olmalıydı. Öyle özür dilemek, çok özlemiş olmak gibi bahanelerle karşısına çıkmak ciddi bir faciayla sonuçlanabilirdi. Sinirleri tepesine fırladığında Bahar'ın gözü hiçbir şey görmezdi. Bunun en mükemmel örneği, bir pazar günü Ortaköy'ün ortasında kafasına fırlatılan tahta bir sandalyeydi. Bu el yazması kitap ise, Bahar'la yeniden görüşmek için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Karşısına herhangi duygusal bir nedenle değil de, profesyonel yardım almak için çıkmak çok daha mantıklı ve tehlikesizdi. Böylece yüzbaşıya aptalca ve saçma gelen şu el yazması da adam akıllı bir işe yarayabilirdi.

Sarp, Doğan'ın teklifine biraz mırın kırın ettikten sonra, "Eh işin içeriğini öğrenmekte yarar var. Sonradan başımıza iş açmayalım. İhmal mihmal diye canımızı sıkmasınlar." diyerek Köşk'e sadece bir bilgi notu göndermiş, kitabı kaptığı gibi Ankara Üniversitesi'ne doğru yola çıkmıştı.

Bahar, son dört gecedir, el yazması kitabın tercümesiyle uğraşıyordu. Yaptığı zor bir işti. Ağdalı saray Osmanlıcasıyla, yer yer divan edebiyatı kalıplarıyla yazılmış yaklaşık iki yüz sayfalık kitabı çevirmek, üstelik dört gecedir tepesinde dikilip duran subaylara, çevirdiği her kelimeyi ânında aktarmak, anlamadıkları yerleri açıklamak, tam konsantre olmuşken üsteğmenden gelen yorucu sorulara yanıt aramak... Gerçekten zor bir işti. Hele dört gecedir evine gelen bu subaylardan birinin eski nişanlısı olduğu, şimdi ucuz gibi görünen bir neden yüzünden ayrıldıkları ve hiç görüşmedikleri bu adamın, yıllar sonra elinde el yazması bir kitapla karşısına dikildiği düşünülürse... Sarp ile Doğan'ın bu gece bu evde olmalarının tek sebebi, Bahar'ın damarlarında dolaşan ateşli akademisyen kanıydı. Sarp'ı karşısında ilk gördüğünde bütün cinleri tepesine çıkmıştı. Yüzbaşı el yazmasını masasının üstüne bırakıp "Bunun çevrilmesi lazım." dediğinde içinden o kitabı alıp kafasında parçalamak gelmişti ama eski kitap kokusu burnuna

değdiğinde ve yazmanın ilk sayfasını çevirdiğinde, bütün sinir geçivermişti. Sarp'ın masasına bıraktığı kitap, değil okumak, bir kere görmek için bile birçok tarihçinin ömründen ciddi bir kısmı verebileceği türden bir şeydi: Efsane kılıcın efsane kitabı... Eski Osmanlı yazmalarında sadece birkaç yerde bahsi geçen, yazarı belli olmayan ve kutsal kılıcın kerametlerini anlatan bu el yazması kitabı, Kitab-ı Zülfikar'ı, eski nişanlısı getirip masasının üstüne bırakıvermişti. Bahar'ın en çok merak ettiği konu ise tabii ki bu el yazmasının Sarp'ın eline nasıl geçtiğiydi. İlk sorduğunda yüzbaşı, bu konuda bir açıklama yapmaktan kaçınmıştı ama Bahar'ın ısrarları ve 'tercümeyi unut' tehditleri sonucunda Topkapı soygununu anlatmak zorunda kalmıştı. İslam dünyasının en büyük efsanelerinden biri olduğu düşünülen Zülfikar'ın gerçekten var olduğunu ve yüzyıllardır Topkapı sarayında saklandığını bilmek Bahar'ı el yazmasından daha çok şaşırtmıştı. Kitabı çevirdikçe kılıcın varlığı konusundaki şüpheleri de yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı. Verilen bilgiler, bilinen tarihi olaylarla bire bir örtüşüyordu. Kitapta anlatıldığına göre; kaybolduğuna inanılan kılıç, Yavuz Sultan Selim'in Mısır seferinden sonra tekrar ortaya çıkınca İslam dünyasında birçok karışıklığa neden olmuştu. Zülfikar'ın yeniden ortaya çıkması, birçok aşireti ve beyliği birbirine düşürmüş, herkes kılıcın kendi hakkı olduğunu iddia etmeye başlamıştı. Bu yüzden birçok ayaklanma çıkmış, kılıç defalarca çalınmak istenmiş, Yavuz'un hilafetini pekiştirmek için kutsak topraklardan getirdiği kılıç, devletin huzurunu tehdit etmeye başlamıştı. Hâl böyle olunca da, kılıcın halife sultanının belini süslemesi düşüncesinden vazgeçilmiş, gözlerden ırak tutmak ve bir kez daha unutturulmak üzere sarayın derinliklerine gizlenmişti. Osmanlı topraklarında çıkan birçok huzursuzluğun gerçek nedeninin bu kutsal kılıç olduğu anlaşılıyordu. Kitap, Yavuz Sultan için yazılmış bir methiye ile başlıyordu. İlerleyen sayfalarda kılıç Osmanlı'nın eline geçtikten sonra meydana gelen olaylardan bahsediliyordu.

Son bölüm ise, kılıcın onuruna yazılmış bir methiyeydi. Bu son bölümde, kılıcın kerametleri şiirsel bir dille anlatılmaya çalışılmıştı.

Kitabın bulunduğu zarftan çıkan Osmanlıca yazılı kâğıtlar ise padişah fermanlarıydı. İlki ve en eskisi, Yavuz Sultan'ın tuğrasını taşıyordu. Tarihten anlaşıldığına göre, Sultan'ın yaşamının son günlerinde yazılmıştı ve kılıcın gözlerden uzak bir yere koyulmasını ve Solaklar tarafından muhafaza edilmesini emrediyordu. 1830 tarihli ferman ise Sultan İkinci Mahmut'un tuğrasını taşıyordu. Diğerinden daha uzun olan bu ferman, 12. Daire'ye gelen Genelkurmay emri gibi, kılıcın çalınması ya da kaybolması durumunda yapılması gerekenleri ayrıntılarıyla belirtiyor ve bu gibi bir durumda olayın derhal 'Kapalıçarşı esnafı eşrafından Mehmet Sinan Efendi'ye' bildirilmesini emrediyordu. Anlaşıldığı kadarıyla, Osmanlı'yı modernleştirmeye çalışan İkinci Mahmut, Topkapı Sarayı'na da el atmış, değerli eşyaların güvenliğini belirli bir prosedüre bağlamıştı. Asıl ilginç olan nokta ise, İkinci Mahmut'un fermanında da kılıcın Solaklar'ın koruması altında olduğunun söylenmesiydi. Yeniçeri Ocakları Sultan Mahmut tarafından çok kanlı bir şekilde ortadan kaldırılmıştı. Sultan'ın 1830'da, yani Yeniçeriler'in yok edilişinden dört yıl sonra yazdığı fermanda, bir Yeniçeri birliğinden bahsetmesi ve bu birliğe kılıcı korumak gibi önemli bir görev vermesi çok çarpıcı bir bilgiydi. Bahar, ister istemez bu konuda yazılacak bir makalenin, tarih camiasında koparacağı gürültüyü düşünmeye başlamıştı.

"İşte bitti..." dedi Bahar. Kalemini kapattı, gözlüklerini çıkartıp uzun uzun gerindi. Tam karşısında oturan yüzbaşının suratında ise tatmin olmamış bir ifade vardı: "Eeee? Bu kadar mı yani?"

"Ne demek bu kadar mı Sarp? İki yüz sayfa kitap çevirdim sana."

"İki yüz sayfa şiir okudum demek istiyorsun herhalde."

Bahar derin bir of çekip bir kez daha gerindi. Yüzbaşı haklıydı. El yazmasında açık anlatım yerine, saray edebiyatında tercih edilen imalı ve benzetmeli anlatım kullanıldığı için uzman olmayan birinin bu metinden bir şey anlaması çok zordu.

"Senin anlayacağın şekilde özetlemek gerekirse Sarp'çığım," dedi Bahar, "saraydan çalınan nesne Zülfikar'ın ta kendisi. Yavuz tarafından Mısır ya da oralardan bir yerlerden getirilmiş, sorun çıkartmaya başlayınca da saklanmış. Kısaca, üstlerine Zülfikar'ın çalındığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirsin... İnanılır gibi değil! Demek Zülfikar gerçekten varmış, Kitab-ı Zülfikar gerçekten yazılmış ve her ikisi de yüzyıllardır İstanbul'daymış ha... İnanılır gibi değil!"

Yüzbaşı, yıllar önce de olduğu gibi Bahar'ın coşkusunu anlamaktan çok uzaktı. Tıpkı, Bahar'ın kendisindeki denizaltı tutkusunu anlayamadığı gibi...

"Bana bu kitaptan hiçbir yazında bahsetmeyeceğine söz ver." dedi donuk bir şekilde. Bahar, bu lafı duyar duymaz hızla gözlüklerini takıp Sarp'a dik dik bakmaya başladı: "Birincisi ona yazı değil makale diyoruz, ikincisi kaynak göstermeden zaten makale yazamam. Kitab-ı Zülfikar'ı okuduğuma kim inanır ki?"

Doğan yeni bir tartışmanın alevlenmesine izin vermeden araya girdi: "Affedersiniz Bahar Hanım. Kitaba göre bazıları kılıcı takıntı haline getirmiş. Bunların şimdilerde ne durumda oldukları hakkında bir bilginiz var mı?"

"Bu benim uzmanlık alanım değil. Kitapta kılıcı alenen ele geçirmek isteyen büyük bir devletten ya da mezhepten bahsedilmiyor ama hangi olayın arkasında kimin bulunduğunu da bilemezsiniz. Ne bileyim, küçük bir tarikat ya da etnik grup, daha büyük bir gücü arkasına alarak da kılıcı ele geçirmeye kalkışmış olabilir. Anladığım kadarıyla, kimse kılıcı almak için ordusunu toplayıp sarayı basmaya kalkmamış. Zaten o

zamanda Osmanlı'nın gücü düşünülürse böyle bir işe kalkışmaya kimse cesaret edemez. Ama kesin olan bir tek şey var, kılıç huzuru öyle bir bozmuş ki, ayaklanma çıkartmak isteyenlerin fazla uğraşmasına gerek kalmamış. Zülfikar bu, Papalık asasına benzemez. Belki de İslamiyet'in en büyük sembolü. Yavuz muhtemelen Zülfikar'ı beline takarak hilafetle taçlandırdığı iktidarını daha da güçlendireceğini düşünmüş ama anlaşılan kılıcın gücü Osmanlı'ya bir boy büyük gelmiş. Şöyle düşün, Osmanlı'nın tüm zenginliğini, ihtişamını kıskanmadan boyun eğen imparatorluk tebaası, kılıcın padişahta olmasını kaldıramamış, kıskanmış. Sonuçta atsan atılmaz, satsan satılmaz bu değerli nesne gözden kaybedilmiş."

"Eh bu da bizim burada oluşumuzu açıklıyor." dedi Doğan, "Saklamak istediğin bir şeyin başına nöbetçi dikersin. Unutmak ve unutturmak istediğin bir şeyi ise kaybedersin ve başına bir şey geldiğinde de mümkün olduğu kadar az kişinin duymasını sağlarsın."

Sarp, "Doğru." diyerek Doğan'ı onayladı, "Bu işle fazla uğraşmaya gelmez. İstanbul o ya da bu şekilde kılıç meselesini başından savdı, yüzyıllık dava kapandı. Şimdi kılıcı elinde tutan derdine yansın. Bize Köşk'ten de bir şey söyleyeceklerini sanmıyorum. Bilgi verdiğimiz için teşekkür edip yollarlar herhalde. Zaten kılıç çoktan yurtdışına çıkmıştır."

"Ne yani komutanım?" dedi Doğan, "Devletin az bilinmesi gereken işlerini gerekli yerlere iletmemiz için mi maaş veriyorlar bize?"

"Görünüşe göre öyle Doğan. Devlet kılıcı niye geri istesin ki, tam olmasını istediği gibi, kimsenin, hatta devletin bile kılıçtan haberi yok."

"Ama komutanım. Birilerinin haberi varmış ki çalınmış. Üstelik şu anda koskoca devlette bu kılıçla ilgili bu kadar bilgiye sahip olan sadece biz varız. Olayı bir tek biz yorumlayabiliyoruz

ve soruşturmanın gidişatı da bizim yorumlarımıza göre belirlenecek.

"Ne yorumundan bahsediyorsun sen Doğan? Ne soruşturması. Yorgan gitti kavga bitti işte."

Doğan hafifçe 'of'ladı: "Peki, ne yapacağız komutanım?"

"Köşke kitapta yazanları aynen anlatacağız"

"Ya sorumlu merci olarak bize görev verirlerse?"

"Bize hiç kimse görev falan vermeyecek Doğan... Yani çok rica edeceğim vermesinler. Baştan söyleyeyim, öyle görev falan verirlerse, senin şu şom ağzının şerefine bütün işi üzerine yıkarım. Parmağımı kımıldatmam. Hem belki görevimi yapmıyorum diye beni görevden alırlar..."

Bahar gülümseyerek araya girdi: "Benden size bir öneri daha. Kılıcı bulacak olursanız sakın dokunmaya kalkmayın."

"Niye ki?" diye sordu Sarp merakla.

"Çarpılırsınız da ondan. Kitapta kılıcın yakıcı bir güce sahip olduğu yazıyor. Bakın burada: 'Ancak yeryüzüne inmemiş bir ruh, cennetten dışarı adımını atmamış bir melek, yere düşmemiş yağmur damlası ve henüz duyulmamış bir ses kılıca dokunabilir..." Tam masumiyet ve saflıktan bahsediyor. Günaha bulaşmış biri kılıca dokunursa başına bin türlü bela ve cehennem gazapları gelirmiş... Eh Sarp Bey, sizin de çok masum olduğunuzu söyleyemeyiz."

"Söylediğin iyi oldu. Genelkurmaydan Daire'ye günahsız birilerinin atanmasını isteyelim... Başka ne gibi kerametleri varmış bu kitabın?"

"Onları öğrenmen için önce Kütüphane-i Arifan'ı bulman gerekiyor Sarp'çığım."

"Nereyi?"

"Kütüphane-i Arifan, yani bilgeler kütüphanesi. El yazması kılıcın türlü kerametlere sahip olduğunu yazıyor ama bunlarla ilgili ayrıntılı bilgilerin bir başka kitapta toplanıp Kütüphane-i Arifan'a koyulduğunu yazıyor. Ama kılıcın en büyük sıfatını sana söyleyebilirim. Tam Türkçesi, 'söz kesen' ya da 'kelam bölen' gibi bir şey."

"Neymiş bu keramet?"

"Söz, kelam derken bildiğimiz sözden bahsetmiyor. Kılıç, yanında hiçbir büyülü sözün kullanılmasına izin vermiyormuş. Yani iyi ya da kötü, tüm büyüleri etkisiz hâle getiren bir güce sahipmiş."

"İlginçmiş... Şu bilgelerin kütüphanesi dediğin yer... Onun olayı ne?"

"Gizli ilimlerle ilgili kitapların saklandığı efsane kütüphane. Yerini bilen tabii ki yok. Söylenceye göre, çok eski zamanlarda gizli ilimlerle ilgili bilgilerin etrafta dolaşmasını sakıncalı bulan bir grup büyücü tarafından kurulmuş. Yüzyıllar boyunca dolaşıp etraftan topladıkları yazmaları bir kütüphanede saklamaya başlamışlar. Denildiğine göre, içinde 'deliyi âlim edecek, âlimi delirtecek' kadar bilgi bulunurmuş ve kurucuları olan büyücü grubu, yani Yediler tarafından korunurmuş. Tarihçiler, bu kütüphanenin ünlü İskenderiye Kütüphanesi olduğunu iddia ederler ama bazı yazmalar Arifan'ın Kudüs'te ya da Tebriz'de olduğunu söyler... Efsane işte."

"Bir hafta öncesine kadar kılıç da efsaneydi Bahar." dedi yüzbaşı.

"Öyleydi ama Arifan gerçekten var olsa bile yine de girmemiz zor. Yediler tarafından korunuyormuş çünkü."

"Çok mu kötüymüşler?"

"Yok. Kötü değil ama sert biraz. Kurucularının Lokman Hekim olduğu söylenir. İçlerinden birisi de kadınmış. İsmi de Nigah-ı Ateşin'miş... Ateşten bakışlar yani...

"Yeter Bahar." dedi Sarp: "İçim dışım Arapça oldu. Hem sen nereden biliyorsun bu kadar ıvır zıvır şeyi."

Bahar burnunun ucuna inen gözlüklerini geriye ittirip yine Sarp'a dik dik bakmaya başladı: "Birincisi Nigah-ı Ateşin Arapça değil Farsça, ikincisi bunlar ıvır zıvır değil, benim işim. Eğer benimle biraz ilgilenseydin, yüksek lisans ve doktora tezlerimi Osmanlı gizemciliği üzerine verdiğimi bilirdin."

"Sen benim hangi denizaltıda görev yaptığımı biliyor muydun sanki?"

"Ne bileyim. İsmi 'ay'la biten bir şeydir. Hepsi suyun altından gitmiyor mu bunların. Deme bana denizaltı falan."

"Sen de bana doktora tezi deme o zaman." diye bağırdı Sarp.

Doğan, yüzbaşı ile Bahar arasındaki 'bitmeyen senfoninin' yine çalmaya başladığını anlamıştı. Salonda televizyon seyretmek için izin isteyip usulca odadan sıvıştı. Son günlerde yüzbaşı çok gergin görünüyordu ve bu halinin tamamen Zülfikar'dan dolayı olmadığı çok açıktı. Rakı masalarından aklında kaldığı kadarıyla, yüzbaşı ile Bahar denizaltı-akademik kariyer tartışması yüzünden ayrılmışlardı. Harp Okulu'ndan mezun olduktan sonra Sarp denizaltı subayı olmak istemiş, ancak onun bu isteği Bahar'ın akademik kariyer tutkusuna toslamıştı. Ankara mı Gölcük mü, aylarca koca yolu gözlemek mi, kitap kurdu, gözlüklü bir kadına katlanmak mı, tayin nereye çıkarsa oraya yerleşmek mi, büyük kütüphanesi olan bir şehirde yaşamak mı tartışmaları ilişkinin kökünü kurutmuş, lise yıllarında başlayan Sarp-Bahar aşkı, hayat girdabının içinde yok olup gitmişti. Eski nişanlısına yeniden bu kadar yakın olmak kolay bir şey değildi elbette. Üstüne bir de Bahar'ın sivri diline katlanmak... Yüzbaşı ile Bahar, kitabın tercüme edildiği dört

gece boyunca hiçbir tartışma fırsatını atlamamışlardı. Doğan önceleri bu kavgalardan tedirgin olmuştu ama sonradan bunun bir çeşit sevişme olduğunu anlamıştı. "Zor zanaat" diye geçirdi içinden. Yüzbaşının dediği gibi, kadınların omzunda her zaman bir yıldız fazla vardı işte...

Doğan salona gittikten sonra Sarp ile Bahar, her şey yeterince anlamsızlaşana kadar kavga ettiler. "Neyse..." dedi yüzbaşı yorgun bir sesle, "Oldu bir kere..." Bahar, bu sinir bozucu final cümlesine dehşetli bir karşılık vermek için fazla yorgundu. Gözlüklerini çıkartıp masanın üstüne bıraktı. Karşılıklı bir süre susup burunlarını çektiler. Sessizliği Sarp bozdu:

"Hadi. Vedalaş kitapla da biz gidelim artık."

"Saat üç buçuk olmuş. Nereye bu saatte artık. Kalın burada."

"Yok, yok. Gidelim biz..." dedi Sarp. "Hadi Doğan..." diye salona doğru seslendi ama Doğan'dan bir yanıt alamadı. Bahar'la birlikte salona gittiklerinde Doğan'ı televizyonun karşısında uyuyakalmış buldular. Üsteğmen insanı imrendirecek kadar güzel uyuyordu.

"E uyandırma artık çocuğu. Kanepede yatıverirsin." dedi Bahar, "Hiç yatmadığın yer değil yani..." Yüzbaşı cevap vermedi ve kendisini kanepeye bıraktı. Beş dakika sonra, üzerindeki kaybolduğunu düşündüğü, o çok sevdiği eşofmanları ve kafasının altındaki o nefret ettiği kuştüyü yastıkla birlikte kanepenin üzerinde serilmişti bile. Kapının ağzında, eski nişanlısı, üzerinde o çok sevdiği ayıcıklı pijaması, acayip beyaz dişleri ve çıplak ayaklarıyla kendisine iyi geceler diliyordu. Sarp, Bahar'a alıcı gözle şöyle bir baktı. Sivri burnu, inatçı küçük çenesi hiç değişmemişti. Parıl parıl, koyu sarı saçlarının şekli de liseden beri aynıydı: Yuvarlak bir kesim, uçları boyun hizasında, sağ tarafı kulağının arkasında, sol tarafı gözünün üzerinde. Yüzbaşı iyi geceler dileyip gözlerini karanlık odanın tavanına dikti. Perdelerin arasından içeriye sızan sokak

lambalarının ışığı tavanı ve duvarları çizgi çizgi aydınlatıyordu. Birileri Zülfikar'ı yürütmüştü, onu bulması gerekiyordu. Doğan uyuyordu. Eskiden, denizaltısındayken bu gibi kaygıları yoktu ve eskiden kanepede yatmak zorunda kaldığında Bahar iyi geceler falan dilemezdi... "Vay be" dedi kendi kendine.

Yeni gün çok güzel başlamıştı. Yataklarına kadar getirilen birer fincan kahvenin kokusuyla uyanmışlar, sıkı bir kahvaltı yapıp dışarı çıkmışlar ve başkentin havasının iyice sertleşmeye başladığı bu mevsim için mükemmel bir havayla karşılaşmışlardı. Yüzbaşı, bu şanslı günün tadını çıkarmak için arabasını olabildiğince yavaş kullanıyor, her kırmızı ışıkta büyük bir zevkle duruyordu. Günün avareliği üssün nizamiyesinde son buluverdi. Kimliklerini gösterip üsse girmek üzereyken kapı nöbetçisi "Affedersiniz komutanım" dedi, "Siz 12. Daire'dendiniz değil mi?"

"Evet." diye yanıtladı Sarp. Nöbetçi, caddenin karşısına park etmiş olan siyah renkli arabayı göstererek, "Sabahtan beri sizi bekliyorlar komutanım." dedi. Yüzbaşı saatin on buçuğa yaklaşmakta olduğunu o zaman fark etti. Kendilerini bekleyen siyah arabaya doğru ilerlediler. Araba askeri plaka taşıyordu. Şoför koltuğunda bir er, hemen yanında da bir astsubay oturuyordu. Astsubay, Sarp ile Doğan'ın arabaya doğru ilerlemekte olduklarını fark edince dışarı çıktı: "İyi günler komutanım. Yüzbaşı Sarp Gönen mi?"

"Evet." dedi Sarp.

"Çankaya Köşkü'nden çağrılıyorsunuz komutanım. Sizi götürmek üzere buradayım."

Köşk'ten bir yanıt alacaklarından bile şüpheli olan subaylar, böyle bir tepkinin bu kadar hızlı gelmesine bayağı şaşırmışlardı. Zülfikar olayıyla ilgilenmek için çok hevesli olan Doğan bile arabanın açık duran kapısına şüpheyle bakıyordu.

Yüzbaşı arka koltuğu işaret ederek, imalı bir sesle "Buyurun bakalım üsteğmenim." dedi. Cumhurbaşkanlığı Muhafız Alayı'ndan kendileri almak üzere buraya kadar gelmiş bir aracı sorgulayamayacaklarına göre, yolun ortasında dikilip durmanın bir alemi yoktu. Sarp'ın asıl merak ettiği, Köşk'e gönderdikleri bilgi notunun nasıl olup da muhatabına ulaşmış olduğuydu. Talimatnamede, sadece 12. Daire'nin Cumhurbaşkanlığı'na bağlı olduğu yazıyordu. Herhangi bir isim ya da alt birim belirtilmemişti. Hâl böyle olunca da yüzbaşı bilgi notunu doğrudan Köşk'e hitaben yazmak zorunda kalmışlardı. Zarfın üzerinde adres olarak da sadece "Çankaya Köşkü-Ankara" yazıyordu. Bu notun Köşk'ün içinde ilgili yere bu kadar kısa sürede ulaşmış olması şaşırtıcıydı. Birlikte arka koltuğa yerleştiler ve araba hareket etti.

Yirmi dakika süren hızlı bir yolculuktan sonra Köşk'e varmışlardı. Araba, Çankaya'nın arka taraflarındaki daha önce hiç görmedikleri bir kapıdan Köşk'e girdi ve ilerlemeye devam etti. Yüzbaşı, Köşk'ün büyük bir yer olduğunu duymuştu ama bu kadarını da beklemiyordu. Tahmin ettiği kadarıyla Cumhurbaşkanlığı konutu, çok gerilerde bir yerde kalmış olmalıydı. Büyükçe bir çam koruluğunu geçince durdular. Elli metre kadar ileride, bahçe içerisinde, iki katlı küçük bir konak görünüyordu. Refakatçileri olan astsubay hemen inip arka kapıyı açtı ve "Buyurun komutanım." dedi. Sonra arabayı kullanan askere döndü: "Oğlum koş haber ver." Koşar adımlarla köşke doğru giden asker iki dakika sonra, yanında bir binbaşıyla geri döndü. Üzerinde Muhafız Alayı'nın üniformasını taşıyan binbaşı, Sarp ve Doğan'ın selamlarını karşıladıktan sonra "Beni izleyin." diyerek konağa doğru yürümeye başladı. Konağın etrafını dolaşarak arka tarafta, bahçenin ortasına kurulmuş küçük bir seranın önüne geldiler. Binbaşı, seranın sürmeli kapısını açtığında, insanı bayıltacak kadar güzel bir çiçek kokusu Sarp ile Doğan'ın yüzlerine çarptı. Binbaşı, çiçek tarhlarının arasına yerleştirilmiş bir masayı göstererek, "Sizi biraz

bekleteceğiz." dedi ve dışarı çıktı. Yüzbaşı ile Doğan hayran hayran etraflarını izlemeye başladılar. Hayatlarında ilk defa bu kadar canlı renklere sahip çiçekler görüyorlardı. Belki binlerce çeşit çiçek vardı ama sanki sadece dikkatli baktıkları bir çiçeğin kokusu, diğer kokular arasından sıyrılıp burunlarına geliyordu. Seranın havası, kafalarındaki tüm soruları silip atmış, muhataplarıyla karşılaşmadan önce son bir tartışma yapmayı akıllarından uzaklaştırmıştı.

Bir süre sonra seranın kapısından içeriye, mavi bir bahçıvan tulumu giymiş bir adam girdi. Bahçe eldivenlerini tulumun cebine tıkıştırmıştı. Elinde de bir çay tepsisi taşıyordu. Sarp ile Doğan, adamın içeriye girdiğini ancak elindeki tepsiyi masaya bırakınca fark ettiler. Bahçıvan hiçbir şey söylemeden, bardakları subayların önüne koydu ve porselen demlikten çay doldurmaya başladı. Kibarca teşekkür ettiler. Bahçıvan bu teşekkürü hafif bir gülümsemeyle karşıladı. Sonra, tam karşılarındaki sandalyeye oturup yüzlerine dikkatlice bakmaya başladı. Sarp, artık şaşırmaktan usanmış bir şekilde içini çekti. Doğan ise her şeyi çoktan boş vermiş, sıcak çayını yudumlamaktaydı.

Bahçıvan "Kıyafetimin kusuruna bakmayın." dedi, "Bahçeyle uğraşıyordum."

"Hiç önemli değil." diye cevap verdi Sarp.

"Buyurun o zaman. Sizi dinliyorum."

"Eeee... Biz 12. Daire'den geliyoruz ama... Sizinle mi görüşeceğiz?"

"Evet. Benimle görüşeceksiniz. Bilgi almak için mi geldiniz?"

"Eh öyle de denebilir ama daha çok..."

Bahçıvan yüzbaşının sözünü tamamlamasına izin vermedi: "Sarp yüzbaşım, Doğan Bey, ikinizin de aylardır çok zor durumda olduğunuzu biliyorum. Sizi daha önce ziyaret etmem

gerekirdi ama inanın hiç vakit bulamadım. Eğer buraya, 12. Daire ile ilgili bilgi almaya geldiyseniz, inanın işin kolayına kaçıyorsunuz. Size her şeyi anlatmam olanaksız. Bazı şeyler..."

Tane tane konuşan ihtiyar bahçıvanın sözünü kesmek yüzbaşı için hiç zor olmadı. "Bir şeyin kolayına kaçtığımız yok beyefendi." dedi Sarp, "Bilgi almaktan çok vermek için buradayız. Ama önce isminiz ve göreviniz."

"İsmim İdris. Görevim de koordinasyonu sağlamak yüzbaşım."

"Neyin koordinasyonu İdris Bey?"

"Sözümü kesmeden önce söylemeye çalıştığım gibi yüzbaşım, bazı şeyler konuşarak anlatılamaz. Şu kadarını söyleyebilirim, Ankara'da sizin dilinizi ve derdinizi anlayabilecek birkaç kişiden birisi benim."

"Peki, herhangi bir görev belgeniz var mı?"

Bahçıvan gülümsedi: "Yok. Sizin var mı?"

"En azından askeri kimliklerimiz var."

"Orada sadece Hava Kuvvetleri'nde görevli olduğunuz yazıyor yüzbaşım. Size yeni bir fotoğraf çektirmenizi öneririm. Zira kimlikteki fotoğrafınız en az dört yıl öncesine ait. Belki bir ara İzmir'e gittiğinizde bu işi de halledersiniz. Eviniz işlek bir cadde üzerinde, yakınlarda bir fotoğrafçı mutlaka vardır."

Sarp çok hızlı bir şekilde cebinden katlanmış bir kâğıt çıkartarak bahçıvanın önüne fırlattı: "Bununla ilgilenecek birini bulabilirseniz İzmir'e gidebilirim İdris Bey!"

İdris Usta, yüzbaşının suratına attığı kâğıdı açıp şöyle bir baktıktan sonra aynı şekilde iade etti: "İstifanızın muhatabı ben değilim yüzbaşım."

"Kim o zaman?"

Usta kızgın bakışlarını Sarp'a dikerek "Bilemem." dedi, "Konumuzda bu değil zaten... Duyduğunuz gibi 12. Daire

elemanlarını çok iyi tanırım yüzbaşım. Belge meselesine gelince, 12. Daire az konuşur ve az yazar." Tulumunun cebinden Köşk'e gönderdikleri bilgi notunu çıkartıp yüzbaşının önüne bıraktı: "Bunu derhal yok edin lütfen! O istifa mektubunuzla birlikte."

Yüzbaşı, zarfı alıp Doğan'a verdi. Bu ukala bahçıvan tepesini bayağı attırmıştı. İçinden "Öyle olsun bakalım" diye geçirdi, "Oynayalım bakalım şu oyunu." Sandalyesine iyice yaslanarak çayından bir yudum aldı. Bahçıvana "Şimdi ben 12. Daire'den istifa edemiyor muyum?" diye sordu. Doğan, komutanının suratındaki garip gülümsemeyi anlamaya çalışıyordu.

İdris Usta, aynen yüzbaşının yaptığı gibi arkasına yaslanıp çayından bir yudum aldı: "Edemiyorsunuz yüzbaşım." dedi Usta, "12. Daire herhangi bir askeri birim değildir."

Sarp "Öyle olsun bakalım." diyerek kucağında duran el yazması kitabı masaya koydu ve restini görür gibi bahçıvanın önüne doğru sürdü. İdris Usta'nın kitabı görür görmez "Kitab-ı Zülfikar!" diye alçak sesli bir çığlık atması yüzbaşının çok hoşuna gitmişti.

"Kitabı tanıyorsunuz galiba?" diye sordu Sarp.

"Tabii ki." dedi İdris Usta, heyecanla kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. "Nasıl geçti bu sizin elinize?"

"Topkapı Sarayı'ndan bir görevli getirdi. Anladığımız kadarıyla Zülfikar çalınmış."

"Bu kitap sizin elinizdeyse mutlaka öyledir... Peki, siz bunun Kitab-ı Zülfikar olduğunu nereden anladınız? Osmanlıca bildiğinizden haberim yoktu."

"Bilmiyoruz zaten. Kitabı tercüme ettirdik."

İdris Usta sıkıntıyla iç geçirdi: "Kime?"

"Güvendiğimiz birisine İdris Bey. Eğer vakit bulup zamanında bizi ziyaret etseydiniz, böyle bir şeye gerek kalmazdı."

"Neyse... Şu olayı biraz anlatır mısınız?"

Yüzbaşı gözlerini bahçıvanın gözlerinden ayırmadan "Anlat Doğan!" diye emretti. Doğan da el yazmasının Daire'ye gelişinden başlayarak her şeyi tüm detaylarıyla anlattı. İdris Usta, üsteğmeni son cümlesine kadar dikkatle dinledi. Sonra bir süre seranın cam tavanına bakarak düşündü ve "Tamam." dedi.

"Ne demek tamam?" diye sordu yüzbaşı.

"Olan olmuş, kılıç çalınmış. Daha ne olsun."

Yüzbaşı bir gözüyle Doğan'a bakarak "Ne yani yorgan gitti kavga bitti diye peşini bırakacak mıyız? Kimin çaldığını merak etmiyor musunuz?" diye sordu. Suratında muzip bir ifade vardı. Doğan gerçekten hayretler içinde kalmıştı. Çalınan kılıcın unutulması gerektiğini, daha dün akşam kendisi söylemişti. Yüzbaşının böyle bir olayı oyun haline getirebildiğine inanamıyordu.

İdris Usta "Ediyorum tabii ki..." diye cevap verdi, "Merak etmeyin biz gerekeni yaparız."

Bu lafın üzerine, Sarp elindeki çay bardağını sertçe masaya vurarak. "Biz de odamızda pineklemeye devam edelim, öyle mi İdris Bey!" diye çıkıştı. Doğan, yüzbaşının numara yaptığını çok iyi biliyordu. Sorun bahçıvanın bunu fark edip etmediğiydi.

"Sakin olun yüzbaşım." dedi İdris Usta yumuşak bir sesle, "Gelişmelerden sizi de haberdar edeceğiz tabii ki."

Yüzbaşı yavaşça ayağa kalkıp yumruklarını masaya dayadı. "Bakın İdris Bey. Sizin ne yapacağınız beni hiç ilgilendirmiyor. Biz devletin gizli işlerini size haber verme makamı değiliz. Yetki ve sorumluluklarımız var. Çalınan Zülfikar ve biz bu soruşturmayı sonuna kadar götürmek zorundayız. Şimdi! Madem köşkte ikamet ediyorsunuz, madem huzurunuza askeri araç ve bir binbaşı eşliğinde geliyoruz ve madem koordinasyonu sağlamakla görevli olduğunuzu söylüyorsunuz, görevinizi

yapın ve en geç bir hafta içinde olayla ilgili tüm delilleri bize ulaştırın. Anlaşıldı mı?"

Ustanın yüzüne alaycı bir tebessüm yerleşti. "Ne istiyorsunuz?"

"İstanbul Emniyeti'nin yaptığı tüm tahkikatı istiyorum İdris Bey. Raporları, parmak izlerini, ayak izlerini, her şeyi..."

"Yüzbaşım, yüzbaşım... Lütfen..."

Sarp, İdris Usta'ya doğru biraz daha eğildi. "Bir hafta İdris Bey. Eğer bir hafta içerisinde bu tahkikat bize devredilmezse, sizi temin ederim elimdeki Genelkurmay emriyle ve 12. Daire komutanı olarak İstanbul'a gider işimi kendim hallederim. Derdimden ve dilimden anlayacak birilerini nasıl olsa bulurum."

Doğan, yüzbaşının bu kadar ileri gidebileceğine hiç ihtimal vermemişti. Dehşet içerisinde fakat bahçıvana bir şey çaktırmamaya çalışarak, en donuk ifadesiyle öyle duruyordu.

İdris Usta, Sarp'ı şöyle bir tarttı. Ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu genç yüzbaşının suratında blöfçü bir ifade sezinliyordu ama canı sıkılmış bir 12. Daire komutanının ortalığı ne derece karıştırabildiğine daha önce şahit olmuştu. Bir de acemi cesareti, bu dünyada en çok korkulması gereken şeylerden biriydi. Bir süre daha düşündükten sonra "Elimden geleni yaparım yüzbaşım." demek zorunda kaldı.

Sarp gururlu bir ifadeyle "Teşekkür ederim." dedi. Uzanıp, İdris Usta'nın ellerinin altında duran el yazmasını aldı. "Size nasıl ulaşabiliriz? Mektup yazmayı da yasakladınız..."

"Size bir telefon iletirim."

"Tekrar teşekkür ederiz İdris Bey." dedi yüzbaşı. El sıkışırlarken ekledi: "Bir gün Daire'ye de bekleriz."

Subaylar koruluğun başında kendilerini bekleyen arabaya doğru ilerlerken, İdris Usta, biraz önceki sıkıntıyı bir kenara bırakmış, yüzünde yine küçük bir gülümsemeyle arkalarından

bakıyordu. Aklında Zülfikar'dan daha çok subaylar vardı. Bu camiaya hiçbir zaman aklı ermemişti. 12. Daire'nin babası sayılırdı. Daire'yi Ankara'ya kendisi yerleştirmiş, bütün subayları kendisi seçmiş, hepsinin eğitimiyle tek tek ilgilenmişti ama Solaklar'la kurduğu ilişkiyi Daire'nin subaylarıyla asla kuramamıştı. Her zaman biraz soğuk, her zaman biraz uzaktılar. Solaklar'la ocağın arasında daha manevi bir ilişki vardı.

Daire'yle ilişkileri ise tamamen iş üzerineydi. Ocak subaylara bilgi ve eğitim verir, subaylar da ocağın devletle ilişkisini sağlardı. Bu durum bazen İdris Usta'nın kalbini kırıyordu ama belki de en sağlıklı yol buydu. "Ya Ankara'nın havasından ya da üzerlerindeki üniformadan, bunlar da böyle bir cins işte..." derdi ya İlyas, yine haklı çıkmıştı. Bu subaylarla ilk görüşmeleri biraz sancılı geçmişti ve blöf bile olsa yüzbaşının esip gürlemesine hiç kızmamıştı. Ne de olsa adamı denizaltısından alıp 12. Daire'nin vitrinine koyan kendisiydi. Çocukları gözü tutmuştu. "Sana iki talebe göndersem mi Mehmet Sinan?" dedi kendi kendine.

12. Daire her zamanki gibi kendi mecrasında akıyordu ama bu Zülfikar'a kim neden el uzatmıştı? Doğan'ın dediği gibi, sapık bir koleksiyoncunun işi miydi yoksa kılıcın kerametlerini iyi bilen birisinin mi? Bütün bunlar, böyle cam kenarında tek başına düşünülecek şeyler değildi. İdris Usta, derhal İstanbul'a gitmeye karar verdi. Ama önce biraz dinlenmesi, alnına saplanan şu sıkıntı ağrısına bir çare bulması gerekiyordu. Kendini koltuğa bıraktı. "Ne iyi gelir acaba?" diye düşündü, "Papatya, yasemin, ıhlamur... Evet, tabii ıhlamur." Elini seranın köşesindeki küçük ıhlamur ağacına uzattı. Birkaç saniye sonra, seradaki tüm çiçekler bir kenara çekilip, dalga dalga gelen ıhlamur kokusuna yol verdiler. İdris Usta da, bu nefis kokuyu ciğerlerine çekerek arkasına biraz daha yaslandı...

14

Günler giderek kısalıyordu. Gece her yerde olduğu gibi Yediler'in gizli mahallesine de erken iniyordu artık. Salih Usta ile Yasemin bu akşam yemeklerini biraz erken yemişler, camın önündeki sedire kurulup, batan güneşe karşı iddialı bir tavlaya tutuşmuşlardı. Havanın kararmaya başladığını gören Niran Hatun'un kanatlı minik alevleri saklandıkları yerlerden dışarıya çıkmışlar, ateşlerini azalan ışığa göre her an biraz daha arttırarak, tavana yakın bir yerde gece boyunca ya da kovulana kadar asılı kalacakları uygun bir yer aramaya koyulmuşlardı. Eh havalar da iyice soğumuştu artık ama ne gam. Odanın ortasındaki koca şöminenin alevi bunu kendilerinden önce hissediyordu ne de olsa. Bütün yaz yatmaktan, ilk günlerde biraz koku çıkarırdı ama o kadar zahmetsiz keyfin de bu kadarcık kusuru olsundu artık...

"Seni bir tek pencüse kurtarır Salih Baba, ama zarlara üflemek yok." dedi Yasemin. Salih Usta'nın bıyıkları ağzına düşüverdi: "Var o kadar tavlamız. Biliyoruz neyin kurtaracağını." Zarları attı, gele gele zamansız bir düşeş geldi. Kırık pulu yine elinde kalmıştı. Üstüne Yasemin güzel bir zar atıp beş kapısını da kapayınca Salih Usta geriye yaslanıp bir cigara sarmaya başladı. "Oynamıyor muyuz?" diye sordu Yasemin.

"Patlama kızım. Bir soluklanalım. Nasıl atıyorsan o zarları öyle. Bunu da mı İlyas öğretti?"

Yasemin kikirdedi. Usta, sardığı okkalı cigarayı ağzına yerleştirip tavanda miskin miskin kanat çırpan aleve bir işaret çaktı. Alev, havası sönmüş balon gibi aşağı süzülerek ustanın cigarasının önünde durdu. "Ver hele şu zarları." dedi

usta dumanını savurarak. Açık duran tek kapıya bir zar salladı: Düse! Kırık pulunu zevkle yerleştirip geri kalan üç hamlesiyle, Yasemin'in açık bıraktığı pullardan hangilerini kıracağını düşünürken, bahçedeki taşlar yine tıkırdamaya başladı.

Bu zamansız misafiri görmek için pencereden baktıklarında, bahçe kapısından içeri girmekte olan İlyas'ı gördüler. İlyas Usta, mahalleyi aydınlatmakla görevli alevciklerden birini önüne katmış, hızlı adımlarla eve doğru yaklaşıyordu. Kafasının biraz üzerinde duran alevcik ise, İlyas ile arasında belli bir mesafe bırakmaya çalışıyordu. Zira bu haylaz ustanın en büyük keyfi, fırlattığı su toplarıyla, alevcikleri avlayıp buharlaştırmaktı. Hatta bir keresinde, kaçmaya çalışan zavallı bir alevcik, İdris Usta'nın bahçesindeki ağaçlardan birine çarpıp küçük bir yangına bile sebep olmuştu.

Salih Usta, misafirini karşılamak için kapıya çıktı ama İlyas hiç içeriye girecek gibi görünmüyordu. "Hayırdır?" diye sordu Salih Usta kısaca.

"Seni almaya geldim usta, İdris Usta bekliyor."

"İdris Usta burada mı ki?"

"Üç-dört gündür burada. Şimdi de evinde."

"Bir şey mi var İlyas?"

"Ne bileyim? Bilirsin, usta fazla konuşmaz. Bengi'ye haber ver, Salih Usta'yı al gel dedi o kadar."

Usta tekrar bir "Hayırdır..." çekti. İçeriye uzanıp paltosunu aldı.

Az bir zaman sonra İdris Usta'nın bahçe kapısının önündeydiler. Kapıyı neredeyse tamamen örten çalılık, dallarıyla Salih Usta ile İlyas'ı şöyle bir yokladıktan sonra kenara çekildi. İlerledikçe açılıp kendilerine yol veren ağaç ve çalı tünelinin arasından, eve doğru yürümeye başladılar. Salih Usta'nın aklına, karışık zamanlarda bu tünelin dallarından toparladığı insan

ve Geceli uzuvları geldi. Yaz akşamlarında efil efil salınan şu güzelim söğüt ağaçlarının acımasız birer cellada dönüşmeleri için eve izinsiz girmeye yeltenmek yeterliydi.

İdris Usta bahçeden gelen hışırtıları duyup kapının önüne çıkmıştı. Salih ile İlyas'ı içeriye buyur etti. Odada bir sedirin kenarına ilişmiş oturan Bengi, gelenleri görünce ayağa kalktı. Selamlaşmayı kısa tuttular. Herkes odada kendine bir yer bulup oturduktan sonra İdris Usta her zamanki tavrıyla doğrudan konuya girdi: "Zülfikar çalınmış!"

Telaşe müdürü Salih Usta'nın bile, bu sevimsiz haberi duyunca nutku tutulmuştu. Bir süre sonra "Ne zaman?" diyebildi.

"Bir aydan fazla olmuş." dedi İdris Usta.

İlyas kendisinden beklenmeyen bir merakla lafa karıştı: "İyi de usta, kim?"

"Şimdilik hiçbir şey bilmiyoruz. Ben de dört gün önce haber aldım zaten. Behruz Usta'ya anlattım. Niran Hatun'a da dönünce söyleriz... Ya da siz söylersiniz. Ne yaparsanız yapın ortalığı velveleye vermeyin. Bu yüzden istişare istemedim."

"Behruz Usta ne dedi bu işe?" diye sordu Salih. İdris Usta'nın yüzü ekşiyiverdi: "Her zamanki gibi sadece dinledi... Neyse. Asıl derdimiz bu değil. Kılıcın meraklısı değiliz ama ortalıkta dolaşmasını da istemeyiz. Benim merak ettiğim bu ahmakların kılıcın sarayda olduğunu nereden bildikleri?"

Salih Usta da aynı şeyleri düşünüyordu. Kılıcı çalanların birer ahmak oldukları doğruydu. Evet, gücü çok fazlaydı, yanında hiçbir büyünün kullanılmasına izin vermezdi ama kullanması da bir o kadar zordu. Ancak özel muhafazası içinde taşınabilir, ortaya çıkarıldıktan sonra etrafındaki insanlar üzerinde nasıl bir etki yaratacağı da kestirilemezdi. Zülfikar öyle elinize alıp dolaştırabileceğiniz türden bir şey değildi. Kısaca, bu haltı yiyenlerin kılıç hakkında çok az şey bildikleri kesindi ama bugüne kadar ortalığı hep az bilenler karıştırmamış mıydı?

İdris Usta lafını bitirince odayı derin bir sessizlik kapladı. Herkes, bu olayda üzerine düşen görevi öğrenmek için bekliyordu ama İdris Usta da onlarla birlikte susuyordu. "Boşuna bakmayın bana." dedi usta gülümseyerek, "Hiçbir şey yapmayacağız. İş bizde değil bu sefer."

Salih de İdris Usta'yla birlikte gülmeye başladı: "Nasıl yani bizde değil?"

"12. Daire olaya bizden daha önce el koymuş. İş onların."

Gülüşmeler bir anda kahkahalara dönüşmüştü. "Vay be!" dedi İlyas, "Senden iş aldılar ha? Daha başlayalı ne kadar oldu, ne çabuk öğrendiler raconu?"

"Yüzbaşı bana gelip emniyetteki olay dosyasını istedi. Vermezsen 12. Daire komutanı olarak gidip kendim alırım dedi. Eh ellerine Kitab-ı Zülfikar geçmiş bir kere. Tercüme de ettirmişler..."

Kahkahalar bir anda kesilivermişti. "Aman usta" dedi Salih, "Sen ne yaptın peki?"

"Ne yapayım Salih, adam deli! Gidip ister emniyetten, sonra anlat bakalım millete 12. Daire'yi. Mehmet Sinan'a söyledim, dosyayı yollayacaktı Ankara'ya. Dün falan ellerine geçmiştir."

Salih Usta endişeyle "Karıştırmasınlar ortalığı?" diye sordu

"Fazla uzağa gideceklerini zannetmiyorum. Kendileri de zannetmiyor zaten ama... İnat işte. Ne de olsa aylardır boş boş oturuyorlar. Demem o ki bu Zülfikar olayı eninde sonunda yine bize kalacak. Şimdilik elden bir şey gelmez. Emniyet dosyasına baktım. Bozuk bir elektronik parçadan başka hiçbir ipucu yok. Ondan da bir şey çıkaramamışlar. Zülfikar kendisini gösterene kadar bekleyeceğiz. Kıyamet ondan sonra kopar. Zaten sizi kılıç için çağırmadım. Bilin yeter. Lakin şu subayları hemen İstanbul'a almamız lazım. Yazık ediyoruz çocuklara. Şu iş vesile olsun bari. Mehmet Sinan'a haber verdim.

Siz de hazır olun, eğitimde yardımcı olursunuz. Elbirliğiyle iyice öğretelim işi."

"Hem de dizimizin dibinde olsunlar..." dedi İlyas muzip bir ifadeyle.

İdris Usta kaşlarını çatarak "Aferin İlyas!" diye cevap verdi. Çırağına açık sözlü olmanın her zaman iyi bir şey olmadığını bir türlü öğretememişti. Herhalde bunca zamandan sonra da öğretemezdi. İdris Usta, İlyas'a birkaç laf daha etmek için ağzını açmıştı ki Salih Usta araya girdi: "Ne zaman gelirler?"

"En çok bir hafta sonra. Şimdi gelin desem gelmezler, bin türlü soru sorarlar. Zülfikar bahanesiyle getiririz buraya. Fazla da geciktirmeye gelmez. Elimizden daha fazla çıkmadan, bir hâle yola koymalıyız."

Salih "Başımızın üstünde yerleri var usta" dedi. Subay eğitmeyeli uzun zaman oluyordu. Çırak yetiştirmeye hiç benzemiyordu. Koca koca adamları bu âleme alıştırmak zor ve yorucu bir işti. Hele ilk zamanların hezeyanlarıyla uğraşmak en beteriydi. Eğitime gelen her subay ilk günlerde çok korkar, korkusunu saklamaya çalışırken hırçınlaşır, her şeye ve herkese şüpheyle yaklaşmaya başlar, en yakın arkadaşına bile güven duymaz olurdu. Eğitim denen şey de asıl bu yüzden vardı. Bu buhran dönemi atlatıldıktan sonra, gerisi zaten kendiliğinden gelirdi. Odaya çöken sessizlik, konuşulacak başka bir şey kalmadığını gösteriyordu. Salih Usta dizine bir şaplak indirerek ayağa kalktı: "Sen burayı merak etme İdris Usta" dedi, "Zülfikar ortaya çıkarsa haberimiz olur. Sen hemen dönüyor musun?"

"Hemen dönüyorum Salih. Köşk de hareketli bu sıralar. Ebu Sina Ankara'da. Orada olayım... Sahi sen nasılsın?"

"İyiyim Usta... Bekliyorum işte..."

"İyi ol Salih. Aman iyi ol. Bize lazımsın."

İdris Usta, Salih'i gerçekten iyi görmüştü. Şölendeki kasavet yoktu üzerinde. İksir zamanına kadar Elif'i beklemekten başka çaresi olmadığını anlamış olmalıydı. İdris Usta'nın içinde garip bir rahatlık vardı. Nasıl olsa iksir zamanı gelip çatacak, o zaman Elif de geri dönecekti. Tamam, biraz tatsızlık çıkacaktı, kızcağız bayağı zılgıt yiyecekti ama... Kim bilir, belki Lokman Hekim bile çıkıp gelecekti bu iksirde. Kazanı elleriyle çatacaktı belki de ve Yediler, yeryüzünün bu en kutlu, en yüce insanının, ustaların ustasının yanında kendilerini yine çocuk gibi hissedecekler, o toy çıraklık günlerine geri döneceklerdi. İşte sadece o günlerin, iksir zamanı yaşanan o birkaç günlük mutluluğun tadı, dünyanın tüm dertlerini çekmeye değerdi.

Salih, İlyas ve Bengi, İdris Usta'yla vedalaşıp evden ayrıldılar. Daha bahçe kapısından çıkar çıkmaz, İlyas "Benim işim var." diyerek toz oldu. Salih Usta'nın aklında da eve dönüp, Yasemin'le tavlaya devam etmek vardı. Bengi'yle de vedalaştılar. Tam bir-iki adım atmıştı ki, arkasından Bengi Hatun'un sesini duydu. Hatun koşar adımlarla yanına geldi. Kafasını önüne eğip, sarı saçlarının arasından "Usta," dedi: "sen kızdın bana."

"Nereden çıktı Bengi?" diye sordu Salih Usta. Şaşırmış görünmeye çalışıyordu.

"Bu gelişinde hiç takılmadın bana. Hiç yüzümü kızartmadın... Şu Volkan işine bozuldun sen. Haberin var sanıyordum, yokmuş meğer ama sakın... Sakın ha Elif'in yerine saydığımı düşünme. Elif senin çırağından çok kardeşim benim, elimde büyüdü. Nasıl atarım, nasıl atarız bir kenara. Hem vallahi bak ben alalım demedim. Tanıyordum uzundur ama demedim! Niran Hatun'a çıtlatmıştım, bilinsin diye. Behruz Usta'nın kulağına gitmiş, o da 'Alın getirin' demiş. Ben de anlamadım niye... Heder olmasın diye herhalde..."

Salih Usta içinden "Eşeklik bende," dedi: "gelip sormadım, ustalığımı bilemedim." Kafası hâlâ yerde, elbisesinin

düğmeleriyle oynayan Bengi'ye baktı. Kumral saçlarının arasından küçük çenesinin hafif hafif titrediği görülüyordu. Biliyordu Usta. Behuz Usta'nın rızasına rağmen yetkisi vardı. İstememem dese hemen gönderirlerdi Volkan'ı. Ama bu öyle "hadi bas git" demekle olmazdı. Önce sanatı sökülüp alınırdı, sonra çocuktan geri kalan bir kenara bırakılırdı... Bütün ustalar, böyle bir vebalin altına girmemek için, gerekmediği zamanda sanat sahibi bir çocukla karşılaşmamak için dua ederlerdi. Töre 'Yedi Kartal' demişti. Altı da değil, sekiz de değil. Lakin yedi tam da olsa çocuk bulan hiçbir ustadan istenemezdi böyle bir şey. Hele Bengi'den hiç istenemezdi. Ocağı terk eden ilk usta Elif değildi. Çok uzun zaman önce, ustalık kılıcını kuşandıktan beş-altı yıl sonra Bengi Hatun da ortadan kayboluvermişti. Ustası Cihan Usta, aramadık yer, çalmadık kapı bırakmamış ama Bengi'den en ufak bir haber alamamıştı. Herkesin ümidini kestiği bir zamanda, ortadan kayboluşundan neredeyse iki yıl sonra çıkıp gelmişti. Hem de kucağında iki çocukla birlikte! Ocakta herkesin ağzı açık kalmış, Niran Hatun bile tek bir kelime edememiş, Cihan Usta günlerce yorgan döşek yattıktan sonra, aylarca dağlarda dolaşarak kendine gelebilmişti.

Bir cahillik edip sevdiği adamla kaçmıştı Bengi. Cahilliğine devam edip bir de ikiz çocuk doğurmuş, sonra vicdanı elvermemiş ve çıkıp ocağa geri gelmişti. Af falan dilemeye değil ama sadece özür dilemeye... Tam dönüp tekrar gidecekken, Behruz Usta ile İdris Usta akıllarını başlarına toplayıp duruma müdahale etmeselerdi hatun belki de şu an yanlarında olmayacaktı. Bengi hızlı bir şekilde ve yeteri kadar zılgıtlanıp affedildikten sonra derhal sakin bir düğün kurulmuş, damat Cihan Usta'dan sopasını yedikten sonra yakınlarda bir yârenin yanına yerleştirilmiş, iki afacan oğlan çocuğu da İlyas dayıları tarafından pişpişlenmeye başlanmıştı. Böyle günler de geçirmişti ocak!

Her şey tatlıya bağlanmıştı, çocuklar büyütülüp babaları gibi cengâver yetiştirilmişti ama Bengi Hatun da cehaletinin cezasını yılar geçtikçe, taksit taksit ödemeye başlamıştı. Önce bir cenkte kocasını kaybetmişti. Sonra doğumlarından tam yüz yirmi yıl sonra iki oğlunu! Sanatını kullanarak ancak bu kadar yaşatabilmişti oğullarını ve Lokman Hekim'den de ocaktan da oğulları için bir damla bile iksir istememişti. İşte Bengi Hatun, oğullarını toprağa koyduğu gün Bengi Hatun olmuştu. Hâlâ utangaç, çekingen ve sessizdi Bengi... Ve hâlâ kocaya kaçtığı günkü kadar çocuksu bir güzelliğe sahipti.

Salih Usta bu Çerkez güzeline herkesin ortasında takılmaya bayılırdı. Bengi'nin yüzü hemen kızarıverirdi. Her ustanın olduğu gibi hatunun da tekin olmayan bir tarafı vardı tabii ki. Bu masum güzelin içinde kendisinden beklenmeyecek kadar soğukkanlı ve sakin bir vahşet gizliydi.

Gençlik yıllarında artık insan bedeniyle ilgili bilecek bir şeyi kalmayınca, Geceli bedenlerine kafayı takmıştı. Bu uğurda kaç Geceli'yi denek olarak kullanmıştı Allah bilir ama İstanbul'daki cümle Geceliler'in en nefret ettiği ve eline düşmekten en çok korktuğu usta Bengi'ydi. Geceliler üzerindeki çalışmaları meyvesiz değildi tabii. Hatunun yaptığı ve 'Geceli Ruhu' ismini verdiği iksir, bugüne kadar yapılmış sağaltıcı iksirlerin en kuvvetlisiydi. Bu iksir kopmuş bir bacağı bile yerine tutturabilirdi ama yapımı çok zordu. Hatunun anlattığına göre, küçük bir şişe Geceli Ruhu yapabilmek için aynı soydan dört Geceli'yi damıtması gerekiyordu.

İşte bu Bengi, şimdi Salih Usta'nın karşısına geçmiş, Volkan'ın katli için ferman bekliyordu. Usta, kızın çenesinden hafifçe tutup kafasını kaldırdı "Kız zilli!" dedi. "Derdim başımdan aşmış, uğraştırma beni böyle şeylerle. Herkese bir yer bulunur merak etme. Sen git evine çorbanı kaynat."

Bengi bu sefer kızarmadı ama koca koca gülümsedi. "Sağol Usta." diyebildi sadece ve taş sokakta tıpır tıpır adımlarla evinin yolunu tuttu.

Salih Usta ne renk vermiş, ne de dile dökmüştü ama aklında artık çok daha zor bir soru vardı: Behruz Usta bu delikanlıyı niye istemişti?...

15

Zülfikar haberinin Yediler'e ulaştığı akşam, subaylar 12. Daire'de İdris Usta'nın gönderdiği delillerden hâlâ bir şeyler çıkartmaya çalışıyorlardı... Daha doğrusu üsteğmen bir şeyler çıkartmak için çabalayıp duruyordu.

Soygun dosyası daha dün ellerine geçmişti. Yüzbaşı delilleri ve raporları şöyle bir incelemiş, Doğan ise hepsine defalarca bakmıştı. Her ikisinin de anladığı bir tek şey vardı: Bu delillerle bir yere varmak olanaksızdı...

Müze yetkilileri, emniyet birimlerine saraydan önemli bir şey çalınmadığını bildirdikleri için polis de ona göre davranmıştı. Raporlarda yazıldığına göre, hırsız ya da hırsızlar bahçe duvarını aşıp saraya girdikten sonra, depo bölümündeki alarm sistemini elektronik bir devreyle etkisiz hâle getirip soygunu gerçekleştirmişlerdi. Anlaşıldığı kadarıyla sisteme yerleştirilen devre arızalanmış, alarmlar çalmaya başlayınca da hırsızlar işlerini tamamlayamadan kaçmak zorunda kalmışlardı. Olay yerinde herhangi bir parmak izine ya da başka bir ipucuna rastlanmamıştı. Subaylara gönderilen dosyanın içinden, raporda sözü edilen elektronik devreyle birlikte bir de cep telefonu çıkmıştı. Bu telefonun soygun dosyasıyla bir alakası yoktu. Üzerine iliştirilen nottan anlaşıldığı kadarıyla bu alet, subayların bahçıvan İdris Bey ile iletişim kurmalarını sağlayacaktı. Son model olmasa da güzel bir telefondu. İçine yüz kontör yüklenmişti ve rehberinde bir tek numara kayıtlıydı... Şu ana kadar dosyadan elde edebildikleri en önemli bilgi, yüzbaşının efelendiği bahçıvanın, bir soygun dosyasını İstanbul

Emniyeti'nden Ankara'ya üç günde gönderebilecek kadar kudretli bir adam olduğuydu.

Çok kısa bir fikir alışverişinin ardından yüzbaşı bu kadar kısıtlı ipucuyla bir soygunu çözmeye çalışmanın hiç eğlenceli olmadığını düşünerek bilgisayarının başına dönmüş, Doğan ise gidebildiği yere kadar gitmeye karar vermişti. Anladığı kadarıyla, İstanbul polisi ele geçen elektronik devre ile yeteri kadar ilgilenmemişti. Hiçbir şey çalınmayan bir soygundu ne de olsa... Doğan, devrenin yapıldığı yeri öğrenerek bir yerlere ulaşmaya umuyordu ama tıpkı Kitab-ı Zülfikar gibi, bu devrenin de dilinden anlamıyorlardı. 12. Daire'nin gizliliğini biraz daha genişletip, bu devreyi kendilerine tercüme edecek birisini yine buluvermişti: Berkan astsubay. Bugün sabah on bir gibi konuştuğunda, Berkan bulduğu ilk fırsatta geleceğini söylemişti.

"Saat kaç?" diye sordu Sarp. Parmakları klavyenin üzerinde ustalıkla hareket ediyordu.

Doğan "Yediye geliyor komutanım." dedi. Yüzbaşının bu saate kadar Daire'de kalması garibine gitmişti ama öyle alenen sormaya da çekiniyordu. Bu oda ve komutanının oyunundan yükselen efektler hiç bu kadar sıkıcı ve sinir bozucu gelmemişti. Birkaç dakikayı daha oflaya puflaya geçirdikten sonra dayanamayıp sordu: "Sizin bir işiniz mi var komutanım?"

Sarp bu soruyu bekliyormuş gibi oyunu hemen duraklattı ve Doğan'a döndü. Yuvarlak gözleri yine imalı imalı parlıyordu. "E Berkan'ı beklemiyor muyuz?" diye sordu.

"Evet, bekliyor...uz komutanım... Ben sizin dosyadan ümidi kestiğinizi düşünmüştüm de..."

"Evet, kestim." dedi Sarp, "Sadece merak ediyorum... Yani senin ne yapacağını."

Doğan sadece "Hımm..." diye cevap verdi. Yüzbaşıya soytarı olmak planlarının arasında yoktu ve bu canını çok sıkıyordu.

Soygun dosyasını bahçıvana bağıra çağıra Daire'ye getirten kendisiydi. Bu çıkışı çok umut verici olmuştu. Ama anlaşılan derdi soygunu çözmek, Zülfikar'ı bulmak falan değil sadece dosyayı Daire'ye getirtmekti. Kısaca yüzbaşı küçük oyunundan galip çıkmış, hevesini almış ve bilgisayarına geri dönmüştü.

Sarp, Doğan'ın düşüncelerini okuyormuş gibi "Ben sana demiştim oğlum." deyiverdi, "Bize görev mörev verirlerse parmağımı kımıldatmam, bütün işi üzerine yıkarım diye... Demiştim."

Doğan içinden "Ulan görev falan verecekleri yoktu sen istedin dosyayı..." diye geçirdi. Sonra gülümsemeye çalışarak "Demiştiniz komutanım." dedi.

Sarp kakırdayarak oyununa geri döndü. Bir süre sonra çok sıkıldığını fark etti. Oyun oynamak zevkliydi ama bir şeyleri beklerken oyalanmak için oynamak o kadar da tat vermiyordu. Öfleyerek oyundan çıkıp Doğan'a döndü:

"Unutup gitmiş olmasın bu çocuk?"

"Zannetmiyorum komutanım. Az önce baktım çalışıyordu."

"Ne işiymiş bu saate kadar?"

"Bilmiyorum komutanım. Bütün gün kalkmadı çocuk aletlerin başından... Üs de hareketli bugün. Var herhalde bir şeyler."

"Öfff! Birer kahve yap o zaman. Vakit geçsin."

Doğan ısıtıcının yanına gidip kahveleri hazırlamaya başladı. Birkaç dakika sonra, tam kendi kahvesini karıştırıyordu ki kapı çaldı. "Geeel." diye seslendi yüzbaşı ayaklarını masadan indirirken. Aralanan kapıdan Berkan'ın yorgun yüzü göründü: "Affedersiniz komutanım." dedi. "Ancak fırsat bulabildim. Bugün hareketliydi de biraz."

Doğan "Niye?" diye sordu.

"Ebu Sina öldürüldü komutanım. Haberiniz yok mu? Biz de biraz dinleme yapmak zorunda kaldık."

"Vay be!" dedi Sarp, "Dünya yıkılsa haberimiz olmayacak bu odada. Nasıl olmuş? Vurmuşlar mı?"

"Evet komutanım. Hem de korumalarının biri tarafından. Havaalanının VIP salonunda."

"Garip!" dedi Doğan, "Sağlam iş ama bir taraftan da aptalca. Hedefi kaçırmazsın ama kaçmayı da unutacaksın."

Berkan "Katil yakalanmış zaten." diyerek Doğan'ı onayladı.

Ebu Sina suikastı üzerine başlayan geyik muhabbeti Sarp'ın sabırsızlanarak araya girmesiyle sona erdi. "Hadi Doğan." dedi yüzbaşı, "Göster artık şu zamazingoyu. Geç oldu."

Doğan masasının üstündeki dosyanın içinden elektronik devreyi çıkartıp Berkan'a uzattı: "Bakmanı istediğim şey bu."

Berkan elektronik devreyi bir süre inceledi. "Galiba bir açma kapama devresi komutanım." dedi. "Ama iyice anlamak için laboratuvarda bakmam gerek."

Hep birlikte bir üst kattaki laboratuvara gittiler. Berkan elektronik devreye kocaman bir büyüteçle bir süre baktı. Sonra, raflardan birtakım aletler indirip devreye bağlamaya başladı. "Bu bilgisayar bağlantılı bir açma kapama devresi komutanım." dedi. "Çoklu bakır tellere ve fiber kablolara yapışabilmesi için özel ağızlar yapılmış."

Doğan "Nerede yapıldığını öğrenebilir miyiz?" diye sordu.

"İmkânsız komutanım çünkü bu alet el yapımı... Gelin bakın." dedi Berkan. Doğan hızla gidip Berkan'ın yanına oturdu. Yüzbaşı da biraz uzakta kalıp ikisinin omuzlarının üzerinden büyütece bakmakla yetindi. Berkan elindeki küçük tornavidayla devrenin parçalarını işaret ederek anlatmaya başladı: "Öncelikle, lehimler fabrika işi değil. Bakın hepsi düzensiz ve kaba... Şu gördüğünüz parça muhtemelen bir televizyondan. Şunlar da eski bilgisayarlardan, muhtemelen bir

486'dan alınmış. Ağızlar ise birçok yerde satılır zaten. Ama işçiliği çok çok iyi..."

Doğan bir şeyler düşünmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Peki tam olarak ne işe yaradığını söyleyebilir misin?" diye sordu.

"Bir sisteme dışarıdan müdahale etmenizi sağlar komutanım. Bunu sisteme giden herhangi bir kabloya bağlarsınız, sonra ucuna, bakın şuradaki girişlerden de bilgisayara bağlarsınız. Aslında bütün işi bilgisayar yapar. Gerekli komutu gönderdiği anda, devre sistemi açar, kapatır, bozar ya da yeniden şifreler... Salonun ışığını mutfaktan açıp kapamak gibi bir şey yani... Bir dakika bir dakika... Düzeltiyorum... Bu zaman ayarlı bir açma kapama devresi." Berkan başka soru sorulmasına fırsat vermeden devam etti: "Hangi işi ne zaman yapacağını ayarlayabilirsiniz. Yönetici bilgisayara küçük bir komut ekleyerek..."

"Bu da boş çıktı yani..." dedi Sarp dikildiği yerden, "Arıza falan yapmış demişlerdi. Neymiş arızası?"

Berkan garip garip bakarak "Arıza mı?" diye sordu, "Bu alet canavar gibi çalışıyor komutanım. Hiçbir arızası yok."

Doğan heyecan dolu gözlerini bir anda ciddileşiveren yüzbaşıya çevirdi. Soygun dosyasından şu ana kadar elde edilen en önemli bilgi belki de buydu. Herkes, soyguncuların hesapta olmayan bir arızadan dolayı, işlerini halledemeden sarayı terk etmek zorunda kaldıklarını düşünüyordu. Mantıklı olan da buydu zaten.

Doğan "Emin misin Berkan?" diye sordu.

"Kesinlikle komutanım."

"Peki bilgisayar bir hata yapmış olamaz mı?"

"Mümkün tabii ki komutanım ama bu devreyi evinde yapabilen adam işi o kadar riske atmaz."

Sarp tepelerinden büyütece bakmaya devam ediyordu. Suratında Doğan'a çok tanıdık gelmeyen bir düşünme hali vardı: "İlk baktığında açık konumda mıydı Berkan?" diye sordu.

"Evet komutanım. Benden önce kurcalandıysa onu bilemem tabii."

Yüzbaşı imalı imalı Doğan'a bakarak "Eee Jandarma?" diye sordu, "Devrenin hiç kurcalanmadığını varsayarsak nasıl düşünürsün?"

"Ortada bir yanlışlık olduğunu düşünürüm komutanım."

"Bense her şeyin dosdoğru olduğunu düşünürüm Doğan." dedi Yüzbaşı. Elleri arkasında, üzerine dikilmiş meraklı bakışların tadını çıkartarak laboratuvarda küçük bir tur attı. Bir soru gelmeyeceğini anlayınca devam etti: "Sarayın ve emniyetin hazırladığı raporlarda, ilk güvenlik görevlisinin olay yerine alarmların çalmasından bir dakikadan bile az bir zaman sonra geldiğini yazıyor. Bu mümkün. Görevlinin yeri, depoya çok yakın. Peki depoyla en yakın dış duvarın arası ne kadar?"

Doğan komutanını ilk defa bu kadar sakin, seri ve akıllı konuşurken görüyordu. Daha da garibi, hatırladığı kadarıyla yüzbaşı dosyadan çıkan raporu şöyle bir kurcalayıp atıvermişti. Depoyla dış duvar arasındaki mesafeyi tabii ki biliyordu ama komutanının şu gidişatını herhangi bir şekilde sekteye uğratmak istemiyordu. "Hatırlayamadım komutanım." diye cevap verdi.

"Yüz metreden fazla..." diye devam etti Sarp, "Bu aletin adamlar iş üzerindeyken arıza yaptığını düşünelim. Alarmların çalmaya başlamasından sonra toparlanıp depodan çıkmak, bahçe duvarına ulaşmak ve duvardan atlamak için bir dakikadan az bir zamanları var. Sence bu mümkün mü?"

Doğan şöyle bir düşündü. Mümkün görünmüyordu ama yine de yüzbaşının anlatmaya çalıştığı şey hiç akla yatkın değildi. "Komutanım. Alarmları niye açsınlar ki?"

Sarp aniden durarak gözlerini üsteğmene dikti: "Alarm denen şey bir tek işe yarar." dedi, "Birilerinin içeride olduğunu haber vermeye..." Doğan yüzbaşının dediklerini şöyle bir tarttıktan sonra hafifçe gülümseyerek "Kusura bakmayın ama hiç akla yatkın değil komutanım." dedi.

Sarp, Doğan'ın gülümsemesine daha alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi. Az önceki ciddi havası gidivermişti: "Elimden geldiği kadar yardımcı olmaya çalışıyorum." dedi, "Eee? Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Ya siz komutanım?" diye cevap verdi Doğan. Komutanım kelimesini bastıra bastıra söylemişti.

"Yemezler oğlum." dedi Sarp, "Bu senin görevin. İstediğini yap. Benim imzalamam gereken bir şey varsa yaz getir hallederiz. Arada sırada da böyle fikir alırsın o kadar. Başka bir şey bekleme."

Doğan sadece gülmekle yetinerek, masanın başında bu iki subay arasındaki ilişkiyi çözmeye çalışan, bunu yaparken de her ikisine de garip garip bakan Berkan Astsubay'a teşekkür edip dosyayı toparlamaya başladı. Tam çıkmak üzereler-ken, laboratuvarın kapısı çalınmaya tenezzül bile edilmeden, sertçe ardına kadar açıldı. Kapıda beliren asker içeriye doğru "Yüzbaşı Sarp Gönen!" diye bağırdı. Askerin sesi o kadar ani ve o kadar yüksek gelmişti ki, Doğan içgüdüsel bir hareketle elini silahına attı. Yüzbaşı kendini toparladıktan sonra askere doğru aynı şiddetle bağırdı: "Ne var ulan?"

Asker geriye doğru bir adım atıp koridora doğru seslendi: "Buldum komutanım. Buradalar!" Birkaç saniye sonra içeriye, suratı kıpkırmızı kesilmiş ter içinde bir binbaşı girdi: "Yüzbaşı Sarp Gönen siz misiniz?"

"Evet komutanım." diye cevap verdi Sarp.

"Niye odanızda değilsiniz? Bütün üste sizi arıyoruz... Benimle gelin."

Binbaşı, Sarp ile Doğan'ın bir şey sormasına fırsat vermeden yürümeye başladı. Koridora çıktıklarında gerçekten bütün üste arandıklarını gördüler. Neredeyse koridordaki her kapıdan bir asker çıkıyordu. Asansörde yalnız kaldıklarında binbaşı konuşmaya başladı: "Yüzbaşım. Emniyet müdürlüğünden çağrılıyorsunuz.

Sarp önce kolundaki saate, sonra hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle binbaşıya baktı. Zira bir saat kadar sonra televizyonda, birkaç duble viskiyle çok iyi gidebilecek güzel bir film başlayacaktı. Aklının bir köşesiyle de neden emniyete çağrılmış olabileceğini düşünüyordu. Zülfikar meselesinden dolayı olduğu kesin gibiydi. Emniyet de çalınana nesnenin farkına varmıştı ve muhtemelen kendilerinden hesap soracaktı. Bunun bir hayli sıkıcı olacağını ama üzerindeki üniformadan dolayı korkuya kapılmanın yersiz olacağını düşündü. Tabii ki bu durumun, eğlenceli bir intikam almak isteyen bahçıvanın başının altından çıkan bir oyun olması ihtimali de vardı. Birden aklına şu garip alarm meselesi geldi. Bu işin içinde başka bir iş de olabilirdi. Üstelik bu memlekette üniformalıların böyle hararetli bir şekilde emniyetten çağrılması çok da alışıldık bir durum değildi. Bütün bunları bir araya getirip düşünmeye çalışınca kafası karıştı ve vazgeçti. Şu an için yüzbaşıyı asıl ilgilendiren emniyette neyle karşılaştıkları değil, ne kadar kalacaklarıydı. Film bir saatten az bir zaman sonra başlayacaktı. Aklına durumu aydınlatabilecek iyi bir fikir geldi. Binbaşıya "Konu neymiş komutanım?" diye sordu.

Binbaşı "Bilemiyorum." şeklinde çok yardımsever olmayan bir cevap verdi, "12. Daire'yi emniyetten istemişler. Komutanlıktan emir geldi, sizi intikal ettiriyoruz."

Yüzbaşı bir umutla Doğan'a baktı. Üsteğmenin allak bullak olmuş suratını görünce bu işi onun üzerine yıkma hayalleri de suya düştü. Doğan sakin ve sert görünmeye çalışsa da bunu çok iyi beceremediğinin farkındaydı. Aklında bir sürü

soru dolaşıyordu ama konumu itibarıyla bunları dile getirmeye cesaret edemiyordu. Anladığı ve tanıdığı kadarıyla, komutanının da başka bir soru sormaya niyeti yoktu. Binbaşının peşi sıra binadan çıkıp keskin Ankara ayazını suratlarına yediklerinde her ikisinin de kafasında birer Zülfikar keskin keskin parıldıyordu.

Hızlı bir cip yolculuğundan sonra Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne ulaştılar. Bütün günü yeraltında geçirdiklerinden, dışarıda olup bitenlerden tabii ki haberleri yoktu. Her taraf polis kaynıyordu. Güvenlik önlemleri, başkentin puslu havasını daha da koyultmuştu. Binbaşı, Sarp ile Doğan'ı girişteki sivil polislere teslim ettikten sonra, 'cipte bekleyeceğini' söyleyerek ayrıldı. Sivil polislerle birlikte asansörü beklemeye gerek duymadan, hızlı adımlarla iki kat yukarıya çıktılar. Kapısında iki özel tim polisinin beklediği geniş bir odaya girdiklerinde, kendilerine eşlik eden polisler nazikçe biraz beklemelerini rica ettiler. Subaylar etraflarına bakındılar. Odayı çok hararetli bir 'çalışma' durumu kaplamıştı. Kollar sıvanmış, kravatlar çoktan çıkartılmıştı. Boğucu sıcak, dışarının soğuğunu özletecek kadar yoğundu. Masaların etrafında kümelenmiş sivil polisler arasında hararetli tartışmalar yaşanıyor, kâğıtlar havada uçuşuyor, telefon sesleri birbirine karışıyordu. Boyunlarındaki kartlarda 'Dışişleri Bakanlığı' yazan birkaç adam, böyle bir ortamda hâlâ takım elbiseyle dolaşmakta ısrar ediyorlardı. Kendilerine eşlik eden sivil polisler bir dakika kadar sonra geri gelip, Sarp ile Doğan'ı hemen bitişikteki daha küçük ve daha sakin bir odaya aldılar. İçeriye girer girmez konuşmalar bir anda kesilmiş, odada bulunan altı-yedi görevlinin kafaları bu yeni gelen konuklara çevrilivermişti. Doğan, hayatında hiç bu kadar 'beklenmekte olduğunu' hatırlamıyordu. Görevlilerden yaşlıca olanı, kendilerini getiren sivil polise sordu: "Geldiler mi?"

"Evet amirim." diye yanıtladı polis.

Yaşlı polis, ayağa kalkarak yanlarına geldi. Hoş görünmeye çalışıyordu ama gözlerindeki soru işaretlerini saklayamıyordu. "Hoş geldiniz." dedi ellerini sıkarken. Masanın önündeki iki koltuğu işaret etti: "Şöyle buyurun." Sarp ile Doğan gösterilen yere oturdular. Yaşlı polis de makam koltuğuna geçti: "Ben Emniyet Müdürü Hayri Berk. Sizin isimlerinizi öğrenebilir miyim?"

Kendilerini tanıttılar. Hayri Bey hemen telefona sarıldı: "Alo... Geldiler müdürüm... Evet, Daire komutanı burada. Deniz Yüzbaşı Sarp Gönen müdürüm... Hayır müdürüm... Jandarma Üsteğmen Doğan Aral... Baş üstüne müdürüm."

Telefonu kapattıktan sonra, soluk bile almadan konuşmaya devam etti: "Suikast soruşturmasını biz yürütüyoruz yüzbaşım. Bu arkadaşlarla birlikte..." Odadaki diğer adamları tanıtmaya başladı: "Emniyet müdürleri Gökay Bey, Polat Bey ve Adnan Bey, İstihbarat'tan Yasin Bey ve İçişleri'nden Sedat Bey..."

Sarp ile Doğan, Hayri Bey'in saydığı isimleri duymamışlardı bile. İkisinin de aklında Hayri Bey'in ilk cümlesi vardı ve yanlış anladıklarına yemin edebilirlerdi.

Sarp, Hayri Bey'in hararetli konuşmasını çok sakin sorduğu tek bir soruyla bölüverdi: "Ne suikastı?"

Bu soru sadece emniyet müdürünün sözünü kesmekle kalmamış, bütün odaya garip bir sessizlik çökmesine de neden olmuştu. Hayri Bey, yüzbaşının suratına bile bakmadı. Gırtlağını temizledi ve sanki öyle bir soru hiç sorulmamış gibi devam etti:

"Evet... Bildiğiniz gibi, Ebu Sina bugün havaalanında öldürüldü. Koruması üzerine tam bir şarjör mermi boşalttı... Neyse, bunlar teknik ayrıntılar. Biz tüm güvenlik önlemlerini almıştık ama koruma hesapta yoktu tabii. Yetkili birimler soruşturmayı bu ekibe verdiler... Tam yetkiyle. Katil elimizde.

Vahab bin Habib. Lübnan uyruklu. Otuz iki yaşında... Neyse, siz bizden daha iyi tanıyorsunuzdur zaten. Sizden istediğimiz..."

Yüzbaşı "Pardon..." diyerek tekrar araya girdi. Yüzünde Doğan'ı bile dehşete düşüren rahat, dahası alenen gülümseyen bir ifade vardı: "Kimi tanıyormuşuz biz?"

Hayri Bey yüzünü sıvazladı: "Bakın yüzbaşım. Size daha önce söyledim. Soruşturmayı tam yetkiyle yürütüyoruz. Bu odada, bu insanlar arasında hiçbir devlet sırrının geçerliliği yok. Daha önce Ebu Sina ve çevresiyle ilgili nasıl bir operasyon yürüttüğünüzü bilmiyorum ama bize vereceğiniz her türlü bilgiye ihtiyacımız var."

Sarp önce Doğan'a, sonra etrafına baktı. Kendilerine yöneltilen bakışlar hiç tekin değildi. Bunun ne tür bir oyun olduğunu bilmiyordu ama içinden bir ses bu oyuna katılması gerektiğini söylüyordu. Suratındaki gülümsemeye sinsi ve küstah bir hâl vererek masaya doğru yaklaştı. Yüzbaşıyı gören Doğan da koltuğunda doğruldu.

"Bakın Hayri Bey," dedi yüzbaşı: "her şeyden önce kurumların tam yetki dedikleri şey bizi her zaman ve durumda bağlamayabilir. Hem siz bize nasıl ulaştınız?"

Karşılık olarak Hayri Bey'in yüzüne cesaret kırıcı bir gülümseme yerleşti: "Bugüne kadar 12. Daire'den biz de haberdar değildik. Sağolsun Sedat Bey bize sizden biraz bahsetti. Garip bir işle uğraştığınız doğru ama devlette olur böyle şeyler. Her birim kuruluş amacından biraz sapabilir. Ya da kuruluş amacı sadece bir maskedir." Doğan, İçişleri görevlisi Sedat Bey'e dik dik baktı. Adam iki ayağı üzerine kalkmış bir sansara benziyordu.

"Kısaca yüzbaşım," diye devam etti Hayri Bey: "Her birimin kendince gizli işleri vardır. Buna saygı duyarım. Ayrıca, bugüne kadar isminizi herkesten saklayacak kadar titiz çalıştığınız için sizi tebrik ederim. Ama bu iş farklı. Ebu Sina

cinayetiyle ilgili bir bilginiz olduğundan eminiz. Size söz veriyorum, eğer çok derin yerlere gidecek bir bilgiyse, bilmesi gerekenler dışında kimse bilmez. Sineye çekilip bu cinayete de bir roman yazılır... Evet... "

Yüzbaşı da Sedat Bey'i şöyle bir süzdü: "Bu suikastla 12. Daire arasında nasıl bir bağlantı kurduğunuzu hâlâ anlamadım. Belki Sedat Bey bize anlatır, madem ismimizi kendisi ortaya attı..."

"İsminizi ortaya atan ben değilim yüzbaşım." diye atıldı Sedat Bey. Yaşlı, çatallanmış bir sesi vardı. "Hatta böyle bir işin içinden sizin isminiz çıkınca çok şaşırdım. Bildiğim kadarıyla Orta Doğu meseleleri 12. Daire'nin ilgi alanına pek girmez. İşleriniz sizi ilgilendirir ama korkarım bu sefer olaylar biraz kontrolünüzden çıktı... Ve anladığım kadarıyla yüzbaşım, ne yazık ki, olayın kontrolünü kaybettiğinizin farkında bile değilsiniz. O zaman sizi aydınlatalım."

"İşin özeti şu..." dedi Hayri Bey, "Ebu Sina'nın katili elimizde ve tam altı saattir en deneyimli elemanlarımız tarafından sorgulanıyor. Psikolojik, teknik, derin her türlü sorgu yöntemini denedik ama ağzını bile açmadı. Takılmış plak gibi sürekli aynı şeyi söylüyor: Sadece 12. Daire'ye konuşurum..."

Doğan, Hayri Bey'in son cümlesini duyunca içinden şöyle vurgulu bir "hassiktir" çekti. Kafasını kaldırıp Hayri Bey'in kararmış bakışlarını görünce, bu kelimeyi çok da içinden söylemediğini fark etti. Sarp'ın suratındaki o gülümseme ise artık güç bela yerinde duruyordu. Hayri Bey, yüzbaşının ağzını açmasını beklemeden devam etti: "Bakın beyler, burada sorguda değilsiniz. Biz sadece işin aslını öğrenmeye çalışıyoruz. Dediğim gibi, örtülmesi gereken bir şeyse örtülür ama unutmayın, Cumhurbaşkanı'nın en kıymetli misafirini Ankara'da halletmek ciddi bir iştir. Ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum. Böyle bir işin ucunu nasıl kaçırdığınızı da bilmiyorum. Umarım hareketiniz devletin milli güvenlik konseptleriyle

uyuşuyordur ya da tutarlı bir açıklamanız vardır. Yoksa sadece kendi başınızı yakmakla kalmazsınız, başkalarını da yanınızda götürüsünüz."

Karşı koltukta o âna kadar konuşmadan oturan istihbarat görevlisi de lafa karıştı: "Sarp Bey, bizim taraf da sallanmaya başladı. Bu iş basına yansırsa ortalık çok karışır. Ama ne yapalım, olan olmuş bir kere. Burada hepimiz devletin görevlileriyiz, bu millet için çalışıyoruz. Bize şu işin aslını astarını anlatın. Biz de bir şeyler bilelim ki ona göre duruş alalım. Yoksa size nasıl yardım edebiliriz?"

Yüzbaşı, kendilerince iyi niyetli olan bu insanlara, suikastla bir ilgileri olmadığını anlatmaya çalışmanın lüzumsuz olacağını fark etti. Ebu Sina'nın katilinin, bu kadar sorguya rağmen sadece 12. Daire ile konuşacağını söylediği düşünülürse, durumları çok iyi bile sayılabilirdi. Kurallarını bilmediği bu oyunu oynamak zorundaydı. "Şu adamı bir görelim bakalım!" dedi yüzbaşı. Hayri Bey, bu lafı bekliyormuş gibi hemen ayağa fırladı. "Eh, madem siz bize yardımcı olmuyorsunuz, belki adamın konuşmasını sağlayabilirsiniz."

Hayri Bey telefonu kaldırıp "Açın!" dedi. Birkaç saniye sonra, karşı duvarın köşesinde dar ve çok kalın bir kapı açıldı. Kapı, duvarın ahşap döşemesiyle aynı yüzeye sahip olduğundan, çok dikkatli bakılmadıkça fark edilemiyordu. Yüzbaşı ile Doğan, Hayri Bey'in peşinden içeriye girince filmlerdeki gibi bir manzarayla karşılaştılar. Burası küçük bir odaydı. Masada oturan iki sivil polis, tam karşılarındaki büyük pencereden sorgu odasını izliyorlardı. Ebu Sina'nın katili Habib bin Vahap, camın hemen ardında bir sandalyeye oturtulmuştu. Tepesine dikilmiş iki polis, adama sürekli bir şeyler söylüyorlardı ama Habib bin Vahap, tek kelime etmeden, gözlerini boşluğa dikmiş öylece duruyordu. Vücudunun üstü çıplaktı ve göğsünün üstüne birkaç elektrot yapıştırılmıştı. Polisler Hayri Bey'i görünce ayağa kalktılar. "Nasıl gidiyor?" diye sordu Hayri Bey.

"Aynı amirim." dedi polislerden bir tanesi, "Müsaade edin artık aletli sorguya geçelim. Bu iş böyle olmayacak."

"Yarın dünyanın gazetecisi burada olacak. Adamın ayakta kalması lazım. Her yolu denediniz mi?"

"Ailesini bulduk. Telefonun sesini içeriye verdik ama nafile. Ben böyle bir şey görmedim. İçeride tercüman var. Her şey ânında Arapçaya çevriliyor. O kadar soru soruldu, tartaklandı ama soluk alışı bile hızlanmadı. Kalp atışları neredeyse sabit. Adam hiçbir şeye heyecanlanmıyor."

Doğan, "Bizim ismimizi hangi dilde söyledi?" diye soruverdi.

Sivil polisler, "Bunlar kim?" dercesine önce Sarp ile Doğan'a sonra Hayri Bey'e baktılar. Hayri Bey, "Beyler 12. Daire'den" deyince, polislerin ilgisi bir anda subaylara yöneldi.

"Sizin isminizi Türkçe verdi beyefendi" dedi diğer sivil polis, "Ama konuşması çok bozuktu. Anladığımız kadarıyla size çok güveniyor. İçeriye girdiğinizde bunu kullanırsanız çok işimize yarar. Hem..."

Doğan tekrar araya girdi: "Bize güvendiğini nereden çıkardınız?"

"Sorgusu yedinci saate yaklaşıyor beyefendi. 12. Daire diye tutturdu."

"Sorgu kayıtlarını görebilir miyim?"

Sivil polis bir kez daha Hayri Bey'e baktı. Hayri Bey başıyla onay verince masanın üzerinde duran birkaç kâğıdı Doğan'a uzattı. Doğan kâğıtları çabucak gözden geçirip masaya geri bıraktı.

Sivil polis "Sizi kurtarıcı olarak görürse konuşur." diye devam etti, "Mümkün olduğu kadar rahatlatmaya çalışın. Biz de o sırada gerekli soruları sorarız. Pazarlık yapmak isteyebilir. Hemen reddetmeyin. Önce dinleyin, sonra teklifini kullanarak bir şeyler öğrenmeye..."

Yüzbaşı "Yeter!" diye tısladı. Hayri Bey'e döndü: "Hadi artık. Öğrenelim bakalım neymiş derdi?" Hayri Bey'in emriyle sorgu odasının kapısı açılınca, rahatsız edici bir sıcak hava dalgası Sarp ile Doğan'ın yüzlerine çarptı. Bu küçük odanın havası insana soluk aldırmayacak kadar ağırdı. Habib bin Vahap'ı sorgulayan polisin ve yanındaki tercümanın gömlekleri terden sırılsıklam olmuştu. Bin Vahap ise, kafasını hafifçe yere eğmiş, sandalyesinde öylece oturuyor, arada sırada sıkışan ciğerlerini rahatlatmak için derin derin soluyordu. Sorgu polisi ve tercüman, Hayri Bey'i görünce toparlandılar. Halleri bin Vahap'tan daha perişan görünüyordu. Hayri Bey, "Nasıl gidiyor?" anlamında hafifçe göz kırptı. Sorgu polisi kafasını iki yana salladı. Sonra başıyla Sarp ile Doğan'ı göstererek "Bu beyler mi?" diye sordu.

Hayri Bey hafif bir sesle "Evet." dedi, "Nasıl yapalım?"

Sorgu polisi kendilerine doğru iyice yaklaştı: "Sorguyu şu anda devretmek uygun olmaz. Daha çok rahat, tam ezemedik. Hatta 12. Daire'yi hiç karıştırmayalım. Elimizde son koz olarak kalsın... Amirim, izin verseydiniz beyleri buralara kadar hiç yormazdık. 12. Daire falan her şeyi alırdık ağzından."

"Laf anlamıyor musun sen?" diye çıkıştı Hayri Bey, "Herkesin gözü üzerimizde. Birkaç gün daha böyle idare edilecek... Söyle bakalım nasıl yapalım?"

Sorgu polisi bıyıklarında biriken terleri sildi: "Öyleyse birlikte devam edelim amirim. Beyler biraz geride dursun, biz 12. Daire'nin geldiğini söyleyelim. Bakalım ne tepki verecek? Duruma göre katılırlar."

"Uygun." dedi Hayri Bey. Sorgu polisi ve tercüman tekrardan bin Vahap'ın yanına gittiler. Polis, adamın üzerine iyice eğilerek "İstediğin adamlar geldi." dedi, "12. Daire'den..." Tercümanın çevirisi bitince odayı heyecanlı bir sessizlik kapladı. Herkes gözlerini bin Vahap'ın ağzına dikmiş bekliyordu

ama adam, sanki laflar ona söylenmemiş gibi yere bakmaya devam ediyordu. Sorgu polisi adamı çenesinden tutarak kafasını kendine çevirdi: "12. Daire geldi. İstemiyor muydun?" Bin Vahap, polisin avucunda duran kafasını kurtarmak için en ufak bir harekette bile bulunmadı. Sadece gözlerini oynatarak, çok kısa bir süre Sarp ile Doğan'a baktı. Sorgu polisi usanmış bir hareketle adamın kafasını bıraktı. Gömleğinin bir düğmesini daha çözerek Hayri Bey'in yanına döndü. "Ne bu şimdi?" diye sordu Hayri Bey. Yüzünde bezgin bir ifade vardı. Polis cevap olarak kollarını iki yana açtı. "Amirim..." dedi, "Konuşmayacağım desin, pazarlık etsin, çığlık atsın, saldırsın, anama sövsün razıyım ama bir şey desin... Desin artık yoksa..." Sorgu polisinin sözleri, bin Vahap'ın ağzından dökülen birkaç Arapça sözcükle kesildi. Tercüman, kimsenin bir şey sormasını beklemeden "Saati soruyor amirim." dedi. Odadaki herkes önce bin Vahap'a sonra kollarındaki saatlere baktı. "Söyle." dedi Hayri Bey, "Dokuza geliyor... Dokuza on var." Bin Vahap saati öğrendikten sonra hafifçe dudaklarını ısırdı. Sonra kafasını tercümana doğru çevirdi ve ağzından Arapça tek bir kelime çıktı. "Su istiyor amirim" dedi tercüman. Sorgu polisinin yüzüne küçük bir tebessüm yerleşmişti. "İşte bu kadar." dedi kollarını sıvayarak, "Çözülmeye başladı." Tam bin Vahap'ın yanına gidecekken, Hayri Bey polisi kolundan tutarak durdurdu: "Su getirin."

"...Ama amirim..." dedi polis, "Adam pes etmek üzere. Bunu kullanmalıyız."

Hayri Bey "Beni dinle! Adama suyunu ver, sonra da subaylarla devam et sorguya." dedi. Sarp'a döndü: "Yüzbaşım siz sadece konuşun, gerekli soruları biz araya sıkıştırırız."

Sarp "Bu benim uzmanlık alanım değil." dedi ve kafasını Doğan'a çevirdi.

Üsteğmen daha önce birçok sorguda bulunmuştu ama şüphesiz hiçbirisi bu kadar kritik değildi. Yüzbaşının bu işi de

üzerine yıkmasına kızamazdı. Çünkü 12. Daire'de sorgu yapacak bir eleman varsa o da kendisiydi. Kendinden emin bir sesle konuşmaya başladı: "Bu adamın iyice rahatlaması lazım. Hemen bir sonuç beklemeyin. Sıradan şeylerden bahsederek başlayacağım. Çoluğunu çocuğunu falan soracağım. Yavaş yavaş derinleşiriz."

Doğan'ın tavrı ve stratejisi odada bulunanlar arasında belirgin bir saygıyla karşılanmıştı. Ne yaptığını, bin Vahap'a nasıl yaklaşacağını çok iyi biliyordu ama yine işlerin bu raddeye gelmiş olması üsteğmeni çok rahatsız ediyordu. Hangi akla hizmet bilinmez, komutanı Ebu Sina suikastı ile 12. Daire arasında bir bağlantı olduğunu neredeyse kabul etmişti. Doğan bu duruma muhalefet etmenin yeri ve zamanı olmadığının farkındaydı. Şu an tek seçeneği yüzbaşının oyununa katılmaktı...

Bir süre sonra, sorgu odasının kapısı açıldı ve içeriye büyük bir şişe su uzatıldı. Sorgu polisi, şişeyle birlikte bin Vahap'ın yanına giderken subaylara "Gelin" diye işaret etti. Şişeyi adama uzattı. Bin Vahap şişedeki suyun neredeyse yarısını kafasına dikti ve geri kalanıyla yüzünü yıkadı. Artık biraz daha iyi görünüyordu. En azından yüzüne, ne olduğu tam olarak belli olmasa da bir ifade yerleşmişti. Sorgu polisi yanında duran Doğan'a "Hadi. Tam sırası." diye fısıldadı. Aslında Doğan kafasında bir sorgu planı yapmıştı ama komutanından önce başlamanın yakışıksız olacağını düşünüyordu. Hayatında ilk defa sorguya giren Sarp'ın kafası ise bir hayli karışıktı. Ebu Sina gibi bir lideri gözünü kırpmadan öldürmüş bir adama "Nerelisin?" ya da "Kaç çocuğun var?" gibi sorular sormak çok saçma geliyordu. Neyse ki yanında ve emrinde bir jandarma subayı vardı. "Hadi." dedi Doğan'a, "Senin işin..."

Doğan kimseye fark ettirmemeye çalışarak derin bir nefes aldı. Bin Vahap'ın yanına yaklaşarak, elini adamın omzuna koydu. Yavaşça "Geçmiş olsun." dedi. Tercüman, Doğan'ın

sözlerini biraz zorlanarak da olsa çevirdi. Bin Vahap, üsteğmenin gözlerinin içine bakarak Arapça birkaç kelime etti. Üsteğmen doğru yolda olduğundan emin bir şekilde devam etmeye hazırlanıyordu ki, tercüman "Bir dakika!" diyerek Doğan'ı durdurdu. Bin Vahap'a Arapça bir şeyler sordu. Adam, az önce Doğan'ın teşekkür sandığı kelimeleri bu defa üstüne basa basa tekrar etti ve gözlerini yeniden zemine indirdi. "Allah Allah..." dedi tercüman odadakilerin yüzlerine bakarak, "Alamut diye bir yerden haberi olan var mı?"

"Ne alaka?" diye sordu Hayri Bey.

Tercüman "Biraz önce adam 'size Alamut'tan selam getirdim' dedi de o yüzden sordum amirim." dedi. "Ne alakası olduğunu ben de çözemedim." Polislerin bakışları yine subayların üzerinde toplanmıştı. "Hiçbir bilgimiz yok." dedi Sarp: "Üstelik bize söylendiği de kesin değil."

Sorgu polisi, "Şu Alamut hangi memleketteymiş bilen var mı?" diyerek lafa karıştı.

"Eski bir kale olduğunu biliyorum." diye yanıtladı Hayri Bey. Sarp, ek olarak o eski kalenin içinde bir zamanlar Hasan Sabbah diye bir adamın yaşadığını ve fedaileriyle dört bir yana dehşet saçtığını da biliyordu ama insanları aydınlatmak için hiç de uygun bir zaman olmadığını düşünerek sustu. Doğan daha yavaş ilerlemeyi düşünmüştü ama bu gelişmeyi görmezden gelemezdi. Elini bin Vahap'ın omzuna biraz daha bastırarak devam etti: "Vahap. Neresi bu Alamut? Kimden selam getirdin bize?" Bin Vahap kafasını yerden kaldırmadan, aynı sözleri bu sefer biraz daha kısık bir sesle tekrar etmeye başladı. Adamın cümlesi küçük bir öksürükle kesildi. "Hadi Vahap," dedi Doğan: "Bize biraz yardım et. Kimden selam getirdin bize?" Bin Vahap cevap olarak birkaç kere daha öksürdü. Doğan, elinin altındaki omzun hafif hafif titrediğini hissetmeye başlamıştı. Üsteğmen biraz sertleşmenin yararlı olacağını düşündü. Çenesinden tutarak hafifçe kafasını kaldırdı.

Tepedeki lambanın ışığı bin Vahap'ın yüzüne vurur vurmaz Doğan "Aman!" diye küçük bir çığlık attı. Adamın gözleri yuvalarından fırlamıştı. Kilitlenmiş ağzının kenarından sızan sarı-beyaz bir köpük çenesine doğru iniyordu. Doğan, odayı sessiz bir panik havasının kapladığını fark etmişti. "Vahap iyi misin?" diye seslendi adama. Kafasını iskemlenin arkasına yaslayarak yüzüne çok hafif iki tokat attı. Kendisini ilk toparlayan Hayri Bey oldu. "Doktoru getirin buraya!" diye bağırdı emniyet müdürü. Tercüman ile sapsarı kesilmiş sorgu polisi dışarıya doğru koşarlarken Hayri Bey, Bin Vahap'ı bacaklarından kavradı ve "Yatırın şuraya!" dedi. Bin Vahap, yerde birkaç saniye sakince yattıktan sonra, sanki birisi gırtlağını sıkıyormuş gibi nefes almaya başladı. Her soluk almaya çalıştığında gözleri, morarmaya başlamış yüzünden biraz daha dışarı fırlıyor, boyun damarları patlayacakmış gibi şişiyordu. Yattığı yerde bir süre debelendikten sonra, sanki ayağa kalkmak istiyormuş gibi dirseklerinin üzerinde doğruldu. Morarmış yüzüne kusacakmış gibi bir ifade yerleşti ve öğürtüye benzer bir ses çıkararak açılan ağzından korkunç bir köpük dalgası boşalmaya başladı. Oluk oluk köpük kusarken, Doğan adamın kafasını yana yatırmaya çalışıyordu. Bin Vahap son bir kere öksürdü, tırnaklarını zemindeki halıflekse geçirdi ve öylece, kaskatı kalıverdi. Doğan'ın elinden kayan kafası, zemine çarpıp tok bir ses çıkardı. Sorgu polisi doktorla birlikte odaya döndüğünde artık Habib bin Vahap için yapılacak hiçbir şey kalmamıştı.

Doğan yavaşça ayağa kalkıp, donakalmış yüzbaşının yanına gitti. Hayri Bey ise, bin Vahap'ın ayak ucunda öylece çökekalmış, ağlamaklı bir hâl almış yüzünde biriken terleri eliyle siliyor, bir taraftan da ilgililere nasıl bir izahat vereceğini düşünüyordu. Doktor, bin Vahap'ın cesedini iyice kontrol ettikten sonra, ağzına eğilerek birkaç kere kokladı. Ürkek bir sesle "Sanırım siyanür." dedi. Bu iki kelimeyi duyan Hayri Bey bir hışımla ayağa fırlayıp sorgu polisinin üzerine yürüdü. Ağzından tükürükler saçarak "Ben size bu adamı kıçına kadar

arayacaksınız demedim mi?" diye bağırıyor, kelime aralarına da gün görmedik küfürler eklemeyi ihmal etmiyordu. Sorgu polisi, kekeleyerek adamı arama görevinin kendisinde olmadığını anlatmaya çalışıyordu ama sesi Hayri Bey'in haykırışları arasında kaybolup gidiyordu. Emniyet müdürü soluğu tükenene kadar bağırdı. Biraz soluklandı ve en az bin Vahap'ın az önceki yüzü kadar mor bir suratla "Bana bak!" dedi, "Herkesi topla. Git herkesi topla. Bu iş var ya... Bu işi... Bu işi... Ulan hepinizi... Siktir git herkesi topla!" Sorgu polisi koşar adımlarla odayı terk ederken, Hayri Bey derin soluklar alıp kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Arkasını dönüp Sarp ile Doğan'ı görünce, yüzü bir anda az önceki o kara-mor renge geri döndü. "Bir açıklamanız vardır umarım" dedi Hayri Bey.

Yüzbaşı "Umarım sizin de vardır." diye yanıtladı. Şu saatten sonra, durum ne olursa olsun bu oyunu bozamayacağını düşünüyordu.

"Benim mutlaka bir açıklamam olacak ama size değil." dedi Hayri Bey. "Size yeteri kadar müsamaha gösterdim Sarp Bey ama buraya kadar. Bize hiç yardımcı olmadınız. Durumunuzu artık Genelkurmay'a bildirmek zorundayım. Siz aranızda halledersiniz artık!" Genelkurmay lafını duyunca yüzbaşının suratı ekşiyivermişti. Bir anda anneannesinin sözü geldi aklına: "Yağmasan da gürle aslan torunum!"

Yüzbaşı fısıltılı bir kahkaha atarak "Siz zahmet etmeyin. Biz hallederiz. Bizde üstlerimizden bilgi saklanmaz." dedi. "Ha. Bir de ufak bir ayrıntı. Sedat Bey atlamış olmalı. Biz Daire olarak Genelkurmay'a değil, Cumhurbaşkanlığı'na karşı sorumluyuz. Belki orayı da aramak istersiniz."

Cumhurbaşkanlığı'nın lafının geçmesi bir hayli etkili olmuştu. Hayri Bey, Sarp'a inanmamaya cesaret edemezken, Doğan da şüphe dolu gözlerle komutanına bakıyordu. Yüzbaşı, "Artık bize müsaade. Sizi bilgilendiririz." diyerek kapıya doğru yürümeye başladı. Doğan da peşinden seğirtti. Tam kapıdan

çıkacaklarken Hayri Bey "Nereye gidiyorsunuz siz?" diye arkalarından bağırdı.

Sarp arkasını döndü ve "Köşk'e!" diye kısa bir cevap verdi. Sorgu odasından çabucak çıktılar. Soruşturma odasındaki polisler, telefonlara cevap vermekten kendileriyle ilgilenemeyecek kadar meşguldüler. O Sedat Bey denen adam da ortalıkta görünmüyordu. Doğan, neredeyse koşturarak ilerleyen yüzbaşıya yetişerek alçak sesle "Komutanım nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Çabuk ulan çabuk..." dedi Sarp fısıldayarak. Emniyet Müdürlüğü'nün merdivenlerini koşarak indiler ve kendilerini dışarıya attılar. İçerisinin cehenneminden sonra başkentin buz gibi havası çok iyi gelmişti. Doğan, sağ tarafta yüz metre ileride kendilerini beklemekte olan askeri cipe doğru yönelmişti ki, yüzbaşı kolundan tutup onu caddeye doğru çekti. Birlikte karşıya geçtiler. Önlerine çıkan ilk taksiye atlayıp şoföre sadece "Devam et!" dediler.

16

Sarp ile Doğan müdürlüğün önünde kendilerine bekleyen askeri cipe görünmeden taksiye atlamayı becermişlerdi ama son birkaç saattir, başka gözlerin de üzerlerinde olduğunun farkında değillerdi. Müdürlüğün giriş kapısını tam karşıdan gören bir sokakta park halinde bekleyen ve saatlerdir tüm müşterilerini "Doluyum" diyerek reddeden bir taksi şoförü, Sarp ile Doğan'ın emniyetten çıktıklarını görür görmez hemen cep telefonuna sarılıvermişti.

"Çıktılar." demişti şoför, "Sanırım ikinci misafir de gitti."

Taksicinin aradığı telefon, müdürlüğün bir-iki sokak ilerisine park etmiş kurşuni renkte bir panelvan aracın içindeydi. Bu araç da tıpkı taksi gibi, havanın kararmasından beri aynı yerde bekliyordu. Sıradan bir şirket aracı görünümündeydi. Tek dikkat çekici yanı, tavanına sabitlenmiş ve mümkün olduğu kadar kamufle edilmeye çalışılmış minik çanak anteniydi. Panelvanın ön koltuğunda oturan adam, "Anlaşıldı." diye yanıt vermişti taksi şoförüne. "Takibe geç. Açık kal." Adam, sorumluluğuna verilen bir görevi daha başarıyla tamamlamıştı. Keyifle gerindi. Bu iş için özel olarak seçtiği fedailerle birlikte bir haftadır Ankara'daydı. Görevleri, bin Vahap'ın sorgusu sırasında müdürlüğü dinlemek, 12. Daire'nin çağrıldığından, subayların müdürlüğe geldiğinden emin olmak, mümkünse gelenlerin isimlerini, rütbelerini ve yaşadıkları yerleri öğrenmek, bin Vahap'ın sorunsuz bir şekilde öldüğünü teyit etmek ve tüm bu bilgileri Behzat Bey'e iletmekti. Planları yapmak ve bütün dinleme cihazlarını müdürlüğe yerleştirmek hiç kolay olmamıştı ama Cahit, hep zor işleri başardığı için Behzat

Taner'in sağ kollarından birisiydi ve işte Alamut'un takdirini bir kez daha kazanmak üzereydi.

Cahit, oturduğu koltuğun hemen arkasındaki döşemeyi tıklattı. Arka taraftaki fedailerden birisi sürgülü döşemeyi açarak kafasını içeriye uzattı: "Buyurun Cahit Bey."

"Dökümler hazır mı?"

"Hazır. Dinleyecek misiniz?"

"Hayır." dedi Cahit. "Hemen gönderin de gidelim artık."

Yaklaşık yirmi dakika sonra Taner Hukuk Bürosu'nun patron ofisindeki sakinliği, bilgisayardan yükselen sinyal bozdu. Masasının karşısındaki misafir koltuklarını birinde oturmuş, son sakin zamanlarının son dakikalarını geçiren Behzat Taner, "Hadi bakalım..." diye mırıldanarak bilgisayarın başına geçti. Sabahtan beri beklediği ama gelmesi için çok da heves etmediği mesaj nihayet bilgisayarındaydı. Cahit işini tamamlamış, kendisine olanları özetleyen kısa bir rapor ile kocaman bir ses dosyası göndermişti. Behzat Taner önce raporu okudu. Evet, Behram şüphelerinde haklıydı. Anlaşıldığı kadarıyla 12. Daire yeniden açılmıştı. Cahit'in raporuna göre, bin Vahap sadece 12. Daire ile konuşacağını söyledikten sonra başkentin bürokrasi dünyası ayağa kalkmış, her tarafta 12. Daire aranmaya başlanmıştı. Sonunda Daire Hava Kuvvetleri'nde bulunmuş ve emniyete iki subay gelmişti. Deniz Yüzbaşı Sarp Gönen ve Jandarma Üsteğmen Doğan Aral. Behzat Taner bu isimleri hemen kafasına kazıdı. Yüzbaşı, Daire'nin komutanı sıfatıyla gelmişti ama üsteğmen dışında diğer personelle ilgili bir bilgi yoktu. Subaylar takibe alınmıştı. "Aferin Cahit." dedi Taner kendi kendine. Raporu okumaya devam etti. Emniyette üç-dört ayrı yer dinlenmişti ama 'bütün çabalara rağmen' sorgu odasına cihaz yerleştirilememişti. Behram'a göre bu o kadar önemli değildi. Bin Vahap, kendisine verilen talimat dışında bir tek kelime etmeyecekti nasıl olsa ama Behzat

Taner bundan o kadar emin değildi. Behram'ın adamına bu kadar güvenmesini hiç doğru bulmuyordu. Hele böyle bir operasyonda. Adam Ebu Sina'yı öldürmüştü ve en profesyonel sorguçuların tepesine çökeceği kesindi. Neyse ki Küçük Alamut şu zaman ayarlı siyanür kapsüllerini icat etmişti. Mide asidinde belli bir sürede eriyen kapsüller. İlk plana göre bin Vahap, midesinde üç saatte eriyip patlayacak bir kapsülü cinayetten bir saat önce yutacaktı. Ama işin içine 12. Daire'nin deşifre edilmesi girince, bin Vahap'a daha dayanıklı bir kapsül yutturulması gerekmişti. Daire'nin aranması, bulunup emniyete getirilmesi ve deşifre edilmesi için gerekli olan süre göz önünde tutulmuş ve bin Vahap'ın yaşaması gereken süre yedi saate çıkarılmıştı. Bu adamlarının yedi saat boyunca sorguda tutulacağı anlamına geliyordu. Behram, değil yedi, on yedi saat sorguda kalsa bile bin Vahap'ın konuşmayacağından emindi. Behzat Taner ise sadece ümit ediyordu. Sorgu odası dinlenememişti ama Cahit'in adamları, soruşturmanın yürütüldüğü merkez ofise birkaç cihaz yerleştirmeyi başarmıştı.

Rapordan anlaşıldığı kadarıyla her şey yolunda gitmişti. 12. Daire subayları deşifre edilmiş, bin Vahap ağzından bir şey kaçırmadan ölmüştü. Behzat Taner viskisinin son yudumunu keyifle kafasına dikip ses kayıtlarını dinlemeye başladı. Dinledikçe keyfi yerine geliyordu; çok ender zamanlarda kendini gösteren, karnının hemen altından başlayıp tüm vücudunu saran ve tüylerini diken diken eden o şeytani hazzı yine hissetmeye başlamıştı. Hele 12. Daire subayları ile soruşturma görevlileri arasında geçen o konuşmayı dinleyince, suratındaki hınzır tebessüm, histerik kahkaha krizlerine dönüşmeye başlamıştı. Bu hiç hesapta yoktu ama farkında olmadan çok mükemmel bir iş yapmışlardı. Bin Vahap'ın ağzından 12. Daire'nin ismini duyan emniyet görevlileri, çok doğal olarak suikastın perde arkasında bu Daire'nin olduğunu düşünmeye başlamışlardı. Zavallı subaylar bin Vahap'tan daha

fazla zan altında kalmışlardı. Ebu Sina suikastı, bu haliyle derin devletin dipsiz kuyularında kaybolup gidecek gibi görünüyordu. Behzat Taner, "İşte bu çok güzel oldu!" diye kahkahayla karışık bir çığlık attı. Hemen telefonuna sarıldı. "Jülide bana bir viski daha getir." dedi sekreterine. Kız "Tabii Behzat Bey." dedi ama sesi biraz bozuk geliyordu. Taner saatine bakınca Jülide'nin derdini anladı. Bu saate kadar mesaiye kalan her elemanın bozuk çalmaya hakkı vardı ama bu mutlu günde Jülide gibi bir ofis eğlencesini küstürmek hiç hoş olmazdı. Taner telefonu tekrar açtı "Kendini de getir güzelim." dedi Jülide'ye. Kız kikirdeyerek telefonu kapattı. Jülide'nin viskiyi ve kendisini hazırlaması en az on beş dakika sürerdi. Behzat Taner kravatını gevşetip, zamanın hızlı geçmesini sağlamak için ses kayıtlarının geri kalanını dinlemeye başladı. Bu saatten sonra keyfini ne bozabilirdi ki? Tabii ki Behram'ın salaklıklarından birisi. Son ses kaydını dinlerken duyduğu bir cümle Taner'in bütün dünyasını başına yıktı. Emniyet görevlilerinden birisi, bin Vahap'ın ölmeden önceki son sözünü telefonla İçişleri Bakanlığı'na bildiriyordu: "Size Alamut'tan selam getirdim." Bütün sorguyu tek bir kelime etmeden geçiren bin Vahap'ın kendiliğinden böyle bir laf etmesi olanaksızdı. "Senin Allah belanı versin Behram" dedi Behzat Taner dişlerinin arasından. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Bütün emniyetin ortasında böyle bir laf etmenin ne anlamı vardı? Üstelik suikast 12. Daire'nin üzerine yıkılmak üzereyken. Üstelik 12. Daire'nin Yediler'le bağlantısı olduğunu bile bile. Artık bütün emniyet bu selamın ne anlama geldiğini araştırmaya başlayacaktı. Tabii ki 12. Daire de ve tabii ki Yediler de... Behram salağı Alamut'un selamını başka kim bilir nerelere göndermişti? Tarikatı bu derece deşifre etmeye çalışmak nasıl bir geri zekâlılıktı acaba?

Behzat Taner öfkeden dudaklarını kemirmekteyken, Jülide elinde viski bardağı ve suratında şuh bir ifadeyle içeriye girdi.

Patronunun yüzündeki öfkeyi görünce geri kaçmaya yeltendi ama Behzat Taner "Gel Jülide..." diyerek kızı durdurdu. Kızcağız çaresiz, ürkek adımlarla patronunun yanına yaklaştı. On dakika kadar sonra Jülide, hayatının en sert ve en bencil sevişmelerinden birini cinsel tarihine eklemiş olarak masanın üzerinde yatıyordu. Behzat Taner ise, dağılmış kıyafetinin üzerine paltosunu alarak, Behram'a Ankara'dan haberler vermek ve şu dangalaklığının hesabını sormak için çoktan ofisi terk etmişti.

17

Sarp ile Doğan, taksiye bindikten sonra bir süre şoförün keyfine göre devam etmişlerdi. Yeteri kadar Ankara turu attıktan sonra bir kavşağa geldiklerinde şoför, "Buradan ne tarafa abi?" diye sorunca, yüzbaşı aklına gelen ilk yeri söyleyivermişti: "Kuğulu Park'a."

Tenha sokaklarda yaptıkları hızlı bir yolculuktan sonra, nispeten daha canlı olan Tunalı Hilmi'nin başına gelmişlerdi. Yüzbaşı taksi durur durmaz fırlayıp, her daim açık olan tekel bayiinden bir otuzbeşlik kanyak kapmış, taksi parasını ödemekte olan Doğan'ı beklerken şişeyi açmış ve iki koca yudumu buz kesmiş olan gövdesine indirivermişti bile. Doğan da geldikten sonra, hiç konuşmadan yürüyüp parkın tenhalarındaki banklardan birine çöktüler. Sarp, kanyaktan büyük bir yudum daha aldıktan sonra şişeyi Doğan'a uzattı. Üsteğmen de hiç tereddüt etmeden şişeyi alıp kafasına dikti. "Sağolun komutanım." dedi geri verirken. Hareketi beklediğinin aksine komutanını hiç şaşırtmamıştı.

Karşılıklı alınan sessiz yudumlarla şişenin son çeyreğine geldiklerinde yüzbaşı, Doğan'ın omzuna bir şaplak indirdi: "Eee Doğan paşa... Ne düşünüyorsun bakalım?"

Doğan "Burada ne yaptığımızı düşünüyorum komutanım. Daire'ye niye dönmediğimizi..." diye cevap verdi. Sesindeki bitkinlik fark edilmeyecek gibi değildi.

Yüzbaşı, Doğan'ın omzuna hafif bir şaplak daha indirdi: "Vay be! Demek sen hâlâ ciddi ciddi düşünüyorsun..." dedi: "Cevabını bilmediğim sorularla uğraşmak istemediğim için

dönmedik. Ama senin ciddi açıklamaların varsa hemen gidebiliriz."

"Şikâyetçi olduğumdan değil komutanım. Başımız derde girmesin... O bakımdan..."

Sarp "Hiçbir şey olmaz..." dedi yumuşacık bir sesle. Alnındaki damarlar yine belirginleşmişti ama gözlerindeki o deli kızarıklıktan eser yoktu. Ayağa kalkıp bank boyunca küçük bir volta attı ve olanca sakinliğiyle devam etti: "Merak etme Doğan, hiçbir şey olmaz. Birileri 12. Daire diye bir yer kurmuş, özel statü vermiş, Köşk'e bağlamış, sonra kapatıp yıllar sonra yeniden açmış, beni de denizaltımdan alıp temizlik dolabından bozma bir odaya atmış... Üstelik Daire Komutanı diye... Hiçbir şey olmaz... İstediğim zaman gelirim, istediğim zaman giderim. Yazışma yapmam statüm gizli, izahat vermem, altım üstüm belli değil. Daire buysa, komutanı da bensem, bu tren böyle yürür arkadaş. Şikâyeti olan varsa, göndersin o zaman denizaltıma geri, meraklısı da değilim. Ammaaa! Kalacaksam da gideceksem de, o birileri bana döndürdükleri dolabı anlatacak! 12. Daire niye yeniden açıldı anlatacak! Üzerimize kim fener tutuyor, kim bizi vitrine atıyor anlatacak!"

"Zülfikar'ın, Ebu Sina suikastının bizi deşifre etmek için mi planlandığını düşünüyorsunuz?" diye sordu Doğan.

"Sen farklı mı düşünüyorsun? İstediğin kadar kaçmaya çalış, istediğin kadar ipe sapa gelmez komplo teorisi üret ama dönüp dolaşıp aklına ilk gelen, en basit fikre geri dönüyorsun Doğan. Ben de başka olasılıklar üzerinde çok düşündüm ama olmadı ve doğru olanın en basiti olduğundan artık eminim... Doğru olmasa da eminmiş gibi davranmaya devam edeceğim çünkü inanacak bir şeylere ihtiyacım var. 12. Daire yıllar sonra yeniden boşuna açılmadı Doğan. Zülfikar'ın da, Ebu Sina suikastının da bu işle bir ilgisi var. Birisi bana bunu anlatacak Doğan..."

"Peki kim anlatacak komutanım?"

"Telefon Daire'de kaldı değil mi?"

"Hangi telefon komutanım?"

"Bahçıvanın telefonu. O ihtiyar bize anlatmaya başlayacak, devamını da biz getireceğiz. Yarın ilk iş Daire'ye gidip bahçıvanı arıyoruz... İsmi neydi onun?"

"İdris komutanım."

"İdris... O anlatmazsa da anlatacak birileri bulunacak... Ben denizaltıcıyım. Görmeden yol bulmayı iyi bilirim... Hadi şimdi eve salınalım. Yarın yapacak çok işimiz var!"

Yüzbaşı, Doğan'ı beklemeden caddeye doğru yürümeye başladı. Doğan, komutanının bu halinin tamamen alkolden ve geçici olmasını ümit ediyordu ama yüzbaşı korkutucu derecede kendinde, kararlı ve haklı görünüyordu. Bu iş sıradan bir macera ya da polisiye vaka olmaktan çıkmıştı. Çözmeleri gereken bilmecenin karşısında değil tam ortasındaydılar. Bilmeceyi çözmeleri ve kendilerinin de bu bilmecenin neresinde olduklarını bulmaları gerekiyordu ama yerlerini bulmak için önce bilmeceyi mi çözmeleri gerekiyordu yoksa bilmeceyi çözmek için önce yerlerini mi bulmaları? Yoksa artık önceler ve sonralarla, nedenler ve sonuçlarla düşünmenin zamanı çoktan geçmiş miydi? İşte yüzbaşının haklı olduğu, haklı olması gerektiği yer de burasıydı. Bu kıçı başı belli olmayan girdabın bir yerlerine sıkıca tutunup, kendi sorularını sormanın vakti çoktan gelmişti. Yoksa at izleriyle it izlerini birbirinden ayırmaya çalışırken girdabın daha da dibine batabilirlerdi.

Doğan, adımlarını sıklaştırarak yüzbaşıya yetişti. Cadde boyu yürümeye başladılar. Hemfikir bir şekilde ileride ışıkları parlayan ve tekel bayii olması kuvvetle muhtemel bir dükkâna doğru aceleci adımlarla ilerlemekteydiler ki, iç cebinden yükselen cep telefonu sesi yüzbaşının suratını ekşitti. Sarp telefonu çıkarıp numaraya baktı. Tanıdık değildi. Açtı. "Telefonu

yanınıza alacak fırsatınız olmadı galiba." dedi karşıdaki ses. "Neredesiniz?"

Sarp kaldırımın ortasında aniden duruverdi. "Tunalı..."

"Sizi parkın önünden alırım. Yarım saat içinde."

Telefonu kapatıp cebine koydu. "Bak Allah yüzümüze gülmeye başladı" dedi Doğan'a, "Bahçıvan arıyor."

Birlikte geriye dönüp parkın önünde beklemeye başladılar. Yüzbaşı ikinci sigarasını daha yeni ezmişti ki, koyu yeşil spor bir araba, parkın önünde bekleyen taksilerin arasında duruverdi ve sürücüsü, taksicilerin garip bakışları altında arabadan inerek kendisini gösterdi. İdris Usta ilk görüşmelerindeki bahçıvan kılığından bir hayli farklıydı. Şık bir paltonun altına giydiği koyu renk boğazlı kazağıyla ve kılıç gibi ütülü pantolonuyla, insanı gençliğinden utandıracak kadar yakışıklı görünüyordu. Kibar bir el hareketiyle subayları yanına çağırdı. Tek değişen bahçıvanın kıyafetleri değildi. Sarp ile Doğan arabanın arka koltuğuna yerleşir yerleşmez bahçıvanın ağzından çıkan ilk laf "Özür dilerim." oldu. "Size ulaşamadım. Telefonların çekmediği bir yerdeydim zira..."

Yüzbaşı, ustanın kibarlığını hafifçe taklit ederek sözünü kesti: "Zira biz de sizi aramayı çok istedik ama başaramadık. Telefonu Daire'de unutmuşuz zira..."

İdris Usta gülümsedi: "Duygularımız karşılıklıymış demek ki..."

"Şimdilik galiba ender rastlanan bir durumla karşı karşıyayız ama kendi hesabıma her zaman öyle olmasını isterim..."

"Bakın karşılıklı bir duygu daha yakaladık." dedi usta. Arabayı çalıştırdı. "Hızlı ilerliyoruz."

Sarp sesindeki taklit havasını biraz daha arttırdı: "Bu durumu memnuniyetle karşıladığımı belirtmek isterim İdris Bey ama dilerim bokumuz seyrek düşmez!"

Usta kibar ve yapmacık bir kahkaha atıp arabayı hareket ettirdi: "Dilerim Sarp Bey..."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu yüzbaşı.

"Rahat konuşabileceğimiz bir yere Sarp Bey."

"Rahat konuşabileceğiniz bir yer demek istediniz galiba. Zira sorularım kısa olacak."

Bahçıvan, kaşlarını iyice kaldırarak dikiz aynasından yüzbaşıya baktı. "Soru sormak kolaydır yüzbaşım." dedi, "...ama zor olan cevapları duymaktır, olan biteni dinlemektir. Sizin bunları duymak için hazır olup olmadığınızı anlamaya çalışmayacağım, çünkü sanırım artık çok geç. Sizden biraz daha beklemenizi istiyorum. Böyle şeyleri konuşmak için araba hiç uygun bir yer değil."

İdris Usta arabayı hiç acele etmeden Çankaya'ya doğru sürdü. Geniş ama sakin ve bol ağaçlı bir sokağa gelince yavaşladı. İleride sokağın bitiminde, köşkün yüksek bahçe duvarları görünüyordu. İdris Usta arabayı üç katlı güzel bir apartmanın bahçesine doğru sürdü. Kısa bir rampadan inip apartmanın garajına park etti. Usta, misafirlerini küçük asansöre doğru buyur ederken, garaj kapısı mekanik bir ses eşliğinde kapanmaya devam ediyordu. Birlikte en üst kata çıktılar. Asansörün kapısı, geniş, çok iyi döşenmiş bir salona açıldı. Karşı duvar boydan boya pencereydi. Sol tarafta, şöminenin önüne nefis bir koltuk takımı yerleştirilmişti. Sağ tarafta ise tam teçhizatlı bir çalışma masası duruyordu. Masanın hemen yanındaki ahşap döşemeli merdiven, alt kata doğru iniyordu. "Evime hoş geldiniz." dedi İdris Usta. Misafirlerine yer gösterdikten sonra merdivenlerden bir alt kata indi. Birkaç dakika sonra elinde bir tepsiyle geri döndü. İçinde kırmızı şarap bulunan kristal şişeyi ve alçak kadehleri, kendilerini deri koltukların üzerine bırakmış misafirlerinin önüne koydu. Usta misafirlerine şarap servisi yaparken "Önce anlatmak mı istersiniz, yoksa dinlemek

mi?" diye sordu. Yüzbaşı "Dinlemek." diye net bir yanıt verdi. "Oldu o zaman." dedi İdris Usta, "Ama önce sağlığınıza." Elindeki kadehten bir yudum aldı. Ustanın yüzünde beliren zevk ifadesi, Sarp ile Doğan'ın da ellerinin kadehlerine gitmesini sağladı. Yüzbaşı, şarabın tadını ağzında hissedince, ilkin yutmaya kıyamadı. Sonra yavaş yavaş boğazından aşağıya doğru yuvarlamaya başladı. İnsanın yemek borusunun ve midesinin de tat alabildiğine ilk defa şahit oluyordu.

İdris Usta, "İzin verirseniz şu kısa sorunuzun önünü arkasını tamamlamaya çalışayım yüzbaşım." diyerek konuşmaya başladı. "12. Daire neden var ve bunca yıl sonra neden yeniden açıldı ve siz neden bu işin içindesiniz? En sondan başlayalım... 12. Daire'ye atanmanız kesinlikle tesadüf değil. Güvenilir önerilerin sonucunda bu göreve getirildiniz ve..."

Yüzbaşı "Niye bizi önerdiler peki?" diyerek araya girdi.

İdris Usta hafifçe gülümsedi: "Neden ve niye sorularını çok dikkatsiz kullanıyorsunuz yüzbaşım. Bunlar dipsiz bir uçuruma inen bir merdivenin basamakları gibidir. Her zaman bir cevap vaat ederler, ama verdikleri tek şey uçurumun dibine doğru atılan bir adımdır. Durmayı bilmek gerekir. Durabilmek için de bilmenin sınırlarına saygı duymak gerekir. Ben şahsen sizin sorduğunuz soruyu, sizi bana önerenlere hiç sormadım. Onlara güvendim, tercihlerini bana sunmalarını istedim. Sundukları tercihi de asla sorgulamadım. Şimdi sizin sorunuza 'uygun görüldüğünüz için' diye bir yanıt versem, bana niye uygun görüldüğünüzü de soracak mısınız?"

"Elbette. Hayatımı yolundan çıkaran ve benim bile bilmediğim özelliklerim neymiş çok merak ettim."

"Bu beni ve sizi önerenleri çok büyük bir hayal kırıklığına uğratacağınız anlamına geliyor yüzbaşım. Kendi özelliklerinizi bile sorarak öğrenecek kadar aciz olduğunuzu bilmiyorduk.

Başınıza gelen bunca olaydan sonra, hâlâ neden ve niye sorularıyla vakit kaybedecek kadar... şuursuz olduğunuzu da."

İdris Usta'nın son sözleri yüzbaşının sinirli bir şekilde gülümsemesine, Doğan'ın da elindeki kadehi sertçe sehpaya bırakmasına neden olmuştu. Usta, gözlerini subaylardan ayırmadan kadehini hafifçe kaldırıp dudaklarına götürdü. "Size anlatmak istediğim şey şu..." diyerek devam etti: "İçinde bulunduğunuz durumu, yaşadıklarınızı ve yaşayacaklarınızı sorgulamadan kabul etmediğiniz takdirde, size hiçbir şekilde yardımcı olamam. Eğer bunları kabullenemezseniz, 12. Daire'yi anlamanız ve sindirmeniz mümkün olmaz... Şimdi ben size bir soru sorayım. Bilim dışı gelişme deyince aklınıza ne geliyor?"

Bu soru subayların midelerine bir sıkıntı yerleştirmişti. Yüzbaşı bu sorunun kanyak şişelerinin derinliklerinde, Doğan ise aylardan beri okumakta olduğu fotokopilerin arasında kaybolup gittiğini zannediyordu.

İdris Usta, subaylardan bir yanıt gelmeyeceğini anladıktan sonra devam etti: "Beyler! Bu soruyla vedalaşalı ne kadar zaman oluyor? Onu unutmanızın üzerinden ne kadar zaman geçti? İşte bu soruyu atladığınız için başka hiçbir soruya hazır değilsiniz ve ben de bu yüzden size hiçbir şey anlatamıyorum. Çünkü anlatmaya başladığım anda Sarp Bey, beni tıpkı yıllar önce eski nişanlınızın size anlattığı mistik Osmanlı hikâyelerini dinliyor gibi dinleyeceksiniz. Ya da Doğan Bey; anlattıklarım size Milli Kütüphane'den derlediğiniz o masallardan daha farklı gelmeyecek. Ama benim anlattıklarım, yastık altı hikâyeleri ya da akademinin mumyaladığı eski masallar olmayacak."

İşin içine Bahar'ın karışması yüzbaşıyı çok tedirgin etmişti ama İdris Usta bakışlarıyla Bahar'ı bu işin içine çekenin kendisi olduğunu söylüyordu... Haksız sayılmazdı ama Sarp yine de sinirlenmesi gerektiğini düşündü. Sonra nedense boşverip kadehinde kalan şarabı bitirdi.

"Bize bir tane bilim dışı gelişme gösterin o zaman..." dedi Doğan kadehini tekrar doldururken. Koltukta biraz daha kaykılıp bacak bacak üstüne attı.

İdris Usta içinden "Çok yaşa zorba." diye geçirdi. "12. Daire yetmez mi Doğan" diye de devam etti. "Böyle şeyler olmasa 12. Daire niye kurulsun? Niye bu işe para, zaman ve adam harcansın?"

Sarp cevaptan hiç tatmin olmamıştı: "Temizlik odasından bozma bir Daire, üç-beş cümle tüzük, iki subay, standart ordu maaşı. Bu mu zaman, para ve adam harcamak?"

"Haklısınız. Fiziki durumunuzun çok parlak olduğunu söyleyemem yüzbaşım." dedi İdris Usta. Diğer taraftaki çalışma masasına doğru yürüdü. Masanın kilitli çekmecelerinden birini açtı ve sarı renkte büyük bir zarfı alarak subayların yanına döndü. "Bunlar artık sizin." diyerek zarfı sehpanın üstüne bıraktı.

Sarp, zarfın ağzını yırtıp tepetaklak çevirince, sehpanın üzerine beş-altı tane minik anahtar ve dört ayrı bankaya ait hesap cüzdanları ve çek defterleri döküldü. Hesap cüzdanlarına bakınca gözlerine inanamadılar. Yaklaşık bir milyon dolar tutarında bir servet sehpanın üzerinde duruyordu. Doğan, hesap cüzdanlarının üzerinde yazan ismi okudu: "Mehmet İhsan Gücüm".

Doğan "Kim bu Mehmet Bey?" diye sordu, "Dünyalığını yapmışa benziyor."

İdris Usta "12. Daire komutanlarının genel ismi." diye yanıtladı. Sonra iç cebinden çıkardığı bir nüfus kâğıdını ve üzerinde bir imza bulunan bir parça kâğıdı yüzbaşının önüne bıraktı. Kimlik Mehmet İhsan Gücüm adına düzenlenmişti. Mührü, imzası, her şey yerindeydi ama fotoğraf yerinde yüzbaşının resmi duruyordu. Sarp heyecanını gizlemeye çalışarak

kimlik kâğıdına uzandı "Vay be!" dedi, "Zenginim artık ha? Daire konusunda beni ikna etmeye başladınız..."

Bu espri Ustanın hiç komiğine gitmemişti. "12. Daire komutanı olarak mali işleri hallederken kullanacağınız kimlik bu." dedi, "Çek kesmek için de bu imzayı aynen atmak zorundasınız. Kimlik kesinlikle sahte değil ama üzerinizde dolaştırmamaya çalışın. 12. Daire zengin ve giderleri fazla olan bir birimdir. Mal varlığı ise hiçbir devlet kuruluşu tarafından bilinemez, dolayısıyla denetlenemez. Harcamalar Daire komutanının inisiyatifindedir ve sorgulanamaz. Tüm ödemelerin nakit parayla ve faturasız yapılması tercih edilir. Çek defterleri çok gerekmedikçe kullanılmaz. Maddi kaynaklar sınırsıza yakındır ve belli bir limitin altına indiğinde takviye edilir. Küçük anahtarlar banka kasalarına aittir. Çok acil ihtiyaçları karşılayabilmeniz için her bir kasada bir miktar nakit para vardır. Bunların harcanmasında da aynı koşullar geçerlidir... Bir sorunuz var mı?"

Sarp dalgın dalgın kimliği incelemekteydi. Doğan'ın ise aklına paranın asıl kaynağını sormak gelmişti ama bahçıvanın sorularla arasının hiç hoş olmadığını hatırladı. Subaylardan bir soru gelmediğini gören İdris Usta devam etti: "Gördüğünüz gibi, 12. Daire para da harcar adam da. Üstelik bu konuda fazlasıyla eli açık olduğu da söylenebilir. Madem bugüne kadar duyduklarınız ve gördükleriniz sizi tatmin etmedi, o zaman izin verin size çok gerçek bir şey söyleyeyim: 12. Daire subayı olarak ölebilirsiniz ve biz de bundan en fazla kişisel bir üzüntü duyarız. Sarp Bey ve Doğan Bey, çok açık konuşacağım. Sizin 12. Daire'ye atanmanızı sağlayan kişilerden birisi de benim. Ama sizi asla gerçek bir 12. Daire subayı olarak görmedim. Henüz vaktinizin gelmediğini düşünüyorduk. Belki de hiç gelmeyecekti. Ama! Gerek planladıklarımızın dışında gelişen olaylar gerek sizin tahmin ettiğimizden daha acar ve girişken çıkmanız bu durumu değiştirdi. Bugünden itibaren

benim ve bizim gözümüzde, tüm yetki ve sorumluluklarıyla birer 12. Daire subayısınız. Eğitiminiz de başlamış bulunuyor. Zor olacak ama her şeyi yavaş yavaş öğreneceksiniz. Hazırlığınızı yapın. Yakında İstanbul'a gidiyorsunuz..."

"Niye?" diye soruverdi yüzbaşı. Koltuğa iyice yayılmıştı. Yüzünde yine o kendine has muzip gülümsemesi vardı. İdris Usta, hemen hemen aynı gülümsemeyle yanıt verdi: "Eğitim için yüzbaşım. Ayrıntıları daha sonra konuşuruz."

Sarp, şaraptan mı yoksa duyduklarından mı bilinmez, kendisini biraz daha iyi hissediyordu. Bahçıvan laf arasında sanki 'sizi asla 12. Daire subayı olarak görmedik...' gibi kötü şeyler de söylemişti ama yüzbaşı bunları pek önemli saymamıştı. Hem şu bahçıvan da hiç kötü bir insan sayılmazdı. Ukalaydı falan ama basbayağı yardım etmeye çalışıyordu.

İdris Usta, Sarp ve Doğan'ın yüzlerindeki rahat ifadeyi bir süre seyretti. Yaptığı şey çok ahlaklı sayılmazdı ama zorba olmasa çok fazla bir şey konuşamayacağını da biliyordu.

"Evet!" dedi İdris Usta, "Siz anlatın bakalım... Bugün emniyette neler oldu?"

"Valla, neler olduğunu çok iyi bilmiyorum." dedi Sarp, "Başımıza bir şeyler geldi ama... Özetle, Ebu Sina'nın katili sorguda sadece 12. Daire'ye konuşacağını söylemiş. Emniyet de bizi çağırdı."

Usta, "Oraya hiç gitmemeliydiniz." diyerek araya girdi. "Haber bana çok geç ulaştı. Müdahale edemedim... Peki adam gerçekten 12. Daire'nin ismini vermiş mi?"

"Ben sorgu kayıtlarına baktım." dedi Doğan, "Eğer bir oynama yoksa adam 12. Daire'ye konuşacağını dört-beş defa söylemiş."

"Garip!" dedi İdris Usta. Tahminlerini yeniden gözden geçirmeye başladı. "Sonra?"

"Sonrası, adamlar bizim suikastla ilgili bir şeyler bildiğimizi düşünüyorlardı. Eh, ben olsam ben de öyle düşünürdüm. Bizi bayağı bir sıkıştırdılar. Orada bir adam vardı. İsmini unuttum şimdi. İçişleri görevlisi. O emniyete bizim hakkımızda bir şeyler anlatmış..."

İdris Usta "Sedat Türün mü?" diye sordu. Yüzüne pis bir bakış yerleşmişti.

"Soyadını bilmiyorum ama ismi Sedat. Şöyle sansar gibi bir adam..."

"Ta kendisi... Olayla ilgisi nedir bilmiyorum ama bu ismi ve Cemiyet-i Müsbet'i kafanıza iyice yerleştirin. Karşınıza tekrar çıkacaktır."

"Cemiyet-i Müsbet mi? Ne bu?"

"Sizi çok iyi tanıyan ve bir o kadar da sevmeyen bir grup insan. Devletin kilit noktalarında adamları vardır. Hikâyeleri uzun, nasıl olsa bir gün öğrenirsiniz. Ama Daire'nin yeniden açıldığını bilmeleri hiç iyi değil..."

Doğan "Sizce de gizli sıfatı bizim Daire'yi tanımlamak için biraz zayıf kalmıyor mu?" diye sordu. İdris Usta, üsteğmenin zorba karşısında gösterdiği direnci takdir etti. "Çok doğru bir tespit Doğan Bey." diye yanıtladı, "Hem devlet içinde hem de kamuoyunda, sadece faaliyetleri değil, varlığı da çok bilinmemeli. Nedenine gelince, bilim dışı gelişmelerle uğraşan bir Daire'nin varlığı birçok insanın ilgisini çeker. 12. Daire iki âlemin arasında durur. Sıradan insanların gerçek ve mantık dedikleri şeyleri aşındıracak her türlü gelişmeyi ve olguyu onlardan uzak tutar. Bu nedenle ilgilendikleri olayların ve tabii ki kendisinin de varlığı gizli tutulmalıdır."

Doğan, Ustanın sözlerini anlayabilmek için biraz durakladı. Aslında söyledikleri hiç de zor ve yabancı şeyler değildi. Bahçıvan, diğer insanların da kendilerinin düştüğü duruma düşmelerinin yaratacağı sakıncalardan bahsediyordu o kadar.

Usta, "Devam edin lütfen..." diyerek konuyu toparladı. "Sonra neler oldu emniyette?"

Yüzbaşı kaldığı yerden devam etti: "Evet... Adamlarla bayağı bir tartıştık ama suikastla ilgimiz olmadığına çok fazla inandıramadık. Sonra bin Vahap'ın, yani Ebu Sina'nın katilinin yanına götürdüler bizi... Adam bize Alamut'tan selam söyledi ve öldü. Bu kadar işte..."

Usta "Nereden?" diye bir çığlık attı. "Nereden selam söyledi size? Tam olarak ne dedi?"

"Size Alamut'tan selam getirdik dedi."

İdris Usta kadehindeki şarabı tazeledi ve her şeyi en baştan düşünmeye başladı. Subayların Ebu Sina suikastıyla ilgili olarak emniyete çağrıldığını duyduğunda, aklına hemen Cemiyet-i Müsbet gelmişti. Sedat'ın orada bulunması şüphelerini doğruluyordu ama bin Vahap'ın 12. Daire'nin ismini gerçekten söylemesi işleri karıştırıyordu. Bu durumda, Daire'nin isminin cemiyet tarafından ortaya atıldığı teorisini bir tarafa bırakmak gerekiyordu. O zaman, bin Vahap niye ısrarla 12. Daire'yle konuşmak istemişti?

Neresinden bakılırsa bakılsın, bunun Daire'yi açığa vurmak için düzenlenmiş bir tezgâh olduğu apaçık ortadaydı. Asıl soru, bu tezgâhın arkasında kimlerin durduğuydu. Tabii bir de şu Alamut meselesi. Bu selamın aslını çok çok uzun zaman önce birkaç defa duymuş ve çok ciddiye almıştı. Alamut yıkıldıktan sonra, zaman içinde birkaç aklıevvel çıkıp, Hasan Sabbah'çılık oynamaya yeltenmiş ve sağa sola bu tür selamlar göndermişlerdi ama bunlar çok ciddiye alınacak şeyler değildi. Zaten sonları da hızlı gelmişti.

Kesin olan bir tek şey vardı: Bu neredeyse yedi yüz yıldan beri duyduğu en ciddi Alamut selamıydı ve özel bir ilgiyi kesinlikle hakediyordu. Alamut'un selamı, acele etmeden halledilecek bir konuydu. Önlerinde ise çok daha acil çözümler

bekleyen sorunlar duruyordu. 12. Daire'nin ismi, hiç hazır olmadıkları bir sırada ve olmayacak bir yerde ortaya atılmıştı. Daire'nin isminin başta emniyet olmak üzere, devletin birçok biriminde kulaktan kulağa fısıldanmaya başlandığını, uyandırdığı merakın Ebu Sina suikastının bile ötesine geçtiğini biliyordu. Daire bir gece içinde, kurulduğundan beri hiç olmadığı kadar popüler oluvermişti ve herhalde buna en çok sevinen de Cemiyet-i Müsbet'ti.

Usta telaşa düştüğünü belli etmekten hiç hazzetmezdi. Olabildiğince sakin görünmeye çalışarak sordu: "Peki siz ne düşünüyorsunuz?"

Yüzbaşı gözlerini dimdik ustaya dikti ve "Birçok şey..." diye cevap verdi. "İlki, bu ilk düşündüğüm şey değil ama en çok merak ettiğim: Ben ve Doğan haricinde 12. Daire adına çalışan, subay ya da sivil başka kişiler var mı? Eğer varsa, bu bizim 12. Daire'ye neden atandığımızı çok iyi açıklar. Daire işini yapar, arayan da gelip bizi bulur. Ne dersiniz?"

"Eyvah eyvah!" dedi usta içinden, "Umarım bu zorbanın etkisidir..." Sonra kendinden en emin ifadesini takınıp yamuk bir gülücükle cevap verdi: "Kesinlikle hayır derim yüzbaşım..."

Sarp, ustanın gözlerinin içine bir süre daha baktı. "Öyleyse, dışarıda kendisini 12. Daire elemanı olarak tanıtan birileri var. İşlerini hallettiler ve katillerine Daire'nin ismini vermesi halinde başına hiçbir şey gelmeyeceğini söylediler... Bu cinayetin neden Türkiye'de işlendiğini de açıklar. Hem katillerini rahatlattılar hem de kafa karıştırdılar. Bence çok mantıklı."

Doğan, "İlk bakışta öyle görünüyor." diyerek lafa karıştı. "Evet, bin Vahap, koruması olarak Ebu Sina'yı istediği zaman öldürebilirdi ama işini bitirmek için Türkiye ziyaretini bekledi. Size tamamen katılabilirdim komutanım, eğer bin Vahap ölmeseydi... İntihar etmeye ikna edilmiş bir adam niye 12. Daire yalanıyla kandırılsın ki? Dahası, zaten intihar edecek olan

bir adam, niye yakalanıp sorgulanmayı beklesin? O zaman bence geriye bir tek şey kalıyor, kafa karıştırmak. Bu noktada da çok önemli bir soru ortaya çıkıyor: Bizim bile tam olarak bilmediğimiz 12. Daire'yi kim, nereden biliyor?"

"Haklısın" dedi yüzbaşı.

"Bir de şu var..." diyerek devam etti Doğan, "Adamların niyeti kafamızı karıştırmak olsa da olmasa da, çok iyi becerdikleri bir şey var: Kafamızı karıştırmak. Bence, sakin düşünebilmek için 12. Daire'yi şimdilik unutmalıyız. Çok klasik düşünürsek en önemli iki soru hemen ortaya çıkıyor zaten: Birincisi Ebu Sina'nın ölmesinden kim, nasıl bir çıkar sağlar. İkincisi de bu cinayet neden Türkiye'de işlendi? Bu iki sorunun cevabını bulursak, 12. Daire'yi işin içine karıştıranları da zaten bulmuş oluruz."

İdris Usta, içinden Doğan'a takdirlerini sundu ama subayların Zülfikar'dan sonra Ebu Sina cinayetini de iş edinmeleri hiç hoşuna gitmemişti. "Bu polisin işi." diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştı ama bu laf yüzbaşıyı uyandırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Sarp yayılmış olduğu koltukta toparlanarak "Şu saatten sonra değil." dedi, "Madem birisi ismimizi böyle bir suikasta karıştırmış, canımızı sıkmış, mesleğimizi tehlikeye atmış, bu artık bizim de işimiz. Ne düşündüğümüzü sormuştunuz ya: Benim düşündüğüm en ciddi şey Ebu Sina suikastını yakından takip etmek. Hatta mümkünse soruşturmaya dahil olmak. Kendimizi ancak böyle temize çıkarabiliriz. Birileri bize soru soracağına, biz etrafa soru soralım."

Usta, yüzbaşının ne kadar ciddi olduğu konusunda bir kez daha tereddüte düşmüştü. Ama bir taraftan da bu olaydan sonra artık 12. Daire'yi ve doğal olarak subaylarını bu işin dışında tutamayacağını biliyordu. Suskun kalmak tüm şüphelerin Daire'nin üzerinde toplanmasına neden olabilirdi.

Üstelik şu Alamut meselesi de kafasını bir hayli kurcalıyordu. İşin içinden ocağı ilgilendiren bir şeyler çıkabilirdi ve Daire eliyle Ebu Sina soruşturmasına dahil olmak, sırf bu ihtimal yüzünden bile gerekliydi.

Kısaca, bu soruşturmaya Daire'nin sessiz sedasız katılmasını sağlayacak bir yol bulmalıydı. Ama bunun için biraz zamana ihtiyacı vardı. Ortalığın biraz yatışmasını beklemeli, işe subayları karıştırmadan önce biraz bilgi toplamalıydı. Aklındakileri söylemek için, subayların kadehlerindeki şarabı bitirmelerini bekledi.

İdris Usta bir süre sonra "Memleketlerinizi özlediniz mi?" diye sordu. Bu alakasız soru, Sarp ile Doğan'ın yüzlerinde bir özlem tebessümünün belirmesine neden oldu.

"Hem de çok." diye yanıt verdi Sarp. Kapalı gözlerinin ardında, zorbanın pembe dumanına bürünmüş şahane bir Kordon manzarasını seyre dalmıştı. Yüzünde meltemi hissediyor, etraftan yükselen şakrak kahkahaları tüm netliğiyle duyabiliyordu.

Usta sesini biraz yükselterek "O zaman," dedi, "Müsaade edin, kendinize biraz izin vermeniz için size yardımcı olayım." Bu kritik teklif için en doğru cümleyi kurmuş olduğunu ümit ederek subaylara baktı. Yüzbaşı, gözlerini aniden fal taşı gibi açıveren Doğan'ın aksine, yavaş yavaş koltuğunda doğruldu. Yüzünde, rüyasının en tatlı yerinde uyandırılmış bir insanın ifadesi vardı. Elindeki kadehi bırakıp, sehpanın ötesine doğru itekledi: "Benim Daire'den gidebilmem için başıma illa bir bela mı gelmesi gerekiyordu İdris Bey?"

İdris Usta çok kesin bir şekilde "Evet öyle." diye cevap verdi, "Normal şartlar altında Daire'den bir yere kıpırdamanız mümkün değil yüzbaşım... Neyse, demek istediğim, eğer burada kalırsanız, yarından itibaren aklınıza bile gelmeyecek yerlerden, bilgilerinize başvurmak için çağrılacaksınız. Bu da

işleri çok daha fazla karıştıracak. Eğer size sorulacak soruları birkaç gün geciktirebilirsek, doğru ya da en azından uygun cevapları bulabilmek vakit kazanmış olacağız."

Doğan "Peki ortadan kaybolmamız göze batmayacak mı?" diye sordu.

Usta çok kısa ve çok doğru bir cevap verdi: "Daha ne kadar göze batabilirsiniz ki?"

Üsteğmen, Bahçıvan'ın söylediklerini kafasında şöyle bir tarttı. Böyle bir olayın hemen ardından izin alıp ortadan kaybolmak kafalarda birçok soru işareti bırakacaktı. Öte yandan, Ankara'da kaldıkları sürece de pisliğe batmaya devam edeceklerdi. Komutanına baktı. Sarp'ın aklı çoktan İzmir'in yolunu tutmuştu bile. Bir süre ortalarda görünmemek en mantıklısıydı ama bir taraftan da kendini kaçıyormuş gibi hissediyordu. Sıkıntıyla sordu: "Peki kaç gün sürecek bu?"

"Ben on beş gün diye düşünmüştüm." dedi İdris Usta. "Ama bunun sadece birkaç gününü memleketlerinizde geçirirsiniz. Sonra dönersiniz ve birlikte oturup ne yapabileceğimizi konuşuruz. Ha... İzin konusunda endişelenmeyin. Ben her şeyi hallederim."

"Anlaşıldı." dedi Sarp, "Benim sizden tek bir isteğim var. Hiçbir bilgi ve gelişme bizden saklanmayacak."

Doğan, İdris Usta'ya sabitlediği bakışlarıyla, komutanının talebini onayladığını gösteriyordu.

Usta umursamaz bir tavırla "İsteseniz de saklamam." dedi, "Çünkü bu artık sizin işiniz. Ama siz benden istediğiniz bilgiyi saklayabilirsiniz, çünkü bu benim işim değil. Benim görevim 12. Daire'nin mümkün olduğunca rahat çalışmasını sağlamak ve bu görevimi çok uzun zamandır, çok iyi yürütüyorum... Beyler, siz yarın bulduğunuz ilk vasıtayla memleketlerinize gidin. Ailelerinizi görün, iyice bir dinlenin. Bu son tatil fırsatınız olabilir."

Subayların yüzlerine yerleşen ifade ustanın çok hoşuna gitmişti ve zaten sırf bu ifadeyi görebilmek için sözlerini biraz abartmıştı. Boylarını aşan bir olayın öylece kucaklarına bırakılmasından ne denli korktuklarının farkındaydı. Ama bilmek isteyen, daha fazla inisiyatif isteyen de kendileriydi.

Bu genç subayların, kontrol ve inisiyatif denen şeylerin biraz da yalnızlık demek olduğunu ve yalnızlığın da, hele henüz yeni adım attıkları bu âlemde, ne denli zor bir zanaat olduğunu öğrenmeleri gerekiyordu. Şişede kalan son şarabı Sarp ile Doğan'ın kadehlerine pay etti. Şaraplar içilirken, kendisi gidip çalışma masasındaki bilgisayarda birer izin dilekçesi yazıp subaylara imzalattı. Daha sonra misafirlerine, alt katta istedikleri yerde yatabileceklerini, sabah kalktıklarında kendisini göremeyeceklerini, mutfağı ve banyoyu diledikleri gibi kullanabileceklerini, Ankara'ya dönmek için de kendisinden haber beklemelerini söyledi. İyi geceler ve iyi yolculuklar diledi.

Merdiven başında misafirlerini alt kata, zorbanın derin ve bol rüyalı uykusuna uğurlarken, bir taraftan da derhal İstanbul'a gidip olayları ocağa anlatması gerektiğini düşünüyordu. Sanat kullanarak yaptığı bu yolculuklar hızlı ama çok yorucuydu. Bugün, gün batımını İstanbul'da görmüştü ve anlaşılan gün doğumunu da İstanbul'da görecekti. "İnşallah başka sanat kullanmak gerekmez." dedi içinden. Zira üst üste gelen iki yolculuk gücünü bir hayli tüketecek, uyuyana ya da iyice bir dinlene kadar, ufak tefekleri haricinde sanat kullanmasını zorlaştıracaktı.

Merdivenden aşağıya inmekte olan misafirlerine bir kez daha iyi geceler diledi. Tam koltuğa doğru gidecekken, Doğan merdivenlerin alt basamaklarında seslendi: "İdris Bey?"

Usta "Efendim." dedi. Doğan'ın suratında çok çekingen bir ifade vardı. Konuşmaya başlamadan önce dudakları tereddütle birkaç defa kıpırdandı: "İdris Bey..." dedi tekrar. "Siz kimsiniz?"

Usta bu soruyu daha önce de duymuştu ve bu soruya verdiği cevap, hayatı boyunca söylemekten en çok zevk aldığı şeylerden birisiydi. Suratına kocaman ve otuz iki dişli bir sırıtış yerleşmişti. "Ben mi?" dedi İdris Usta. "Ben bilim dışı bir gelişmeyim."

Doğan önce şöyle bir durdu, sonra ustanın kahkahalarına eşlik etmeye başladı.

18

Sanem'in yolu iki yıl aradan sonra yine Ankara'ya düşmüştü. Tatsız bir yolculuktu bu. Birincisi Ankara'yı sevmezdi, ikincisi buraya en son gelişleri Eyüp Kalfa'nın son işi olmuştu. Sanem o günden beri yalnız yaşıyor ve yalnız çalışıyordu. Başkente gelişi tabii ki iş içindi. Kendisine Topkapı soygununu sipariş eden müşterisi, bu sefer de Ankara'da küçük bir iş yapmasını rica etmişti. Bol ve temiz bir ödeme karşılığında tabii ki... İş çok zor değildi ama insanın kendi evinin uzağında icraata çıkması her zaman bazı zorlukları da beraberinde getiriyordu. Gerekli alet edevatı işin yapılacağı şehre taşımak ve tabii bunu yaparken yakalanmamak, fazla dikkat çekmeden bir otele yerleşmek, iş öncesi hazırlık yapmak için otel dışında bir yer bulmak ve en önemlisi herhangi bir aksilik çıkması durumunda, paniğe kapılmadan sıvışabilmek için etrafı iyice belleyip bir kaçış rotası belirlemek...

Ankara lafını ilk duyduğunda midesi bulanmıştı. Hiç gitmek istemiyordu ama hem bu hatırlı müşterilerini gücendirmemek hem de başkentte başına gelenlerin bir fobiye dönüşmesini engellemek için kendisini bu işi kabul etmek zorunda hissetmişti. Allahtan iş çok kolaydı. İki eve dinleme cihazları yerleştirilecek, çalıştıklarından emin olunacak ve çekip gidilecekti. Malzemeler işveren tarafından karşılanacaktı. Dahası, istihbarat desteği de alacaktı. Tek yapması gereken Ankara'ya gidip, oteline yerleşip harekete geçmek için haber beklemekti. Sanem de öyle yapmıştı. Bu adamların kim olduklarını bilmiyordu ama kurdukları sisteme ve iş disiplinlerine büyük bir hayranlık besliyordu. Adamlar, tam dedikleri gibi, her zamanki

şekilde kendisiyle iletişime geçmişlerdi. Söylenen yere gittiğinde ise malzemeleri, adresleri ve istihbarat raporlarını eliyle koymuş gibi bulmuştu. Üstelik müşterileri en uygun zamanı kendisine haber vereceklerini de söylemişlerdi. Tek kötü şey, adamların kod isim olarak kendisine 'böcek' lakabını uygun görmüş olmalarıydı. Verdikleri istihbarata göre, cihazların yerleştirileceği evlerde iki bekâr adam yaşıyordu ve son günlerde evlerine hemen hemen hiç uğramıyorlardı. Sanem bilgileri teyit etmek ve civarı tanımak için kendi ön çalışmasını tabii ki yapmıştı. Üç gün boyunca evleri gözlemiş, çeşitli bahanelerle apartmanlara girip çıkmıştı. Niyeti iki evi de aynı gece içerisinde halletmekti. Dün gece, yani oteldeki beşinci gecesinde, iki adamın da evlerinden tehlike yaratmayacak kadar uzakta olduğunu bildiren bir mesaj alınca hemen harekete geçmişti. İlk evdeki işini çok çabuk halletmişti. Ev sahibi biraz pasaklı olduğundan, dinleme cihazlarını gizlemek için uygun yerleri çok kolay bulmuştu. İkinci eve ise biraz kafa yorması gerekmişti. Zira sahibi, duvarda açılacak ufak bir deliğin, arkasına cihaz yerleştirilen bir tablonun ya da aynanın yamuk bırakılmasının, yerinden bir milim bile kıpırdatılacak bir eşyanın göze batmasını sağlayacak kadar sinir bozucu derecede düzenliydi. Sanem bu evde kendisini mayın tarlasında yürür gibi hissetmiş, o korkunç düzenin yarattığı paranoyayla birlikte, en ufak bir iz bırakmamak için çok çabalamıştı. Normalde evlerine girdiği insanların kim olduklarını çok merak etmezdi ama böyle bir mekânın sahibini tanıyabilmek için evi iyice bir gözden geçirmişti. Çalışma masasının üzerindeki fotoğraflar evin neden bu hâlde olduğunu çok iyi açıklıyordu: Fotoğraflardaki deniz subayının beyaz üniforması, tıpkı bu ev gibi tiril tirildi...

Sanem'in niyeti, işi bitirir bitirmez, yani bu sabah Ankara'yı hemen terk etmekti. Ne var ki, şöyle bir hava almak için dışarı çıktığında ayakları kendisini o lanet yere, Eyüp Kalfa'nın yakalandığı elçilik binasına götürmüştü. Sanem,

suçluların dönüp dolaşıp suç mekânına geri döndükleri teorisini iki yıl gecikmeli bile olsa kanıtlamıştı. Binanın etrafında kaç tur attığını artık hatırlamıyordu. Şüphe çekmek falan da çok umurunda değildi. Her adımında o günü yeniden yaşıyor, yaptığı o aptal küçük hata için kendisine durmadan küfrediyordu. Erken çektiği bir kablo yüzünden çalmaya başlayan alarm seslerinin arasında, ayağının üzerine kapanan kapıdan kurtulma umudunun kalmadığını anlayan Eyüp Kalfa'nın sesi çınlıyordu kulaklarında: "Tüy kızım, hemen tüy... Bu işi unut, beni unut. Her hakkım helal olsun. Nasıl olsa bir gün görüşeceğiz... Bu işi unut..." Son konuşmaları olmuştu bu. Sanem elçilik işini unutmuştu ama kalfayı bir kere bile olsun görememek, mektup bile yazamamak, hele ki ona bu kadar yakınken, çok koyuyordu.

Sanem, bir gözü elçilik binasında, kulaklarını beresine, burnunu kazağının boğazına gömmüş dalgın dalgın yürürken, kaldırımı bitirdiğini ve ana caddede iki-üç adım attığını fark etmemişti. Sert bir fren sesiyle soluna baktığında, kıçının bir karış dibinde beyaz bir araba gördü. Ön koltukta oturan iki kişi, frenin etkisiyle cama doğru yaklaşmışlardı. Arabanın şoförü kendisini toparlayarak Sanem'e doğru bir şeyler söyledi. Ne dediği duyulmuyordu ama hiç iyi şeyler söylemediği bes-belliydi. Sanem, hatanın tamamen kendisinde olduğunu biliyordu ama canı sıkkındı bir kere. Hiç altta kalası yoktu. Arabanın önünde kıpırdamadan durup şoföre baktı. Sonra, sağ elinin başparmağını işaret ve orta parmaklarının arasına soktu, kolunu uzattı ve arabanın camına doğru çok estetik bir şekilde birkaç kere salladı. Şoförün kapıya doğru hamle yaptığını görünce de hızlı adımlarla olay yerinden uzaklaşmaya başladı. Son gördüğü manzara, arabadaki diğer adamın, dışarı çıkmaya niyetlenen şoförü durdurmaya çalışmasıydı... Daha da ilginci, şu şoför kendisine hiç de yabancı gelmiyordu... Üzerinde fazla durmadı, buz tutmuş kaldırımda hızlı adımlarla yürümeye devam etti.

19

"Aman komutanım! Hiç değmez, boşverin." dedi Doğan. Kolundan sıkı sıkı tuttuğu Sarp'ı koltuğa iyice bastırdı. Sarp "Şu bücüre bak! Edepsize bak!" diye söylenmeye devam etti. Arkasında biriken arabalar korna çalmaya başlayınca, arabayı birinci vitese takıp sertçe gaza bastı. "Hem dallama gibi caddeye atlayacaksın, bir de hareket çekeceksin..." dedi, "Eline, hareketine sıçarım ben senin!"

Doğan hiç sesini çıkarmadan yüzbaşının küfürlerini dinlemekteydi. Sarp, caddeden aşağıya doğru indikçe iyice sıkışan trafikte, lüzumsuz korna çalan birkaç densizin de ağzının payını verdikten sonra Ayrancı'ya doğru döndü. Ara sokakların durgunluğu, yüzbaşıyı sakinleştirmişti. Gördüğü lüks sayılabilecek bir marketin önünde durdu. "Bahar'ın sevdiği şarap vardır burada." diyerek arabadan indi. Kapıyı kapatmadan Doğan'a da sordu: "Senin istediğin bir şey var mı?"

Doğan "Yok komutanım. Sağolun." diye cevap verdi. Arabada yüzbaşıyı beklemeye başladı.

Zorunlu izinlerinin son günlerini geçirmekteydiler ve garip bir şekilde keyifleri yerindeydi. Belki tatil iyi gelmişti, belki de artık uğraşacak ciddi işlerinin ve dahası eskisinden daha fazla yetkilerinin olması... Şu bahçıvan zaman zaman can sıkıyordu ama kendilerine bir isim koyması birçok şeyi gerçekten kolaylaştırmıştı. Daha da güzeli, iş harici hayatları da gayet iyi gitmekteydi. Yüzbaşı ile Bahar, yıllar sonra yeniden 'halleşmeye' başlamışlardı. Gerçi ortada koyulan bir isim ya da şahit olunan bir tensel temas yoktu. Hep aynı şekilde çıkan ve birkaç

istisna dışında tatlılıkla ve gözlere yansıyan şehvet birikmesiyle sona eren kavgaları, frekans ve yoğunlukları azalarak da olsa devam ediyordu. Sonuçta, yıllar sonra yeniden pıtırcıklanmaya başlayan bu ilişki yüzbaşıya çok iyi gelmiş, zihnini Bahar Hanım'ın sevdiği şarapları hatırlayacak kadar açmıştı. Yüzbaşının ve Bahar'ın birbirlerine olan meyilleriyle birlikte, bu işin İdris Bey'in verdiği uzun süreli bir 'ev ödevinin' neticesinde peydah olması da çok ilginçti tabii.

Zorunlu izinlerinin ilk beş günü memleketlerinde anne yemekleri, baba sofraları, eş-dost ziyaretleri ve özlenen mekânların tatlarının çıkarılmasıyla geçmişti. Beş günün sonunda İdris Bey'den gelen telefon rüyalarını bölüvermişti. Ankara'ya döndüklerinde bahçıvan, unuttukları işleri kendilerine tekrardan hatırlatmıştı. 12. Daire adına endişelenecek fazla bir şeyin olmaması ilk sevindirici haberdi. Ortalık kısmen yatıştırılmış, Daire'nin isminin belirli bir çevreden dışarı çıkmaması sağlanmıştı ama bu 'belirli çevrenin' 12. Daire'den ayrıntılı bir bilgilendirme toplantısı istemesi mideleri biraz burkmuştu. Toplantı için kesin bir tarih belirlenmemişti. Bahçıvanın yaptığı anlaşmaya göre, Daire hazır olduğunda, daha doğrusu ne anlatacağına tam olarak karar verdiğinde, kendilerine haber verilecekti.

Diğer taraftan emniyetin Ebu Sina soruşturmasında elde ettiği tüm bilgiler Daire'ye ulaştırılmıştı. Ne var ki bu bilgiler, parçaları biraz olsun birleştirmek şöyle dursun, kafalarını daha da karıştırmıştı. Suikasttan hemen sonra sorguya alınan Ebu Sina'nın diğer korumalarının anlattığına göre, Habib bin Vahap koruma ekibine yeni dahil olmuştu ve Türkiye seyahati adamın ilk uzun yolculuğuydu. Bin Vahap, çok uzun zamandan beri Ebu Sina'nın kurduğu yarı-pasifist örgütün etkin bir üyesiydi ve Sina'ya çok yakın adamlardan biri olan, örgütün en büyük maddi destekçisi El Mehebb'e bağlı olarak çalışıyordu. Bin Vahap, doğrudan ve yıkıcı eylemlerin,

misillemelerin yararlı olduğuna inanmayan, sadece açık saldırı gördüklerinde sert savunmaya geçen bu örgütün yönetim kadrolarına hiçbir zaman yükselememiş ama buna rağmen hiçbir küskünlük göstermeden her eyleme katılmıştı. Bundan altı ay kadar önce, radikal İslamcı bir grubun yaptığı bir baskında, bin Vahap tek başına dört üst düzey yöneticinin hayatını kurtarınca örgüt içinde nam salmış ve iki ay kadar önce de Ebu Sina'nın korumalarından birinin faili meçhul bir cinayete kurban gitmesi sonucunda boşalan kadroyu doldurmak üzere ekibe dahil edilmişti.

Bin Vahap'ın özgeçmişindeki en dikkat çekici nokta ise, adamın dört sene önce örgütteki görevlerine bir süre ara verip, Kıbrıs'ta bir üniversitede iki sene eğitim görmüş olmasıydı. Notları çok kötü olmamasına karşın, iki senenin sonunda maddi yetersizlikleri gerekçe göstererek okuldan kaydını aldırmıştı.

Bin Vahap'ın intiharı da suikastın ne kadar detaylı planlandığını gösteriyordu. Adamın ölümüne siyanür neden olmuştu ama bu adamın emniyetteki tüm aramalardan kaçırmayı başardığı bir hapı içmesiyle gerçekleşmemişti. Doktorların anladığı kadarıyla, bin Vahap içi zehir dolu bir kapsülü cinayetten bir süre önce yutuvermişti. Alışılmadık bir durumdu ama Doğan bunun çok mantıklı bir yöntem olduğunu düşünüyordu. Cinayetten sonra adamın intihar etmesinin engelleneceği kesindi. En emin yol, tabii ki zehrin aranamayacak bir yere saklanmasıydı: Mideye. Böylece bin Vahap'a sorguda 12. Daire'nin ismini verip kafa karıştıracak zaman da kalmış oluyordu.

Bütün bilgilerin dışında, Doğan en önemli sorularına henüz bir cevap bulamamıştı: Ebu Sina'nın ölümü en çok kimin işine yarardı? Bu sorunun o kadar çok cevabı, böyle bir cinayetin o kadar çok isteklisi vardı ki. Suikasttan sonra eylemi üstlenen örgütlerin sayısı, Ebu Sina'nın etrafa ne kadar rahatsızlık verdiğini gösteriyordu. Bazı radikal örgütler, yaptıkları açıklamalarda neredeyse suikasttan duydukları memnuniyetleri

belirtmişler, Sina'ya sağlığında destek veren devletler bile ölümünü kısa kınama mesajlarıyla geçiştirmişlerdi.

Cinayetin neden Türkiye'de işlendiği sorusu da cevap kıtlığı içerisinde öylece duruyor, yazdığı tüm senaryolar ancak bir yere kadar tutarlı kalabiliyordu. Doğan bu işin tamamen fiziki nedenlerden dolayı, belki de tesadüfen Türkiye'de işlendiğini düşünmek istiyordu ama bin Vahap'ın sorguda 12. Daire'nin ismini vermesi her şeyi altüst ediyordu. 12. Daire'yi işin içine kattığında ise, bu suikastın başından beri Türkiye'de işlenmek üzere planlanmış olduğunu düşünmek zorunda kalıyordu ve ilk soru yeniden karşısına dikiliyordu: O zaman bu cinayet neden Türkiye'de işlenmek istenmişti? Aklına, Türkiye'nin ismini kötüye çıkarmak, imajını zedelemek, Türkiye ile Orta Doğu'nun arasını bozmak ya da her iki tarafa da mesaj vermek gibi ihtimaller geliyordu. Kendisini böyle derin teoriler ve senaryolar üzerinde düşünürken yakaladığında bir üsteğmen olduğunu ve bağlı bulunduğu kurumun birisi komutanı olmak üzere sadece iki personelden oluştuğu aklına geliyordu. Bu soruşturma kendilerine üç-dört beden büyük geliyordu işte...

Özetle; olay sürekli bir çember çiziyor, bir sorunun muhtemel cevabı, bir başka cevapsız soruyu ortaya atıyordu... Ama birilerinin kendilerini bu işin içine ittirdiğini ve isimlerini temize çıkarana kadar uğraşmak zorunda olduklarını biliyordu. İşin komiği, ellerinde bekleyen, sonuçlanmamış ve suikastın arasında kaynamış bir başka soruşturma daha vardı: Zülfikar...

"Hayatım şu sıralar inan çok meşgulüm. Sana söz veriyorum, Zülfikar'ı bulup Ebu Sina'nın katilini yakaladıktan sonra birlikte çok daha fazla vakit geçirebileceğiz." Böyle diyordu Doğan, Itır'a... Yeni sevgilisine... İçinden tabii. Bitmek üzere olan bu sene içinde başına gelen tartışmasız en güzel şeydi Itır. Tanışmalarının hafta dönümünü daha dün kutlamışlardı.

Harp Okulu'ndan bir arkadaşının sayesinde tanışmıştı Itır'la. Arkadaşı Doğan'ın Ankara'da olduğunu öğrenmiş, nişanlısıyla tanıştırmak için yemeğe davet etmişti. Arkadaşının nişanlısı, daha kendi başını bağlamadan, Doğan'ın başını bağlamaya heveslenmiş ve yemekten sonra gittikleri bara ta ilkokuldan arkadaşı Itır'ı da davet etmişti. Arkadaşının nişanlısının çöp çatma hevesi, Doğan'ın yalnızlığı ve Itır'ın sevimliliğiyle birleşince de ortaya bu taze ilişki çıkıvermişti. Itır mimarlık mezunuydu ama iç mekân dekorasyonlarıyla uğraşıyordu. Bir ofisi yoktu, serbest çalışıyordu ve evinden anlaşıldığı kadarıyla işinin ehliydi. Doğan'ın yoğun çalışmasından ve işinden fazla bahsetmemesinden dolayı çıkardığı ufak arızalar sayılmazsa, her şeyin şimdilik çok yolunda gittiği söylenebilirdi. Yeni sevgilisinin en kötü huyu çok konuşması ve sürekli "o ne, bu ne?" diye sorular sormasıydı. Ama diğer taraftan da, hayatlarının her alanına taşıdığı oyunculuğu Doğan'ın aklını başından alıyordu. Doğan henüz âşık değildi ama her ikisinin de keyfi bunu kafaya takmayacak kadar yerindeydi.

Bir de tabii ki Alamut meselesi vardı. Diğer her garipliği, öyle ya da böyle, biraz zorlayarak da olsa bir şekilde suikastla bağdaştırabiliyorlardı ama bütün o garipliklerin içinde Alamut'tan gönderilen selam olayla o kadar ilgisiz ve bağlamsız duruyordu ki, belki de bu yüzden bu ayrıntıyı çok fazla dikkate alamıyorlardı. Bir kere dikkate almaya kalktıklarında, kendilerini modern çağın en büyük tarihi komplo teorilerinden birinin içinde buluvermişlerdi. İzinden döndükten hemen sonra, Alamut ve Hasan Sabbah ile ilgili bilgi toplamaya kalkışmışlar ve işe ne yazık ki internet araştırmasıyla başlamaya karar vermişlerdi. Arama motoruna Alamut yazıp tuşa bastıklarında karşılarına birkaç yüz bin sonuç çıkmıştı. Önce hepsini büyük bir sabır ve dikkatle okumaya başlamışlar ve nasıl bir girdaba kapıldıklarını harcadıkları iki günün sonunda anlamışlardı.

Neler yoktu ki: Hasan Sabbah'ın kurduğu gizli tarikat örgütünün, günümüzde birçok örgüte örnek teşkil ettiğini söyleyen yazılar ve hatta ciddi makaleler, gizli servis denilen şeyin temellerinin Hasan Sabbah tarafından atıldığını iddia eden yazarlar, CIA'in bile elemanlarını eğitmek için Alamut'un taktiklerini kullandığını ispat eden gizli belgeler, Sabbah ve Alamut adına kurulmuş fan klüp benzeri internet sayfaları, başrollerinde hep fedailerin ve Alamut'un gizeminin oynadığı deli saçması romanlar ve tabii ki Alamut diye bir yerin hiç var olmadığını, Hasan Sabbah'ın da gariban bir vaizin abartılmış hikâyesi olduğunu söyleyen kitaplardan alıntılar... Anladıkları bir tek şey vardı, o da Alamut'un günümüzün yaşayan en büyük efsanelerinden biri olduğuydu. Apartman dairelerinde canları sıkılan insanlar ile her can sıkıntısı durumunu nakde çevirmeyi iyi beceren kalem erbapları da Alamut efsanesini hayatta tutmak ve olabildiğince geliştirmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

İşin içinden böyle çıkamayacaklarına kanaat getirince, işi, işin ehline sormaya karar vermişler ve doğruca Bahar'ın yanına gitmişlerdi. Yardımcı doçentin yaptığı akademik açıklamaya göre, Hasan Sabbah'ın ve Haşhaşiler'in ortaya çıkması neredeyse tamamen iktidar mücadelesine dayanıyordu. Sabbah, Şii'liğin bir kolu olan İsmaili mezhebindendi. İsmaililer arasında çıkan bir anlaşmazlık sırasında İmam Nizar'ın tarafını tutmuş ve hem bu öğretiyi yaymak hem de Nizar'ın iktidarını sağlamlaştırmak için bir anlamda cengâverliğe soyunmuştu. Çağdaşlarına göre çok iyi bir eğitim almış ve tartışmasız derecede çok akıllı olan bu adam, kendisini takip eden insanlarla birlikte Alamut kalesini hiç kan dökmeden fethederek, burada kendine ait bir düzen kurmuştu. Sabbah'ın zekâsı, örgütlenmedeki başarısı ve namı o kadar ileri gitmişti ki, bu zamanın en büyük otoritesi olan Selçuklu Devleti'ni çok rahatsız etmişti. Koca Selçuklu ile aleni bir savaşa girmeyecek

kadar kafası çalışan Sabbah, mücadelesini elindekileri kullanarak sürdürmeye karar vermişti. Kendisine ölümüne bağlı fedaileri, ortadan kaldırılması gereken kişileri herkesin gözü önünde öldürmeye başlayınca Alamut'un, Sabbah'ın ve fedailerinin isimleri her yerde korku ve dehşetle anılmaya başlanmıştı. Fedaileri cinayetleri işlerken gizlenme ihtiyacı duymuyor, işlerini bitirdikten sonra da kaçmaya çalışmıyor, öylece durup başlarına gelecekleri bekliyorlardı. Selçuklu bir vuruşta bin kişiyi öldürürken, Alamut bir vuruşta bir kişiyi öldürüyordu ama fedailerin kararmış gözleri bin kişiyi dehşetten tir tir titretiyordu. İnsanlar cinayetlerden çok, fedailerin içindeki o inançtan korkuyorlardı. Sabbah'ın fedailerini Alamut'taki cennet bahçelerinde yaşatıp, haşhaş içirerek zaten öldüklerine inandırdığı, fedailerin bu yüzden öldürülmekten korkmadan cinayet işledikleri gibi hikâyeler ise, muhtemelen insanların bu yeni suikast tarzını akıllarına yatırmak için uydurdukları şeylerdi. Sabbah, bütün bunların üzerine bir de bölgenin alternatif gücü Haçlılarla işbirliği yaparak iktidarını ve dehşetini iyice pekiştirmişti. Alamut'un namı Hasan Sabbah öldükten sonra birkaç kuşak daha devam etmiş, ancak bu kartal yuvasının duvarları Asya'nın ötelerinden kopup gelen Moğol dalgasına dayanamamış ve tarihe karışmıştı.

Hasan Sabbah, Alamut ve fedaileri yok olup gitmişti ama alışılmadık tarzlarının yarattığı korku insanların hafızalarından hiç silinmemiş, hikâyeleri tarihin boşluğunda, geçmişle bugün arasında bir yerde asılı kalmıştı.

Sarp ile Doğan, Bahar'ın anlattıklarını, herkes gibi güzel bir masal dinler gibi dinlemişlerdi. Evet, Ebu Sina'nın katili de tıpkı fedailer gibi kaçmaya çalışmamış ve gözünü bile kırpmadan ölmeyi kabul etmiş, hatta kendilerine Alamut'tan selam göndermişti ama bu Hasan Sabbah'ın hortladığına inanmalarını gerektirecek bir delil değildi.

En tutarlı teoriyi yüzbaşı ortaya atmıştı. Sarp, bunun sadece soruşturmayı yürütenlerin değil, kamuoyunun da kafasını karıştırmak için atılmış akıllıca bir adım olduğunu söylemişti. Emniyet raporlarındaki görüşler de teorisini destekler nitelikteydi. Hangisi daha eğlenceliydi: Ebu Sina cinayeti üzerinden bugüne ait sıkıcı komplo teorileri üretmek mi, yoksa suçu çoktan yok olmuş ama bir taraftan da hâlâ yaşatılan, mistik bir tarikatın üzerine atmak mı? İnternette okuduğu şeylerden sonra Sarp, bin Vahap'ın Alamut'tan getirdiği selamın medyaya yansıması halinde neler yazılacağını şöyle bir düşündü. İnsanları Alamut diye bir tarikatın olmadığına, birilerinin bu suikastı çok dünyevi ve sıradan amaçları uğruna gerçekleştirdiğine inandırmak çok zor olacaktı.

Son günlerde Bahar'ın evine dadanmış olmalarının tek sebebi Alamut değildi tabii ki. Memleketlerinden döndükten sonra bahçıvan, subaylardan gidip Bahar Erkal'ın yüksek lisans ve doktora tezlerini okumalarının, eğitimleri için çok yararlı olacağını söylemişti. Bunun nasıl bir faydası dokunacağı pek belli değildi ama yüzbaşı bu garip ev ödevinden Bahar gibi bir fayda sağlamıştı. Bahar, eski nişanlısının, bir zamanlar ayrılma nedenleri olan Osmanlı gizemciliği konusuna bir anda merak sardığına hiç ihtimal vermemiş, bunu, inadı neticesi insan gibi konuşmayı zül gören bu deniz subayının kendisine yeniden yakınlaşmak için icat ettiği güzel bir oyun olarak değerlendirmişti. Bahar'ın evinde geceler boyunca ve nedense mum ışığı altında okunan ve izah edilen tezlerden Doğan'ın aklında sadece birkaç şey kalmıştı: Adlarına Yediler denilen bir büyücü grubu vardı ve kendilerine Geceli diyen vampirler ortalıkta dolaşıp etrafı birbirine katıyordu. Doğan, yüzbaşının aklında bu kadarının bile kalmadığına iddiaya girebilirdi. İşte bu gecede öyle bir gece olacaktı ve Doğan bir fırsatını bulup İtır'ın yanına tüyecekti. Yüzbaşının da Bahar'ın da Doğan'ın gidişinden şikâyetçi olmayacakları kesindi.

Sarp alışverişi bitirip arabaya geri döndü. Aldıklarını Doğan'ın kucağına bırakıp, sanki yetiştirilmesi gereken bir şey varmış gibi aceleyle gaza bastı. Doğan, kucağındaki pakette duran şaraba bakınca, Bahar'ın yüzbaşının sadece zihnini değil, kesesini de açmış olduğunu fark etti ve şarap deyince de aklına bahçıvanın evinde içtikleri şarap geldi. Tadı, mecazi olarak değil, gerçekten hâlâ damağındaydı ve ölene kadar da kendisini unutturacak gibi görünmüyordu...

20

Behzat Taner yine bu nefret ettiği tören kıyafetlerini giymek zorunda kalmıştı. Neyse ki bu seferki farklı bir tören olduğu için yüzünü örtmek zorunda kalmamıştı. Yoksa Büyük Alamut'un bu sıcağında her tarafının isilik olması işten bile değildi. Büyük İmam, karşısına diktiği on iki fedaiye hitap ederken, Behzat Taner içinden Büyük Alamut'un kalorifercisine küfürler ediyordu. Birkaç metre sağında her zamanki gibi Behram duruyordu. Ve lanet olsun ki, bu farklı bir törendi ve yüzlerin örtülmesi gerekmiyordu. Şu herifin suratını görmektense sıcaktan isilik olmayı tercih ederdi.

Behram'la son karşılaşmaları, standart tatsızlığının ötesine geçmişti. Bin Vahap'ın sorgu odasında bütün polislere Alamut'tan selam söylemesi, Behzat Taner için bardağı taşıran son damla olmuş, bunun hesabını sormak için de hemen soluğu Behram'ın yanında almıştı. Behram, bütün bağırtılarını ve küfürlerini duvar gibi bir suratla dinlemiş ve cevap olarak "Bilsinler Behzat." demişti, "Artık bilsinler... Çünkü artık bilmeleri gerekiyor. Bugün sadece emniyet duydu. Yarın diğerleri ve en sonunda herkes duyacak. Sadece duymayacaklar Behzat Taner, korkacaklar da. Öyle bir korkacaklar ki, eski Alamut'tan duyulan korku yanında çok sönük kalacak. Çünkü biz öyle şeyler yapacağız ki... Duyacaklar, korkacaklar ve katılacaklar... Ya da itaat edecekler."

Behzat Taner, Behram'ın bu laflarını ve konuşurken gırtlağından garip bir şehvetle, titreyerek yükselen sesi duyunca, adamcağızın artık tamamen aklını kaybettiğine inanmıştı. Böyle şeyleri ciddi ciddi söyleyen bir adama ne cevap verebilirdi ki?

Çaresiz bir şekilde sakinleşmek zorunda kalmıştı. Akıl, deliliğin karşısında suskun kalmayı tercih etmişti. Üstelik Behram bu hâle gelmişse, kendisinin tarikat için ne kadar önemli olduğunu her an unutabilirdi. Elindeki kuvvet, tarikat kodamanlarından gelecek bir saldırıyı karşılayabilecek kadar büyük değildi... Şimdilik.

12. Daire'nin yeniden faaliyete geçtiğini biraz da abartarak anlattığında, planların en azından yeniden gözden geçirileceğini ümit etmişti. Oysa Behram sadece "İyi..." demekle yetinmişti, "Bu işle sen ilgilen. Ebu Sina aradan çıktığına göre, asıl işimize dönmenin vakti geldi. Birkaç hafta içinde emanetleri alıyoruz. Planları gözden geçirmek ve fedaileri seçmek için yardımına ihtiyacım var..."

Behzat Taner o gün tüm planı ayrıntılarıyla öğrenmişti. Plan kusursuz değildi ama böylesine çılgınca bir amaç için yapılabileceklerin en iyisi sayılabilirdi. Behram her şeyi, işin öncesini ve sonrasını kendince planlamıştı. Parçaların şifrelerinin çözülebilmesi için gerekli tüm tesisat bile hazırdı. Plana göre, zaten uzun zamandan beri takip edilmekte olan eminlerden üç tanesine aynı anda saldırılacaktı. Avukatın da karşı çıktığı nokta buydu. Yedi eminden sadece üçüne saldırılmasını hiç akıllıca bulmuyordu. "Niye biraz daha bekleyip hepsine birden saldırmıyoruz?" diye sormuştu avukat. Behram'ın cevabı kısa olmuştu: "Çünkü geri kalan eminleri bilmiyoruz ve öğrenmemizin imkânı yok."

Bu hoş bir şey değildi ama zaten Behram, planını parçaların yedisini birden değil, bir pazarlık açmaya yetecek kadarını ele geçirmek üzerine kurmuştu. Operasyondan sonra emanetler Alamut'a getirilecek ve hemen deşifre edilmeye başlanacaklardı. Behzat Taner buna da karşı çıkmıştı. "Niye şifrelerini çözmek için bu kadar uğraşıyoruz ki?" diye sormuştu, "Tamamı elimizde olmadan hiçbir anlamı yok. İksiri yapamayız."

Behram, avukatın itirazını küçük ve biraz aşağılayıcı bir gülücükle karşılamış, "Yapmak gibi bir niyetimiz yok..." demişti, "Zaten iksiri Yediler'den başka kimse yapamaz."

Behzat Taner suratını buruşturarak tekrar sormuştu: "Madem yapmayacağız, şifrelerini niye çözüyoruz Behram?"

"Şöyle düşün..." diye cevap vermişti Behram, "Çok güvendiğin yedi tane kasan var. Üçünü çalıyorum, çalmakla kalmayıp tık diye de açıyorum... Canın çok sıkılmaz mıydı?"

Behzat Taner, eski dostunun yine gösteri peşinde olduğunu anlamış ama tartışmaya girmeden planın olumlu yanlarını görmeye çalışmıştı. Parçaların birisini bile ele geçirirlerse, Yediler'in işi bitmiş demekti. Pazarlık deneyimlerine dayanarak, ölümsüzlük iksirini ele geçirme şanslarının çok yüksek olduğunu söyleyebilirdi. Behram'ın aldığı bilgiye göre Yediler iksiri bu sene içinde yapmak zorundaydılar. Aksi gibi bir durumda öleceki kesindi ve pazarlık masasına elinde ölüm kartıyla oturan birisi, birçok şeyin yeniden düşünülmesini sağlayabilirdi.

Yediler'in ölümü seçmeleri ve ölmeden önce yanlarında, kendilerini bu duruma sokanlardan birkaçını birlikte götürmek istemeleri de olası bir durumdu tabii. Ama Behzat Taner ölümü seçmenin, pazarlık masasına oturmadan önce kurulan, insanın kendisini iyi hissetmesini sağlayan bir fantezi olduğunu ama sonuçta Azrail'in ortaya çıkmasıyla bu fantezinin bir anda ortadan kaybolduğunu ve soğuk gerçeklerin insana vaziyeti bir kez daha gözden geçirttiğini de çok iyi biliyordu. Yine de hazırlıklarını, Yediler'in en gözü kara halini hesaba katarak yapmıştı.

Plan hiç fena sayılmazdı. Diğer taraftan da, tarikatın bugüne kadar yaptığı herhangi bir işin telafi edilmeyecek bir fiyaskoyla sonuçlandığı görülmüş şey değildi. Evet, manyaktılar falan ama Büyük İmam'ın fedailerle kurduğu akıl almaz ruhani bağ, Behram'ın neredeyse yoktan var ettiği tarikat örgütü

ve dâhiyane iletişim sistemi takdire değer şeylerdi. Yaptıkları işlere bakarak, Alamut'un bugüne kadar kurulmuş en iş bitirici tarikat olduğu söylenebilirdi. Bir taraftan silah ve uyuşturucu ticareti yapıp ciddi şantaj şebekelerini işletirken, bunları belli bir seviyenin altındaki fedailere çaktırmamak, diğer taraftan da tarikatı dışarıdaki ortak, rakip ve müşterilerinden saklamak... Hiç kolay işler değildi bunlar ve Behram unutmak üzere olsun ya da olmasın, kendisi bütün bu gizliliğin tam kenarında duruyordu. Behzat Taner demek, tarikatın dış dünyayla tek bağlantısı demekti. Nasıl bir delilik böyle bir bağı koparmayı göze alabilirdi ki? Daha da önemlisi, nasıl bir delilik, tarikatın her şeyi demek olan gizliliği çatlatmaya çalışırdı?

Avukat, Behram'ın planını beğendiğini belli etmemeye çalışarak, kafasına en çok takılan soruyu sormuştu: "Adamların Yediler'in ortasında da Alamut falan diye bağırmayacaklar, değil mi?" Behram'ın bu soruya yanıtı tahmin ettiğinden çok daha küstahça olmuştu. "Küçüksün Behzat Taner!" demişti Behram, "Küçüksün ve korkaksın... Eskiden de öyleydin ve galiba öyle kalacaksın. Korkak olduğun için tarikatın işlerine karışmadın. Dışarıda kendin gibi küçük işlerin peşinde koştun. Evet, başarılı oldun ama kafan bu kadarına çalışıyor işte. Alamut'un ne kadar büyük olduğunu görmek istemeyecek kadar korkaksın. Alamut'un nelere kadir olduğunu anlayamayacak kadar aptalsın! Uyuşturucu sat silah al, silah sat uyuşturucu al... Kafanda daha büyük bir dünyaya, daha büyük işlere yer yok senin. Bizi büyük hayal kırıklığına uğrattın Behzat Taner. Senin kafanın bu işi almayacağını biliyorduk ama üstüne bir de bu kadar sorun çıkaracağını hiç tahmin etmemiştik... Hâlâ merak ediyorsan cevap vereyim. Alamut'un lafı, hani seni çok korkutan bu kelime, Yediler'in duyabileceği bir yerde söylenmeyecek... Şimdilik!"

Behzat Taner, Behram'ın bu laflarını sıkılmış yumruklar, açık bir ağız ve giderek kızaran bir suratla dinlemişti. "Ben

mi korkağım?" diye haykırmıştı en sonunda, "Ben alayı manyak mafya babalarıyla pazarlıktayken sen yurtdışına tüymemiş miydin Behram? Adamlar imalathaneleri basmaya başladığında fedailerin eteğinin altına ben mi saklandım? Siz cama çıkmaya korkarken, dışarıdaki belalarla gırtlak gırtlağa ben uğraştım ulan! Bu tarikat için kaç adamın ölüm emrini verdim, kaç fedaiyi mahkemelerden kurtardım hatırlamıyorum. O zamanlar Avarel gibi arkama saklanıyordun ama. Ödün kopuyordu fedainin biri mahkemede Alamut diyecek diye. Ne zaman bu kadar şanlandı, ne zaman bu kadar ayyuka çıktı Alamut'un ismi? Pislikleri örterken, insanların ağzını kapatırken aslandım, kaplandım, bir taneydim. Şimdi tarikatın biti kanlanınca böyle mi oldu? Kasalar doldu, artık bu kadar yeter mi diyorsun? Yetmez Behram. Söyleyeyim yetmez! Yaptığımız işleri bugün bıraksak harcarlar bizi. Bir adamın rüşvetini bir gün aksatsak mahvederler. Hele ki Behram, hele ki bütün bu işlerin arkasında bir tarikat olduğu duyulursa, o devlet denen kabadayı bizi ensemizden tutup öyle bir silkeleyiverir ki... Ölümsüz olsan hayretmezsin. Senin de kafan bunlara basmıyor işte. Sana benden bir tavsiye: Kork Behram! Alamut'un isminden kork! Eskiden korktuğun gibi kork! Benim yanıma gelirken de diline kırk kere destur de! Yok demem diyorsan, yanıma yamak gel de sana küçük işlerin nasıl yapıldığını öğreteyim. Yokluğumda lazım olur..."

Behzat Taner, restini Behram'ın önüne yapıştırdıktan sonra, geldiğinden daha büyük bir öfkeyle çekip gitmişti. Birkaç gün sonra Büyük İmam avukatı yanına çağırmış ve Behram'ın densizlikleri için bir kez daha özür dileyip, tarikata verdiği hizmetleri öven uzun bir konuşma yapmıştı. Büyük İmam bu konuşmayla avukatın gönlünü aldığını düşünüyordu. Evet, tarikatın kendisine hâlâ ihtiyacı olduğunu Büyük İmam'dan duymak, hatta laf aralarında Behram'ın kulağının iyice bir çekildiğini anlamak çok hoş bir şeydi ama İmam'ın kendi yaptığı işleri

yine kendisine saatler boyunca anlatması avukata büyük bir işkence gibi gelmişti.

Bugünkü özel törende, o büyük tartışmadan sonra Behram'la ilk kez karşılaşıyorlardı. Şifreli parçaları eminlerden çalmak için seçilmiş on iki fedai, Büyük İmam'dan görevlerinin önemi ve kutsallığı üzerine bir söylev dinlemekteydiler. Behram, bu karşılaşmalarında, imamdan yediği zılgıttan mı yoksa aklını başına devşirdiğinden mi bilinmez, Behzat Taner'e bayağı iyi davranmış, hatta beceriksizce özür dilemeye bile çalışmıştı. Büyük İmam'ın karşısında duran on iki fedai, gerçekten çok sağlam görünüyorlardı. Behzat Taner fedailerin eğitimleri ve nitelikleriyle çok fazla ilgilenmediğinden bu adamları hiç tanımıyordu ama Behram'ın böyle bir görev için en iyileri seçmiş olduğundan da emindi. On iki fedai, dörder kişilik gruplar halinde çalışacaklardı. Her grup ikişer kişilik iki takımdan oluşuyordu. Eminlerle ilk teması birinci takımlar sağlayacaktı. Görevleri en kısa sürede parçaları ele geçirip, eminleri ortadan kaldırmaktı. Eminlerden herhangi birinin direnmesi ya da daha kötüsü bir çatışma çıkması durumunda ikinci takımlar devreye girecekti. Emin, önceden belirlenmiş bir yere götürülecek, emanetinin yeri burada öğrenilmeye çalışılacaktı. Her şeye rağmen konuşmamakta direnirse son çare olarak alınıp Küçük Alamut'a getirilecekti. Her şey mümkün olduğunca sessiz, hızlı ve ustalıkla yapılmalıydı. Emanet ele geçirildikten sonra ise emini tek bir son bekliyordu: Ölüm!

Merhamete kapılıp geride şahit bırakmak yapılacak en aptalca şey olurdu. Hatta Behzat Taner, operasyondan sonra bu işe bulaşan on iki fedainin de ortadan kaldırılmasını teklif etmişti ama Behram, adamların hiçbir şart altında konuşmayacağını garanti etmiş, böyle seçkin bir ekibi harcamanın gereksiz olacağını söylemişti.

İş bittikten sonra, cesetlerin ortadan kaldırılması için hiçbir çaba harcanmayacaktı. Birincisi, Behzat Taner daha önceki

deneyimlerine dayanarak, ortadan kaldırılmaya çalışan bir cesedin, öylece yatan bir cesetten çok daha fazla ipucu bıraktığını iyi biliyordu. İkincisi ise, Yediler'in ortadan kaybolan eminlerini büyük bir hışımla aramaya başlamaları, öngörülemeyen birçok sorunu da beraberinde getirebilirdi. Pazarlığa oturmak için Yediler'le er ya da geç buluşulacaktı ama bu buluşmanın Alamut'un istediği zamanda olması çok önemliydi. Yediler'in kendilerine erken, yani şifrelerin çözülmesinden önce ulaşmalarını engellemek de Behzat Taner'e düşüyordu. Taner'in görevi, tüm hukuk bilgisini, emrindeki acar avukatları, tüm bağlantılarını ve parasını kullanarak, cinayetleri Alamut'tan mümkün olduğunca uzak tutmaktı.

Ne var ki avukat, bunun herhangi bir mafya oyunu olmadığını çok iyi biliyordu. Cinayetleri neyle süslerse süslesin, Yediler eminlerinin şu ya da bu sebepten dolayı öldürüldüklerine inanmayacaklardı. Bu yüzden kafaları mümkün olduğunca karıştırmak, ne yapıp edip Yediler'in Alamut'a en dolambaçlı yollardan ulaşmasını sağlamak zorundaydı. Eğer oralara kadar gelebilirlerse, dananın kuyruğu pazarlık açıldığında kopacaktı ve Behzat Taner, o kuyruk elinde kalmadan deniz ötesi yolculuğuna çıkmış olmalıydı. Avukat en çok ölümsüzlüğün cazibesine kapılıp, her şeyin bittiğini anlamamaktan korkuyordu. İnat edip şansını biraz daha zorlamaya çalışması, o mutlak sonun başlangıcı olurdu. "Aman oğlum!" diyordu kendi kendine, "Gözünü seveyim aklını açık tut. Bittiyse bitti de, fazla zorlama..."

Büyük İmam konuşmasını, Behzat Taner'i bile düşüncelerinden uyandıran dehşet bir söylevle bitirmişti. Karşılarına dizilmiş olan on iki fedai, teker teker gelip Büyük İmam'dan kırmızı bezlere sarılmış hançerlerini almışlar, sonra sırayla Behram'ın ve Behzat Taner'in eteklerini öpüp salondan ayrılmışlardı.

Kapı gibi fedailerin önünde yerlere kadar eğildiğini gören avukatın gözlerini bir gurur ışıltısı kaplamıştı. Her şey uydurma olabilirdi ama büyük sayılmak insana kendini çok iyi hissettiriyordu. Behzat Taner, kendisini ya da başka birini, fedailerin kendisine baktığı gözlerle görebilmeyi zaman zaman çok arzu ediyordu. Hayranlık ve sadakat kavramlarını geride bırakalı o kadar uzun zaman olmuştu ki...

Aklına takılan ufak bir ayrıntıyı sormak için Büyük İmam ile Behram'a baktığında yine canı sıkıldı. Yüzlerindeki o gururlu ve histerik ifadelerle, saraylarının balkonlarından sefere giden ordularını seyreden imparatorlar gibi duruyorlardı. Soracağını boşverip "Affedersiniz..." dedi usulca, "Başka bir şey yoksa ben izninizi istiyorum."

Büyük İmam'ın daldığı rüyadan uyanması biraz zaman almıştı "Ne bu acele Behzat oğlum." diye cevap verdi. "Bu gece burada kal. Önümüzde zor günler var. Şu kubbenin tadını çıkar." Kafasını kaldırıp Orta Salon'un gerçekten muazzam kubbesine hayran hayran bakmaya başladı.

Büyük İmam'ın bu teklifi ilk başta çok itici gelmişti ama sonra Behzat Taner, bu koca binanın her taşında herkesten çok emeği olduğunu ve yapılalı beri burada beş-altı saatten fazla kalmadığını hatırladı. Fedailerin uğruna hayatlarını feda ettikleri o ünlü cennet bahçelerinde sadece birkaç saat geçirmişti. Bu, Büyük Alamut'un sefahatini sürmek için eline geçen son şans olabilirdi.

"Haklısınız. Kalmam iyi olur." dedi Taner. Bu cevabı duyan Behram, önce şaşkın ve şüphe dolu gözlerle kısa bir süre avukata baktı. Sonra yüzünde gençlik günlerine dair bir gülümseme belirdi: "E o zaman yemeği de birlikte yeriz." deyiverdi coşkuyla.

Behzat Taner, eski dostuna baktı. Her ikisinin de yüzünde ufak birer gülümseme açmıştı ve gayriihtiyari mutluydular. Sustular.

21

O akşam İdris Usta yatak odasına erken çekilmişti. Uyumadan önce bir kadeh güzel kanyak eşliğinde, iyi tütünle yarısına kadar doldurduğu piposunu içmiş, sonra ışıkları iyice kısmış ve rüzgârın hışırdattığı ağaçların sesini dinleyerek uyumaya niyetlenmişti. Ne var ki, kafasında dolaşan soruların çıkarttığı gürültü, çam ağaçlarının tatlı hışırtılarını bastırmaktaydı. Usta sakin görünmeye ve sakin düşünmeye çalışıyordu ama subaylardan duyalı beri, yani neredeyse üç haftadır kafasında tek bir kelime dolaşıyordu: Alamut... Zamanında, bildiği, gittiği, gördüğü ve ağırlandığı bir yerdi Alamut. Sabbah'ı çok yakın olmasa da tanırdı. Eskilere dönüp Sabbah'ı düşündü. "Akıl..." dedi kendi kendine. Zamanının kâbusu olan bu adamı tanımlayacak tek kelime herhalde buydu. Akıl, Sabbah'ın her tarafında belli ederdi kendisini: Gözlerinde, dilinde, ellerinde ve kaleminde. Sonra "İnanç" geldi aklına. Ama delicesine bir inanç... Ve inançtan beslenen çelik gibi bir "dirayet" ve dirayetten yol alan bükülmez bir "disiplin" ve bütün bunların üzerini örten akıllara sığmaz bir "öfke"...

İşte Hasan Sabbah böyle bir adamdı. Etrafı kasıp kavuran fedaileri ise kendisinin küçük birer kopyasıydılar adeta. Sanki ellerinde hançerleriyle her an can almaya ve can vermeye hazır dolaşanlar Alamut fedaileri değil, zamanın tüm kentlerinin tüm sokaklarına dağılmış yüzlerce Hasan Sabbah'tı. Belki de bu yüzden dehşetleri o denli büyük olmuştu.

Sabbah öldükten sonra namı bir zaman daha devam etmişti. Sonra Alamut, Cengiz Han'ın soyu tarafından tarihe gömülmüş, ortada bir tek korkuya lakap olmuş isimleri kalmıştı.

İdris Usta, Alamut'un selamını başka bir yerde, başka bir kişiden duysaydı hiç dikkate almaz, delinin biri der geçerdi ama selamın bu kadar ciddi bir olayın ardından gelmesi nedense sırtını ürpertmişti.

Haşşaşiler'in yeniden ortaya çıkmış olabileceğine hâlâ hiç ihtimal vermiyordu ama subaylardan duydukları, kendi hatırladıklarıyla o kadar benzeşiyordu ki... Eğer birisi Ebu Sina cinayetini kendisine bundan dokuz yüz sene önce anlatsaydı, hiç düşünmeden katilin Hasan Sabbah'ın fedailerinden birisi olduğunu söyleyiverirdi. Ancak, dokuz yüz sene sonra hâlâ böyle düşünmek tek bir anlama geliyordu: Saçmalamak... İstanbul'a gidip olayı diğer ustalara anlattığında telaşe nazırı Salih Usta bile gülüp geçmişti. Haksız sayılmazdı ama hangi zamanda olursa olsun Alamut'un selamı da bu kadar boşlamaya gelmezdi.

Her ihtimale karşı, şöyle ortalığa bir bakınsın, sağı solu dinlesin diye İlyas'ı doğuya, Alamut'un ve Hasan Sabbah'ın halen sevilip sayıldıkları yerlere bir seyahate göndermişti. Gitmeden önce, olayı açık açık anlatıp ortalığı galeyana vermesin diye de sıkı sıkı tembihlemişti. Alamut kutsal bilinirdi oralarda ve hiç kimse Ebu Sina'nın katli işine bu ismin karıştığını bilmek istemezdi.

İlyas seyahatinden dört-beş gün önce dönmüştü. İdris Usta bir hevesle hemen İstanbul'a varmış ama çırağının ağzından yediğinden ve içtiğinden gayrı bir şey duyamamıştı. "Hiçbir şey bulamadım usta." demişti İlyas, "En güvenilir dostlarıma sordum; ulemayla, ileri gelenlerle konuştum, Acem illerinin ve Pakistan'ın en geven ağızlılarıyla sofralara oturdum ama hiçbir şey öğrenemedim. Bu Alamut meselesinin oralarla hiçbir alakası yok usta."

İdris Usta çırağından bu nafile haberleri alıp hemen Ankara'ya geri dönmüştü ve kısmet olursa artık bir süre başkentte kalmak istiyordu. Birincisi, bu sıralar İstanbul'a çok sık gider

olmuştu ve bu hiç hayra alamet değildi. İkincisi, yaptığı acil yolculuklar kendisini bir hayli yoruyordu. Bu sene iksirin son senesiydi. Damarlarında dolaşan kan saflaştıkça, sanat kullanmak her geçen gün biraz daha meşakkatli hâle geliyordu. Aslında keyifli tren yolculukları yapmayı çok severdi ama işler uçak yolculuğunu bile yavaş bırakacak bir hızla ilerlemişti. Zaten hayatında bir defa uçak denen o nesneye binmişti ve korkudan neredeyse ölüyordu... Üçüncüsü, bu sıralar Ankara hiç boş bırakmaya gelmiyordu. Ebu Sina cinayeti bir tarafa, başına kendi elleriyle açtığı işi, yani 12. Daire subaylarını hızla bir hâle yola koyması gerekiyordu... Ve dördüncüsü, her İstanbul'a gidişinde, arkadaşlarının gözlerinin çok gerilerinden okunan ve artık endişeye dönüşmek üzere olan o hüzünlü bakışları görmeye tahammül edemiyordu: Elif'in ortadan kaybolması artık sadece Salih Usta'nın meselesi olmaktan çıkmıştı. Elif'in yokluğuna ve Salih'in kahroluşuna, kimse tek bir laf etmese de, herkes çok üzülüyordu. Lakin işin bir başka yüzü daha vardı. Yediler'in bir üyesi olarak iksir reçetesinin bir parçası Elif'teydi. O tek parça olmadan iksirin yapılamayacağı kesindi ve zamanın dolmasına bu kadar az vakit kalmışken Elif'in halen geri gelmemesi, işi hüzünlü bir terk hikâyesi olmaktan çıkarıp hayat memat meselesi haline getiriyordu.

Bu tehlikeli meseleyi kimse, Niran Hatun bile, çok fazla dile getirmek istemiyordu. İş artık tahammül sınırlarını zorlamaya başladığında, yapılması gereken yegâne şeyin ne olduğunu herkes biliyordu çünkü... Bu işin şimdilik olayların arasında unutulmuş gibi yapılmasında ve gidebileceği yere kadar ertelenmesinde büyük yarar vardı.

İdris Usta sıkıntıyla sol tarafına döndü ve hararetinden ısınan yastığını çevirdi. Aklına geliveren 'yarım bir pipo daha doldurma' fikri, zaten iğreti duran uykusunu hepten kaçırdı. Yatağında doğruldu. Işığı yakmadan sağ tarafındaki komodine uzanıp piposunu aramaya başladı. Dibinde az bir şey

daha tütün olmalıydı. Kalmış tütünün tadı çok acı gelecekti ama zaten içişi de keyiften değildi. Piposunu buldu ve dişlerinin arasına yerleştirdi.

Elli yıldan beri gece uyurken nerede durduğunu çok iyi bildiği dost yadigârı çakmağını yanı başından alıp çaktı ve bir süre alevi seyretti. İlkin gözleri kamaşmıştı. Gözü piponun koyu renk ahşabını seçmeye başlayana kadar bekledi. Alevi tütüne yaklaştırırken, kulağına çok uzaklardan bir ses çalındı... Önemsemedi. "Hay Allah!" dedi kendi kendine. Piponun dibinde zerre kadar diri tütün kalmamıştı. Ağzında biriken acı katran tadını yutkundu. Bir kez daha denemek için çakmağı yeniden çaktı. Alevi seyre dalmışken aynı sesi bir kez daha duydu. Çakmağı kapatmadan cama doğru kulak kabarttı. Bekledi. Aynı ses bir daha geldi. Bir çığlıktı bu. Öfkeliye benzeyen, bir şeyler söyleyen ama çok uzaktan geldiği için anlaşılmayan bir çığlık. Dışarıdan geldiğinden bile emin değildi. Dinledi. Çığlık yine duyuldu. Ne dediği hâlâ anlaşılmıyordu ama İdris Usta sesin sahibini tanımıştı.

Çakmağı sertçe kapattı. Boynunda madalyonunun ağırlaştığını hissetmeye başladı. Usta sadece "Hatun!" diyebildi. Hızla ayağa fırladı. Çakmağı ve pipoyu rastgele fırlatıp attı. Giyinmeye bile yeltenmeden odanın kapısına doğru koşmaya başladı ve daha çakmak ve pipo yere henüz değmişken, İdris Usta ardında çok kısa ve sert, uçuk yeşil bir ışık bırakarak yok oluverdi.

22

Salih Usta aynı çığlığı duyduğunda, uzun sürmüş bir akşam yemeği masasında keyifle portakalını soymaktaydı. "Kalkın!" diye bağırıyordu Niran Hatun. Çığlığında bugüne kadar hiç duyulmamış bir öfke vardı. Salih Usta, "Hayırdır!" diyerek masadan kalktı. Pencerenin dibindeki sedire uzanmış kitabını okuyan Yasemin de sesi duyunca ayağa fırlamıştı. Usta sakin durmaya çalışıyordu ama efendisinin çığlığından ürpererek soluklaşmış kanatlı alevin loş ışığında bile yüzünün sarardığı görülebiliyordu. Eliyle Yasemin'e oturmasını işaret etti. Sonra hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Paltosunu sırtına attı, yatağanını kınıyla birlikte eline alarak dışarı fırladı. Mahallenin taş sokaklarında Niran Hatun'un evine doğru koştururken çığlığı bir kez daha duydu: "Buraya gelin!" diye bağırıyordu hatun. Sesindeki öfke taş duvarlardan tozlar koparıyor, kanatlı alevler panik içinde bir oraya bir buraya savrulup duruyorlardı. Usta adımlarını biraz daha sıklaştırdı. Tam köşeyi dönmüştü ki, birkaç metre gerisinden gelen korkunç bir nara ile irkildi. Arkasını döndüğünde kendisine doğru koşturan bir adamın elindeki çıplak yatağanın şavkımasını fark etti. Sırtını hemen en yakındaki duvara verdi. Elindeki yatağanı sallaya sallaya, naralar atarak koşturan bu adamın İlyas olduğunu fark edince, yarısına kadar sıyırdığı yatağanını kınına geri soktu. İlyas öyle bir coşmuştu ki, Salih Usta kolundan tutup durdurmasa kendisini görmeden geçip gidecekti. "Yetiş usta. Hatunun başına bir hâl geldi." dedi İlyas, Salih Usta'yı görünce. Usta, Niran Hatun'un başına kolay kolay bir hâl gelmeyeceğinin biliyordu. "Dur bakalım." dedi Salih Usta, "Varalım hele yanına anlarız." Birlikte yeniden hatunun evine

doğru koşturmaya başladılar. Salih Usta, bu feryadın sebebinin bildik dertlerden biri, hatunun olmadık yerde kabaran öfkelerinden bir tanesi daha olmasını diliyordu. Bir anda aklına geldi. Korkuyla göğsünden madalyonunu çıkardı. Şükür ki, bütün kartallar al al yanıyordu...

Kısa bir süre sonra, hatunun evine inen yokuşun başına gelmişlerdi. Gördükleri manzara Niran Hatun'un nasıl bir öfkede olduğunu çok iyi anlatıyordu. Bilmeyen birisi, mahallede ciddi bir yangın çıktığını zannedebilirdi. Kapı bekçisi alevler, hatunun öfkesiyle birlikte iyice kabarmışlar, gökyüzüne doğru kalın sütunlar halinde yükseliyorlardı. Evin pencerelerinden dışarıya taşan yalımlar bahçeyi aydınlatıyor, arada sırada parlayıp çabucak sönen alev toplarına karışıyorlardı. Salih Usta ile İlyas, yokuşun tepesinde çakılıp kalmışlardı. Böyle bir öfkeye ilk defa şahit oluyorlardı. Çeliğin bu işin karşısında aciz kalacağını anlayan İlyas, yatağan tutan kolunu yanına indirmişti. Hatunun evini bir süre soluk almadan izlediler. Sonra, yokuştan aşağıya doğru süratle eve doğru koşmaya başladılar.

Niran Hatun'un kapısına birkaç metre yaklaşmışlardı ki, kapı bekçisi alevlerin arasından Bengi Hatun'un çıktığını gördüler. Bengi, ne yapacağını bilemez bir hâlde kapının önünde bir süre kıpırdanıp durdu. Sol tarafa doğru birkaç adım attı. Sonra vazgeçti ve sağa dönerek Salih Usta ve İlyas'a doğru, yokuş yukarı koşturmaya başladı. Üzerindeki gecelikten, darmadağın olmuş saçlarından yatağından fırlayıp geldiği belli oluyordu. Suratında aptallaşmış bir ifade vardı. Bıçak kemerini beline aceleyle doladığı belli oluyordu. Koşturdukça, yarım kılıç boyundaki uzun hançeri bacaklarına dolanıyor, kemerdeki diğer bıçaklar düzensizce sallanıyorlardı. Elindeki koca zemberekli yay yüzünden de kemerini düzeltmeye fırsat bulamıyordu. Bengi, İlyas ve Salih Usta yokuşun ortasında karşı karşıya geldiler. "Ne oluyor kızım?" diye sordu Salih Usta. Bengi'nin yarı açık duran dudaklarından "Kötü... Çok kötü!" diye bir

inilti döküldü. Karşısında ustayı görünce suratı daha da dehşet bir hâl almıştı. İri gözlerinden yaşlar boşalıyordu ama minik çenesi kasılıp kaldığından doğru düzgün ağlayamıyordu. "Benim Solaklar'a yetişmem lazım." diyerek yeniden koşturmaya yeltendi. Salih Usta, Bengi'yi durdurdu. Yeniden ve daha sert bir şekilde sordu: "Ne oluyor kızım?" Bengi durdu. Anlatmaya nereden başlayacağını bilemiyordu ve bir taraftan da felaket bir telaş içindeydi. "Emanet..." diyebildi en sonunda. "İksir..." diye devam etti. Nihayet, Salih Usta'nın ve İlyas'ın hayatları boyunca duydukları en kötü havadislerden birini kısaca söyleyiverdi: "Niran Hatun'un eminini vurmuşlar. Emanet gitmiş usta... Benim Solaklar'a varmam lazım..." Bengi kolunu Salih Usta'nın elinden kurtarmaya çalıştı. Usta, kızın elinden zemberekli yayı aldıktan sonra gitmesine izin verdi. Okları olmadan hiçbir işe yaramazdı çünkü... Bengi yokuş yukarı koşmaya başladı. Biraz gittikten sonra çok saçma bir iş yapmakta olduğunu fark etti. Adımlarını biraz daha hızlandırdı ve yokuşun tepesine birkaç adım kala arkasında beyaz bir parıltı bırakarak ortadan kayboluverdi.

Salih Usta ile İlyas, kapının önünde birbirlerine bakakaldılar. İkisi de Bengi'nin söylediklerinde kesinlikle bir yanlışlık olması gerektiğini düşünüyordu. İlyas'ın suratı kara-sarı bir renk almıştı. Salih Usta ise kaskatı kesilip kalmıştı. Bıyığının tek bir teli bile titremiyordu. Hatunun evinden yükselen alevlerin sesleri kulaklarında vınlıyor, koca mahalle sanki etraflarında dönüyordu. Neden sonra Salih Usta kendine gelerek Bengi Hatun'un mekanik yayını duvarın dibine fırlatıverdi ve İlyas'a "Yürü bakalım." dedi.

Hatunun kapısından içeriye doğru hamle etmişlerdi ki, kızgın kapı bekçisi alevler kabararak yollarını kesti. Alevlerin biraz hafızası kalmış olmasa kavrulmaları işten değildi. "Yol ver!" diye bağırdı Salih Usta. Alevler daha bir öfkeyle kapının dışına taşmaya başlayınca usta yatağanının yanıyla bekçileri

biraz terbiye etmek zorunda kaldı. Tonozlu koridoru geçip bahçeye girince Niran Hatun'u gördüler. O kızıl aydınlığın ortasında, hatun hemen göze çarpıyordu. Saçları tamamen ateşe kesmişti. Hatun bahçenin ortasında bir o tarafa bir bu tarafa gidip geliyor, elindeki cayır cayır yanan kılıcı rastgele sağa sola savurup duruyor, arada belli belirsiz boğuk çığlıklar atıyordu. Hatunun büyülü ateşlerine de, sadece efendilerinin öfkesine eşlik etmek düşüyordu. Niran Hatun, Salih ile İlyas'ı görünce bir hışımla üstlerine doğru yürümeye başladı. "Neredesiniz?" diye haykırdı. Haykırmasıyla birlikte evin camlarından kopup gelen üç büyük alev topu bahçeyi aydınlattı. Hatun tekrar sordu: "Neredesiniz? İblisler yatağımızı basmış, siz neredesiniz?" İlyas ile Salih, Niran Hatun'un hışmı karşısında birkaç adım geriledi. Hatun İlyas'ı gömleğinden tutup kendisine doğru çekti. "Git İlyas." dedi dişlerinin arasından, "Bana Kabbath köpeğini getir... Neredeyse bul getir iti, verilecek hesabı var." İlyas gömleğinin yakasını hatunun elinden kurtarır kurtarmaz Eflak'a doğru koşmaya başlamayı düşünüyordu ama Salih Usta büyük bir cesaret göstererek araya girdi: "Dur hele Hatun" dedi, "Dur hele. Önce ne oldu onu anlat. Kabbath mı el uzatmış emanetlere?" Salih'in bu sorusu hatunu sakinleştirmek bir yana, evden birkaç alev sütununun daha yükselmesine neden oldu. Niran Hatun, anlaşılmayan bir küfür savurarak, kılıcını hemen yanındaki taş havuzun kenarına indiriverdi. Tepelerine yağan minik taş parçalarının arasından "Ya Kabbath'tır ya Sakafi" diye bağırdı, "Ya Hail kaltağı ya da en olmadı o kahpe evlatlarının soyundan, insan müsveddesi birileridir. Biz başlayabildiğimiz yerden başlayalım Salih... Bu işi kim ettiyse, bu sefer çok yanlış etti Salih. Zemzem kuyusuna pisledi. Namusuma, emanetime el uzattı, ben dünyayı kavururum Salih. Öyle bir bineceğim ki tepelerine, öyle bir varacağım ki üzerlerine, soysuza soysuz avlatacağım. Bu sefer dinlemeden, görmeden, saymadan vuracağım.

Emanetimi bulana kadar kurunun yanında yaş da yakacağım, yaşı kurutup gene yakacağım!"

Hatun bağırmaktan soluksuz kalmıştı. Durdu. Durmasıyla birlikte alevler de yatışmış, ortalığı garip bir sessizlik kaplamıştı. Yorgun görünüyordu. Derin bir nefes aldı. Salih tam bir kez daha ağzını açmak için umutlanmıştı ki, hatun daha korkunç bir nara atarak kılıcını taş havuzun geri kalanına indirdi. Alevler de efendileriyle birlikte yeniden yükselmişlerdi. Hatun kılıcının ucuyla Salih'i işaret ederek "Sen de Geceliler'e var." dedi "Aşiretlerini, soylarını soplarını sülalelerini toplasınlar. Dediklerimi bir bir anlat. Bilsinler ki sıra onlara da gelecek. Bu iş bitene dek herkes sırasını savmış olacak!" Salih göz ucuyla İlyas'a baktı. İlyas'ın bir ayağı kapıya bakıyordu ve anlaşılan hatunun kendisine verdiği emri tekrar ettirmek istemiyordu. Salih Usta, her zamanki gibi, öfkeyle verdiği emirleri bir kez daha düşünmesi için hatunu ikna etmek gerektiğini düşünüyordu ama ustasının suratı ve bahçenin şu hali bir ikna konuşması için hiç uygun bir zamanda olmadıklarını söylüyordu. Hatunun emirlerini tekrar ettirmemek şu an için çok iyi olacaktı. Salih Usta, "Başımız üstüne Niran Hatun." diyerek kapıya doğru yürümeye başladı. İlyas da hızlı adımlarla ustayı izledi.

Tonozlu koridorun içinde birkaç adım atmışlardı ki, alevlerin arasından içeriye İdris Usta'nın girdiğini gördüler. Usta, ayağındaki ev terlikleri ve üzerindeki kadife pijamalarla çok garip görünüyordu ama Salih ile İlyas bunu yadırgamayacak kadar telaşlıydılar.

İdris Usta daha yanlarına bile varmadan "Salih! Ne oldu?" diye sordu. İlyas çok sakin bir sesle "Hatunun emaneti çalınmış." dedi "Ben de Kabbath'ı bulmaya gidiyorum..." İdris Usta çırağının suratındaki ağlamaklı ifadeye ve yerleri süpüren yatağanına baktı. Daha anlaşılır bir cevap alabilmek için Salih'e bakarak "Nasıl?" diye sordu. Suratı kireç kaymağı gibi

bembeyaz kesilmiş Salih Usta, biraz daha derli toplu konuşmaya çabalayarak İlyas'ı onayladı: "Durum bu usta." dedi Salih, "Emini öldürüp Hekim'in kelamını almışlar işte..."

İdris Usta önce, sanki numara yapıyorlarmış gibi bir ifadeyle Salih ile İlyas'ın yüzlerine baktı. Hatta biraz gülümsemeye bile çalıştı. Ama karşısında duran iki ustanın mermer kesilmiş suratlarına ve hemen arkada gazaba gelmiş bulunan Niran Hatun'un görüntüsüne bir kez daha bakınca, durumun gayet ciddi olduğunu kavradı. Sakin gibi görünmeye çalışan bir ifade ile çenesini sıvazlayarak "Nasıl olur ki bu?" diye mırıldandı. Hemen ardından da "O kıt akıllı Kabbath nasıl becerir ki bu işi?" diye gürledi. "Nasıl olmuş, ne zaman olmuş bu?"

"Bilmiyoruz usta" diye cevap verdi Salih, "Hatuna bir şey sormanın mümkünü yok. Tek bildiğimiz budur."

"Kabbath'ın yaptığı kesin mi?"

"Bilmiyoruz usta..."

"E o zaman İlyas ne yapmaya gidiyor Kabbath'a?"

"Hatun öyle emretti. Dedim ya laf anlayacak durumu yok diye."

"Sen nereye gidiyorsun peki?"

"Geceliler'i toplamaya..."

İdris Usta, Salih'e "Ne yapacaksın Geceliler'i toplayıp?" diye soracaktı ama vazgeçti. Derin bir of çekip, "Gelin benimle." dedi ve bahçeye doğru yürümeye başladı. Kapalı koridorda ilerlerken beyni zonkluyordu. Emanetlerden bir tanesi çalınmıştı ve şüphesiz bu hayatında duyduğu en kötü haberlerden bir tanesiydi. Üstelik çalınan parçanın Niran Hatun'a ait olması işleri daha da güçleştiriyordu. Hatunun emanetinin özel olarak seçilip seçilmediğini düşünüyordu ki bahçeye çıktığında çok daha ciddi bir sorunlarının olduğunu gördü. Hatun gerçekten de bir şey dinleyecek durumda değildi. Anımsadığı

kadarıyla, buraya en son geldiğinde bahçedeki taş havuz yerinde sağ salim duruyordu. Durum tahmin ettiğinden çok daha kötüydü. Eğer hatunu biraz tanıyorsa, bu bahçeye yaptıklarını, güneş doğar doğmaz yapmaya başlayacaklarının teminatı sayabilirdi. Niran Hatun'un derhal sakinleştirilmesi gerekiyordu ve bunu yapabilecek tek insan, şu an tüm olaylardan habersiz, daha da kötüsü umarsız bir şekilde evinde öylece oturuyordu.

Niran Hatun, İdris Usta'nın peşine takılmış geri gelen Salih ile İlyas'ı görünce yeniden köpürdü. "Siz duruyor musunuz daha?" diye bağırdı, "Beni şimdi dinlemeyeceksiniz de ne zaman dinleyeceksiniz?"

İdris Usta, Salih ile İlyas'ın bir şey demesine fırsat vermeden araya girdi: "Geçmiş olsun Niran Hatun!"

Hatun, İdris'in geldiğini daha yeni fark etmişti. "Duydun mu İdris?" dedi kısık bir sesle, "Eminimi vurmuşlar, emanetimi almışlar... Var mı buna bir çaren?"

Hatunun sesindeki utanç, İdris Usta'nın içini acıtmıştı. Emaneti kaybetmek katlanılacak şey değildi. Hele iksir zamanına bu kadar zaman kala. Ocağın sonunu getirme ihtimali bir tarafa, Lokman Hekim'in emanetine sahip çıkamamanın utancı insanı mahvederdi.

İdris Usta kendinden emin görünmeye çalışarak "Var Niran Hatun." diye cevap verdi, "Geri alırız... Ama sen biraz kendine mukayyet olsan?"

Ustanın bu sözleri bahçeyi tekrar ateşlere boğmuştu. Hatun, "Ben emanetime mukayyet olamadım, kendime nasıl mukayyet olayım!" diyerek kılıcını eve doğru fırlattı. Havada hışımla yol alan kılıç, kapı ile pencereyi bir ettikten sonra, evin içinde uslu uslu yanmaya koyuldu. "Ben kendimi saldım siz de salın İdris!" diye bağırmaya devam etti hatun. "Ölümden öte köy yok! Ama ant olsun ölmeden önce hepsini geberteceğim. Ben arkamdan kimseye çengi oynattırmam İdris." Sonra Salih

ile İlyas'a döndü: "Hadi İlyas ne durursun. Bana Kabbath köpeğini getir... Salih, Geceliler'i topla demedim mi ben sana?"

İdris Usta, hatunun öfkesinin karşısında ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Üstelik söylediklerinde çok da haksız sayılmazdı. İksirin olmaması ölüm demekti ve ölümlerini beklerken dillere destan ölümlere sebebiyet vererek ocağın namını biraz daha kalıcı kılmak bulunabilecek en iyi fikirdi... Ne var ki İdris Usta ölümü kabullenmek için henüz çok erken olduğunu düşünüyordu...

"Niran Hatun..." dedi İdris Usta: "Böyle göğü kızıla boyayıp, Hekim'in Kelamı'nın çalındığını, iksiri yapamayacağımızı âleme yayarsak sonumuz erken gelir. Beş soluk alacağımız yerde bir soluk alır, öcümüz içimizde gideriz. Bize lazım olan sükûnet."

"Ne yapacağız sükûneti?" diye sordu Hatun, "Sessiz sakin beş soluk alıp bekleyecek miyiz? Sen emanetin durduğunu mu sanırsın hâlâ? Çalan çoktan yok etmiştir onu..."

İdris Usta, hatunun nasıl bir karamsarlık içinde olduğunu anlamıştı. O kâğıtlar, ocağın gelmiş geçmiş tüm ustalarının sanatlarıyla korunurdu. Suda erimez, mürekkebi silinmez, ateşte yanmaz, rüzgârda uçmaz, toprakta çürümez, hatta ezberlenemez ve yazılamaz bir şeydi. En iyisi de, emininden uzağa düştüğünde ne yapar eder kendisini belli ederdi. Kısaca emaneti yok etmek olanaksızdı.

Usta hafifçe gülümseyerek "Olur mu öyle şey hatun" dedi, "Emanet kâğıttan değil ki yırtıp atasın. Yazısı mürekkep değil ki suda silesin. Bilirsin biz onu bulmasak bile o bizi bulur."

Hatun, "Benim emanetime el atan onun da çaresini düşünmüştür İdris." diyerek öfkesinde inat etti. "Hem bulsak bile hakareti ne olacak. Bunca zamandır her türlü şeytanlık düşünüldü bize karşı ama kimse emanetlere el uzatmaya cüret edemedi, aklından bile geçiremedi. Bundan sonra ben yaşasam

ne, ölsem ne. Hekim'in emanetine sahip çıkamadım ben. Sırf bunun için âlemin eceli olmaya değmez mi?"

İdris Usta, hatuna doğru bir-iki adım yaklaştı. Sesini biraz yükselterek "Cüretimi bağışla ama..." dedi. "Emanet sade sana ait değil. O Hekim'in ocağa emaneti. Bu iş hepimizin meselesi ve sen tek başına karar veremezsin."

"Ben sana öleceğiz diyorum sen hâlâ oyun peşindesin İdris!" dedi hatun, "Oturup çene çalarak sonumun gelmesini bekleyemem ben. Uzatma artık. Al Salih'i de Geceliler'e varın. Başlarına gelecekleri anlatın onlara. Hadi! İkiletmeyin dediklerimi."

Usta, hatunun emirlerine karşı gelinmesine ne kadar kızdığını bile bile devam etti: "Daha olayı doğru düzgün anlatmadan bize emirler vermeye hakkın yok Niran Hatun. Öfkeni üzüntünü bilirim ama ocağı da ezip geçemezsin. Oturup konuşmamız gerek. Behruz Usta gerek, istişare gerek. Tek başına hüküm veremezsin."

İdris'in karşısına geçip öyle mantıklı mantıklı konuşması hatunu hepten çileden çıkartmıştı. Gırtlağından garip bir inilti çıkartarak ellerini havaya kaldırdı ve bahçede dolaşan tüm alevler hatunun bedenini sardı. Niran Hatun, yürüyen bir alev sütunu halinde İdris'in üzerine yürümeye başladı. Bir-iki adım kala, ateş kozasından sıyrıldı ve gelip İdris'in yakasına yapıştı. "Oyun değil itaat zamanı İdris!" dedi hatun. Elinin bir hareketiyle, arkasında bıraktığı alevler birbirlerinden ayrıldılar ve korkunç gürültüler çıkartarak bahçeyi kavurmaya başladılar.

İtaat... İdris usta bu kelimenin anlamını çok iyi biliyordu. Çoğu zaman saygı, kimi zaman da aklın bittiği yer anlamına geliyordu. Ama ne olursa olsun, ocağın varlığı itaat etmeye dayanıyordu. Törelere itaat, ocağa itaat ve büyüklere itaat. Usta çaresizlik içinde gözlerini yumdu. "Emrin başımla birlikte Niran Hatun." dedi uslu bir sesle: "Ama bil ki buna hakkın yok!" İdris Usta bu lafı ettikten sonra gözlerini açmadı. Sağa

sola çarpan alevlerin çıkarttığı gürültünün arasından, Niran Hatun'un boğazından yükselen hırıltıyı, sıkılan dişlerinin çıtırdamasını duyuyor, yüzüne vuran sıcaklığın her saniye biraz daha arttığını hissediyordu.

İdris Usta, yakası Niran Hatun'un elinde başına gelecekleri beklerken, bahçe bir anda mutlak bir sessizliğe gömülüverdi. Kapalı gözlerinin ardından, tozu dumana katan alevlerin bir anda yok olduğunu, hatundan artık o kavurucu sıcaklığın yayılmadığını fark etti. Üstelik rahatlamıştı. Bahçeyi dolduran tatlı bir esinti, terlemiş sırtını tatlı tatlı okşuyordu. İdris Usta gözlerini açtığında, hatunun arkasında bir yerlere şaşkın ama mutlu gözlerle baktığını, kafasını hafifçe çevirdiğinde de Salih ile İlyas'ın saygıyla yerlere kadar eğildiklerini gördü. Yakasını hatunun gevşemiş elinden kurtarıp arkasını dönünce gönlünde karanlıktan eser kalmadı. Kaba dikişli gri tuniği, aynı renkte bol altlığı ve ağır çizmeleriyle, tonozlu koridorun tam ağzında ve bütün heybetiyle, dağ gibi Behruz Usta öylece kendilerine bakıyordu.

Behruz Usta yumuşak ama gür bir sesle "Sükûnet kızım." dedi. Omuzlarına dökülen gri saçları yeniden esmeye başlayan rüzgârla birlikte hafif hafif dalgalanıyordu. Gözlerine bir huzur mavisi yerleşmişti. Niran selam vermeyi atladığını hatırlayıp telaş içinde eğildi. "Behruz Usta..." dedi doğrulur doğrulmaz, "Emanetimi..."

Behruz Usta, "İşittim!" diyerek hatunun sözünü kesti. Sonra bahçeye şöyle bir baktı. "Sükûnet" dedi tekrardan. Ağır adımlarla Niran'ın yanına doğru yürüdü. Kızı sağ koltuğunun altına aldı ve omzunu kuvvetlice sıkarak sessiz bir 'geçmiş olsun' diledi. Gelişiyle biraz huzur ve sağlam bir güvenle dolan yüzlere tek tek baktı. "Bengi nerede?" diye sordu.

Niran Hatun "Solaklar'a gönderdim." diye cevap verdi.

Behruz Usta "Lazım geleni yapmışsın." dedi ve hatunun evine doğru yürümeye başladı. Diğerleri de ustayı izlediler. Birkaç dakika öncesine kadar kapı olan büyük delikten eve girince, usta "Oturun." diye buyurdu. Kendisi odanın ortasında ayakta dikilmekteydi. Herkes kendine bir yer bulduktan sonra, odanın ortasında yerde yatan Niran Hatun'un kılıcını eline alıp büyük bir ustalıkla döndürmeye başladı. Sonra olanca ağırlığıyla savrulmakta olan kılıcın yönünü küçük bir hareketle tersine çevirip, keskin kısmını koluna yatırıverdi ve "Şimdilik belinde gerek." diyerek, avcunda duran kabzayı kibarca Niran Hatun'a uzattı. Hatun kılıcı alırken, ustanın nasırlı eline sürtünen çelik, kabzasından sıyrılıyormuş gibi bir ses çıkardı. Her şeyin tamam olduğuna kanaat getiren usta, Niran'ın yanına oturdu. Odada kimse tek bir kelime etmiyor, herkes ustanın konuşmaya başlamasını bekliyordu. Sessizlikten sıkılan İdris, bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki Behruz Usta'nın beklemesini söyleyen el işaretiyle lafını geri yuttu. Ustanın neyi beklediğini, birkaç dakika sonra bahçeden gelen ayak sesleri açıkladı. Bengi, Solaklar'la beraber geri dönmüştü.

Yıkık kapıdan içeriye koşar adımlarla önce Abbas Ağa ile iki Solak, ardından Mehmet Sinan ve en son da Bengi girmişti. Bengi içeriye girerken hâlâ "Neredesiniz?" diye bağırıyordu. İçerinin solgun ışığında Behruz Usta'yı fark edene kadar konuşmayı sürdürdü: "Biz geldik. Merak etmeyin Solaklar mahallede tertibat aldı. Dışarıya da adam bıraktık. Kuş uçsa..." Behruz Usta'yı görünce sustu ve derhal selama durdu. Doğrulduğunda yüzündeki telaş, o sarı renkle birlikte uçup gitmiş, kırmızı yanaklar geri gelmişti. Usta, gelenlere de oturmalarını işaret etti ve hiç vakit kaybetmeden Niran Hatun'a "Anlat." diye buyurdu.

Hatun sözlerine "Gün battıktan hemen sonra haber aldım" diye başladı, "Kader bu ya, zaten iki gün sonra buluşacaktık. Yaşlıydı eminim... Bayağı yaşlanmıştı. Kış başında

bana gelmişti. 'Benim bir ayağım çukurda' demişti, 'ya emanetini geri al, ya da izin ver devredeyim.' Eminime güvenim sonsuzdu, izin verdim. 'Kime?' diye de sordum. 'Benim evladım yok' dedi, 'Yeğenlerimden birine bırakırım. Huzuruna da çıkarırım yeğenimi. Gözün tutarsa devrederim. Yeğen diye şüphe duymayasın, öz evlattan ileridirler benim için.' Sonra görüşmedik bir süre. Meğer bu arada hasta olmuş, ameliyata girmesi gerekmiş. Masada kalırım korkusuyla vermiş emaneti yeğenine. Bana da ulaşamamış o sıralar. İki gün sonra bu iş için buluşacaktık zaten. Bana yeğenini tanıtacaktı. Keyfi nasıl da yerindeydi rahmetlinin. 'Merak etme,' demişti: 'yeğenimi beğenmezsen geri alırız emaneti. Ben turp gibiyim daha bir yirmi yıl bakarım ona...' Bakardı da... Kısmet değilmiş."

İdris Usta heyecanla ayağa fırladı. "E emanet çalınmamış o zaman..." diye sevinçle bağırdı, "Eminin yeğenine vermiş, gidip alırız ondan. Kimmiş bu yeğen?"

Hatunun yüzünde ise hâlâ karamsar bir ifade vardı. "Bekle bitireyim hele." dedi, "Cesedini gördüm. Öyle işkence en kabadayısına yapılsa, bırak yeğenini yedi göbek sülalesini sayar döker. Parça parça etmişler adamcağızı. Yeğenini de çoktan bulmuşlardır... Gitmiştir emanet."

İdris Usta'nın içindeki umut kızgınlığa dönüşüvermişti. Oldu olası, işin önünü ardını düşünmeden, kafasında bir hikâye yazıp gerçek olduğuna inanan insanlar çok sinirine dokunurdu ve maalesef hatun da böyle birisiydi işte. "Öfkeden sağı solu yıkacağına şunları adam gibi anlatıp aklımızı başımızdan almasaydın ne olurdu sanki?" diye geçirdi içinden. Sonra "İsmi neymiş yeğenin?" diye tekrar sordu.

Niran Hatun kafasını önüne düşürüp "Bilmiyorum" dedi, "Nasıl olsa buluşacağız diye sormadım... Gaflet işte..."

İdris Usta isim meselesi üzerinde çok durmadı. Gözünün ucuyla Behruz Usta'ya bakarak odada dolanmaya başladı.

Ustanın yüzünde bir memnuniyetsizlik belirtisi göremeyince sorularına devam etti. "Ne zaman vurmuşlar eminini?"

"Bugün öğleden sonra bulmuşlar cesedini." diye cevap verdi hatun, "Ne zaman vurmuşlardır bilemem."

Usta odanın içinde volta atarak kafasını toparlamaya çalışıyordu. Parçayı bulmak için küçük de olsa bir umut ışığı görülmüştü... En azından daha çalınıp çalınmadığı kesin değildi. Bir taraftan da hatun çok haklıydı. Gerçi eminini tanımıyordu ama o yaşta bir adam, onca işkenceden sonra emaneti kime teslim ettiğini kesinlikle söylerdi ve yeğen de çoktan ellerine düşmüş olabilirdi. Yeğenin kimliğini tespit etmek çok zor bir iş değildi. Bilemediği en önemli şey ise, emaneti çalmak isteyenlerden ne kadar geride olduklarıydı. Usta zor bir karar vermek zorundaydı. Şu an gizli çalışan 12. Daire subaylarını harekete geçirebilirdi ama haberin hangi kulaklara çalınacağından hiç emin değildi. Hele ki geç kalmışlarsa, bilen sadece 12. Daire subayları bile olsa, emanetin çalındığının bir anda bu kadar yayılması hiç iyi olmazdı. Uğrayacakları saldırılar bir tarafa, haberi alan müttefiklerinin yaşayacağı karamsarlık bile her şeyi altüst etmeye yeterdi. Birileri ocağın en kutsal emanetine el atmaya cüret etmişti. O cüret eden el kesilip atılsa bile, artık bir kere cüret edilmişti. İşte bu noktada Niran Hatun çok haklıydı. Bu işin sonu hayır da olsa şer de olsa bedeli hızlı, merhametsiz ve külliyatlı bir şekilde ödetilmeliydi.

Diğer taraftan da, böyle pimpirikler içinde kalıp, mümkün olan tüm olanaklarla kayıp parçanın peşine düşmemek de çok büyük bir hata olabilirdi. Belki hatunun yeni emini hâlâ güvendeydi ve yeterince hızlı davranırlarsa bu işi büyümeden kapatıp hemen hesap sorma kısmına geçebilirlerdi. Usta kısa düşündü ve nedenini kimsenin sormamasını umarak, bu işi sessiz şekilde halletmeye karar verdi.

İdris voltasını bir anda keserek Behruz Usta'ya döndü: "Huzurunda emir vermek için müsaade isterim."

"Müsaade senin." buyurdu Behruz Usta.

İdris Usta önce Niran Hatun'a döndü: "Emininin cenazesi nerede?"

"Güneş battığında hâlâ hastanedeydi."

Usta "Bu iyi!" dedi. Sonra ilk emrini Bengi'ye verdi: "Hemen hastaneye var. Eminin cenazesini bul, nasıl ve ne zaman ölmüş öğrenmeye çalış... Var mı sana yardım edecek birileri?"

"Birkaç hekim tanıdığım var ama..." dedi Bengi, "Gecenin bu saati bulur muyum bilmem."

İdris Usta kapının ağzında bekleyen Esat ile Haydar'ı işaret etti: "Seninle gelsinler. Ne yap et gör cesedi. Öğrenebildiğin her şeyi öğren ama unutma, en önemlisi işkencenin ne zaman başladığı ve eminin ne zaman öldüğü. Bir de araba ayarlayın. Sakın boş yere sanat kullanıp gücünü harcama."

Bengi Hatun hemen ayağa kalktı. Hâlâ belinde duran bıçak kemerini çıkarıp İlyas'ın kucağına bıraktı. İdris Usta, daha Bengi odadan ayrılmadan Mehmet Sinan'ın karşısında dikilmişti bile. Geceli'ye "Telefonun yanında mı?" diye sordu.

Mehmet Sinan "Yanımda tabii." dedi garip garip bakarak. "Ama bilirsin burada çalışmaz."

Usta "Doğru ya..." diye mırıldandı, "O zaman sen hemen Eski Yer'e koştur. Eğri doğru deme, bütün tanıdıklarını ara, eminin yeğenlerini araştırmaya başla." Sonra tekrar Niran Hatun'a döndü: "Emininin kaç yeğeni varmış, nerelerde yaşarlarmış bir bilgin var mı?"

"Yok."

Usta suratını hafifçe buruşturarak "Neyse." dedi "Mehmet Sinan, sen yine de başla. Sabaha kadar ne bulursan kârdır. Ben de hemen geliyorum."

Mehmet Sinan, Niran Hatun'dan eminiyle ilgili bilgileri alırken, İdris Usta da Abbas Ağa'yla güvenlik meselelerini konuşmaya başlamıştı. "On iki biz, on dört yamak, yirmi üç de

acemi, yekünü kırk dokuz kişiyiz." dedi Ağa, "Hadi yamakları bizden say. Silahta iyidirler ama acemilerin çoğu daha yeni... Çok müşkül durumda kalırsak Yörükler'den de adam isteriz." Usta kırk dokuz adamın şimdilik yeterli olacağını düşündü. Gerçi kalabalıkla iş yapmayı sevmezdi ama her ihtimali de göz önünde tutmalıydı. "Şimdi siz sessiz sakin odalarınıza dönün." dedi "Hiçbir şey yokmuş gibi hareket edin ama tedariğinizi de alın. Kimse acayip bir durum olduğunu anlamamalı."

Abbas Ağa, ustadan işittiklerini kafasıyla onaylayıp ağır ağır ayağa kalktı. Selamını verip odadan ayrıldıktan sonra dışarıdan ağanın "Toplanın!" diye bağıran sesi duyuldu. Bahçeyi terk eden Solaklar'ın ayak sesleri duyulmaz olduğunda Mehmet Sinan da Niran Hatun'dan eminiyle ilgili gerekli tüm bilgileri almıştı. "Ben çıkıyorum." dedi Geceli, "İdris Usta, sen de yalnız çıkma bu saatte dışarı. Bekle Volkan beni bıraktıktan sonra gelip seni alsın."

İdris Usta kafasını salladı. Mehmet Sinan da evden ayrıldıktan sonra odada beş usta baş başa kalmışlardı.

İdris Usta son emirlerini Salih ile İlyas'a verdi. "Siz de gidin yatın" dedi, "Sizin dinç olmanız lazım. Ben sabaha kadar ayakta olacağım. Bir yere gitmemiz gerekirse beni siz taşıyacaksınız."

Ustanın Salih ile İlyas'a verdiği bu emir, Behruz Usta ve Niran Hatun için kulak verilmesi gereken bir öneri anlamına geliyordu. Hepsi birden ayağa kalktı. Solaklar da ayrıldıktan sonra mahalle garip bir sessizliğe bürünmüş, öfke yerini çöküntüye bırakmıştı. İlyas, bir elinde çıplak yatağanı, omzuna Bengi'nin bıçak kemerini atmış, sanki günlerdir uykusuz kalmış bir suratla, "Yatalım, dinlenelim de usta, bu işi kim etmiş, nasıl etmiş, her şeyi bırak hatunun eminini nasıl öğrenmiş sen bilebildin mi bunları?" diye sorunca, İdris Usta bu çocuğu kendisinin yetiştirdiğinden bir kez daha şüphe etti. İlyas hiç söylenmeyecek şeyleri söylemek, sorulmayacak soruları sormak gibi kötü bir huy sahibiydi. Aslında usta ile çırak

olarak çok benzer bir tarafları vardı. Her ikisinin de aklına aynı sorular geliyordu ama İlyas bunları aklında tutmayı beceremiyordu. Yine öyle bir soru sormuştu ki, bu soru ustanın daha olayı ilk duyduğunda aklına gelen ama dile getirilmesinde ve düşünülmeye başlanmasında büyük sakıncalar olan bir soruydu. İdris Usta bu soru akıllara en azından şu zamanda hiç gelmesin, zihin bulandırmasın diye milleti işe koşmuştu ama çırağı bulduğu ilk fırsatta kafalarda uyuyan tilkileri dürtüklemişti işte. Usta içini çekerek "Bilemedim İlyas!" diye cevap verdi "Şu emaneti bulalım hele, sonra düşünürüz."

İlyas, "E iyi geceler o zaman" deyip ustalara selamını verdi ve ayaklarını sürüye sürüye bahçeye doğru yürümeye başladı. Salih de İlyas'ı takip edecekti ki Behruz Usta'nın "Bekleyin." diye buyuran sesi herkesi yerine çaktı. "Yarın sabah ilk iş..." dedi Behruz Usta, "Herkes gidip eminine ve emanetine baksın."

İdris Usta bu lafı İlyas'ın etmiş olması halinde çırağına nasıl küfredeceğini düşündü ama ne yazık ki Behruz Usta çok haklıydı. Ustanın bu emri herkesin yüreğine, bu gece yataklarını dar edecek kadar derin bir korku salmıştı.

"Emanetleri geri almak gerekir mi usta?" diye sordu Salih. Bunu niye sorduğunu kendisi de bilmiyordu. Behruz Usta'nın ve Niran Hatun'un yüzlerinden çok kısa bir öfke dalgası geçiverdi.

"Emanetler..." dedi Behruz Usta, "Vaktiyle emanet edilir ve vaktiyle geri alınır."

Salih Usta bu soruya başka bir cevap verilemeyeceğini, hatta kendisinin bile bu soruya kelimesi kelimesine aynı cevabı vereceğini biliyordu. Bir taraftan saçma bir soru sormanın, diğer taraftan da çoktan unutulmuş ama asap bozucu bir konuyu çok zamansız bir yerde yeniden hatırlara getirmenin utancı içinde ve hızla hatunun evini terk etti.

23

Salih Usta o geceyi neredeyse hiç uyumadan geçirmişti. Eve gelir gelmez Yasemin'e durumun vehametini anlatmış, sonra kıza okulunun ne zaman tatile gireceğini sormuştu. Yasemin daha bir aydan fazla olduğunu söyleyince, kıza işler biraz daha sarpa sararsa bu kışı köyünde, dedesinin yanında geçirmek zorunda kalabileceğini söylemişti. Yasemin önce "Sen bilirsin..." deyip boynunu bükmüştü ama sonra, yatmaya giderken geri dönüp, "Madem durum bu kadar vahim, ben seni bırakıp bir yere gitmem. Kol değil mi bunlar da?" demişti.

Yasemin odasına çekildikten sonra, Salih Usta bir süre yatmamak için inat edip sağla solla uğraşmış, hatta bir ara galeyana gelip odanın ortasında yatağanını bilemeye bile kalkışmıştı. Saat bir hayli ilerleyince uyumaya karar vermiş ama kafasını yastığa koyar koymaz, Hatunun evinde ettiği laf aklına gelmiş, kafasında eski defterleri yeniden açmıştı.

Hekim'in Kelamları'nın saklanış biçimi, ocak içinde çok uzun zaman önce iki defa sorgulanmıştı. İlki, ocağa usta olarak kabul edilmesinden sonraki ikinci Ocak İstişaresi'nde Elif tarafından dile getirilmişti. İstişarede her zamanki konular konuşulurken Elif söz istemiş ve emanetlerin niye eminlerde saklanmak zorunda olduğunu sormuştu. Herkes bu soruyu kızın gençliğine vermiş ve büyükler en güvenilir saklama biçiminin bu olduğunu, sabit bir yerde saklanan parçaların başına er ya da geç bir hadise geleceğini ve her şeyin ötesinde bu sırrın emanet verilmesinin bizzat Hekim'in emri olduğunu anlatmaya çalışmışlardı. Ustalar, kızın duyduklarından tatmin olduğunu düşünmüşlerdi. Aslında böyle düşünmekte

çok haklıydılar. Lokman'ın Kelamı asırlardır bu yöntemle saklanmıştı ve birkaç kısa süreli kaybolma olayı haricinde başlarına çok önemli bir şey gelmemişti. Eminlerin sıradan ama güvenilir insanlar arasından seçilmesi, bu önemli sırrın hayatın içinde saklanması anlamına geliyordu. Bu, emanetler için sağlam bir yer yapmaktan çok daha mantıklı bir yoldu çünkü ne kadar gizli ve güvenli olursa olsun, her sır bir gün mutlaka açığa çıkar, en güvenli yerin bile bir boşluğu bulunurdu. Üstelik eminlerin ömürleri emanetleri ancak bir iksir vakti saklamaya yetiyor, yeni eminle birlikte Hekim'in Kelamı yeni bir sırrın içine saklanmış oluyordu. Diğer taraftan da emanet bırakma yöntemiyle ustalar, insanlar arasından en güvenilir olanını seçecek olgunluğa erişmiş olduklarını göstermiş oluyorlardı. Bir ustanın bugüne kadar emininden kazık yediği görülmüş şey değildi.

Emanet yönteminin Elif'in hâlâ aklına yatmamış olduğu üç iksir zamanı önce ortaya çıkmıştı. Elif, iksir merasiminin sonunda ve tabii Hekim'in gözünün önünde, iksirin anahtarlarının eminlere teslim edilmesine bir kez daha karşı çıkmıştı. Elif, zamanın ve insanların değiştiğini, eminlerin de eninde sonunda insan olduğunu, hata yapabileceklerini, ihanet edebileceklerini, zamansız yerde ölüp gidebileceklerini ve artık parçaların daha farklı bir şekilde saklanması gerektiğini söylüyordu. Bunlar yanlış şeyler değildi. Eminlerin başına olmadık işlerin gelmesi, daha da kötüsü bir ustanın beklenmedik ölümü, ocak için kâbus dolu aylar anlamına geliyordu. Geleneklere göre her usta kendi emininden sorumluydu ve kendi hayatından ümidini kesmediği sürece, emininin kimliğini bir başka ustaya açıklaması yasaktı. Hâl böyle olunca, bir usta emanetini intikal ettiremeden göçüp gidince, ocağın devamı için emaneti arayıp bulmak bütün ustalara düşüyordu.

Emanetlerin yerlerinin her elli yılda bir değişmesi şüphesiz belirli bir güven sağlıyordu ama neticede bir insan tarafından

saklanması da herkesin sürekli diken üstünde durmasına neden oluyordu. Behruz Usta'ya göre emanetlerin her an sallantıda olması yararlı bir şeydi. Eziyetliydi ama herkesi tetikte tutuyordu. Ustalar, Elif'in emanetler için başka bir çare istemesini işin kolayına kaçmak olarak görmüşlerdi. Onlara göre Elif, emanetleri elli yıl boyunca aklına hiç gelmeyecek kadar güvenli olduğunu düşündüğü bir yere koyup bu dertten kurtulmak istiyordu. Salih Usta ise kızın içindeki bulantının ne olduğunu çok iyi biliyordu. Kendisine ait bir çocukluğu olmayan, itilmiş, kakılmış, köle tüccarlarına sermaye edilmiş Elif'in yeryüzünde güveneceği en son şey bir insandı...

O iksir töreninde Lokman Hekim, Elif'in tenkitlerini yumuşak ve hatta ara ara gülümseyen bir surat ifadesiyle, kesmeden dinlemişti. Kız konuşmasını bitirince de "Doğru olduğun yerler var..." demişti, "Haklısın zaman değişti. İnsanlar ve dünya artık daha hızlı. Siz de buna ayak uydurmalısınız. Lakin unutmaman gereken bir şey var. Bu dünyada insana güvenemez olursak, yedi kat yerin dibinde ya da dokuz kat gökyüzünde olsa, çevresi kırk duvarla çevrilmiş, kırk kapısına kırk kilit vurulmuş da olsa, insanın yaptığı şeye nasıl güveniriz? Şunu aklından çıkarma Elif kızım. Artık âdemoğluna güvenir olmadığı zaman bu ocağın sonu gelmiş, işi bitmiş demektir. Ondan başka koruyacak neyimiz var ki?"

İksir merasiminden sonra, söyledikleri ne kadar mantıklı olursa olsun Elif, Hekim'in önünde ocağın bir töresini sorguladığı için Niran Hatun'dan sağlam bir zılgıt yemişti. Bu, hatun ile Elif asındaki ilk gerilim değildi. Zıpçıktılık konusunda bayağı bir sabıkası olan bu en küçük usta, daha önce de "Ocak niye yedi ustadan oluşuyor? Sekiz olsa dokuz olsa dünya mı yıkılır?" ya da "Solaklar niye illa on iki kişi? Yeni adamlar alınsa fena olmaz mı?" gibi sorularla kıvılcımlı bakışları üzerine çekmişti. Gerçi, hatun ile Elif arasındaki şeye pek gerilim denemezdi. Elif durduk yerde sorunlar icat ediyor,

hatun sesini yükseltmeye başladığında bir köşeye sinip terbiyeli terbiyeli oturuyordu. Elif'in en büyük destekçileri İdris Usta ile İlyas'tı. Her ne kadar hatunun ve Behruz Usta'nın hışmından çekinip çok seslerini çıkaramasalar da, kızın düşüncelerini destekliyorlardı. Solaklar'ın sayısının yükseltilmesi de zaten bu sayede olmuştu. Fikri ilk Elif ortaya atmış ve yine iyice haşlanmış, konu kapanmaya yüz tuttuktan sonra İdris Usta devreye girmiş, sonuçta ocak ikna edilip, asıl Solaklar'ın sayısı on ikide sabit tutulmak şartıyla, alınabildiği kadar yetenekli yamak ve acemi alınmasına izin çıkmıştı. İdris Usta ve Elif'in sayesinde hem 'on iki Solak' geleneği korunmuş hem de asırlardır on iki savaşçıyla iş yapmak zorunda kalan ocağın ardına adam gibi bir silahlı kuvvet katılabilmişti.

Salih Usta bütün bunlara, kızın içinde, ruhunun derinliklerinde saklı kalmış sinsi bir korkunun neden olduğunu biliyordu. Elif bir tarafıyla Niran Hatun'a çok benziyordu. Hatun gibi, onun da amacı tüm düşmanları olabilecek en hızlı ve kati şekilde ortadan kaldırmaktı. Lakin hatun bunu bileğinin gücü ve zaman zaman aptallığa varan bir cengâverlikle yapma taraftarıyken Elif'in içinde dönüp duran o sessiz korku, kızın hatun kadar cesaretli olmasını engelliyordu. Hatuna göre ocak güç demekti. Elif'e göre ise ocak, sürekli güç kazanması gereken bir güçtü. Ömrünü cenk meydanlarında geçirmiş Niran Hatun için savaş bir varlık nedeniydi. Hatun savaşın bir gün biteceğini tahayyül bile edemezken, Elif için savaş bir an önce sona erdirilmesi ve derhal unutulması gereken bir kâbustu. Belki de Salih Usta'nın en büyük hatası, Elif'e savaşın asla bitmeyecek bir şey olduğunu anlatamamak olmuştu...

Salih Usta bunları düşünerek kör karanlığı geçirmiş, zorlukla daldığı uyku tan yerinin ağarmaya başlamasıyla uçup gitmişti. Usta, kendisini yataktan atar atmaz ilk iş olarak eminin yanına varmıştı. Her ne kadar İdris Usta boş yere sanat kullanmamaları için kendilerini uyardıysa da, mahallenin dış

kapısına geldiğinde Salih Usta'nın gönlünü bir korku kaplayıvermiş, emininin yanına sanat kullanarak gitmenin daha güvenli olacağına karar vermişti. Niran Hatun'un emanetine el uzatmaya kalkışanlar, yabana atılır rakipler olmasa gerekti.

Emininin yanına vardığına, şükür ki her şeyi yerli yerinde bulmuştu. Eminiyle güzel bir sabah kahvesi içerken, adamcağızı sabahın köründe yaptığı bu ziyarete sadece uykusuzluğun neden olduğuna ikna edip hemen mahalleye dönmüştü. Eve gelir gelmez, iksir kıtlığında yaptığı bu yolculuğun kendisini ne kadar yorduğunu merak edip, gücünü sınama ihtiyacı duymuştu. Sağ elinin işaret parmağıyla, bahçedeki irice taşlardan birine kalkmasını işaret etmiş, havada salınan taşı bir süre bekletip, hedef olarak kendisine marangozhanenin duvarına dayanmış eski bir masa ayağını belirledikten sonra, elini ve gözlerini kullanarak taşı son sürat hedefine doğru göndermişti. Sonuç mükemmel olmuştu. Taş yolundan hiç sapmadan doğruca gidip hedefinin belini kırmıştı. Bu işten çok hoşnut kalan Salih Usta uzundur talim yapmadığını da hatırlayınca, insanın içine işleyen kış ayazına aldırmadan "Tam sırasıdır" diyerek, bahçede kendisine küçük bir gösteri yapmaya karar vermişti. Yerden başka taşları kaldırıp, tekrar hedefine gönderip, tam vuracağı sırada yönünü tam aksine çevirip, son hızla gelen taşı kendisine en yakın mesafede durdurma oyununu oynamaya başlamıştı. Birkaç başarılı ama mükemmel olmayan denemeden sonra, gönderdiği taş hedefini yalayarak geri dönüp burnuna bir parmak kala durunca, usta artık bu oyunda yapabileceği daha iyi bir şeyin kalmadığını, dahası, sanki İdris Usta'nın inadına yapar gibi sanatını boş yere harcamakta olduğunu anlamıştı.

Oyun oynamaktan mecburen vazgeçmişti ama içinde kaynaşıp duran o garip kuvveti bastıramamış bu sefer de yatağanına davranmıştı. İki-üç asır önce olsa, atına atlayıp sataşacak birilerini arar, en olmadı boğaz boyunca dörtnala at sürerdi

ama şimdi elinden bahçede yatağan sallamaktan başka bir şey gelmiyordu. Kan ter içerisinde, hayalinde karşısına koyduğu rakiplerini çok pare ederken, güneşle birlikte içine doğan o garip kuvveti düşünüyor, düşündükçe bunun kendisine çok da yabancı olmadığını anımsıyordu. İlyas'ın 'dert deliliği' dediği şeydi bu ve böyle buhran zamanlarında ortaya çıkıp, içlerindeki korkuyu gölgelerdi. Zaten Salih Usta da ocak içerisinde namlı bir 'dert delisi' olarak bilinirdi...

Salih Usta, karşısındaki hayali düşmanın gövdesini, çapraz bir vuruşla omzundan kasığına kadar açıp hemen sol elini kabzadan çekmiş ve yatağanın arkasındaki düşmanın karnına kendisinden önce ulaşabilmesi için sağ elinde serbestçe savrulmasına izin vermişti. Yatağanının peşinden parmak uçlarında yarım bir dönüş yapan usta, savrulan çeliğin ağırlığının ardına takılmış giden sağ kolunun vücudundan daha fazla açılmasını engellemek için hemen sol elini kabzaya atıp, yatağanını yeniden tehditkâr bir hâle getirivermişti.

Yatağanın, kabzasından ucuna kadar nasıl mükemmel bir dengeye sahip olduğunu hayranlıkla izleyip, kılıcı yeniden döven İlyas Usta'ya içinden teşekkürlerini sunarken, iyi insan lafının üzerine gelir misali, açılan bahçe kapısından içeriye İlyas giriverdi. Salih Usta, kendisini sabahın köründe bu şekilde yakalayan İlyas'tan ya iğneleyici birkaç söz ya da en iyi ihtimalle de küçük bir alay kahkahası bekliyordu ama İlyas, hiçbir şey demeden doğruca yanına yaklaşmaktaydı.

"Günaydın Usta." dedi İlyas. Suratında kendisine hiç yakışmayan donuk bir ifade vardı.

Salih Usta "Günaydın İlyas." diye cevap verdi. "İdris Usta geldi mi?"

İlyas "Bilmiyorum usta" dedi. Sanki hayatında ilk defa görüyormuş gibi bahçeye bakındı. Sonra "Usta..." dedi tekrardan,

"Hani dün akşam Behruz Usta, Lokman'ın Kelam'ı eminlere vaktiyle verilir, vaktiyle alınır demişti ya..."

Usta, İlyas'ın lafı nereye getireceğini merakla bekliyordu: "Demişti. Eeee?"

"Birilerinin ustanın lafından hiç haberi yok galiba. Benim emaneti de almışlar..."

Bu lafın ardından bahçe Salih Usta'nın etrafında dönmeye başladı. İlyas, bahçenin ortasında çakılıp kalmış olan ustayı oracıkta bir başına bırakarak, gidip eve çıkan merdivenlerin en alt basamağına çöküverdi. Salih Usta bahçenin ortasında aklı yerine gelene kadar bekledi. Sonra üzerinden ince buharlar tüten kızışmış bedenini soğuktan korumak için sırtına paltosunu attı. Pencereden kendilerini izleyen Yasemin'e felaketi özetleyen bir bakış attıktan sonra gidip İlyas'ın yanına oturdu. Cüssesine göre çok alçak olan en alt basamağa oturmuş olan İlyas'ın dizleri neredeyse burnuna değiyordu. İki usta birbirlerine iyice sokuldular.

Usta "Ne zaman haber aldın?" diye sordu.

"Az önce evindeydim."

"Gördün mü? Eminini?"

"Yok. İki gece önce olmuş. Cenazeleri kaldırmışlar hemen. Evliydi eminim. Karısı da gitmiş arada."

Salih Usta derin bir of çekti. "Emin misin emanetin gittiğinden?"

İlyas "Gitmiştir usta." diye cevap verdi: "Yanından hiç ayırmazdı."

Salih Usta, bir eliyle yatağanının sapını yerinden kopartmak istermiş gibi sıkarken, diğer elini İlyas'ın omzuna attı. Söyleyecek bir şey, soracak bir soru aradı... Bulamadı.

"Komşusunun oğlu vurmuş ikisini de..." diye devam etti İlyas, "Mahallenin bakkalıyla konuştum. Para çalmak için girmiş eve güya. Uyanınca da öldürmüş ikisini."

Salih Usta "Aslını astarını öğreniriz o işin." dedi: "Ama önce İdris Usta'ya haber vermek gerek... Dur bakalım İlyas Usta, dur bakalım. Belimizi kötü büktüler ama dur bakalım."

"Ben dururum da usta, bu herifler durmuyor baksana." dedi İlyas, "Bu iş kanla başladı, kanlı gidecek, kanlı bitecek!"

Usta, "Hadi." dedi İlyas'ın geniş omzuna bir şaplak indirerek, "Ben elimi yüzümü yıkayayım da İdris Usta'yı falan bulalım."

Salih Usta şanına yakışmayan bir ağırlıkla merdivenleri tırmanmaya başladı. Ocağın başına, ustanın pimpirikli aklına bile kuramayacağı bir felaket gelmişti. Geriye telaşlanacak ne kalmıştı ki?

24

İdris Usta geceyi Mehmet Sinan'la birlikte Eski Yer'de geçirmişti. Dışarıdan bakıldığında Kapalıçarşı'da sıradan bir halıcı dükkânı gibi görünen bu mekân, bir zamanlar Solaklar'ın karargâhı olarak kullanılmış, Mehmet Sinan'ın aralarına katılmasından sonra tamamen Geceli'ye tahsis edilmişti. 12. Daire'nin faaliyette olduğu zamanlarda ise subayların İstanbul bürosu olarak kullanılırdı. Kısaca Eski Yer, Yediler'in, Solaklar'ın ve 12. Daire subaylarının İstanbul'daki tek ortak mekânıydı. Dükkânın arka taraflarında, halıların arasına saklanmış bir ön, labirent gibi dolanan yer altı tünellerinin sonunda, dörtbeş sokak ileride güvenli bir yere açılan bir de arka kapısı vardı.

Eski Yer gerçekten herkesin kendisini güvende hissettiği bir yerdi. Arka kapının yerini çok az insan biliyordu. Yeri keşfedilse bile, dolambaçlı ve karanlık tünellere girmeyi herkes göze alamazdı. Ön kapı ise, Kapalıçarşı'nın hengâmesiyle korunuyordu. Hiç kimse, o kalabalığın içinde kimseye görünmeden ya da o kadar insanın önünde vukuat çıkartmayı göze alarak bu kapıdan içeri girmeye yeltenemezdi. Eski Yer, Mehmet Sinan'ın hayatını sürdürebildiği tek yerdi. Burada hem kendisini asırlardır bir an olsun akıllarından çıkarmayan düşmanlarından saklayabiliyor, hem de gündüzleri üzerine güneş ışığı değdirmeden çalışıp insanların arasında iş görebiliyordu. Bunlardan başka, arka kapısına açılan karmaşık ve ölümcül labirentlerinin arasında, içinde gizli ilimler hakkında yazıya dökülmüş her şeyi barındıran, değerli ama bir o kadar da tehlikeli bir hazineyi, Kütüphane-i Arifan'ı saklıyor olması Eski Yer'i daha bir önemli kılıyordu.

İdris Usta ile Mehmet Sinan sabaha kadar Niran Hatun'un emininin yeğenlerini bulmaya çalışmışlardı. Saatin kaç olduğuna aldırmadan ulaşabildikleri herkesi aramışlar, valilikten, emniyetten ve daha başka yerlerden yeğenleri soruşturmuşlardı. Eski Yer'de inanılmaz bir telefon trafiği yaşanmaktayken Bengi Hatun çıkagelmiş ve çok da kötü olmayan haberler vermişti. Bengi, eminin cesedini görmeyi başarmıştı. Dediğine göre Niran Hatun'un emini, bir gün önce saat iki civarında öldürülmüştü. Bengi'nin cesedin üzerindeki yaralardan okuyabildiği kadarıyla, adamcağız yaklaşık on iki saat süren yavaş bir işkenceye maruz kalmıştı. Ölüm sebebi de bu işkenceydi. Bengi, eğer işkenceye hemen başladılarsa, adamın sabaha karşı iki-üç gibi kaçırıldığını ve on iki saat sonra, yani öğlen iki-üç gibi öldüğünü söylüyordu. İdris Usta, Bengi'nin anlattıklarından üç ayrı olasılık çıkarmıştı. İlki ve en iyisi, emininin işkenceye dayanmış olması ve yeğeninin adını vermeden ölmüş olmasıydı. Ancak Bengi, adamın gördüğü işkencenin dayanılacak cinsten olmadığını söylemişti. İkinci iyi ihtimal, eminin işkenceye sonuna kadar direnmiş olmasıydı. Bu katillerle aralarındaki zaman farkını biraz daha azaltırdı. Son ve en kötü ihtimal ise, eminin işkencenin başlarında konuşmuş olması ama adamların tatmin olmadıklarından ya da sadece zevk için işkenceye devam etmiş olmalarıydı. Netice itibarıyla durum ne olursa olsun, eğer emin ağzından yeğeninin ismini çıkartmışsa, emanet için hemen hemen hiç umut yoktu ama bu, işin ucunu bırakmaları gerektiği anlamına gelmiyordu. Her durumda katillerin bulmaları gereken bir yeğen vardı ve bu arkalarında biraz daha ipucu bırakacaklarını gösteriyordu. Eminin işkencede neler söylediğini asla bilemeyeceklerdi. Katiller şu sırada parçayı çoktan ele geçirmiş ya da hâlâ yeğeni arıyor olabilirlerdi. İdris Usta, yaşıyor olsun ya da olmasın o yeğenin bulunmak zorunda olduğunu biliyordu. Eğer emin işkenceye dayanabilmiş, adamlara eksik ya da yanlış bilgi verebilmişse hâlâ biraz şansları vardı ve yapmaları gereken tek

şey katillerle aralarındaki zaman farkını bir an önce kapatmaktı. Usta bu konuda kendisinin ve Mehmet Sinan'ın bağlantılarına güveniyordu.

Bütün gece yaptıkları görüşmelerin sonucu sabahın ilk ışıklarıyla almaya başlamışlardı. Nüfus Müdürlüğü'nden bir dostları gecenin bir körü ofisini açtırarak sabaha kadar çalışmış ama sonunda eminin şeceresini çıkartmayı başarmıştı. Gelen haber çok sinir bozucuydu. Resmi kayıtlarda eminin tam on dört yeğeninin olduğu görünüyordu. Mehmet Sinan'la birlikte talihlerine sövüp saydıktan sonra hemen işe koyulup, bu on dört yeğenin yaşadıkları yerleri araştırmaya başlamışlardı. Bu iş yeğenleri tespit etmekten çok daha zordu. Neyse ki yeni gün başlamış, tanıdıklarının işlerinin başlarına geçmesiyle daha rahat ve hızlı hareket eder olmuşlardı.

Salih Usta ve İlyas, Eski Yer'e geldiklerinde saat dokuza yaklaşmaktaydı. İdris Usta'yı bulmak üzere evden çıkar çıkmaz, sokakta kendilerini arayan Esat'la karşılaşmışlardı. "Sizi almaya geldim. Araba dışarıda." demişti Esat, "Ama Bengi Abla'yla Niran Hatun'u bulamadım. Onlara bir haber bırakıp hemen gidelim, İdris Usta acele gelsinler dedi çünkü."

Usta ile İlyas, gerekli haberleri Yasemin'e bırakarak hemen arabaya atlamışlar ve Eski Yer'in yolunu tutmuşlardı. İdris Usta'nın yanına varana kadar hiçbir şey belli etmek istemeseler de, aşağı düşmüş suratları ve kenetlenmiş ağızlarıyla etraflarına yaydıkları tehditkâr hava, sessiz bir yolculuk yapmalarına neden olmuştu. Usta zaten icat edileli beri şu araba denen alete hiç ısınamamıştı... Hele şu Volkan gibi bir şoförün yürüttüğü arabada olmak kabir azabı gibi bir şeydi. Çocuk kalabalık trafikte arabayı öyle bir kullanıyordu ki, usta görmüş geçirmiş bir adam olmasa, karşıdan gelen birkaç arabanın içinden geçtiklerine yemin edebilirdi. Yolda yaptığı hareketleri görünce, Bengi'nin bu çocuğun üzerinde boşuna durmadığını anladı.

Sanatı zamana hükmeden bu gencin gözleri istediği zaman her şeyi herkesten daha yavaş ve daha ayrıntılı görebiliyordu. Bu yeteneği sayesinde, normal bir insan için karşıdan gelen arabayla bir çarpışma kaçınılmaz görünürken, Volkan'ın gözlerinde gerekli hareketi yapacak kadar bol zaman kalmış oluyordu. Usta, çok eskiden, yine sanatı zamana hükmeden bir usta olan Cihan Usta'nın, bir şahinin yerden havalanırken vücudunun aldığı tüm şekilleri ballandıra ballandıra anlatmasını, üzerine doğru gelen bir oku havada tek eliyle yakalayarak düşmanı daha ilk elden nasıl çökerttiğini hatırlamıştı.

Kapalıçarşı'daki halıcı dükkânına vardıklarında, ilk bakışta her şey sıradan görünmüştü. Haydar her zamanki gibi tezgâhın arkasında duruyor, suratında zoraki bir tüccar gülümsemesiyle etrafa bakınıyordu. Tezgâhın hemen karşısına, Solaklar'dan Serhad bir iskemle atmış, dükkân sineği gibi oturuyor, arada sırada çaktırmadan etrafı kesiyordu.

Usta, gören gözlerle dükkâna bir kez daha bakıp, Haydar'ın belinde, koca göbeğinin bile gizleyemediği bir sıra kabarıklığı ve Serhad'ın hemen arkasında, dürülmüş bir halının orta boşluğundan dışarı taşan yatağan kabzasını görünce, herkesin tetikte durduğunu anlamıştı. Volkan ile birlikte birkaç Solak çarşının sokaklarında volta vurmaya, Esat güya teşrifatçılık yaparak kapının ağzını tutmaya başlamıştı.

Usta ile İlyas, halıların arasına saklanmış kapıyı açıp, yirmi taş basamağı indikten sonra karşılarına çıkan çift kanatlı tahta kapıyı ittirir ittirmez karşılarında Mehmet Sinan'ı buldular. Geceli'nin yüzünü, yorgunluktan ziyade açlıktan kaynaklanan bitkin ve korkunç bir ifade bürümüştü.

"Buyurun" dedi Mehmet Sinan gülümsemeye çalışarak. İdris Usta tüm tesisatı, hemen girişteki yüksek ve geniş sütunlu salona kurmuştu. Odalardan tozları bile alınmadan dışarı çıkartılmış masalar gelişigüzel yerleştirilmiş, üzerlerine iki telefon ve Salih Usta'nın hiç anlamadığı aletler koyulmuştu.

Önlerinde zemine inen dört büyük basamak merdiven olmasına rağmen, tavan kafalarından en az beş metre yukarıdaydı. Eski Yer'in mimarisi çok basitti. Merdivenlerin sonundaki tahta kapı doğrudan bu salona açılırdı. Salonun tavanını beş koca sütun ayakta tutar, sağ ve sol duvarlardaki ikişer kapı, üçü şu an kullanılmayan, bir tanesi de Mehmet Sinan'a hane olan dört odaya açılırdı.

Salonun sonundaki loş koridor, beş-altı metre ilerledikten sonra demir bir kapıyla kesilirdi. Dehlizlerinde Kütüphane-i Arifan'ı gizleyen ve nihayetinde arka çıkışa ulaşan labirentler, o kapının hemen ardından başlardı.

İdris Usta, Salih ile İlyas'ı görünce heyecanla "Gelin gelin..." diye bağırdı "Neredeyse bulduk. Siz hazır mısınız? Bengi niye gelmedi?"

İlyas, ustasının sorularına hiç kulak asmayarak, mevzuya usturuplu bir giriş yapmaya hazırlandı. "Usta..." dedi usulca. İdris Usta, "Söyle İlyas." diyerek önündeki kâğıda bir şeyler karalamaya devam etti. İlyas tam ağzını açmıştı ki, masadaki telefonlardan biri çaldı. Usta hemen telefonu kaldırdı. Karşısındaki adamı dinledikçe yüzü aydınlanıyordu. Telefonu kapatır kapatmaz müjdeli haberi verdi: "Üç yeğenin yerini kesin olarak bulduk. İstanbul'dalarmış. Mehmet Sinan, yukarıya haber ver çıkmak için hazırlansınlar."

Geceli hızlı adımlarla yukarıya çıkarken, masanın üzerindeki faks makinesi biplemeye başladı. İdris Usta, makineden çıkan kâğıdı koparır gibi çekip aldı. Okumaya dalmışken, İlyas bir kez daha "Usta..." diye seslendi. İdris Usta, İlyas'a "Dur biraz." dedi ve kâğıtta yazan adresleri bir yere not edip, peşine Esat'ı takmış merdivenlerden aşağı inen Mehmet Sinan'ın yanına seğirtti. "Hemen bu adreslere gidin." dedi "Fazla kalabalık olmayın. Önce şöyle bir bakın, garip bir şeyler varsa hemen haber verin. Ortalık sakinse sadece izleyin. Eğer hâlâ

emanetlerin peşindelerse gelmeleri lazım. Mehmet Sinan sen takip et bu işi."

Lafını bitirir bitirmez Esat, ustanın elindeki kâğıdı kaptığı gibi yukarıya fırladı.

Mehmet Sinan ise bir başka kâğıdı Ustaya uzatarak "Bunu da Niran Hatun göndermiş, bir baksan iyi olur." dedi.

Kâğıtta yazanları okumaya başlayınca, Ustanın yüzü ekşiyiverdi. "Esat'ı geri çağır." dedi oflayarak, "Ahmağız biz. Kafamız durdu! Eminin İstanbul'daki yeğenleri nerede olur sence şimdi?"

Geceli "Bilmem ki?" diye yanıtladı.

"Cenazede olmazlar mı? Niran Hatun da oradaymış." diyerek kâğıdı okumaya devam etti. Hatun çok akıllı bir iş yapmıştı. Kendileri burada sağa sola telefon edip yeğenlerin yerini öğrenmeye çalışırken, Hatun en kesin bilgi alabileceği yere, emininin cenazesine gidip gerekli bilgileri almıştı. Cenazeye katılan üç yeğenden ikisi, İstanbul'daki diğer kuzenlerine bir türlü ulaşamadıklarından bahsetmişlerdi.

Anlattıklarına göre ölen emine en yakın yeğen oydu ve cenazeye gelmemesi aile içerisinde çok garip karşılanmıştı. İşin kötü tarafı, eminin geri kalan on bir yeğeni memleketin dört bir tarafına dağılmışlardı. Eminin yakınları, bütün akrabalara haber vermeye çalıştıklarını ama birçoğuyla ilişkilerinin uzun zaman önce koptuğunu anlatmışlardı. Niran Hatun, pusulanın sonuna öğrenebildiği beş yeğenin isimlerini ve adreslerini yazmıştı.

İstanbul'daki yeğene bir türlü ulaşılamaması İdris Usta'nın dikkatini çekmişti. Kadıncağızın başına bir şey gelmiş olması tabii ki kötüydü ama bu katillerin hâlâ emanetleri aramakta olduğunu gösterirdi. Usta, Mehmet Sinan'a bu yeğenin adresini verip evine bir bakılmasını istedikten sonra telefona sarılarak tüm hastane ve karakol kayıtlarını soruşturmaya başladı.

Telefonların birini kapatıp diğerini açarken, hemen arkasında büyük bir sabırla bekleyen İlyas artık dayanamayıp "Usta!" diye bağırıverdi. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki, böyle bir patlamaya hazırlıklı olan Salih Usta bile yerinden sıçramıştı. İdris Usta telefonda konuştuğu kişiye biraz beklemesini söyleyip kafasını ağır ağır İlyas'a çevirdi. Çırağının hayatında ilk defa kendisine bu kadar yüksek sesle hitap ettiğinin farkındaydı ve bu hiç hayra alamet değildi. "Ne var İlyas?" diye sordu alttan alır ama biraz da şikâyetçi bir ses tonuyla.

"İşine iş katmak gibi olmasın ama..." dedi İlyas, "Benim de emanetimi çalmışlar!"

İlyas'ın bu cümlesi koca salonda öylesine lanet bir sessizliğe neden olmuştu ki, telefonun diğer ucunda beklemekten sıkılan şahsın "Orda mısınız İdris Bey?" diye seslendiği bile duyulabiliyordu.

İlyas terden sırılsıklam olmuş ellerini durmaksızın ovuşturarak İdris Usta'ya bakıyor, İdris Usta, Mehmet Sinan'ın elindeki kâğıtları fırlatarak, koşa koşa yukarıya kendisine içecek bir şeyler almaya çıkışını izliyor, Mehmet Sinan merdivenleri tırmanırken, Salih Usta'yı hayatında ilk defa böylesine bir şey yapamaz ve yapacak bir şey icat edemezken gördüğünü düşünüyor, Salih Usta da kollarını kavuşturup, sırtını sütunlardan birine vermiş bir şekilde, İdris Usta'nın gözlerinin önünde nasıl on yaş birden yaşlandığını dehşetle izliyordu...

İdris Usta, "Ben sizi tekrar ararım." diyerek telefonu kapattı. Bir süre hangi sorudan başlaması gerektiğini düşündükten sonra, "Ne zaman olmuş?" da karar kıldı.

İlyas "Dün değil ondan önceki gece." diye cevap verdi, "Hatunun eminiyle aynı vakitlerde galiba..."

"Sen ne zaman öğrendin peki?"

"Bu sabah usta."

İdris Usta bunun çok ama çok kötü bir haber olduğunun farkındaydı. İki emine aynı anda saldırmanın, işin çok sağlam planlandığını düşünmeye başladı ama gerisini getiremedi. "O zaman sen..." dedi İlyas'a, "Sen hemen... Şey yap sen..." Dilinin peltekleştiğini hissediyordu. Kafasındaki düşünceler artık canını acıtacak bir hızla dolanmaya başlamıştı. Ustanın bildiği tek şey o dakikadan itibaren artık iflas etmiş olduğuydu. Olayların önünde daha fazla tutunacak gücü kalmamıştı ve dahası tutunmak falan da istemiyordu. "Sigarası olan var mı?" diye sordu kendisini sandalyeye bırakır bırakmaz.

Mehmet Sinan etrafa bakındıktan sonra ağır adımlarla kapıya doğru ilerleyip, merdivenlerin başından Esat'a sigara getirmesini seslendi. İdris Usta'nın sandalyeye oturmasıyla birlikte, Salih dayandığı sütunun dibine, İlyas da taş merdivenin ilk basamağına çöküvermişti. Mehmet Sinan yukarıdan gelen paketten İdris Usta'ya sigara tuttu. Kendisi de bir tane aldıktan sonra paketi Salih Usta'ya, Salih Usta'da İlyas'a geçirdi.

İlyas, paketi İdris Usta'ya doğru sallayarak "Müsaade var mı?" diye sordu. Karşılık olarak, ustadan çırağına doğru havada bir çakmak uçtu...

Sütunlu salonda ilk sigaralara eşlik eden ölüm sessizliği, yerini kısa cümleli çok da anlamlı olmayan bir muhabbete bırakmak üzereyken, merdivenlerden aşağı inen çift ayak sesi duyuldu. Az sonra kapı açılıp Niran Hatun kendisini gösterince, salondaki herkes ayağa fırladı. Hatunun dün akşamki halinden eser kalmamıştı. Sıkı sıkı topladığı kızıl saçları her türlü savaşa hazır olduğunu gösteriyordu. Yüzünde ise vahşi ve umursamaz bir ifade vardı.

Hatun hızlı adımlarla aşağıya inerken, arkasına doğru "Zırlama artık sen de!" diye bağırdı. Karşılık olarak gelen hıçkırıkla karışık bir hüngürtü merdivenlerde yankılandı. Hatun'un hemen arkasından salona kıpkırmızı kesilmiş gözlerle Bengi girdi. Niran Hatun, "Nasıl vaziyet?" diyerek İdris Usta'ya

doğru ilerlerken, Bengi kafasını İlyas'ın omzuna yaslayıp için için ağlamaya devam etti.

"Çok kötü." diye cevap verdi İdris Usta ve hiç beklemeden ekledi: "İlyas'ın da emanetini almışlar..."

Niran Hatun omzunun üstünden İlyas'a bir bakış fırlattı. "Almışlar..." diye tekrarladı İlyas.

Hatun "Çok mu şaşırdınız?" diye sordu. Sonra Bengi'yi işaret ederek, "Alın bir tane de burada var emaneti çalınan... Çok mu şaşırdınız?" dedi.

İdris Usta, Bengi'ye "Seninki ne zaman gitmiş?" diye sordu. Sesi güçlükle çıkıyordu. Kızın yerine Niran Hatun cevap verdi: "Onunki de iki gün önce... Uyuyoruz. Hepimiz uyuyoruz. Adamlar aynı gece üç emini birden alıyorlar, düzen kuruyorlar ve biz uyuyoruz."

Salonda, hatun haricinde herkesin omuzlarına yine kötü bir ağırlık çöküvermişti. İdris Usta bir süre sonra Bengi'ye tekrar sordu: "Sen ne zaman haber aldın?"

Bengi, "İki saat önce." diye cevap verdi, "Televizyonda söylediler. Yol kenarında bulmuşlar cesedini..." Lafı koca bir hıçkırıkla ağzına tıkandı. Soluk aldıktan sonra çığlığı koyvererek devam etti: "...ama ben çok severdim Murat Hoca'yı!"

Niran Hatun "Kes artık Bengi!" diye bağırdı. Sonra İdris'e döndü: "Siz neler buldunuz? Beş yeğenin ismini göndermiştim ben. Erişebildiniz mi?"

"Yok..." dedi İdris Usta, "İlyas araya girince aklımdan çıkıvermiş."

"Hadi İdris, hadi!" diye parladı hatun, "Yeri yurdu belli olanlara hemen ulaşalım. Geri kalanını da ama bugün ama bu ay ama bu yıl, mutlaka bulalım. Yetmedi mi yattığımız."

İdris Usta ve Mehmet Sinan yeniden telefonlara sarılırken, hatun diğerlerine döndü: "İlyas! Bengi! Siz de kendi

eminlerinizle uğraşın. Şu saatten sonra kimsenin kimseye ne yapacağını söylemeye hali yok. Bir tek kafayla yürümez bu iş, herkes kendi kafasını çalıştırsın. Hadi bakalım, gidin ne araştırılması, ne soruşturulması gerekiyorsa yapın! Salih! Sen de yardımcı ol onlara."

Salih, İlyas ve Bengi hiçbir soru sormadan ama yine de ayaklarını sürüye sürüye merdivenlere doğru yürümeye başladılar. İlyas daha ilk basamağı çıkmıştı ki geri dönüp "Niran Hatun..." diye seslendi, "Tamam ne gerekiyorsa yaparım ama Allah aşkına birisi bana bu soysuzların eminlerin yerini nasıl öğrendiklerini söylesin. Ben şu ömrüm boyunca, en zorbalı kafamla bile ağzımdan eminimin ismini cismini kaçırdıysam dilim kopsun. Allah aşkına birisi bana anlatsın şu işi, aklımı oynatacağım!"

İdris Usta bir eliyle telefonun ahizesini kapatarak okkalı bir "Fesuphanallah..." çekti. Niran Hatun ise, İlyas'a küçük bir gülücük attıktan sonra, "Yanlış yere soruyorsun İlyas" dedi, "Sana bunu en iyi o soysuzlar anlatır. Yakalayınca birlikte sorarız."

İlyas, "Doğru ya..." diye mırıldanarak kafasını salladı.

Aklına takılan soruya şimdilik bir cevap bulamamıştı ama İlyas, bu sorunun gerçek muhatabı yatağanının önüne düşüverdiğinde, kendisine tatminkâr bir cevap vermesi için elinden gelen her şeyi, hem de büyük bir zevkle yapacağından emindi. Önüne dikilen bu yeni hedef bile İlyas'ın adımlarının sertleşmesine yetmişti...

25

"... Bak elimden geleni yapıyorum burada. Tek başınayım... Beni bir daha arama... Ben seni arayana kadar beni bir daha arama Behram... Anlaştık?"

Behzat Taner telefonu bilmem kaçıncı kez Behram'ın suratına kapattı. Yirmi dört saatten fazla bir süredir ayaktaydı. Bir yıldır başarıyla sürdürdüğü sigara disiplininden eser kalmamıştı ve içtiği bardak bardak kahveler artık midesinden hesap sormaya başlamışlardı. Yirmi dört saattir ettiği telefonların haddi hesabı yoktu. Rüşvet dağıtmaktan iki banka hesabını boşaltmıştı ve en önemlisi büyük avukat Behzat Taner'in ortalıkta harıl harıl bir şeyler aradığını artık sağır sultan bile duymuştu. Ne arıyordu peki? Bir adamın yeğenine miras bıraktığı bir kâğıt parçasını. Kimdi bu yeğen? Nerede oturuyordu? İşte bütün bunların cevabı kendisinden bekleniyordu. Behram Efendi ve Büyük İmam Hazretleri her sakat durumda yaptıkları gibi kendilerini Büyük Alamut'un kalın kapılarının arkasına kilitlemişler, saat başı telefon ederek ne büyük çaba sarf ettiklerini gösteriyorlardı.

"Sikeyim iksirini Behram!" diye söylenerek ayağa fırladı Behzat Taner, "Senin yapacağın planın taa..."

Büyük Alamut'taki sıcak odasında oturan Behram'a göre aslında her şey yolundaydı, sadece biraz daha çaba harcanması gerekiyordu. Behzat Taner'e göre ise işin daha ilk günden boku çıkmıştı. Üç operasyonlu planın ilk aşaması tek kelimeyle mükemmel gitmişti ve hâlâ öyle devam etmekteydi. Fedailer birinci eminin evine girmiş, az bir şey uğraştıktan sonra parçayı alıp adamın ve karısının işlerini bitirip geri dönmüşlerdi.

Gün aydınlanır aydınlanmaz planın ikinci aşamasına geçilmiş ve daha önceden ayarladıkları genç, cinayeti kendisinin işlediğini söyleyerek polise teslim olmuştu. Gencin avukatlığını da Taner'in en güvendiği isimlerden birisi üstlenmişti.

Daha bu habere sevinemeden kötü haberler gelmeye başlamıştı. İkinci emin bayağı bir çetin ceviz çıkmıştı. Emanetinin yerini söylememek için direnen ve çok gürültü çıkaran bu adam derhal uygun bir yere alınmış, sorgusu burada sürdürülmüştü. Anlaşılan, Behram'ın bizzat seçtiği üstün fedaileri, adamı sorgularken ellerinin ayarını bilememişlerdi. Dün öğlen vakti Behram kendisini aramış, ikinci eminin emanetinin yerinin tam olarak söyleyemeden öldüğünü bildirmişti. Adamın verdiği tek bilgi ise parçayı yeğenine teslim ettiğiydi. İşte avukat o saatten beri eminin yeğenlerini araştırmaktaydı. Zaten adamın tam on dört tane yeğeni olduğunu öğrendiğinde dünyası başına yıkılmıştı. Diğer taraftan da Behram, işin içine girmemiş her cahil gibi, yeğenleri hemen buluvermesini istiyordu. "Yahu nüfusta, poliste falan kayıtları yok mudur bu adamların?" diye sormuştu Behram, "Arayıp soruver işte. Devlet sırrı değil ya bu!"

"Hıhı... Burası İsveç, ben de tertemiz vatandaşım Behram!" demişti avukat da, "Devlet dairesinde bankonun öbür tarafına geçen her kâğıt sırdır kardeşim. Dayısız çıkmaz, bedavaya hiç çıkmaz..."

Behzat Taner kıçını koltuğundan kaldırmadan çalışmış, üstün bir performans gösterip ilk aşamada on dört yeğenden beş tanesinin yerini kesin olarak belirlemişti. Şansına bu beş yeğen de İstanbul'a yakın illerde oturuyorlardı. Dün akşam üç tanesine birer fedai grubu gönderilmişti ama sonuç koca bir sıfırdı. Geri kalan ikisine gönderdiği fedailerden her an haber gelebilirdi. Bu iki yeğen İstanbul'dan biraz daha uzakta oturdukları için fedailer ancak ulaşabilmiş olmalılardı. Bu ek operasyonları düzenlemek hiç kolay iş değildi. Yeğenin yerini

bulduktan sonra bölgeye en yakın fedaileri oraya yönlendirmek, kısa bir ön çalışma yaptıktan sonra, en uygun zamanda adamı kaldırıp götürmek gerekiyordu. Bütün bu işleri planlamak ve eyleme dökmek için avukata çok kısa bir zaman kalıyordu. En kötüsü de tek başınaydı. Behzat Taner bu parçanın neden bu kadar zorlandığını bir türlü anlamıyordu: Behram'a "Gel vazgeçelim..." bile demişti, "Pazarlığı başlatmak için bir tanesi bile yeter diyordun. İşte elimizde var. İkincisini bulacağız diye etrafa bir sürü adam gönderiyoruz. Riski çok büyütüyoruz. Biri yakalanacak, mahvolacağız..."

Bu laflar, Behram'ın bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. Bunların üzerine Behzat Taner bir de kendisinden bilgi saklandığını öğrenince hepten deliye dönmüştü. Kendisine ulaşan ilk haberlere göre, üçüncü emin de emanetinin yerini söylememekte direnmişti. Neyse ki, bu adamla uğraşan fedai grubu sağlam çıkmış, adamı konuşturup, işini bitirdikten sonra, daha önceden kararlaştırdıkları gibi cesedi ortadan kaldırmak için fazla çaba harcamadan, çok da ayak altı olmayan bir yere bırakıvermişlerdi. Yeğenlerle uğraşırken, ofisinde sürekli açık duran televizyondan Türkiye'nin ünlü arkeologlarından Profesör Murat Sunar'ın öldürüldüğü haberini ilk duyduğunda çok önemsememişti ama bir sonraki haber kuşağında adamın ölüm sebebinin ağır işkence olduğunu duyunca işkillenip Behram'ı aramıştı. Behram biraz mırın kırın ettikten sonra ağzındaki baklayı çıkarmış ve üçüncü eminin Profesör Sunar olduğunu, kendisini telaşlandırmamak için bu bilgiyi gizli tuttuklarını söyleyince, avukat tek kelimeyle kudurmuştu. Behram dalga geçer gibi "Nereden duyuyorsun bunları? Malum mu oluyor anlamıyorum ki?" demişti, "Biz sana zaten söyleyecektik ama neyse. Profesör emanetinin yerini söyledi, teyit etmek üzereyiz ama galiba almamız çok zor olacak. Bunu sonra konuşuruz. Sen ikinci parçayı bir an önce bulsan çok iyi olur. Profesörünkini alamazsak bari iki tane olsun elimizde..."

Behram bunları söylerken, telefonun öbür ucunda çıtı çıkmayan avukatın, dikkatle kendisini dinlemekte olduğunu düşünüyordu. Oysa Behzat Taner, bir taraftan işkenceyle öldürülmüş bir profesörün medyanın ve polisin ne kadar ilgisini çekeceğini hesaplıyor, diğer taraftan da ikinci parçayı bulmak için sağa sola saldıran fedailerden birinin yakalanması halinde başına neler geleceğini düşünüyordu.

Düşündükçe iyice canı sıkılan avukat, yeğenlerle daha fazla ilgilenmemenin çok daha iyi olacağına karar verdi. İstanbul'da ve Ankara'da birçok devlet çalışanı, kendisinin bu işle ilgilendiğini artık biliyorlardı. Eh, cesetlerin de er ya da geç bulunacağı düşünülürse, bütün şüpheler üzerinde toplanacaktı. Bu sorun biraz daha parayla ya da en olmadı ileri gitmeye yeltenen bir memurun ortadan kaldırılmasıyla halledilebilirdi ama fedailerden birisinin yakalanması ve konuşturulması felakete neden olurdu. Gerçi Behram her zamanki gibi fedailerinin tek kelime etmeyeceğini söylüyordu ama Behzat Taner de bir insanı konuşturmak için kullanılan yöntemleri çok iyi biliyordu. Şimdiye kadar beş yeğene ulaşılmıştı ve bu kadar risk yeterliydi. Behram'a ne diyeceğine gelince, Yapamamıştı işte! Olmamıştı! Var mıydı ötesi. Hem ne zamandan beri Behram'a hesap vermek zorundaydı ki?

Behzat Taner, çok uzun süren mesaisine kendi kendine bir son vermenin rahatlığıyla koltuğuna yaslanıp iyice gerindi. "Bu temponun üzerine ne iyi gider acaba?" diye düşündü kendi kendine. Mırıldanarak sıralamaya başladı: "Önce iyi bir banyo... Burada değil tabii, otelde... Şöyle boğaza nazır falan. Sonra yemek tabii ama hafif bir şeyler. Açık büfe kahvaltı mesela... Yok yok, aşağı in tabak doldur uzun hikâye. Oda servisi en iyisi. Sandviç, salata malata... Çay da tabii. Demleme şöyle. Sonra içki... Ne olursa artık keyfime kalmış. Üstüne bir de kadın... Ama şimdi bir de ara, bul, bekle, gelsin beğenme. Jülide... Jülide tabii..."

Avukat, sekreterini aramak için elini telefona uzatmıştı ki telefon çaldı. Arayan Jülide'ydi:

"Berfin Hanım arıyor." dedi Jülide. Sesindeki sıkıntı iki gündür yaptığı fazla mesaiden kaynaklanıyordu.

Behzat Taner "Allah Allah!" dedi, "Bağla bakalım."

Berfin, ilk eminin cinayetini üstlenen gencin avukatıydı. İş-ver-unut tipinden becerikli bir kadındı. Sorun çıkmasa aramazdı.

"Buyur Berfin." dedi Avukat.

"Adliyedeyim Behzat Bey." dedi kadın. Alçak sesle konuşmaya çalışıyordu, "Burada iki-üç tane adam var. Israrla çocukla görüşmek istiyorlar. Kabul etmedim ama çok diretirsem dikkat çekebilir. İzin vereyim mi?"

"Sakın!" dedi Behzat Taner, "O çocuğun dün cezaevinde olması gerekiyordu. Niye bu kadar geciktiniz?"

"Savcı yerinde yoktu, mahkemeler doluydu bugüne sarktı. Elimden geleni yapıyorum. Eğer bir sorun çıkmazsa birkaç saate kadar cezaevine gider."

"Sorun çıkmasın Berfin. Şu adamlar kimlermiş?"

"Bilmiyorum. Biz tanıdığıyız geçmiş olsun diyelim diye yaklaştılar. Birisi bayağı yaşlıca. İsimlerini birbirlerine söylerken duydum. Yaşlı olan Salih, gencin ismi Esat. Diğerini duyamadım ama bayağı iri..."

"Tamam Berfin. Tekrar ediyorum. Çocuğu kimseyle görüştürmeden hemen cezaevine gönder. Gerisini ben halledeyim. Sonra buraya gel biletini vereyim de tatile çık."

Berfin "Uzakdoğu değil mi Behzat Bey?" diye kikirdedi.

"Nereye istersen. Üç-dört ay buralarda görünme de..."

"E bu sırada çocuğun avukatlık işi olursa?"

"Ben onları ayarladım güzelim. Sen kafanı kendi işine yor. Anlaşıldı mı?"

"Tamam Behzat Bey..."

Bu telefon görüşmesinden sonra avukatın kafasına takması gereken bir şey daha çıkmıştı. Ne var ki, biraz önce kurduğu otel, banyo, yemek ve Jülide fantezisi baskın gelmiş, Taner'in kafasını dağıtmıştı. "Belki gerçekten de geçmiş olsun demeye gelmişlerdir çocuğa?" diye düşündü. Jülide'yi aramak için bir kez daha telefona uzanmıştı ki, hevesini bu sefer faks makinesinin sesi kursağına bıraktı. Makineden çıkan kâğıdı eline aldığında, işi beş yeğenle bırakma fikrini bir kez daha gözden geçirmek zorunda kaldı. Tanıdıklarından biri, iki yeğenin daha adreslerini tespit etmişti.

Behzat Taner biraz düşündükten sonra kâğıdı buruşturup çöp sepetine gönderiverdi. Hızla koltuğundan kalktı, paltosunu giydi. Tam kapıdan çıkacakken, aklının bir kenarında "Acaba bu yeğenler miydi?" sorusunun asılıp kalmış olduğunu fark etti. Kendisini tanıdığı kadarıyla, bu soru ömrü boyunca orada öylece duracak, en olmadık zamanlarda kendisi gösterecekti. "Aman benden çıksın da..." diye düşünerek kâğıdı çöp sepetinden geri aldı. Cep telefonundan Cahit'i arayıp, bulabildiği son iki yeğenin adreslerini verdi. Her ikisi de birbirlerinden çok uzak şehirlerde oturuyorlardı. Cahit'e en yakındaki fedailerin bu şehirlere gönderilmesini söyleyip, dikkatli olmalarını sıkı sıkı tembihledi. Bilgisayarından fedailerin dağılımlarına baktı. En yakın fedai grubunun yeğenlere ulaşması bu geceyi bulurdu. Bu da kendisine ayıracağı yeterli zaman anlamına geliyordu.

Yeğensiz, fedaisiz, emanetsiz ve tabii Behram'sız bir zaman... Güzel bir şeydi. Tekrar telefonuna uzandı ve bu sefer çalmasına fırsat vermeden sekreterini aradı: "Otelde bir yer ayırt Jülide." dedi avukat.

"Oda mı?" diye sordu kız.

"Evet!"

"Hangi otelde?"

Taner çapkın olduğunu düşündüğü bir sesle, "Sen hangisini istersen orası olsun güzelim." dedi.

Jülide "Ama Behzat Bey!" diye ciyakladı, "Ben bu şekilde size yardımcı olamam ki. Kendiniz için mi istiyorsunuz? Misafiriniz mi var? Ben nasıl bilebilirim ki hangi otelin ..."

Behzat Taner kızın cümlesini bitirmesini beklemeden telefonu kapattı.

Kısa bir süre sonra Taner Hukuk Bürosu'nun çalışanları, patron sekreteri Jülide Hanım'ın, bizzat patron tarafından kolundan tutulup asansöre kadar sürüklenmesine şahit oldular...

26

Salih Usta ile İlyas, Eski Yer'e geri döndüklerinde, gün neredeyse devrilmek üzereydi. Salona girdiklerinde herkesi bir masanın etrafında buldular. İdris Usta hâlâ telefonla konuşuyordu. Niran Hatun ise pür dikkat ustayı dinliyordu. Bengi de dönmüştü. Artık ağlamıyordu ama hâlâ üzgün olduğu her halinden belli oluyordu. Mehmet Sinan sabahki korkunç halinden kurtulmuş gibiydi. Merdivenden inerken gördükleri, dibinde yarım parmak kadar pıhtılaşmış kan duran büyük bakır kupa, Geceli'nin rahatlığını açıklıyordu. Aslında Mehmet Sinan böyle şeyleri pek ortada bırakmazdı ama herhalde aceleye gelmişti.

Niran Hatun, Salih ile İlyas'ı görür görmez, "Neler yaptınız?" diye sordu.

Salih, "Biraz sağa sola sorduk, sonra bütün gün eminin katilini kovaladık." diye cevapladı.

İdris Usta gülümsedi: "Yakalayabildiniz mi bari?"

"Yok usta" dedi İlyas, "Avukatı göstermedi. Ne şirret kadındı o öyle..."

Niran Hatun, "Anlatın bakalım..." diyerek gözlerini ikisinin üstüne dikti.

İlyas, "Önce eminin semtine gittik" diye anlatmaya başladı, "Mahalleliye sorduk biraz. Hepsi çok şaşkındı. Dediklerine göre, o çocuk adam kesecek biri değilmiş. Ana babasıyla konuşalım dedik ama halleri yoktu pek. Lakin duyduklarımız göre, çocuk son üç-dört aydır garip adamlarla düşüp kalkmaya başlamış. Eskiden şen şakrak olan çocuk, bu adamlarla görüleli

beri her şeyden elini ayağını çekivermiş. Bütün gün odasına kapanıp kitap okumaya başlamış. Ailesi çok uğraşmış derdini anlamak için ama çocuk ağzını açıp tek bir kelime bile etmemiş. Mahallenin bakkalı, çocuğun adamla kadını para için öldürdüğüne hiç inanmıyor. Dediğine göre, son zamanlarda cebinde çokça para varmış. Ailesinin bütün borçlarını kapatmış, tüm alışverişleri de peşin parayla yapmaya başlamış. Mahalleli ya mafya diyor ya tarikat... Neyse, sonra eminin evine girdik. Biraz zor oldu ama... Salih Usta toprağa baktı, evde yabancı ayak izleri varmış..."

Bütün gözler Salih'in üzerine çevriliverdi. "Neyse ki ev eskiydi, zemini işlenmiş de olsa ham topraktı." diye devam etti Salih, "Bilirsiniz, toprak ne kadar hamsa, hafızası o kadar güçlü olur. Üzerine basan ayağı tanır. Amrat tozuyla baktım. O eve iki tane yabancı girmiş. O civardan, o mahalleden değiller. İzleri de çok taze hem de..."

İdris Usta "Demek çocuğu önümüze attılar..." dedi, "Sonra?"

Sonrasına İlyas devam etti: "Oralarda dolanırken çocuğun bugün mahkemeye çıkacağını öğrendik. Belki ağzından bir laf alırız diye hemen karakola koştuk, geç kalmışız. Mahkemede yakaladık sonra. Yakaladık ama görüşmek ne mümkün. Avukatı yıktı ortalığı. Akrabasıyız dedik, bir ihtiyacı var mı soralım dedik. Koridorları çınlattı, göstermedi çocuğu bize. Mahkemesi de çok kısa sürdü. Suçunu itiraf ettiğinden hemen cezaevine koyuverdiler."

"Avukatın ismini öğrenebildiniz mi?" diye sordu İdris Usta.

İlyas, "Öğrendik elbet." dedi böbürlenerek. Cebinden buruş buruş bir kâğıt çıkardı. İdris Usta kâğıda şöyle bir göz atıp Mehmet Sinan'a uzattı.

İlyas, masadan biraz uzakta duran Bengi'nin yanına gitti. Kızı koltuğunun altına alarak "Cenaze nasıldı?" diye sordu, "Bir şeyler öğrenebildin mi?"

Bengi içini çekerek "Kalabalıktı hocanın cenazesi..." dedi, "Çok bir şey öğrenemedim. Murat Hoca yalnız yaşardı. Evden dışarı da pek çıkmazdı. Kimse fark etmeden alıp götürmüşler adamcağızı... Bütün kitaplarını, çalışmalarını eşyalarını falan okulun kütüphanesine bağışlamış. Yarın fırsat olursa ben de gidip eşyaların toparlanmasına yardım edeceğim. Ortalık biraz daha sakinleşmiş olur, evi kolaçan ederim şöyle bir."

"Gitmedin mi bugün eve?"

"Yok. Polis kapatmıştı. Kimseyi içeriye sokmuyordu."

İlyas ile Bengi'nin sohbetini telefonun sesi böldü. İdris Usta ahizeyi alarak salonun öte ucuna gitti. Ne konuştuğu duyulmuyordu ama suratına yansıyan sevinç ifadesi, bir şeylerin iyiye gitmeye başladığını gösteriyordu. Beş dakika kadar konuştuktan sonra telefonu kapattı. Ağzı kulaklarında masaya doğru yaklaştı: "Gözün aydın hatun" dedi. "Galiba bulduk senin emaneti..."

Hatunun gözlerinde sevinçten çok, ucu görünmüş bir intikamın kıvılcımları parladı. Hiçbir şey demeden, dudaklarını kemirerek gülümsedi.

"Ordu'daymış emanet," diye devam etti usta: "Az önce konuştuğum, eminin yeğenlerinden birisiydi. Bir-iki ay önce dayısı kütüphanesini bırakmış. Benden sana yadigâr kalsın demiş."

"Tamam, bulduk!" diye onayladı hatun. Emininin parçayı kitap cildinin içinde sakladığını biliyordu, "Geleceğimizi haber verdin mi?"

"Verdim." dedi usta, "Seni tanıyor zaten. Dayısından duymuş ismini."

Hatun dışarı çıkmak üzere hazırlanmaya başlamıştı bile. "Hadi İdris," dedi: "Sen de geliyorsun benimle."

Usta eliyle hatuna beklemesini işaret etti. Sonra herkesi masanın etrafına topladı: "Şu elimizdeki taşla birkaç kuş vuralım."

dedi, "Beş tane yeğene saldırdıklarını öğrendik. Üçüne dün gece, ikisine bugün. Bu da demektir ki adamlar hâlâ emanetin peşinde ve bakacakları dokuz yeğen daha var. Kısaca, ben derim ki, biz gidip hatunla emaneti alalım, geri kalanımız yeğenlerin civarında pusuya yatsın. Gelirlerse hoş gelirler..."

İdris Usta'nın söyledikleri, küçük bir sorun dışında herkesin aklına yatmıştı: "İyi düşünmüşsün usta." dedi Salih, "Ama siz hatunla Ordu'ya gittikten sonra biz geriye üç kişi kalıyoruz. Hangimiz nereye gideceğiz?"

İdris Usta, üzerinde isimlerin ve adreslerin yazılı olduğu kâğıdı Salih'in önüne koydu: "Üçü İstanbul'da zaten." dedi, "Mehmet Sinan'la Solaklar oraları tutar. Bir de anladığım kadarıyla bu adamlar İstanbul civarında güçlü. Baksana... Saldırdıkları beş yeğenin hepsi yakın şehirlerde. Biz uzak olan altısından üçünü seçeceğiz. Doğru yerde olursak kafa kafaya geliriz adamlarla. Hele bir tanesini sağ yakalarsak..."

Bengi "Doğru buraya alırız köpeği." diye ustanın cümlesini tamamladı.

Salih "Bunu da iyi düşünmüşsün de usta," diyerek yine araya girdi, "Doğru yer hangisi onu nereden bileceğiz?"

İdris Usta, Salih'e bakarak gülümsedi. "Ya talih..." dedi, "Ya da kör Salih... Biz hatunla Ordu'ya gidiyoruz. Geriye Sivas, Ankara, Amasya, Antep ve Erzurum kalıyor. Seçin bakalım..."

Salih, Bengi ve İlyas önlerindeki kâğıda bakakalmışlardı. Vermeleri gereken önemli bir karardı ve talihlerinden başka güvenebilecekleri hiçbir şey yoktu.

Bengi, "Söz büyüğün" diyerek Salih Usta'yı öne ittirdi. Usta artık ezbere bildiği vilayetleri kâğıttan bir kez daha okudu. Sonra, emanetin artık bulunduğu, bunun da 'ya tutarsa' niyetinden bir hareket olduğu aklına geldi: "Antep olsun bakalım." dedi. İçinden öyle gelmişti.

Ustanın kararından sonra Bengi kâğıda bir göz atıp "Amasya." dedi. Hemen arkasından İlyas hiç beklemeden "Erzurum." deyiverdi.

Tercihler yapıldıktan sonra hemen hazırlanmaya başladılar. Mehmet Sinan, İdris Usta'dan aldığı işaretle odalardan birine girdi ve elinde koca bir çantayla geri döndü. Çantayı masanın üzerine koyup, içindeki silahları masanın üzerine dizmeye başladı. "Alın birer tane." dedi İdris Usta, "Neme lazım üzerinizde bulunsun." Niran Hatun ile Bengi, irice birer yediliyi hemen bellerine sıkıştırdılar. İdris Usta, yanından çok nadir ayırdığı revolverini kontrol ederken, İlyas hafif on dörtlü ile ağır ama eline tam oturan dokuz milimetrelik arasında kararsız kalmıştı. Her zamanki gibi silahlara en fazla burun kıvıran Salih olmuştu. Bu aletler ustaya çok gürültülü ve soğuk geliyorlardı. Salih'in silahlara uzak durduğunu gören Niran Hatun, "Sok şunu beline de yatağanla dolanma Antep'lerde..." diyerek eski model bir altıpatları çırağının önüne ittirdi. Silahı mecburen beline sıkıştırdı ama ince ve zarif çeliğin belinden aşağıya doğru süzülmesine alıştıktan sonra, tüm ağırlığı ve soğukluğuyla silahı bir külçe gibi belinde hissetmek Salih'i çok rahatsız etmişti.

"Eğer karşılaşırsanız sağ yakalayacağım diye kendinizi tehlikeye atmayın." dedi Niran Hatun, "Bitirin işini. Leşinden de iz süreriz."

İdris Usta altıpatların topunu son bir kez çevirip kapattıktan sonra, "Gün doğana kadar pusuda bekleyin." dedi, "Biz emaneti alıp İstanbul'a döneceğiz. Sabah tekrar burada toplanırız. Eğer bir terslik çıkarsa sanat kullanmadan önce telefon edin. Herkesin telefonu yanında mı?"

Salih Usta, "Benimki yanımda." diyerek, Yasemin'in hediyesi yeni telefonunu çıkartıp, bahaneyle herkese gösterdi. Silah denen aletten ne kadar hazzetmiyorsa, bu alete de o kadar hayrandı. Telefonda ilk konuştuğu günü hiç unutmuyordu.

Makineden İdris Usta'nın sesini duyduğunda, bunun sanat kullanmadan, sadece insan aklıyla yapılmış bir şey olduğuna inanamamıştı. Belki de hayatında ilk defa birilerini bu kadar kıskanmış ve tabii ilk defa 'sade insanoğlundan' bir başka çekinmeye başlamıştı.

Herkes üstünü başını son bir kez daha yokladıktan sonra, Niran Hatun "Hadi bakalım" dedi, "Önce biz ustayla çıkalım. Sonra da siz dağılırsınız."

Salih çıkmaya hazırdı ama iki şehri boş bırakmaya gönlü hâlâ razı gelmiyordu. "Sen niye hatunla gidiyorsun?" diye sordu İdris Usta'ya, "O tek başına halleder orayı. Sen Ankara'ya gitsen?"

"Hem emanete tek kişi gitmek olmaz." dedi usta, "Hem de çok yorgunum Salih. Buradan sanat kullanarak ancak bir yere gidebilirim. Orada da karşıma birileri çıkarsa vay halime. Gözüm hiç kesmiyor. Zaten beni Ordu'dan geri getirirse hatun getirir, yoksa otobüsle dönerim."

Salih, İdris Usta'nın lafına gülüyordu ama diğer taraftan da içini bir korku sarmıştı. İlk defa İdris Usta'nın yorgunluktan bahsettiğini duyuyordu. İksir zamanı yaklaştığında hepsinin üzerine bir yorgunluk çökerdi ama bu hiçbir zaman korkulacak boyutlara ulaşmamıştı. Salih kendisini hâlâ dinç hissediyordu ama İdris Usta'dan bir hayli genç olduğu düşünülürse bu çok doğaldı. Niran Hatun'u ise damarlarında dolaşan o kadim kan koruyordu. Aralarında iksir olmadan en uzun süre yaşayabilecek olan hatundu. İksiri zamanında hazır edememeleri halinde ilk gidecek olan da Behruz Usta'ydı ve önlerinde ne kadar zaman olduğunu bile tam olarak bilmiyorlardı.

İdris Usta, karşısında kahkahası donuveren Salih'in kafasında yine kötü şeyler kurduğunu anlamıştı. "Sen gitsene Ankara'ya." deyiverdi. Bir anda aklına gelivermişti.

"E Antep?" diye sordu Salih.

"Ha Ankara ha Antep, farkı var mı şimdilik?" dedi İdris Usta, "Hem başkentte sana yardım edecek adam da var."

Niran Hatun, İdris'in aklından geçenleri anlamıştı. "Sırası mı şimdi?" diye homurdandı.

"Tam sırası Hatun... Tam sırası." dedi usta. Sonra Salih'e döndü: "Ben ararım onları, buluşursunuz bir yerde."

"Aman usta," dedi Salih, "Şimdi ayak bağı olmasınlar bana. Sanat kullanmam icap eder. Akıllarını başlarından almayalım."

Usta küçük bir kahkaha attı: "Hiç çekinme kullan Salih. Bugün öğrenmeseler yarın öğrenecekler. Hem lafla anlatmak daha zor. Ben biraz çıtlatmaya çalıştım ama akılları aldı mı bilmem?"

Salih hâlâ ilk yaptığı tercihte ısrarlıydı: "E ben Antep'e gideyim, onlar da Ankara'daki eve baksınlar. Hem bir şehir daha tutmuş oluruz. Olmaz mı?"

Usta, Salih'in dediklerini şöyle bir düşündü. Haklıydı ama subayları bir başlarına böyle bir işe göndermek de çok tehlikeliydi. Maazallah, adamlarla karşılaşırlarsa zaten belada olan başlarına bir iş daha açılmış olurdu. Daha da kötüsü, birine bir şey olursa usta yıllarca vicdanını dinlemek zorunda kalırdı. "Tek başlarına olmaz." dedi usta, "Ben ucundan kıyısından bir şeyler görsünler, benden başka birilerini de tanısınlar istiyorum. Parça zaten emniyette, adamları yakalayabilir miyiz diye şansımızı deniyoruz. Bir şehir tutulsa ne ikisi tutulsa ne..."

"Sen bilirsin." dedi Salih mecburen.

Niran Hatun "Hazır mısınız artık?" diye sordu. Sesinde belirgin bir kızgınlık vardı. Herkes kafa salladı. Hatun ile İdris, tam salonun ucuna doğru kısa bir koşu yapmaya hazırlanıyorlardı ki "Kusura kalmayın ama..." diye bir ses duydular. Konuşan İlyas'tı: "Behruz Usta nerede?"

İlyas'ın sorusu, ekseriyetle olduğu gibi, İdris Usta'yı kızdırmış, diğerlerini de üzmüştü. Dün akşam Behruz Usta'nın evinden çıkıp yanlarına gelmesi, başlarında durması hepsini çok sevindirmiş, güçlerine güç katmıştı. Lakin usta dün geceden beri yine ortalarda görünmeyince, hiç kimse nerede olduğunu sormaya cesaret edememişti. Behruz Usta'nın yeniden kabuğuna çekildiğini öğrenmek, herkeste pis bir yalnızlık hissi uyandırıyordu.

İlyas'ın sorusunu Niran Hatun cevapladı. "Evinde." dedi sakin olmaya çalışan bir sesle, "Her şeyden haberdar ve gönlü bizimle birlikte..."

Hatun ile usta, geride kalanlara son bir kez dikkatli ve uyanık olmalarını tembihledikten sonra, arkalarında biri uçuk yeşil, diğeri alev kırmızısı iki parlak ışık bırakarak yok oldular.

Salih Usta, odada en büyük olarak kalmanın havasını sesine yansıtarak "Hadi bakalım." dedi Bengi ile İlyas'a. Birkaç dakika aralıklarla, salonun ucunda önce Bengi'nin beyaz, sonra da İlyas'ın mavi ışığı parladı. Usta, koca salonda Mehmet Sinan ile yalnız kalmıştı. "Eyvallah" deyip gidecekken, Geceli ustayı durdurdu. "Sözünüz aklınızda değil mi usta?" diye sordu Geceli. Son iki-üç günün en can sıkıcı sorularından birini de Mehmet Sinan sormuştu. Geceli uzun zaman önce nesline ihanet edip aralarına katıldığında, Yediler'den bir tek şeyin garantisini istemişti: Temiz bir ölümün. İhanet ettikten sonra Geceliler'in intikamlarını asla unutmayacaklarını ve kendisini hayatta tutan yegâne gücün ise Yediler olduğunu biliyordu. Ocağın yok olması, Mehmet Sinan'ın da bu dünyaya çok korkunç bir şekilde veda etmesi anlamına geliyordu. Bu yüzden, yüzyıllar önce ustalardan bir söz almıştı. Hayatta kalan son usta, Sinan'a temiz bir ölüm bahşetmeden ölmeyecekti.

Salih gülümseyerek "Dur bakalım Sinan Usta," dedi: "Hayatta kalan son usta demiştik. Say yediden geriye diyeceğim ama... Bitiremezsin!"

Geceli, ustanın sırtına dostça bir şaplak indirince, belindeki silah yine yerini belli edip rahatsızlık vermeye başlamıştı. "Sen ver bakalım şu Sürmene işini." dedi Salih Usta, Geceli'ye. Mehmet Sinan elini ceketinin ardına atıp, belinden yaklaşık iki karış uzunluğunda bir hançer çıkardı. Usta "Eyvallah" diyerek hançeri sol kasığının üzerine taktı. Şöyle bir kendisini yokladı. Daha bir adam gibi hissedince salonun ucuna doğru koşmaya başladı...

27

Sarp Yüzbaşı, Ulus meydanında, heykelin etrafında turlar atarak, gelişiyle bu gece için yaptığı bütün programları altüst eden misafirlerini bekliyordu. Hava enikonu soğuktu. Kalabalık akşam trafiği biraz rahatlamıştı ama meydan her zamanki gibi sağa sola koşuşturan insanlarla doluydu. Bu havada ve bu kalabalıkta, daha önce hiç görmediği birini beklemek, insanın ızdırabını daha da arttırıyordu. Bu gece için kurdukları tüm hayallere dur diyen telefon, yüzbaşı ile Doğan'ı üssün tam çıkışında yakalamıştı. Arayan bahçıvan İdris Bey'di ve kendilerinden iki ricası vardı. Birincisi, bugün İstanbul'dan Ankara'ya gelen bir arkadaşına her konuda yardımcı olmaları, ikincisi de subay olarak ellerindeki tüm olanakları kullanarak, Sivas ve Antep'teki iki adrese mümkün olan en sıkı korumayı sağlamalarıydı. İdris Bey'in sesinde belirgin bir acelecilik hali sezilmekteydi. Fazla bir açıklama yapmamış ve "en iyisini yapacaklarından emin olduğunu" önemle vurgulayarak telefonu kapatmıştı.

Bu telefon görüşmesinin ardından yüzbaşı hangi ricanın daha zahmetsiz olacağını şöyle bir düşünmüş, sonra Doğan'a hemen üsse geri dönüp adreslere yakın jandarma birliklerini aramasını, kendisine de gidip İdris Bey'in şu 'yakın arkadaşıyla' ilgilenmesini emretmişti. Doğan'la ayrıldıktan sonra Yüzbaşı, İdris Usta'nın verdiği telefonu aramış ve adının Salih olduğunu öğrendiği 'yakın arkadaşla' Ulus meydanında, heykelin önünde buluşmaya karar vermişlerdi. Salih Bey'in konunun ne olduğunu telefonda söylemeye yanaşmaması, soğukla birlikte Sarp'ın sinirlerini haylice germişti.

Yüzbaşı, buz gibi havadan dolayı, ellerini cebinden çıkarıp saatine bakmaya cesaret edemiyordu ama artık sızlamaya başlayan kulaklarından, yeteri kadarı aşan bir süredir meydanda beklemekte olduğunu hesaplayabilmişti. Tam havaya ve şu zamansız misafire okkalı bir küfür sallayacakken, cebinde telefonunun titreştiğini hissedince, elini telefonla birlikte cebinden çıkartmak zorunda kaldı. Arayan Salih Bey'di ve heykelin tam dibinde olduğunu söylüyordu. Yüzbaşı heykele doğru yürümeye başladı. Gerçekten de tam dediği yerde boz renkteki paltosuna sarınmış bekleyen adamı görünce "Bahçıvanın nasıl arkadaşları varmış böyle" diye düşünmekten kendini alamadı. İdris Bey'in arkadaşı olduğu için, bu misafirin de soğuk ve can sıkıcı olacağını tahmin etmişti. Oysa kendisini bekleyen, sıcak ve samimi havasını ta uzaktan hissedebildiğiniz bir 'amca'ydı. Birine bu adamı tarif etmek için sadece bıyıklarından bahsetmek yeterliydi. Beyaz ve gür bıyıkları daha yirmi metre öteden kendisini belli ediyordu çünkü. Adamın o kadar sevimli bir görüntüsü vardı ki, yüzbaşı adamın İdris Usta'nın yakını olduğunu unutuverdi: "Selamın aleyküm dayı." diye bağırdı gülümseyerek.

Usta aynı şekilde bağırarak "Ve aleyküm selam yeğen." diye karşılık verdi. Sonra Sarp'ı ensesinden tutup kendisine çekerek kucakladı. "Hay maşallah, hay maşallah..." diyordu bir taraftan da. "Demek yüzbaşı sensin... Hay maşallah!"

"Benim dayı." dedi Sarp. Bir taraftan da yüzüne bakıyor, ustanın kendisine bakıp gevrek gevrek gülmesine bir anlam vermeye çalışıyordu. Salih Usta gülüp de burnu bıyıklarına gömüldükçe yüzü o kadar sevimli bir hâl alıyordu ki, yüzbaşı da gülmekten kendisini alamıyordu. Meydanın ortasında bir süre böyle karşılıklı kıkırdaştıktan sonra usta, "E hadi." diyerek Sarp'ın koluna girdi: "Araban var mı senin?"

"Var." dedi yüzbaşı, "Nereye gideceğiz?" Usta, cebinden çıkarttığı kâğıdı Sarp'a uzattı: "Buraya." dedi, "Gerisini yolda

anlatırım." Ustanın verdiği adres başkentin banliyölerinden birindeydi. Yüzbaşı buraya daha önce hiç gitmemişti ama İstanbul yolu üzerinde bir yerlerde olduğunu biliyordu. O civarlarda yerleşim henüz çok yoğun olmadığından sorarak kolayca bulabileceklerini düşünüyordu. Ulus trafiğinden kurtulup ana yola çıktılar. Koltuğa oturduğundan beri belindeki silah ustanın beline daha çok batar olmuştu. Usta bir süre sonra dayanamadı ve altıpatları belinden alıp kucağına koydu. Sarp, ustanın kucağında duran silaha bakarak, "Dayı anlat bakalım şu işin gerisini." dedi. Silah bile bu amcanın elinde tüm soğukluğunu yitirmişti. Kurşun atacakmış gibi değil de, şakacıktan bir ses çıkartacakmış gibi görünüyordu.

Salih Usta "Başımız dertte yeğen." dedi, "İdris Usta'nın da hepimizin de başı dertte."

"Usta mı dersiniz İdris Bey'e?" diye sordu Sarp. Garibine gitmişti.

İdris Usta'ya 'Bey' denmesini de Salih hiç yakıştıramamıştı: "E büyüğümüzdür öyle deriz." diye cevap verdi. Yüzbaşı garip garip Salih Usta'ya baktı. Bahçıvan bu adamdan en az beş on yaş daha genç gösteriyordu. "Eee?" diyerek konuyu toparlamaya çalıştı.

"Eee'si başımıza dert açan adamların bugün Ankara'da olacağı ihbarını aldık." dedi usta, "Anlayacağın yeğen, pusuya gidiyoruz!" Yüzbaşı bir Salih Usta'ya bir de kucağında duran silaha baktı. Bunun bahçıvanın bir numarası olduğuna yemin edebilirdi. Hınzır hınzır sırıtarak "E hadi bakalım..." dedi.

Yolun geri kalanını havadan sudan birkaç muhabbetle geçiştirdiler. Banliyöye yaklaştıklarında yüzbaşı gördüğü ilk taksi durağına aradıkları sitenin yerini sordu. Taksicinin gösterdiği yoldan dümdüz gidip siteyi bulduktan sonra, yakındaki bir bakkaldan evin yerini öğrendiler. Adresi kolay bulmuşlardı. Zaten bu muhitte en fazla beş-altı tane site vardı.

Sarp "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu. "Bekleyeceğiz..." dedi usta, "Ev kesin burası değil mi? Yanlış iş yapmayalım."

Yüzbaşı parmağıyla üst katlarda bir yeri işaret ederek "Bak dayı, site bu, apartman bu, ev de beşinci kattaki ışıkları kapalı olan. Doğru yerdeyiz yani." dedi. Usta, Sarp'ın gösterdiği yere bakmak için arabanın içinde biraz eğilmek zorunda kaldı. "Karşı kaldırıma çeksene şu arabayı." dedi, "Buradan görünmüyor beşinci kat falan..."

Yüzbaşı hafif bir "Of" çekerek kontağı çevirdi. Orta refüjün bittiği yerden bir u dönüşü yaptı ve arabayı ustanın evi rahat görebileceği bir yerde durdurdu. Arabanın içerisinde Sarp için çok daha sıkıcı olan bir bekleyiş başlamıştı. Çıplak tepelerin arasından hiçbir engelle karşılaşmadan esen bozkır ayazı, getirdiği soğukla etrafı buza kesiyordu. Üstelik Salih Usta motoru çalıştırtmıyor, müzik açtırtmıyor, Sarp'ın arabadan inmesine bile izin vermiyordu. Yüzbaşı paltosuna sarınmış, gözünü bile kırpmadan karşıdaki apartmanı gözetleyen Salih Usta'ya sinir dolu gözlerle bakıyordu. Kendisini oyalayacak bir şeyler arıyordu ki, aklına Doğan geldi. Buraya gelirse sıkılmaya birlikte devam edebilirlerdi. Hemen telefonuna sarıldı. Tam zamanında davranmıştı. Zira Doğan, yüzbaşının telefonunu açtığında yoldaydı. Sesi çok sıkkın geliyordu. İdris Usta'nın verdiği adreslere koruma sağlamak için jandarma karakollarını ararken iki şeyi unutmuştu: Henüz bir üsteğmen olduğunu ve 12. Daire gibi tanımı çok mümkün olmayan bir yerde görevli olduğunu. Anlattığına göre konuştuğu jandarma komutanları, çok doğal olarak, 12. Daire diye bir yerden arayan bir üsteğmenin, sebebini belirtemediği bir koruma talebinde bulunmasını çok hoş ve anlamlı karşılamamışlardı. Üstelik verdiği adreslerin belediye sınırları dahilinde olduğunu, bu yüzden de polisi araması gerektiğini, kendisinin 'jandarma' olduğunu söyleyen bu genç subaya eğlenerek hatırlatmışlardı.

Bu fiyaskoya canı çok sıkılan Doğan da arabasına atladığı gibi direksiyonu Itır'ın evine doğru kırmıştı.

Sarp, Doğan'ın anlattıklarını çok fazla ciddiye almadan "Seni çakal seni..." deyiverdi, "Aramasam kaytaracaktın demek." Doğan ise "Siz iş bitince yanıma gel demediğiniz için gitmekte bir sakınca görmedim ben de..." gibi şeyler söyleyerek kendini savunmaya çalıştıysa da, aldığı nihai emir sonrasında arabayı son sürat yüzbaşının yanına doğru sürmeye başladı.

Telefonu kapattıktan sonra, Sarp birkaç dakika daha sabredebildi. Sonunda dayanamayıp, "Daha ne kadar bekleyeceğiz?" dedi, "Bari motoru çalıştırsak. Üşüdüm..." Yüzbaşının sözünü ustanın havaya dikilen işaret parmağı kesti. "O neydi o?" diye sordu usta, ışıksız pencereyi işaret ederek. Sarp pencereye baktı. 'O' diye nitelendirilebilecek hiçbir hareket görünmüyordu. "Gözlüklerini tak gözlüklerini!" diye homurdandı içinden. Salih Usta, pencereye bir süre daha dikkatle baktıktan sonra, bir ara sakinleşir gibi oldu. Sonra "Yok o kadar da yanılmam ben yahu..." diyerek kapıyı açtı ve dışarı fırladı.

28

Niran Hatun ile İdris Usta'nın etrafında her an devrilecekmiş gibi duran kitap dağları oluşmuştu. Daha bir bu kadar da kitaplıkta duruyordu. Aslında her şey çok iyi gitmişti. Ordu'ya vardıklarında yeğenin evini elleriyle koymuş gibi bulmuşlardı. Esma Hanım, yani eminin yeğeni, kendilerini kırk yıllık dostları gibi karşılamıştı. Kollarından çekile çekile salona buyur edilmişler, bu misafirperver ev sahibesinin hemen bir çay demleme konusundaki yoğun ısrarlarını, hızlı birer Türk kahvesi rica ederek savuşturmuşlardı. Esma Hanım kahveleri hazırlamak için mutfağa gittiğinde usta, hatunun oturduğu yerde huzursuzlandığını görüp nedenini sormuş, biraz ısrar ettikten sonra ağzındaki baklayı öğrenebilmişti. Sorun şuydu: Hatunun, daha vakti dolmadan emaneti geri almanın ne kadar doğru olduğu konusunda derin şüpheleri vardı. İdris Usta bu dar zamanda bir de bununla uğraşmak zorunda kalmış, emanetlerin çalınmasının sıra dışı bir durum olduğunu, bunun anlayışla karşılanacağını söyleyip, hatunu parçasını alması için ikna edebilmişti.

Kahveler bittikten sonra Esma Hanım hatun ile ustayı kitapların durduğu odaya götürünce, kendilerini ne kadar zor bir işin beklemekte olduğunu anlamışlardı. Koca duvar boyunca yerden tavana kadar uzanan kitaplığa düşünceli gözlerle bakarken Esma Hanım hemen arkalarında hâlâ çene çalmaktaydı: "Çok okurdu rahmetli. Affetsin beni, cenazesine de yetişemedim. İş güç malum... Bana kitapları verirken içlerinden birkaç tanesinin size ait olduğunu, gelip alacağınızı söylemişti. Hangisi olduğunu biliyorsunuz herhalde... Neyse

siz baka koyun, benim mutfakta işim var. Beyim de gelir birazdan zaten. Ani geldiniz hazırlık yapamadım, kusura kalmayın artık hep birlikte yeriz Allah ne verdiyse..."

Durumun vahim olduğunu anlayan İdris Usta, kadıncağıza aradıkları şeyin bir kitap olmadığını, daha ziyade kitabın cildinin içine saklanmış bir kâğıdı bulmaya çalıştıklarını, ararken de ortaliğin biraz dağılabileceğini söylemek zorunda kalmıştı. Esma Hanım bu habere biraz değil çok bozulmuştu ama Hatunun, arada içlerinde istemsiz birkaç kıvılcım çakan gözlerle dayısını hatırlatmasıyla biraz yumuşamış, "Neyse..." deyip mutfağa yönelmişti. O dakikadan itibaren de Niran Hatun ile İdris, kitapları tek tek indirip ön ve arka ciltlerini yoklamaya başlamışlardı. Esma Hanım arada sırada kafasını uzatıp odanın halini endişeli bakışlarla şöyle bir izleyip gidiyordu.

Tek kelime konuşmadan ve bol bol homurdanarak kitaplara bakmaya devam ediyorlardı. Koca kitaplıkta bakmadıkları bir raf kadar kitap kalmıştı ama İdris Usta, aradığı şeyleri hep baktığı en son cebinde bulduğunu düşünerek ümidini kaybetmemeye çalışıyor, kitapları hızla yoklamaya devam ediyordu. Hatun ise kitaplar azaldıkça işi daha sağlam tutmaya başlamıştı. Esma Hanım'a göstermemeye çalışarak küçük bıçağıyla kitapların ciltlerini kesiyor, boş çıkan her kitabı sinirle kendisinden uzağa fırlatıyordu. Sinirlerinin iyice gerildiği bir sırada Esma Hanım bir kez daha kafasını odaya uzattı: "Ay kusura bakmayın." dedi, "Gerçi önemli değil ama söyleyeyim ben yine. Biz bu kitapları teyzemin torununun kamyonetiyle taşıdık İstanbul'dan. Nakliyecilik yapar kendisi. Kitapları taşırken bir-iki tanesini beğenmiş, ödünç istedi. Ben de verdim. İnşallah aradıklarınız onlar değildir... Geleceğinizi haber verseydiniz isterdik ama ani oldu... Söyleyeyim dedim..."

Niran Hatun ile İdris Usta oldukları yerde donakalmışlardı. Esma Hanım'ın çok geç verdiği bu haber beyinlerinde yankılanıp duruyordu. Hatun, kafasını yavaşça çevirip "Sizin

bu teyzenizin torununun annesi dayınızın nesi oluyor?" diye sordu. Esma Hanım tavana bakarak kısa bir hesap yaptıktan sonra, "Annesi gelinimiz olur da, babası... Eh dayımın yeğeni oluyor. Kuzenim yani... "

Usta, hatunun yüzünü ömründe ilk defa bu kadar bembeyaz görüyordu. Niran Hatun tek kelimeyle sönmüştü. "Peki nerede ikamet eder kuzeniniz?" diye sordu hatun, alabildiğine donuk bir sesle. Esma Hanım "Eee... Antep'te." diye cevap verdi. Sonra "Ay ay ay! Yaktım yemeği!" diye bağırarak mutfağa doğru koşmaya başladı.

Hatun "Kalk İdris" diye tısladı ama kendisi hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Usta, kanı böylesine çekilen hatunun bir anda parlayıvermesini hayal etmek bile istemiyordu. "Peki bunlar ne olacak?" diye sordu usta, bakmadıkları kitapları işaret ederek, "Belki bunların içindedir?"

"Bizde bu talih varken emanet Fizan'a bile gider, kalk İdris." dedi hatun. Hemen arkasında duran yatağın örtüsünü tek hamlede çekerek İdris'e uzattı. "Bohçala!" dedi rafta duran kitapları göstererek. El birliğiyle ve aceleyle kitapları örtünün üzerine yığıp dört tarafından düğümlediler. Usta bohçayı sırtına vururken "Bari kapıdan çıkalım." dedi. Hatunun cevabı kesindi: "Vakit yok. Hem kadında bu çene varken biraz zor çıkarız." Usta kafasını kapıdan uzatıp koridora baktı. Mutfaktan gelen tangırtılar Esma Hanım'ın halen meşgul olduğunu gösteriyordu. Koridor da hız almak için yeterli uzunluktaydı. Hatun "Fırla hemen" diyerek İdris'i kolundan yakaladı. Ağır yüklerini paylaşmaya çalışarak koridorda koşmaya başladılar. Birkaç dakika sonra mutfaktan çıkan Esma Hanım, odayı bu hâlde bırakıp bir eyvallah bile demeden çekip giden misafirlerinin arkasından teessüflerini bildiren cümleler kurmaktaydı...

29

Salih Usta ile Sarp, neredeyse on dakikadır beşinci kattaki dairenin kapısının önünde duruyorlardı. Usta soluk bile almadan kapıyı dinliyor, içeriden gelecek en ufak bir çıtırtıyı bile yakalamaya çalışıyordu. Yüzbaşı ise çok tedirgindi. Zaten apartmana girebilmek için birkaç zile basmak zorunda kalmışlardı. Bir de kapı dinlerken yakalanırlarsa kimseye bir şey açıklayamazlardı. Dayanamayarak "Dayı ne yapıyoruz biz burada?" diye sordu. "Sus!" dedi Salih Usta sertçe, yüzü hiç de arabadaki kadar sevimli görünmüyordu.

Usta arabada beklerken evin penceresinde bir şey gördüğünü düşünüyordu. Sanki bir karaltı, çok kısa bir an için camın arkasından geçip gitmişti. İşte bu yüzden dakikalardır kapıyı dinliyordu. Arada sırada duyduğu bazı ufak sesleri, dikkat kesilmiş kulaklarının kendisine oynadığı oyunlarla karıştırıyordu ama en son, yüzbaşıyı susturmadan az önce duyduğu sesin evin içinden geldiğinden emindi. İçeriye girmeye niyetliydi ama yapacağı bir hatanın sebebiyet vereceği rezaleti düşünmek, ustayı kapıya tekmeyi geçirivermekten alıkoyuyordu. Yüzbaşı konuşmadığı hâlde bir kez daha parmağını dudaklarına götürdü. Bir şey daha duymuştu. Sessiz olmaya çalışırken, dikkatsizce biraz sert atılmış bir adımdı sanki. Emin olmak için parmaklarını zemine değdirdi. Hissettiği titreşim de içeride birilerinin olduğunu doğruluyordu. Hoş, bunlar ev sahipleri de olabilirdi. Ya da içeride yabancı birileri varsa, dışarı çıkmalarını beklemek çok daha mantıklıydı. Ama usta kararını vermişti bir kere. Girecekti.

Salih Usta doğrulup belindeki silahı çıkartınca yüzbaşının gözleri açılıverdi. "Dayı ne yapıyorsun?" diye sordu telaşla.

Usta gayet sakin bir sesle "İçeri giriyorum." diye cevap verdi. Yüzbaşı gülümseyerek ustayı hafifçe göğsünden geri ittirdi: "Dayı," dedi, "bir durum varsa bırak biz halledelim. Arkadaş da gelir birazdan..." Usta, Sarp'ın gözlerine hiç gülümsemeden dik dik baktı. "Yeğen!" dedi "Geri dur!"

Ustanın ciddi ciddi içeriye girmeye niyetli olduğunu anlayan Sarp elini geri çekti. Ne olur ne olmaz diye tabancasının kılıfını açarak kabzayı ortaya çıkarttı. Usta güç almak için üç adım geri çekilmişti ki durdu. Fikrini değiştirmişti. Tabancasını beline geri koyup, sol kolunu sıvadı. Bileğinde duran iki parmak kalınlığındaki bilekliğe tereddütle baktı. Sonra bilekliğin üst kısmındaki düğümü çözüp, serbest kalan deri parçasını geriye doğru kıvırdı. Deri muhafazanın altından, iki parmak kalınlığında, dört parmak uzunluğunda, oval bir şekilde kesilmiş, açık kırmızı renkte bir taş çıktı. Yüzbaşı, bilekliği gördüğünde bunu, iki derinin arasına tutturulup saat gibi bileğe takılır hâle getirilmiş güzel bir süs taşı zannetmişti. Ne var ki usta sol kolunu birkaç kere sertçe sallayınca, kırmızı taşın içinde mavi ile yeşil arasında gidip gelen, sıvı desen değil, duman desen hiç değil bir şey kaynaşmaya başladı. Tam bu sırada apartmanın ışığı sönüverdi. Yüzbaşı ışığı tekrar açmak için otomatın düğmesini ararken, asansörden de hiç ışık gelmediğini fark edince elektriklerin kesildiğini düşündü.

Yüzbaşı, tam ustaya içeriye nasıl gireceklerini sormak üzereyken, kapının çerçevesinden ufak çıtırtıların yükseldiğini duydu. Çıtırtılar biraz daha yükselip susunca usta kapıya omzuyla yüklenmeye başladı. Biraz itekledikten sonra kapı çok fazla gürültü çıkarmadan ardına kadar açıldı.

Ev, ustaya yanlış yaptığını düşündürtecek kadar sessiz ve karanlıktı. Sarp tabancasını kılıfından çıkararak ilerledi. "İleri atılma, arkamda dur." dedi usta, "Onu da yerine koy. İş görmez artık." Yüzbaşı bu lafa bir anlam verememişti. Elindeki,

dolu şarjörüyle basbayağı silahtı işe. İnatlaşır gibi namluya bir mermi sürdü. Usta kafasını iki yana salladıktan sonra içeriye bir adım attı. Tam yüzbaşı da kafasını uzatmıştı ki, sağ taraftaki koridorun sonundan belirgin bir 'çıt' sesi geldi. Sesin geldiği yana baktıklarında, pencerelerden sızan loş ışık huzmelerinin altında, diz çökmüş bir adamın silüetini gördüler. Yüzbaşı sesi tanımıştı. Boş ya da ateş almamış bir silahın sesiydi bu. Refleksleri silahını daha yeni doğrultmuştu ki, koridordaki siluet aniden ayağa kalktı ve üzerlerine doğru koşmaya başladı. Adam tamamen siyahlara bürünmüştü ve yaklaştıkça elinde tuttuğu hançer daha da belirginleşiyordu. Salih Usta, yarım adım geriye çekilip kendini sağlamladı. Adam yaklaşıp elindeki hançeri boynuna doğru savurdu. Salih Usta büyük bir soğukkanlılıkla adamın hamlesini beklemişti. Hançer savrulunca usta öne doğru eğilip kafasını, hamlesi boşa gidince dengesini kaybeden hasmının karnına gömüverdi. Sonra bir eliyle kemerinden, diğer eliyle de kolundan yakaladığı adamı olanca kuvvetiyle yere çarpıverdi. Sarp, zemine patlayan adamın bir daha ayağa kalkamayacağını düşünüyordu ama adam hâlâ elinde tuttuğu hançerini, hemen baş ucunda duran ustanın bacağına doğru sallayıverdi. Salih Usta, hamleden kurtulmak için geriye doğru zıplayınca yüzbaşıya çarptı. İkisi birlikte yere yuvarlandılar. Bunu fırsat bilen adam hemen toparlanıp ayağa kalktı. Yüzbaşının en son gördüğü şey ustanın belinden sıyrılan hançer olmuştu.

Gözü hemen önündeki karanlık salona kayınca, üzerine doğru gelen bir karaltı gördü. Neyse ki silahı hâlâ elindeydi. Hemen doğrultup tetiği çekti ama az önceki çıt sesi bir kez daha duyuldu. Yüzbaşıya silahındaki sorunu düşünmek için vakit kalmamıştı. Üzerine doğru gelen adamın, elindeki satıra benzer aleti karnına doğru savurduğunu fark edince hemen yana çekilip, silahıyla adamın koluna vurmaya niyetlendi. İşe yaramış, karnını kurtarmıştı. Ama adam açık olan kapıdan

çıkıp merdivenlerden deli gibi inmeye başlayınca, asıl derdinin kendisiyle olmadığını anladı. Kafasını çevirince, ustayla hasmının yerde enikonu boğuşmakta olduklarını gördü. Yardım etmek için bir adım atmıştı ki, ustanın sesi geldi: "Peşinden git!" Yüzbaşı adamın arkasından merdivenlere doğru koşmaya başladı. Adamların iki kişi olduklarını anlayan Salih Usta için, artık hasmının canının pek bir önemi kalmamıştı. Adamı önce üzerinden hızla itti. Duvara çarpan rakibi, kendisini toparlar toparlamaz yeniden ustaya saldırarak, kendisine yaşamak için verilmiş son şansı da boşa harcadı. Sürmene işi çelik önce karnını kesti. Hemen arkasından ustanın yumruğu açık yaradan içeri daldı. Acıyla bağıran adamın sesini de gırtlağına inen çabuk bir darbe kesti. "Gerisini saymayacağım ama bu bir." dedi usta. Leşi yere bırakıp yüzbaşının peşinden seğirtmişken merdivenlerin çok zaman alacağı aklına geldi. Hemen salona gidip pencereyi açtı. Tam tahmin ettiği gibi, adam ve yüzbaşı apartmandan henüz çıkmışlar, sitenin dışına doğru koşuyorlardı. Usta zemine baktı. Aşağısı ham topraktı. Hiç tereddüt etmeden kendisini beşinci kattan aşağı bıraktı. Düşerken, sol elini yere doğru uzatıp, melodi gibi duyulan ama büklümlü okunan bir şiiri de andıran birkaç kelime fısıldadı.

Yüzbaşı adamın peşinden koşarken, gözü çok garip bir şeye takılıverdi. Kafasını çevirip, ustanın beşinci kattan aşağı düşmekte olduğunu görünce korkunç bir çığlık attı. Kaçan adamı falan unutmuştu. Ustayı yukarıda yalnız bıraktığı için korkunç bir pişmanlık duyuyordu. Usta yere yaklaştı, yaklaştı... Sarp, bu korkunç manzarayı görmemek için gözlerini kapatmak üzereydi ki, akıllara sığmayacak bir şey oldu. Usta havalanıp uçsaydı yüzbaşı belki daha az şaşırırdı. Ayakları yere değer değmez toprak, usta sanki kocaman kuş tüyü bir yatağın üzerine düşmüş gibi yarım metre kadar içeriye göçmüş, sonra hemen yeniden düzelivermişti. Yüzbaşı olduğu yerde kalakaldı. Gülümsedi.

Gördüğü manzara tek kelimeyle muhteşemdi. İçinden alkışlamak falan geliyordu ama Salih Usta'nın kendisini geride bırakıp, arayı bayağı bir açmış olan adamın ardından koşturduğunu görünce kendine gelip peşlerine takıldı.

30

Aceleden olsa gerek Niran Hatun, Antep'e çok sert bir iniş yapmıştı. Dengesiz birkaç adım attıktan sonra ancak toparlanabildi. "İdris neydi şu adres?" diye sordu hemen...

Ustadan hiçbir cevap alamadı. Telaşla etrafına bakındı... İdris Usta yoktu. "Allah kahretsin!" diye bağırdı caddenin ortasında. Usta yorgundu, uykusuzdu. Belli etmezdi ama herkes bilirdi ki, aralarında 'sanat şevki' en zayıf olan oydu. Dışarıda iş görmekten sanatını ihmal ederdi hep. Söylerlerdi ama dinlemezdi. Sanat da çalışmadıkça körelirdi. Bir de sırtında o kadar yük vardı. Eh, yolu tamamlayamamasına şaşmamak gerekirdi. Kim bilir nereye inmişti?

İdris her durumda kendisini kurtarırdı ama fenası, adres üzerinde kalmıştı. Hatun hemen telefonuna davrandı. Nafile... Ulaşılamıyordu. Talihine bir kez daha sövdü. Kuytu bir yere çekilip düşünmeye çalıştı. Mehmet Sinan geldi aklına. Adres bir umut, Eski Yer'de bir yerlerde duruyor olabilirdi. Geceli'yi aradı.

Telefon hemen açıldı: "Ne oldu?" diye sordu Mehmet Sinan telaşla. Hatun, "Anlatamam şimdi!" diyerek kısa kesti ve adresi sordu. Sinan "Bakarım hemen." dedi, "Ortalık çok dağınık ama bakarım." Antep'in bir tenhasında, hiçbir şey yapmadan telefon beklemek içine sinmiyordu. "Salih, Antep'e niyetliydi" diye geçirdi içinden, "Belki aklındadır adres..." Salih'in numarasını çevirdi. Ona da ulaşılamıyordu. Hatun iyice telaşlanmıştı. "Ne oldu ki?" diye düşündü, "Taşını açmış olmasın bu çocuk..."

İçine sinmedi, bir kez daha aradı. Yine ulaşılamıyordu. Sinirden kafasını birkaç kere yaslandığı duvara vurdu. İşe yaramıştı. Tekrar Mehmet Sinan'ı aradı. Geceli telefonu açar açmaz "Arıyorum hâlâ" dedi. "Antep'teki adres şart değil." dedi hatun, "Diğer yeğenlerden de sorabilirsin. Bulabilirsen Ordu'yu ara. Esma Hanım söyler sana adresi... Çok önemli olduğunu söyle."

Telefonu kapatır kapatmaz hemen İlyas'ı aradı: "Antep'teyim." dedi İlyas'a, "Bengi'yi ara hemen buraya gelin. Madalyonuma gelin."

Aklına beklemekten başka bir şey gelmeyince, olduğu yere çöküverdi. İdris'i düşündü. "Kurtarır kendini..." diye mırıldandı, "İnşallah..." Sonra, İlyas'la Bengi'nin rahat inebilmesi için daha açık ve tenha bir yer aramaya başladı. Ana caddede etrafa bakınarak koşuştururken telefon çaldı. Arayan Mehmet Sinan'dı. "Şükür" diye geçirdi içinden.

Geceli adresi bulduğunu müjdeledi ama hatunun yazacak bir şeyi, dolayısıyla da aklında tutmaktan başka çaresi yoktu. Sinan'ın söylediği adresi içinden sürekli tekrarlarken hemen arkasında bir patırtı duydu. İlyas, tüm cüssesiyle kaldırımın ortasına inivermişti. Dengesini toparlayıp hatuna doğru koşmaya başladı.

Yanına gelir gelmez de "Nerede kaldın?" diye zılgıtı yedi. İlyas cevap vermedi. "Bengi de yolda." demekle yetindi. Birkaç dakika sonra Bengi de yanlarındaydı.

Bir taksi bulabilmek için yollarda koşuştururken İlyas "Usta nerede?" diye sordu.

Niran Hatun soğuk bir sesle "Bilmiyorum." dedi, "Şevki yetmedi gelmeye." İlyas yine bir şey diyemedi.

Nihayet bir taksi bulup, şoföre adresi söylediler. Şoför, Niran Hatun, İlyas ve Bengi gibi üç müşteriyi bir an önce

gidecekleri yere bırakıp, mümkünse parasını alıp toz olmak niyetiyle gaza iyice abandı.

Son duraklarına doğru yol alırlarken, telaştan mıdır yorgunluktan mıdır bilinmez, üçü de boyunlarındaki madalyonların hafif hafif ağırlaşmaya başladığını hissetmediler.

31

İdris Usta ölüyordu...

Niran Hatun'la birlikte Ordu'dan yola çıktıktan sonra ustanın şevki tükenmiş, kendisini bu dağın başında buluvermişti. Üstelik inişi de korkunç olmuştu. Kontrolünü tamamen yitirdiği için yere attığı taklaları sayamayacak kadar sert inmişti. Bu kadar kalın bir kar tabakasının üzerine düşmüş olmasa belki de çoktan ölmüştü. İlk taklalarını karların örtemediği bir kayaya çarparak tamamlamış, lastik bir top gibi sekip yönünü değiştirdikten sonra küçük bir düzlüğe yüz üstü kapaklanmıştı. Bu sert inişi o kadar da ucuz atlatmış sayılmazdı. Alnındaki yaranın kanaması soğuğun da yardımıyla hemen hemen kesilmişti ama üzerine düştüğü kolu kötü acıyordu. Usta, düştükten sonra kendisini toparlar toparlamaz hemen kitapları aramaya başlamıştı. Emanetin hâlâ kitapların birinin içinde olma ihtimali ustayı ürpertmişti. Neyse ki korktuğu başına gelmemiş, bohçayı dağılmış bir şekilde elli metre kadar geride bulmuştu. Kitapları toparlamaya çalıştı ve sığınabileceği kuytu bir yer bakınmaya başladı. Bu dağın başında, böyle bir havada, değil kuytu bir yer bulmak yirmi metre ilerisini bile görmek imkânsızdı. Ömründe böyle bir soğuk, soğuklarda böyle bir kar görmemişti. Sığınacak bir yer bulamayınca, elleriyle karları eşeleyip, kendisini rüzgârdan koruyacak derinlikte bir çukur yapmaya çalışmıştı. Nispeten başarmıştı da. Çukur kendisini rüzgârdan biraz olsun korumuştu ama inanılmaz bir şiddetle yağan kar bu küçük çukuru doldurarak mezarı haline getirmeye başlamıştı. Daha da kötüsü, karları eşelediği çıplak elleri yavaş yavaş hissizleşmeye

başlamıştı. Üzerindekiler böyle bir hava için çok inceydi. Çaresiz bir şekilde kollarıyla kendine sarılmış ısınmaya çalışırken aklına kitaplar gelivermişti. Bohçayı önüne çekip kitapların ciltlerini yoklamaya başlamıştı. Boş çıkan ilk üç kitabın sayfalarını parçalayarak bir yere toplamış ve çakmağıyla tutuşturmaya çalışmıştı. Tutmayan elleriyle birkaç denemeden sonra çakmağı çakmayı hatta bir sayfayı kenarından tutuşturmayı başarmıştı. Ne var ki, minik alev yayılmaya fırsat bulamadan, kendisinin iki katı büyüklüğünde bir kar lapası gelip üzerine düşüverince, alevle beraber ustanın umutları da sönmüştü. Çakmağı bir kez daha çakana kadar kar yırtık sayfaların üzerini çoktan örtmüştü bile...

İdris Usta, neredeyse karla dolmuş olan minik çukurun içinde öylece yatıyordu. Belden aşağısını beyaz bir örtü kaplamıştı. Kullanabileceği bir sanat düşündü. Toprağı görebilse, başı bu kadar dönmese, bu kadar halsiz olmasa yapabileceği bir sürü şey vardı. Ne kadar derinde olursa olsun mutlaka birkaç tohum bulur, hava ne olursa olsun bu dağ başını birkaç dakikada cennete çevirebilirdi... Şevki böylesine tükenmiş olmasa... Başka yorgunluklara benzemezdi bu. Bedenin takatini bitirmekle kalmaz, insanın yaşama hevesini de alır götürürdü. Toparlanmak için dinlenmek yetmezdi. Umut ve heyecan da gerekirdi. "Beni böyle bırakmazlar" diye geçirdi içinden, "Hiçbir şey yapamazlarsa, madalyonuma gelirler, olur biter..." Sonra düştüğü hali unutmaya çalışarak yapabileceklerini düşündü. Belki toprağın altında bir alıcı bir kuşun kanadına takılıp buralara kadar gelmiş bir ıhlamur tohumu yatıyordu. Belki de çalı gülü... Kim bilir, pembe çiçekli bir nar belki de... Etrafında rengârenk ağaçları gördü usta. Kokularını derin derin içine çekti. Sonra bir anda aklına emanet geldi. Etrafına bakındı, karların arasında yatan bir kitap gözüne çarptı. Bunu daha önce fark etmemiş olmasına çok şaşırdı. Diğerlerinden daha büyük, ciltli yaldız işlemeli, gösterişli bir kitaptı. Eline aldı. İlk sayfayı çevirip, ilk cümleyi okumaya başladı: "...ve

rivayet olunur ki, hekimlerin efendisi Lokman Hekim..." Hekim'in ismini okuyunca içine bir ferahlık geliverdi. Cümleyi okumaya devam edecekti ki, kitabın cildini tutan başparmağının altında bir kabarıklık hissetti. Yokladı. Besbelli bir şey vardı cildin altında. İçinden "İster misin emanet olsun?" diye geçirdi. Cildi yırtıverdi. Ucu görünen kâğıdı tırnağıyla dışarıya çekerek eline aldı. Yabancı değildi. Kâğıdın katlarını açtı, yazıyı gördü. Hiç yabancı değildi. Emanetti bu!

İdris Usta gülmeye başladı. "Buldum işte" dedi kendi kendine, "Buldum. Benim elimden ne kurtulur ki zaten. Bunu da buldum... Hatun çok sevinecek bu işe... Ama... Ama burada oldu mu ya? Kim bilir ne zaman gelirler yanıma. Ben dayanabilir miyim? Dayanırım herhalde... Dayanırım ya... Bengi ot kaynatır hemen... İlyas kucaklayıp götürür beni. Yapar benim çırağım. Sanat kullanamasa da buradan İstanbul'a sırtında taşır. Götürür Behruz Usta'nın yanına bırakır beni. Sonra usta bu karı bu rüzgârı bir paylar, ne yaptınız benim kartalıma diye. Bırak esmeyi, üflemeye korkarlar o zaman... Salih bir döşek açar bana... Sıcacık... Fır döner etrafımda, bir dediğimi iki etmez... Dayanırım ben... Hatun gelir birazdan. O geldi mi soğuk falan kalmaz buralarda..."

Usta, hatundan yayılan sıcaklığın vücudunu ısıttığını hissetti. Artık üşümüyordu. Rüzgâr kesilivermişti. Soluduğu hava genzini ve ciğerlerini kesmiyordu artık. Sarsıldı. Ağırlığından azad olmuştu. Sanki binlerce parmağın ucunda taşınıyormuş gibi havada rahatça yüzüyordu. Gülümsedi. Ne olduğunu anlayamadığı bir şey üzerini örtüverdi. Her yer zifiri bir karanlığa kesilmişti. Kafasını hafifçe yana çevirdiğinde önce gökyüzünde parıldayan kocaman dolunayı gördü. Ayın ışığı, hemen tepesinde ellerinde mızraklarıyla dikilmiş, dimdik karşıya bakan iki Truvalı askerin zırhlarında parıldıyordu. Askerlerin arkası dönüktü. Hemen önlerinde, havada dörtnala giden dört atı kamçılayan sürücü duruyordu. Dört atın çektiği

araba, doğruca dolunaya doğru gidiyordu. İdris Usta bu arabayı tanıyordu. Sol tarafında bir el saçlarını okşadı. Usta kafasını çevirdiğinde karşısında Behruz Usta'yı gördü. "Gidiyoruz evlat." dedi Usta. İdris gülümsedi...

32

Doğan, yüzbaşının tarif etmeye çalıştığı caddeyi nihayet bulmuştu. Yolda gördüğü bir adamdan aldığı tarife uyarak direksiyonu sola kırdı. Geniş caddede yüzbaşıyı ya da arabasını görebilmek için yavaş yavaş ilerliyordu. Bir anda, ne olduğunu anlamadan araba olduğu yerde duruverdi. Doğan önce bir şeye çarptığını zannetti. Kafasını kaldırıp baktığında önünde bir şey göremedi. Motor tamamen susmuş, sokağı aydınlatan lambalar da teker teker sönmeye başlamışlardı. Doğan, ne olduğuna bir bakmak için aşağı inmek üzereyken, bir karaltının beş-altı metre kadar önünden hızla geçip gittiğini gördü. Dikkatli bakınca bunun tepeden tırnağa siyahlar giymiş bir adam olduğunu fark etti. Birkaç saniye sonra, bir başka adam da arabanın önünden aynı hızla geçip gidince Doğan ortalıkta bir olay olduğunu anladı. Karışmaya niyetli değildi ama bu ikisinin arkasından, elinde silahıyla koşan bir üçüncü adamı görünce hemen arabadan fırladı. En arkada kalmış olan bu adam Sarp yüzbaşıydı.

Doğan, tüm gücüyle depara kalkarak yüzbaşıya yetişti. O tempoda koşarken konuşmaya çalışmanın saçmalık olduğunu bile bile kendisini "Ne oluyor?" diye sormaktan alamadı. Yüzbaşını hiç cevap verecek hali yoktu. "Koş Doğan!" dedi sadece. Kovalamacanın yönünü en öndeki adam belirliyordu. Caddeyi diklemesine kesip geçmişlerdi. Artık küçük bozkır tepeciklerinin arasında koşturuyorlardı. Sitelerden uzaklaştıkça ışık da azalmış, zifiri karanlıkta kör bir koşu başlamıştı. Bir süre daha ilerledikten sonra, Doğan önlerindeki adamın yavaşlayarak sağ tarafa doğru açılmaya başladığını gördü. Tam yönünü

adamın üzerine doğru değiştirmişti ki, yüzbaşı arkadan "O değil!" diye bağırdı. Doğan için bu kadar bilgi de yeterliydi. En azından artık tek bir adamı yakalamaya çalıştıklarını biliyordu. Temposunu yükseltti. Sağ tarafta, biraz önce kovalamacadan kopan adamın, bir eliyle toprağa yaslanarak dizlerinin üzerine çökmüş olduğunu gördü. "Çok yoruldu herhalde." diye geçirdi içinden. "Zaten yaşlı bir adama benziyordu..."

Birkaç adım daha attıktan sonra ayaklarının altındaki toprak ağırlaşmaya başladı. Her adım attığında, ayakkabısının altına yapışan çamurlar koşmasını zorlaştırıyordu. Doğan koşmaya devam etti ama ilerledikçe toprak daha berbat bir hâle geliyordu. Her adımda ayakları toprağa biraz daha fazla gömülüyor, koşmak için çok daha fazla çaba sarf etmesi gerekiyordu. Olanca kuvvetiyle uzun bir adım daha attı ama arkada kalan ayağını çamurdan kurtaramamıştı. Düşmemek için havada kalan adımını hızla yere indirince, o ayağı da bileğine kadar çamura giriverdi. Doğan toprağın böyle sakız kıvamına gelebildiğine inanamıyordu. Çok garip bir pozisyonda toprağa saplanıp kalmıştı. Önündeki siyahlı adama baktı. O da kendisi gibi iki ayağını da toprağa kaptırmış, kurtulmak için debelenip duruyordu. İnsanın ayağını çamurdan kurtarmasının o kadar da büyük bir mesele olmaması gerektiğini düşündü. Yerden destek almak için sağ yumruğunu toprağa değdirir değdirmez, çamur kolunu dirseğine kadar yutuverdi. Doğan artık bu işte bir iş olduğunu düşünmeye başlamıştı ki, hemen yanı başında bir çift çizme belirdi. Zorlukla kafasını kaldırdığında, o yaşlı adamın tepesinde dikilmekte olduğunu gördü. Adamın çamura batmadan yürüyebildiğine hayret etmekteyken, bir elin sırtına dokunduğunu hissetti. O elle birlikte, çamur da bir anda gevşemeye başlamış, tek kelimeyle kendisini serbest bırakmıştı. Ayağa kalktığında, ilerideki siyahlı adamın, hâlâ topraktan kurtulmak için çabalamakta olduğunu gördü. Hemen adama doğru koşmaya başladı ama yaşlı adamın koluna yapışan eli, ikinci adımı atmasına izin vermedi. İhtiyar,

yavaş adımlarla siyahlı adama doğru yürümeye başladı. Adam, ayağını çamurdan kurtaramayacağını anlayınca, eğilip ayakkabısının bağcıklarını çözmeye başladı. Doğan bunu görünce tekrar adamın üzerine koşmaya niyetlendi ama bu sefer başka bir el koluna yapışıverdi. "Bekle sen..." dedi yüzbaşı.

Sarp ile Doğan, on-on beş metre geriden, Salih Usta'nın adama doğru yavaş yavaş ilerlemesini izliyorlardı. Usta hedefine bir kol boyu yaklaşınca durup hiçbir şey yapmadan izlemeye başladı. Ayakkabısını çıkartmayı başaran adam, umutla ileriye doğru bir adım attı ama çıplak ayağı da çamura gömülüverdi. Artık hiçbir kurtuluş şansı kalmadığını anlayınca, teslim olmak yerine, önce ayakkabısını ustaya doğru fırlattı, sonra belinden çıkarttığı hançeri, arkasına doğru rastgele sallamaya başladı. Salih Usta, adamın direnmesini bir süre izledi. Tam arkasında olduğundan, hançerin kendisine denk gelme şansı yoktu ama yine de dikkatli olmaya çalışarak adama biraz daha yaklaştı. Hançeri bir kez daha savurduğunda, adamın kolunu kolayca yakalayıp, sırtına doğru büküverdi. Bir süre o şekilde bekledikten sonra gözlerini kapattı. Sol elinin iki parmağıyla ensesine dokunur dokunmaz çakıveren gümüş rengi bir ışık adamın bütün vücudunu sardı. Geride Sarp ile Doğan, o şimşek gibi ama şimşekten daha güzel çakıveren ışığı ve hemen akabinde adamın baygın bir şekilde ustanın kucağına yıkılışını bir sirk gösterisini izler gibi seyrediyorlardı.

33

Behzat Taner, uykusunun ortasında "Behzat Bey!" diye bir ses duyar gibi oldu. İlkinde ciddiye almak istemedi ama ses ısrarlı bir şekilde kendisini dürtmeye devam ediyordu. Üçüncü "Behzat Bey!" sesiyle birlikte ve omzuna batan tırnakların acısıyla gözlerini açınca ilk olarak bir çift göğüs gördü.

Gözlerini ovuşturdu. Jülide yeşil yeşil parlayan bir telefonu burnuna doğru uzatmaktaydı. "Neee?" diye homurdandı. Jülide, "Sizi arıyorlar Behzat Bey." diyerek telefonu iyice yaklaştırdı. "Beni mi?" dedi avukat şaşkınlıkla. Telefonunu kapattığından emindi.

"Evet" dedi kız, "Behram Bey arıyor... Benim telefonumdan."

Behzat Taner, "Yuh be kardeşim!" diyerek ve bu sefer çok galiz bir küfür etmeye hazırlanarak telefonu kulağına götürdü.

Karşıdaki ses "Aslansın sen!" diye çok neşeli bir şekilde bağırıverince, Behzat Taner "Kiminle görüşüyorum?" diye sormak zorunda kaldı. Bu Behram olamazdı. Karşıdaki ses "Benim kardeş benim. Behram." dedi. Aynı coşkuyla devam etti: "Behzat Taner sen var ya, bir numarasın. Sen avukatların pirisin. Sen var ya, şeytanın sol elisin sen. Nasıl uzanıp da aldın o parçayı ta Antep'ten. Vallahi helal olsun sana!"

Behzat Taner önce ne olduğunu anlamamıştı ama Behram parçadan bahsetmeye başlayınca sevincinden yatağın üstünde zıplamaya başlamıştı. Demek olmuştu. Demek son anda Antep'e gönderdiği adamlar emaneti bulmuşlardı.

Telefonun diğer ucunda Behram, tezahüratlarına soluk almadan devam ediyordu. Avukat araya girebildiği yerlerde birkaç kere teşekkür ettikten sonra "O kadar da önemli değil canım," dedi "her şeyden önce plan çok güzeldi..."

Behram övgü dolu birkaç cümle daha kurduktan sonra, "Bekle." dedi, "Büyük İmam da kutlamak istiyor seni..." Bu laf avukatı yatağa geri düşürmüştü. Sağ tarafına yattı ve telefonu kulağının üzerine bıraktı. Boş kalan elleriyle de Jülide'yi mıncıklamaya başladı.

Büyük İmam'ın tebrik konuşması tamı tamına otuz yedi dakika sürmüştü. Bu uzun konuşmadan en çok mutlu olan kişi ise şüphesiz Jülide'ydi. Zira Behzat Bey'le ön sevişmeleri hiç bu kadar uzun sürmemişti...

Büyük bir enerjiyle tam Jülide'yi kendine doğru çekmişti ki telefon tekrar çaldı. Avukat, artık bakmış bulunduğu ekranda Cahit'in ismini görünce, kendisinin de tezahüratta bulunması gereken birileri olduğunu hatırladı. Derhal tuşa basıp, Cahit'e takdirlerini sunmaya başladı. Taner'in sadık adamı, hepsini ses çıkartmadan dinledi ve sonunda "Teşekkür ederim Behzat Bey." dedi, "Ben daha çok bir haber vermek için aramıştım. Ankara'ya gönderdiğimiz iki fedai vardı ya. Birisi ölmüş, diğeri de kayıp..."

Behzat Taner, Jülide'yi geri ittirdi. "Cesedi siz mi buldunuz, haber mi geldi?" diye sordu.

"Maalesef polis bulmuş Behzat Bey." dedi Cahit, "Emniyetteki yakınlarınızı aramanız gerekir diye düşündüm."

Avukat, şu an kimseden akıl alacak durumda değildi. "Sağol Cahit." deyiverdi sertçe, "Diğer fedai?"

"İz bulamadık." dedi Cahit ve verdiği haberler gittikçe kötüleşmeye başladı: "Subayların evinde hareketlenme var. Dinliyoruz..."

"Hangisinin?"

"Yüzbaşının..."

Behzat Taner derin bir soluk aldı ve nefesini verirken hafifçe hırladı: "İyi dinleyin Cahit!"

Yaklaşık yarım saat içinde iki haber almıştı. Birincisi hiç beklemediği, ikincisi ise çok korktuğu bir haberdi. Bir fedainin ölmüş olması o kadar korkunç bir haber değildi belki ama diğer fedainin ortadan kaybolmuş olması, yakalanmış olması ihtimalini de beraberinde getiriyordu. Bu da, Behzat Taner'in, bu işin başından beri en fazla çekindiği şeylerden biri anlamına geliyordu.

Behram'ın düşüncesine göre, ele geçen bu fedai, ikinci parça için ödenmesi gereken bir bedeldi ama bedeller konusunda uzman olan avukat için bu durum ödenmek üzere bekleyen külliyatlı bir bedelin ilk ve belki de en küçük taksitiydi. Ve Behzat Taner biliyordu ki, hesaplar ve bedeller defteri bir kez açıldığında, borç, borçlu ya da alacaklıdan en az birinin ismi silinmediği sürece o defter asla kapanmazdı. En iyisi insanın o defterlerden birine ismini hiç yazdırmamasıydı.

Avukat, bu otel yatağında siftinerek, sadece iş zamanından değil, ömür zamanından da çalmakta olduğunu fark etti.

Hemen işlerin başına dönmeli ve ilk olarak subayların evinde dönen dolapları öğrenmeliydi. Giyinirken, önce çok iyimser bir şekilde yüzbaşının evindeki hareketlenmeye çok alakasız bir olayın da neden olabileceğini düşündü. Sonra eğer bu hareketlenmenin emanetlerle bir ilgisi varsa bile tek başına hareket ediyor olmalarını diledi.

Avukat kendini fazla iyimser buldu... İki subay, Yediler olmadan emanetlerden nasıl haberdar olabilirlerdi ki?

"Saat kaç?" diye sordu Jülide'ye.

Kız ağlamaklı bir suratla "Dört buçuğa geliyor..." dedi.

"İyi." dedi Behzat Taner, "Sen uyu..."

Kapıdan çıkmak üzereyken, içinde çok garip bir his olduğunu fark ederek geri döndü. Jülide'nin üzerine eğildi ve kızı saçından falan tutup kaldırmadan usulca yanağından öptü. "Sağol." dedi kibarca...

Asansöre doğru yürürken, yüklü bir parayla birlikte Jülide'nin hemen yurtdışına çıkmasını sağlayacağına ve bunu kesinlikle savsaklamayacağına dair kendi kendine sözler veriyordu...

34

Hava gözlem üssündeki 12. Daire ofisi, kısa tarihinin en sessiz günlerinden birini yaşıyordu. Sürekli bir sessizlik değildi ama bu. Odada bulunan iki subay sakin sakin otururken, bir anda birbirlerine cevapsız sorular haykırmaya başlıyorlar, sonra başladıkları gibi aniden susuveriyorlardı. Şu an yine öyle bir susmuşlardı ki, bilgisayarlardan gelen o hafif vınlama bile insanı rahatsız eden bir gürültüye dönüşmüştü. Oda denen şey eğer canlı ve akıllı bir şey olsaydı, bu iki insanın kesinlikle delirmiş olduklarını söylerdi. Daha da fenası, eğer birisi bu iki subaya oda denen şeyin aslında canlı ve akıllı bir şey olduğunu söylemiş olsaydı, alacağı cevap kesinlikle "inanmam" ya da "saçmalama" olmazdı... Bunu söyleyen adamın suratına "Hadi oradan" der gibi bakmazlardı bile. Eğer durumlarına tam bir teşhis koymak gerekirse: Bütünüyle şüphedeydiler...

Yüzbaşı dönüp dönüp dün geceyi düşünüyordu. 'Dayının' kapıyı kırmasını, beşinci kattan aşağı atlamasını, sonra kovaladıkları adamı parlak bir ışığa boğup bayıltmasını, bunların üstüne bir de adamı evine taşımasını... Doğan'la birlikte salonunun ortasında, sehpanın hemen dibinde soluk bile almadan yatan adamı izlemekteyken, Salih Dayı'nın cebinden, eline hiç yakışmayan bir cep telefonu çıkartıp arkadaşlarını aramasını; bir süre sonra o arkadaşlarının teker teker, kesinlikle kapıyı kullanmadan evine gelmelerini ve öncesi ile sonrasında olan birçok şeyi düşünüyordu yüzbaşı. Aslında düşündükleri garip şeyler değildi, sadece bir gece önce olanları düşünüyordu. Olmuştu bunlar... Görmüştü... Vallahi de billahi de görmüştü... O balık etli kadın duvarın içinden çıkıp

gelmişti. Daha küçük dilini bile yutamadan, nereden çıktığı belli olmayan insan azmanı gibi bir adamın yemek masasının üzerinde koşturmakta olduğunu görmüş; hızını alamayan adamın doğruca gidip duvardaki kitaplığa çarptığına ve kitaplıkla birlikte sehpanın üzerine düşüp, tek kelimeyle evin canına okuduğuna şahit olmuştu. Dayı "Korkmayın. Korkmayın..." diye bağırırken, o insan azmanının sehpa parçalarının arasından doğrulup dayıya "Usta evde olduğunu söyleseydin ya ona göre gelirdik." dediğini, sonra da kendisinden özür dilediğini duymuştu.

Tam gösterinin bittiğini zannederken, salonun kapısı açılıp içeriye bir kadın girmişti ki... İşte o kadını ve o kadının hissettirdiği duyguları anlatmak için yeryüzündeki kadınları tanımlayan kelimeler aciz kalıyordu: Kırkını çoktan aşmış ama zamana meydan okur gibi diri. Bir yetmişin üzerindeki vücut, düğmesiz, belinden deri kemerle sıkılmış koyu vişne çürüğü bir paltonun içinde... Hemen hemen aynı renkte bol bir pantolon ve ağır kaba çizmeler... Saçlar beline kadar dalga dalga ve en sahici kızılından... Yüzünden hem güzellik, hem dehşet, hem şefkat hem de vahşet okunuyordu. Yüzbaşı kadının gözlerini hatırlamıyordu. Hafızasına kazıyacak kadar uzun süre bakmaya cesaret edememişti çünkü. Ama asla unutmayacağı bir tek şey vardı ki o da ismiydi: Niran!

İşte o kadın odaya girer girmez, duvarlardan, şuradan buradan çıkan insanların pek bir önemi kalmamıştı. Salonda herkes ve her şey susmuş, o azman bile üstünü başını düzeltmeye başlamıştı. İsmini de ilk defa Salih Dayı'dan duymuştu. Kadın, yerde yatan adamın karnına sağlam bir tekme yerleştiren öteki balık etli kadını bir bakışla durdurmuş ve doğruca kendisine yaklaşmaya başlamıştı. Sarp, kendisini kadına takdim etmeye hazırlanırken dayı araya girmiş ve "Yüzbaşım," demişti: "Niran Hatun..." Sarp, kendisine uzanan eli sıkınca çok garip bir sıcaklık hissetmişti. "Sağolun yüzbaşım." demişti

Niran Hatun, "Minnettarız. İşimizi bitirip hemen başkenti terk edeceğiz ama bize dinlenmek için biraz vakit tanırsanız çok müsterih olacağız."

Sarp kendisine bahşedilen bu onurun ve iktidarın altında bir miktar sendelemiş ve sadece "Buyurun." diyebilmişti. Bu muhabbeti de başından beri anlamamıştı zaten. Dayı, eve ilk geldiğinde telefonla konuşurken kendisine "Arkadaşlarının Ankara'ya gelebilmeleri için izin vermesi gerektiğini" söylemiş, Sarp da "Babamın şehri değil ya" diye düşünerek "Gelebilirler tabii." demişti. Bunun üzerine bir de hatun dinlenmek için izin isteyince yüzbaşı, aklının mukayyet olabildiği kadarıyla bile, en azından bu insanlar için başkentin kendisinden sorulduğunu anlamıştı. Hatunun gösterdiği nezakete karşılık olarak da Doğan'ı takdim etmişti. Üsteğmen, dakikalardır açık olan ağzını kapamayı ancak hatunun eli uzandığında hatırlayabilmişti.

O 'garip olaylar' hatunun salona girmesinden sonra da devam etmişti ama nedense artık eskisinden çok daha az hayret vericiydiler. Tanışma faslı bittikten sonra, misafirleri kendi aralarında bir süre fısıldaşmışlar, sonra Salih Dayı çok nazik bir dille 'biraz müsaade edip edemeyeceklerini' sormuştu. Sarp ile Doğan da uslu uslu mutfağa çekilmişlerdi. Bir vakit sonra o azman da mutfağa gelmiş, gülümseyen bir yüzle acıktığını söylemişti. Yüzbaşı derhal buzluktaki pizzalara davranmış, sonra adamın cüssesini ve diğer misafirleri de hesaba katıp evdeki dondurulmuş gıda stoklarını bir bir fırına göndermeye başlamıştı. İlk tur pizzalar pişmekteyken, önce Salih Dayı gelip ellerindeki kurumuş kanı göstererek banyonun yerini sormuş, ardından o balık etli kadın gelip yüzbaşıya dondurulmuş gıdaların içindeki katkı maddeleriyle ilgili bırbırlanmaya başlamıştı. Niran Hatun'un mutfağa girmesiyle bu konu, neyse ki, kapanıvermişti.

Gecenin geri kalanında da fazla bir muhabbet olmamıştı. Misafirleri, o dev haricinde, yemeklerin ucundan biraz didiklemekle yetinmişler, Salih Dayı'nın daha bu gecenin en başında söylediği gibi başlarının dertte olduğunu yeteri kadar belli etmişlerdi. Neredeyse bir saati üç-beş cümleyle geçiştirdikten sonra, Doğan'ın sırf muhabbet olsun diye bahçıvanı sormasıyla herkesi garip bir telaş kaplayıvermişti. Misafirleri, bu soru üzerine telaşla boyunlarından çıkardıkları o garip madalyonlara dikkatlice bakmışlar, derin bir 'Oh' çektikten sonra "İdris Usta'nın iyi olduğunu" söylemişlerdi.

Masaya tekrar çöken derin sessizlik sırasında yüzbaşı misafirlerine bakmış, yüzlerinde kederle birlikte yorgunluk da olduğunu görünce, kimseye bir şey sormadan gidip salona dört yatak açmış, Doğan'ın yatağını da kendi odasına hazırlamıştı. Yalnız yatma düşüncesi, Sarp'a çocukluğundan beri ilk defa bu kadar ürkütücü gelmişti.

Herkes yatmak üzereyken yüzbaşı cesaretini toplayıp Salih Dayı'nın yanına yaklaşmış ve sadece "Neydi onlar?" diye sormuştu. Dayı, Sarp'ın ne sormaya çalıştığını anlamıştı tabii: "Sanat kullandım." demişti mümkün olan en sıradan sesiyle, "Büyü diye de tabir edilir..." Yüzbaşı, bir şeyler daha sormaya çalışırken dayı devam etmişti: "Yorma kendini. Bizim yazgımızda böyle olmak, sizin yazgınızda da şahit olmak varmış. Zamanla daha iyi tanıyacaksın bizi. Yerini bulacaksın. Hiç endişelenme. Ellerden çıkan farklı olsa da, neticede hepsi akıldan çıkmadır. Akıllarımızda bir fark yok bizim..."

İşte böyle konuşmuştu dayı. Yüzbaşı da başka soru soramamıştı. Misafirlerinden sonra da şöyle her şeyi unutturacak deliksiz bir uyku çekebilmek için kendilerini yatağa atmışlardı ama ne mümkün... Gözlerini kapatmaya bile korkuyorlardı. Her ikisi de kısa ve derin nefesler alıyor, en ufak tıkırtıda ürperiyor, birbirlerinden çıkan seslere kulak kesilerek yalnız olmadıklarını düşünüyor ve kendilerini biraz olsun

avutmaya çalışıyorlardı. Tam uykuya dalmak üzereyken gözünün önüne o gece yaşadıkları geliyor, kısa sahneler uykuyla birlikte korkunç kâbuslara dönüşüveriyordu. Son kâbustan sonra bu işkenceyle sabahı edemeyeceğini anlamış ve tekrar ayağa fırlamıştı. Misafirleri uyandırmamaya çalışarak ortalıkta dolanırken, hiç hoş olmayan bir şeyin daha farkına varmıştı: Yakalayıp eve getirdikleri adam ortalıkta yoku... Evde her yere bakmıştı ama yoktu işte. Artık adamı eve getirdiklerinden şüphe etmeye başlamışken, eskiden sehpa olan ahşap parçalarının arasında, metal bir cisim gözüne çarpmıştı: Büyük bir hançerdi bu. Kabzası çok garip bir şekilde işlenmişti ve simsiyahtı. Hançeri kınından sıyırdığı anda, yüzbaşının içini nedeni belirsiz ve çok keskin bir öfke kaplayıvermişti. İnsanın kendisinden korkmasına neden olan bir öfkeydi bu. Çeliği korkuyla kınına itiveren yüzbaşı, bunu da bu garip gecenin son vukuatı olarak belleğine yerleştirmişti...

İşte Sarp'ın aklından, 12. Daire ofisinin o en sessiz gününde sadece bunlar geçiyordu. Kim bilir kaçıncı defa bütün geceyi yeniden yaşayıp ta en başa geri dönüyor, düşünüyordu: Dayının kapıyı kırmasını, beşinci kattan aşağı atlamasını, sonra kovaladıkları adamı parlak bir ışığa boğup bayıltmasını, bunların üstüne bir de adamı evine taşımasını...

35

Bengi Hatun, Solak odalarının mahzeninde sabırsızlıkla volta atmaktaydı. Hemen yandaki demir kapının ardından Salih Usta'nın Ankara'da yakaladığı adamın çığlıkları duyuluyordu. "İnanılır şey değil" diye geçirdi Bengi içinden. Üç Solak neredeyse sabahtan beri adamla ilgileniyorlardı ama adamın ağzından çığlıktan başka hiçbir şey çıkmamıştı. Değerli tutsakları konuşturmak her zaman zordu. Ağzından laf alayım derken adamı öldürmemek için her zaman belirli bir 'el ayarının' tutturulması gerekirdi ama Bengi içerideki adam gibisine daha önce hiç rastlamamıştı. Ne bir yalvarma, ne bir küfür, ne bir beddua... Ne kadar canı yanarsa yansın, adam sadece bağırmıştı. Bundan önce üç gecesini de 'kâbus zindanları'nda geçirmişti üstelik. Bu zindanlar, Solaklar'a Elif'in hediyesiydi.

Bengi'nin şu an bulunduğu mahzenin duvarı boyunca dizilmiş beş kapının ardı, bir insana hayatının en korkunç zamanlarını yaşatmak için özel olarak hazırlanmıştı. Duvarları, içine tıkılan adamın belleğini okur, aklında ne kadar korkusu, geçmişinde ne kadar kâbusu, kalbinde ne kadar zaafı varsa hepsini bir kenara yazar, sonra öğrendiği her şeyi kurbanına geri vermeye başlardı. Artık saatler boyunca dev örümceklerle mi boğuşurdunuz, köpek sürüleri tarafından mı kovalanırdınız, çocukken bilyelerini yürüttüğünüz arkadaşınızdan dayak üstüne dayak mı yerdiniz, fantezilerinizin kraliçesi komşunuzun kocasının gazabına mı uğrardınız bilinmez... Bunlar tamamen kâbus zindanlarının yaratıcılığına kalmış şeylerdi. Tabii ki hepsi sanrıydı ama yeryüzünün en gerçek sanrıları... Bitmek tükenmek bilmeyen, canınızı ve ruhunuzu çok acıtan

sanırlar. Bu küçük hücrelere bugüne kadar çok az insan dayanabilmişti. İşte bu adam tam üç gecesini kâbus zindanlarında geçirmiş ve çığlık atıp kafasını duvarlara vurmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Hâl böyle olunca da adam çaresiz Solaklar'ın ellerine verilmişti.

Bengi sabırsızlıkla sorguya girmek için kendisine izin verilmesini bekliyordu. İçeriden gelen seslere ve dışarıya çıkan Solaklar'ın suratlarına bakılırsa, bu izin kısa sürede verilecek gibi görünüyordu. Ocağın izni olmadan Bengi'nin birilerini konuşturmaya çalışması çok uzun zaman önce yasaklanmıştı. Bahanesi de, bir ustanın sanatını bu şekilde kullanmasının hoş karşılanmamasıydı. Ama Bengi bu yasağın ahlaki kaygılardan çok; bir vakit önce, kendi rızasıyla ve Elif tarafından vicdanına verilmiş bir hasarın yeniden nüksetmemesi için koyulmuş olduğunu biliyordu. Kontrolünü kaybedebiliyordu bazen. Konuşturulması gereken beş adamdan beşincisinin, sadece geriye kalan kellesini konuşturmayı becerince verilmişti bu karar. O gün bu gündür de gayet sıkı bir şekilde uygulanıyordu. Kısaca Bengi Hatun'un, Behruz Usta ya da olmadı Niran Hatun'un izni olmadan birini sorgulaması yasaktı. İzin çıktığında da, sorgu odasında Bengi ve kurbanından başka hiç kimse kalmıyordu.

Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyan Bengi kafasını çevirince Abbas Ağa ile Niran Hatun'un aşağıya inmekte olduklarını gördü. Bir umutla merdivene doğru koşturdu ama ilk soru hatundan geldi: "Nasıl?"

"Hâlâ uğraşıyorlar." diye cevap verdi Bengi, "Ama konuşacak gibi değil. Bu iş kol gücüyle olmayacak..."

Hatun, Bengi'nin ne demeye çalıştığını anlamıştı. "Bekleyelim bakalım biraz daha." dedi, "Tek kişi var elimizde... İdris nasıl oldu?"

Bengi konunun değişivermesine bozulmuştu ama belli etmedi: "Daha iyi..." dedi, "Behruz Usta biraz daha geç kalsa, bacağını kurtaramazdık. Atlattı sayılır ama dinlenmesi lazım."

"Sakinledi mi biraz?"

Bengi "O bacağından daha zor oldu." diye cevap verdi.

Elindeki kitap yaprağını sıkı sıkı tutmuş, durmadan "Hekim'in Kelamı'nı buldum... Buradaymış... Antep'e boşuna gittiniz." diye sayıklayan İdris Usta geldi gözlerinin önüne. Ne korkunçtu! Ustayı hayatında ilk defa öyle bir hâlde görmüştü. Dağın başına düştükten sonra donmaya başlamış, ağır ağır ölmekte olan zihni, yaşama güzel bir rüya ile veda etmek istemişti. Bengi, Antep'e gittiklerinde yeğenin cesedini bulduklarını, emaneti de ellerinden kaçırdıklarını söylemiş ama İdris Usta bunlara inanmamakta direnmişti. Yattığı yerde, yarı uyur yarı uyanık bir şekilde sayıklamaya, emaneti bulduğunu söylemeye devam etmişti. Nihayet zihni iyice kendine gelip anlatılanları idrak etmeye başladığında ise, emaneti ellerinden kaçırmalarından dolayı kendisini suçlamaya başlamıştı. Salih'i Antep'e gitmekten alıkoyanın kendisi olduğunu söyleyip duruyordu. Bengi dün akşam yanından ayrılırken usta biraz daha iyi görünüyordu ama zihnini ve bedenini toparlaması için biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Hatun, yan odadan gelen çığlıkları şöyle bir dinledi ve Bengi'nin sabırsız gözlerine baktı: "Salih'le İlyas neredeler?"

"Dünden beri görmedim." dedi Bengi, "Şu delikanlıyı görmeye çalışıyorlar. Hani İlyas'ın eminini öldürdüğünü söyleyen var ya... Bir de içerideki adamın resmini falan çektiler. Mehmet Sinan'la bir bakacaklarmış. İdris Usta yatınca iş başa düştü işte böyle."

Hatun sıkıntılı ve derin bir nefes aldı. Tam o sırada odanın demir kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeriden kan ter içinde

kalmış üç Solak çıktı. Yüzlerindeki ifadelerden içeride işlerin beklendiği gibi gitmediği okunuyordu.

"Ne çıktınız?" diye sordu Abbas Ağa hemen.

Solaklar'dan en önde yürüyeni kafasını iki yana salladı: "Bu bizim elimizde kalır ağam." dedi, "Sinir dayanmaz bu işe... Gık demedi!"

Solaklar'ının aldıkları bir vazifeyi kolay kolay 'olmadı' deyip bırakmayacaklarını bilen Abbas Ağa dudaklarını kemirmeye başladı. Adamın üç gecesini kâbus zindanlarında geçirip de hâlâ tek kelime bile etmemesini zaten kafası almamıştı. Şimdi de en güvendiği Solaklar'ı gelmiş, adamı konuşturamadıklarını söylüyorlardı. Hatunun yanında ahkâm kesmek istemediğinden, kendi kendine söylüyormuş gibi, "Bu iş bildik iş değil." diye mırıldandı. Solaklar'ın içeriden çıkması Bengi'nin sabırsızlığını daha da arttırmıştı. İnatla hatunun gözlerine bakıyor, hatun da inatla duvarlara bakmaya devam ediyordu. Aslında hatunun da aklına gelen tek çare, Bengi'yi içeri göndermekti ama anlaşıldığı kadarıyla tutsakları sıradan birisi değildi. Konuşmamakta ısrar etmesi kızın çileden çıkmasına neden olabilirdi. Hele Bengi kendisini biraz kaybedip, bu adamı eminini öldürenlerin yerine koyarsa, ellerindeki tek ipucundan da oluverirlerdi ki, bu kuvvetle muhtemeldi. İnsanlıktan çok çabuk çıkabiliyordu Bengi. Asırlar önce, Elif'in vicdanını sökmesine izin vermişti. Gözünü karartıp çıktığı maceranın oluru ve dayanağı çoktu aslında: İntikam istemekte haklıydı, Elif'in fikri dahiyaneydi, netice ocağın da hayrına olacaktı. Ama işler bir anda çığrından çıkmış, başlarına büyük dertler açılmıştı. Elif söktüğünü geri takmayı beceremeyince Lokman Hekim'i çağırmak zorunda kalmışlardı, Bengi'yi ancak onun irfanıyla eski haline döndürebilmişlerdi. Lakin her tedavi iz bırakırdı. Ruhundaki bazı yaralar tam kapanmamıştı...

Hatun ne yapması gerektiğini düşünürken, merdivenlerden gelen garip bir ayak sesi dikkatini dağıttı. Sese doğru

baktığında, içini kaplayan endişe yerini hemen bir rahatlama hissine bırakmıştı. İdris Usta, şık bir bastonu kendisine destek etmiş, aksak adımlarla merdivenlerden aşağıya iniyordu. Bu hasta haliyle bile aynanın karşısında biraz vakit geçirdiği belli oluyordu ama yine de iyi görünmeyi başaramamıştı. Küçülmüş gözleri ve altlarındaki morluklar zaten ince olan yüzüne hepten bitkin bir hâl katmıştı.

Bengi, İdris Usta'yı görür görmez "Ne kalktın usta?" diye bir çığlık attı.

"Bağırma kızım." dedi usta kendisine yardıma koşan Abbas Ağa'ya dayanırken, "Kafamda hâlâ davullar çalıyor zaten."

"E ne kalktın o zaman?" diye Niran Hatun sordu bu sefer.

Usta, gelecek itirazları tahmin eder gibi, kararlı bir sesle cevap verdi: "Ankara'ya gidiyorum ben. Birkaç güne dönerim. Burada vaziyet nasıl?"

Hatun, İdris'in erkenden ayağa kalkmış olmasından çok hoşnuttu. İçinden "İyiyim diyorsa iyidir herhalde" diye geçirerek hiç ses çıkarmadı ama Bengi, ustaya seri cümlelerle birkaç gün daha yatması gerektiğini, bu ayakla Ankara'ya gidemeyeceğini, hele sanat falan kullanmayı aklından hiç geçirmemesini söylüyordu.

İdris Usta "Var o kadar aklım." diyerek Bengi'nin lafını kesti, "Konuştum. Volkan'la Haydar götürecek beni... Burada vaziyet nasıl diye sormuştum. İkiletmesene!"

Bengi, İdris Usta'nın, hatunun yanında bile belli etmekten çekinmediği asabiyeti karşısında susmak zorunda kalmıştı. Gerçi sesi falan yükselmemişti, hâlâ da soğukkanlı görünüyordu ama bu kendisine patlayan bu asabiyet Bengi'nin çok gücüne gitmişti. "Konuşmuyor..." diye kısa bir cevap verdi.

İdris Usta bir süre çenesini ovuşturduktan sonra "Sen denedin mi?" diye sordu. Bengi, Niran Hatun'un "Daha erken

değil mi?" diye araya girmesine aldırmadan atıldı: "Hayır, denemedim daha ama giriversem çözerim ben o adamı."

Usta bir süre daha düşündükten sonra hatuna döndü: "Vaktimiz az. Müsaade et bir baksın..."

Hatun bu konudaki tereddütlerini konuyla alakasız bir soruyla karşılık vererek belli etti: "Sen niye gidiyorsun Ankara'ya?"

"Şu işlere çok belli etmeden biraz da başkentten bakayım." dedi usta. "Malum yüksek yer. Belki manzara farklı görünür. Bir de şu subayları bir hâle yola koyalım artık. Aklımdan çıkıp gözümün önüne gelsinler. Canları ayrı dert, korkuyorum başımıza bir iş açacaklar. Hele sizi gördükten sonra hepten sapıtmışlardır şimdi. En çekinilecek zamanları..."

"Nereden duydun?" diye sordu hatun gülümseyerek.

Usta "Bizim ocağın bir tek bülbülü var, her şeyi o şakır." diyerek hatunun gülümsemesine katıldı.

"E ne yapacaksın şimdi?" diye sordu hatun, "Gidip anlatacak mısın her şeyi?"

Ustanın eli yine çenesine gitmişti: "Beni çok anlayacaklarını, dinleyeceklerini zannetmiyorum." dedi: "İstediğim onlara bu işleri kendi dillerinde anlatacak birilerini bulmak... Bakacağım artık."

"Anladım." dedi hatun, "Peki, var mı kafanda birisi?"

İdris Usta, bu konuyu hâlâ düşünmekte olduğunu söyleyen bir yüz ifadesi takındıktan sonra lafı çeviriverdi: "Bu adamın konuşması lazım." dedi, "İzin ver Bengi'ye, girsin içeri." Hatun, ağzının içine bakmakta olan Bengi'yi iyice bir süzdükten sonra "Elimizdeki tek adam bu." dedi. Ustadan gelen yanıt ise oldukça ikna ediciydi: "İşte bu yüzden konuşması gerek."

Hatun kendisine bir-iki adımlık bir düşünme süresi verdikten sonra, işaret parmağını tehditkâr bir şekilde Bengi'ye uzatarak "Gir!" dedi, "Ama kan çıkmayacak. Bir damla bile!"

Bengi şaşkın bir suratla "Nasıl olacak ki o?" diye sordu.

Hatun "Bilemem." deyip konuyu kapattı.

Bengi mahzenin bir köşesinde bu işi kan çıkartmadan nasıl halledeceğini düşünürken, bir kulağıyla diğerlerinin bir an önce yukarı çıkmak için birbirlerine nasıl bahaneler uydurduklarını dinliyordu. Yüzünü o çok sevdiği ama hiç kimsenin de görmesini istemediği donuk gülümsemesi kaplayıvermişti. Bengi tamamen kendisine ait bir sır olan bu gülümsemeyi ve beraberinde vücudunu saran ürpertiyi Elif'in sayesinde peydah olduğu günden beridir çok severdi. Aceleci ayak sesleri merdivende yükselmekteyken aklına çok parlak bir fikir geldi. Hızlı adımlarla gidip demir kapıyı tüm gücüyle ittirdi. Kapı arkasındaki duvara büyük bir gürültüyle çarpınca, odanın ortasındaki masaya, elleri ve ayaklarından iyice gerdirilerek bağlanmış olan adam gözlerini dehşetle açtı. Çok perişan bir vaziyette değildi. Anlaşılan, adamın ellerinde kalmasından çekinen Solaklar, çok sert davranamamışlardı. Bengi Hatun, ilk iş olarak gidip adamın bağlarını gevşetmeye başladı. Adam bunu bir merhamet gösterisi zannedip, Bengi'ye iyilik meleğiymiş gibi bakadursun, hatun içinden Solaklar'ın yaptığı bu hataya söyleniyordu: "Hiç mi bilmiyorsunuz" diyordu içinden "Adam bu kadar gerdirilir mi. Biraz gevşek bırakacaksın ki adamakıllı çırpınabilecek. Yoksa kaskatı kestirirsiniz adamı, erkenden bayılıverir..."

Kurbanının hazır olduğundan emin olan hatun, adamın etrafında birkaç tur attıktan sonra baş ucunda duruverdi. Adamın suratına yaklaşıp "Tek kelime etmemişsin." dedi en sıcak gülümsemesiyle, "Bu marifetin için bizden takdir bekliyorsan... Tebrik ederim. Hepimiz direncine hayran kaldık ama inan hâlâ hayatta olman bu marifetin yüzünden değil. Sen çok kıymetli bir misafir olduğun için ölmeni istemedik. Korkma ölmeyeceksin de ama bunun çok iyi bir havadis olmadığını da bil... Anladın mı? Bak tekrar söylüyorum... Ölmeyeceksin..."

Adam, hatunun suratına boş gözlerle bakmaya devam ediyordu. Bu gözlerde hiçbir şey yoktu... Hiçbir şey... Ölü bir insanın gözleri gibi değildi bunlar. Yaşıyorlardı, parlaktılar ama sanki bugüne kadar bu dünyaya dair hiçbir şey görmemiş gibi bomboştular. Sadece ismiyle bile birçok insanı bülbül gibi şakıtan Bengi Hatun, hayatında ilk defa hünerini bile gösteremeden yılgınlığa kapılmak üzereydi.

Hatun "Anlaşıldı..." diye devam etti, "O zaman sana insan bedeniyle ilgili biraz bilgi vereyim..."

Parmaklarını adamın karnında dolaştırmaya başladı: "Hayatta yaşayabileceğin en büyük acı doğum sancısıdır... Erkek olduğun için şanslısın..."

Ellerini her iki taraftan adamın belinin altına doğru ittirdi. "Ama..." dedi, "Doğum sancısı kadar olmasa da, ona yaklaşabilecek sancılar da vardır... Örneğin böbrek ağrısı..."

Adam önce hiçbir tepki vermedi. Sonra, sanki belinin altında kendisini rahatsız eden bir şey varmış gibi kıpırdanmaya başladı. Hatun, sıkılmış dişlerinin arasından kaçan iniltiler çığlıklara dönüşene kadar ellerini adamın belinde tuttu. Korkunç bir böbrek sancısıyla kıvranan adam, masayı kıracakmış gibi çırpınıyordu. Hatun kurbanını bir süre seyrettikten sonra baş ucuna geçti. Bir sağa bir sola savrulan kafasını yakaladı ve eliyle ağzını kapattı. "Bir diğeri ise..." dedi: "Bunların yanında biraz mütevazı kalsa da, yine de adamı danalar gibi böğürtecek bir ağrıdır. Kendisiyle daha önce mutlaka tanışmışsındır ama ben yine de hatırlatayım..."

Elini ağzından çeker çekmez, adamın çığlıkları kesiliverdi. Ağzı, sanki içinde yutamadığı çok sıcak bir lokma varmış gibi açık kalmıştı. Bir süre sonra da çok boğuk çığlıklar atmaya başladı. Az önce deliler gibi çırpınan adam, masanın üzerinde kasılıp kalmıştı. Arada sırada böbreklerine saplanıp

hâlâ orada olduğunu hatırlatan sancıyla havaya zıplıyor, biraz debelendikten sonra tekrar kasılıp ulumaya devam ediyordu.

Bengi Hatun, kendisine zarar vermemesi için yerdeki pis bez parçalarını kıvırıp adamın kafasının altına yerleştirdi. "Bunu bir tek ben durdururum. O da konuşursan." dedi gözlerine bakarak. Hatun adamın gözlerinde bir korku, bir dehşet, bir yakarış görmeyi umuyordu ama nafile... Anladığı kadarıyla sancı çeken sadece bedeniydi. Bu gözlerde acıdan eser yoktu...

İşte bu Bengi Hatun'u gerçekten çok kızdırmıştı. "Dua et köpek!" dedi, "Dua et ben zıvanadan çıkmadan biri gelip alsın seni elimden..."

36

İki adamın bağırtıları orta salonun geniş kubbesinde yankılanıp duruyordu. Salonda görevli olan fedailer, tarikatın bu iki ve üç numaralı adamları arasında geçen konuşmanın bir kavgaya dönüşmeye başladığını anladıkları an ortadan kaybolu-vermişlerdi. Tarikat içinde bu iki adamın yüzlerini görebilecek bir mertebeye ulaşmış olmak zaten tehlikeli bir şeydi. Bir de kulaklarına duymamaları gereken bir şeyin çalınıvermesi, Alamut'un cenneti yerine, hiç hesapta yokken gerçek cenneti görmelerine neden olabilirdi.

"Anlatamıyor muyum Behram?" diye bağırıyordu avukat, "Zaten iki parça elimizde. Üçüncüsünü almak için niye bu kadar tehlikeyi göze alalım? Oturup iksiri yapacak değiliz ya... Pazarlık için bir tanesi bile yeter diyordun. Hem zaten bir adamımızı yakaladılar. Konuşursa mahvoluruz. Önce onu susturalım! Anlatamıyor muyum?"

Behram, bağırmaktan ter içinde kalmış Behzat Taner'e şöyle bir baktıktan sonra devam etti: "Üçüncü parçaya gelince... Tamam, emini sağlam yere saklamış ama bu kadar uğraştıktan sonra, artık yerini biliyorken niye gidip almayalım. Üstelik Yediler'den kimsenin de ulaşamayacağı bir yerdeyken ve korunmuyorken niye gidip almayalım. Behzat Taner, şu an hepsi şokta. Kendilerini toparlayana kadar biz parçayı çoktan almış oluruz. Hem pazarlığa iki yerine üç kozla oturmak çok şeyi değiştirmez mi? Şimdi söyle neden almayalım?"

"Çünkü alamayacağımız, ancak aldıracağımız bir yerde." diye cevap verdi Taner, "Çünkü çok derinde ve bu yüzden çok masraflı..."

Behram ise sakinliğini ve ısrarını sürdürdü: "Adamımız mı yok, gücümüz mü yok, paramız mı yok? Hem bana ilk söylediğin fikir gayet iyiydi. Neydi o adamın adı?"

"Fincher" dedi Avukat, "Helmut Fincher."

"Arkeolog mu bu adam?"

"Sıfatı öyle ama camiada daha çok mezar hırsızı olarak tanınır."

"Harika... Ne kadar sürer getirmen?"

"Getirmesine hemen getiririm ama kazı izninin alınması, çalışmanın başlaması... Nereden baksan bir ayı bulur."

"İyi" dedi Behram, "Hemen başlasın kazmaya işte. Memleketin turizmine katkımız olur hem."

Behzat Taner gözlerini tavana dikip düşünmeye başladı. Aslında bu işin o kadar büyük bir riski olmadığını kendisi de çok iyi biliyordu. Paravan şirketlerin bir tanesiyle kazıya ciddi bir maddi destek sağlarsa izin sorunu da hemen hallolurdu. Fakat istediği tek şey, artık emanetlerin peşinden koşmayı bir kenara bırakıp, şu işi en kısa zamanda, öyle ya da böyle bir nihayete erdirmekti. Üçüncü parçayı aramaya kalkmak demek, Yediler'le pazarlığın en iyi ihtimalle iki ay ertelenmesi demekti. Bu da iki ay daha sancı çekmek anlamına geliyordu. Ne var ki, Behram'ın fikrini değiştirmeye çalışmak çok daha büyük bir ızdırap olacaktı.

"Fincher'le bir konuşalım bakalım." dedi avukat isteksizce, "Ama bir taraftan da Yediler'i pazarlığa ısıtmaya başlasak diyorum..."

Behram kısa bir kahkaha attı. "Bugünün tarihini bir yere not edelim Behzat Taner." dedi, "Hemfikir olduğumuz ender günlerden bir tanesi. Yıldönümlerinde kutlama yaparız..."

"Eee? Nasıl ısıtıyoruz Yediler'i?" diye sordu avukat.

"Bir fikrim var ama nasıl uygulayacağımı bilmiyorum."

"Anlat bakalım..."

"Yediler'in büyü gücü dışında iki güçleri daha var: Biat ve korku. Şimdi, biz iki parçayı almayı başardık... Hatta üç bile diyebiliriz. Eğer emanetlerini kaptırdıkları duyulursa, ortada ne biat kalır ne de korku."

"Yani parçaların çalındığını herkes bilsin diyorsun. Ama..."

Behram avukatın sözünü keserek devam etti: "Kendini yorma, ne diyeceğini biliyorum. Anlaşılan bugün yıldızlarımız barışık, aynı şeyleri düşünüyoruz. Bunu duyurmalıyız ama hiç kimse işin ardında Alamut olduğunu bilmemeli. Biz pazarlığı açana kadar burunları iyice bir sürtülmeli anlıyor musun?"

"Anlıyorum ama..." dedi Behzat Taner, "Bu adamların bolca düşmanı vardır. Ya bunu duyan birileri, Yediler'in işini biz pazarlığa oturmadan bitiriverirse. O zaman ayazda kalırız..."

Behram, avukatın sözlerini kafasını sallayarak onayladı: "Haklısın. Bu da bir ihtimal. Ama birincisi Yediler öyle ha deyince yok edilemeyecek kadar güçlü. Pazarlığa kadar illaki birkaç tanesi sağ kalır. Zaten üçünün emaneti bizde. Onlar oyun dışı, ölseler de olur. İkincisi, bizim asıl hedefimiz biat bağlarını koparmak. Eğer müttefikleri ya da bugüne kadar korkuyla biat edenler Yediler'in çökmekte olduğunu anlarlarsa işimiz çok kolaylaşır. O yüzden ortalığı biraz karıştırmak zorundayız. Ama dediğim gibi bunu, ismimizi karıştırmadan nasıl yapacağız onu bilmiyorum."

"Buna ikimiz de bir çare düşünmeliyiz." dedi Behzat Taner, "Tek başıma yapacağım iş değil. Biliyorsun bu âleme çok yabancıyım. Sen bana ulaşılması gereken yerleri göster, ben de usturubuyla nasıl ulaşılacağını söyleyeyim. Bence asıl bu adamların düşmanlarını huylamak lazım. Müttefikleri çoktan duydular zaten."

"Nereden biliyorsun?"

"Söyledim ya. 12. Daire emanetlerin çalındığını biliyor. O adamı yakaladıkları gece Yediler'den dördü yüzbaşının evindeydi. Şimdiye kadar hiç canımı sıkmıyorlardı. Yediler'den sadece birini tanıyorlardı ve olayların çok dışındaydılar. Ama durum değişti. Bence artık dikkate alınmayı hak ediyorlar."

"Hayret!" dedi Behram, "Aylar önce sana 12. Daire'den ilk bahsettiğimde, endişemi yersiz bulmuştun. Şimdi ben sana sorayım. 12. Daire seni niye bu kadar korkutuyor?"

Avukat gülümsedi: "Bir ayağı devlete basıyor da ondan." diye cevap verdi. "Yüzbaşının teki deyip geçme. Şu saatten sonra böyle bir riski göze alamam."

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?"

Behzat Taner fazla ciddiye almayan bir ifadeyle "Düşündüm bile..." dedi: "Daire yakında kapanıyor!"

Behram, avukata aferin der gibi baktı. Daire'yle bu kadar uğraşmayı çok gerekli görmüyordu ama ayak altından çekilmeleri de hiç fena olmazdı. "Sen iyice havaya girmişsin." dedi, "Bana söylemediğin başka planların var mı?"

Behzat Taner "Var!" deyiverdi, "Madem biz pazarlığa kadar Yediler'in belini iyice kırmak istiyoruz, madem artık üçünün emaneti bizde ve bu oyunda hiçbir rolleri yok. Neden masaya oturtacağımız adam sayısını biraz azaltmıyoruz?"

Behram, avukatın söylediklerini dinledikçe, gözlerine takdir ve dehşet karışımı bir bakış yerleşmeye başladı. "Sen çok fazla havaya girmişsin Behzat Taner." dedi Behram, "Sen coşmuşsun. Bir daha bana sakın çok gereksiz risk aldığımızdan falan bahsetme... Dediğin şeyi bırak yapmak, düşünmek bile çok tehlikeli. Üstelik zor... Hem de çok zor!"

"Niye? İnsan değil mi bunlar?" dedi avukat, "Kurşuna, Geceliler kadar dayanıklı olduklarını zannetmiyorum. Adamımız da var silahımız da..."

Behram "Gel benimle." diyerek avukatın koluna girdi. Birlikte orta salonun pencerelerden uzak köşesine doğru yürümeye başladılar. Behram, kadife bir perdeyle gözlerden gizlenmiş büyükçe kapıyı üç kere sertçe yumrukladı.

"Kimdir?" diye sordu içeriden bir ses.

Behram sertçe "Bekir ile Seyyid kapıda." diye bağırdı, "Aç!"

Birkaç kilidin şakırtısı duyulduktan sonra kapı açıldı. Burası küçük bir odaydı. Behram, odanın tam ortasında duran, yaklaşık iki metre yüksekliğinde, üzeri deriye benzer kalın bir örtüyle kapatılmış nesnenin etrafında nöbet tutan beş fedaiye kafasıyla çıkmalarını emretti. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Behram, "Biz fedailere hançer, kılıç kullanmayı nostalji olsun diye öğretmiyoruz." dedi, "Sana bundan daha önce bahsedecektim ama görmeden inanmamak gibi kötü bir huyun olduğunu bildiğim için sabrettim..."

Behzat Taner, Behram'ın yeni bir numarasıyla karşı karşıya olduğunu anlamış, ses çıkarmadan odanın ortasındaki nesneye bakıyordu. Behram biraz zorlanarak da olsa örtüyü yan tarafa attığında, ortaya çok büyük bir boy aynası gibi görünen, üç-dört parmak kalınlığında, açık kırmızı renkte bir taş çıkıverdi. İki büyük ahşap ayak, taşı her iki yanının tam ortasından tutuyorlardı. Bu düzenek sayesinde, taş küçük bir hareketle kendi ekseni etrafında kolayca dönebiliyordu. Taşın yüzeyi bu kadar parlak olmasa Behzat Taner bunun ender bulunan bir granit türü olduğunu söyleyebilirdi. Taşa biraz daha dikkatli bakınca, o kadar parlak olmasına rağmen, yüzeyinden hiçbir görüntünün yansımadığını fark etti.

Avukat "Nedir bu?" diye sordu.

Behram taşa hayranlıkla bakarak "Yekalaz taşı." dedi. "Yeryüzünde bu taşı yapabilen tek bir kişi var ve sadece bize çalışıyor. Daha da güzeli varlığından kimse haberdar değil."

Behzat Taner dinlemiyordu. Taşın etrafında bir tur attı. Arka tarafı da ön tarafı gibi pırıl pırıl parlıyordu. "İyi de ne işe yarıyor?" diye sordu.

Behram "İzle." dedi. Taşın arkasına geçip, kendisine doğru eğilmiş olan üst tarafından tutarak aşağıya doğru bastırdı. Taş, küçük gıcırtılar çıkararak kendi etrafında ağır ağır dönmeye başladı. İlk turunu tamamlamak üzereyken, taşın içinde mavi ile yeşil arasında bir duman hareketlenmeye başladı. İkinci turun yarısındayken, o duman taşın bütün yüzeyini kapladı ve tavandaki güçlü lambalar birden sönüverdi. Kapkaranlık olan odada, bir tek taşın içinde kaynaşan o garip renkli duman görünüyordu.

"Sigortaları attırmaya mı yarıyor bu alet?" diye sordu Behzat Taner.

Behram hafifçe gülerek "Sayılır..." dedi, "Çakmağın var mı?"

Avukat cebinden çakmağını çıkartıp kendinden emin bir şekilde çaktı. Eğer taşın çıkarttığı kıvılcımı görebilseydi, çakmağın gazının bittiğini düşünebilirdi. Birkaç defa daha uğraştı ama çakmak tamamen ölmüştü.

"Şimdi de cep telefonuna bak." dedi Behram. Avukat hemen telefonunu çıkarttı. Onda da bir hareket yoktu. Tam bir şeyler sormaya hazırlanıyordu ki, şakağına dayanmış bir çeliğin soğukluğunu hissetti. Hemen arkasından "çıt" diye bir ses duydu. Bu soğukluğu da, bu sesi de çok iyi tanıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye bağıdı "Hasta mısın sen?"

"Sen de bana ateş et" dedi Behram soğuk bir sesle.

Behzat Taner içinden "Daha değil..." diye geçirdi, "Bırak saçmalamayı da anlat şu nesneyi. Ama dışarıda anlat. Çok karanlık burası. Elin ayağın da rahat durmuyor."

Behram, kapıyı tekrar yumrukladı. Dışarıda bekleyen fedailer kapıyı açar açmaz içeriye dolan güneş ikisinin de gözlerini

kamaştırdı. Fedailer, küçük odanın kapısına kilit üzerine kilit vururken, Behram silahının şarjörünü çıkartıp avukata gösterdi. Şarjör doluydu. Silahın mekanizmasını çekip bırakınca, namludaki mermi tiz bir tıngırtıyla dışarıya fırladı. Behzat Taner, yerdeki mermiye dikkatle baktı. O da gerçeğe benziyordu. Behram, şarjörü yerine yerleştirip namluya bir mermi daha sürdü ve silahı hızla şakağına dayayıp tetiği çekti. Horoz yine boşa düşmüştü...

Avukat "Neydi bunun ismi?" diye tekrar sordu.

"Yekalaz taşı." diye yanıt verdi Behram, "Hadi diyelim fedailerin hançer kullanmasını salakça buldun. Peki, hiç düşünmedin mi Geceliler niye yanlarından bıçaklarını eksik etmiyor. Yediler'in belinde niye hâlâ yatağanlar asılı... İşte bu taş yüzünden. Öyle bir şey ki bu, örtüsünü kaldırıp hareket ettirdiğinde etrafındaki bütün ateşi öldürüyor. Elektrikli ya da patlayıcı. Hepsi oyuncağa dönüyor. Öyle bir şey ki, yanında nükleer bombanın pimini bile çeksen nafile..."

Bu nesne avukatı bir hayli heyecanlandırmışa benziyordu. "Etki alanı ne kadar peki?" diye soruverdi.

"Şöyle anlatayım..." dedi Behram, "Bu taşın sadece demir para kadarını üstünde taşırsan, kırk-ellli metrelik bir alanda bütün silahları susturursun. Taş ne kadar büyükse, etki alanı da o kadar büyük olur. Bizdeki emsallerinin en büyüklerinden bir tanesi. Şu anda koca Alamut'un içerisinde ve yaklaşık bir kilometre çevresinde hiçbir alet çalışmıyor."

Behzat Taner "...ve tabii ki Yediler ve avanesi de bu taşı üzerinden eksik etmiyor..." diye mırıldandı. Hâl böyleyken, bu taşı üzerinde taşıyan herhangi birine sataşmak, göğüs göğse bir çarpışmayı göze almak anlamına geliyordu. Bunun da çok gürültülü ve kanlı bir yöntem olacağı kesindi.

Behram çok güzel ahşap bir kutuyu uzatarak "Bu da sana Alamut'tan küçük bir hediye." dedi, "İksir operasyonundaki başarıların için..."

Her türlü takdirin kendisine nakit olarak yansıtılmasını tercih eden avukat, biraz garipseyerek kutuyu aldı ve açtı. Kutunun kadife zeminin üzerinde yatan, iki deri kayışın arasına gerilmiş küçük bir yekalaz taşını görünce, bu eski dostuna içten bir teşekkür etti. Taşı çekingence parmaklarının arasına alarak incelemeye başladı. "Hafifçe sallarsan dumanı görünür." dedi Behram, "İşi bitince de derisini üzerine kapatırsın, kendi kendine söner. Ama kullanmadan önce dikkat et, silahları ayırt etmeden susturuyor çünkü. Kırılır falan diye de korkma. Tahmin ettiğinden çok daha sağlam bir şey ..."

Behzat Taner "Anladım." dedi. Yeni oyuncağını bileğine takarken, gözü diğer kolundaki saate takılınca, acelesi varmış gibi görünmeye çalışarak "Benim gitmem gerek." deyiverdi. Aslında işi falan yoktu ama burada biraz daha oyalanırsa, fedailere verdiği ikindi vaazını bitirmek üzere olan Büyük İmam'a yakalanacaktı. Başı bugün için yeterince şişmişti...

"Tamam." dedi Behram, "Vaziyeti anlatabildim galiba. Hâlâ Yediler'den birini aşağı alacağım diyorsan... Beni çok mutlu edersin ama yine de sen bilirsin..."

Avukat bir cevap vermedi. Aceleyle Behram'la vedalaştıktan sonra, hızlı adımlarla Alamut'un dış kapsına doğru yürümeye başladı.

Arabasının arka koltuğunda, üzeri henüz örtülmüş olan yekalaz taşının tamamen sönmesini beklerken, bir taraftan da yapması gereken işleri kafasında bir sıraya koymaya çalışıyordu: Fincher ile hemen temasa geçilecekti. Bu iş bir taraftan yürürken, 12. Daire aradan çıkartılacaktı. Neyse ki, bu işin tüm planları ve ön hazırlığı tamamdı. Daha sırada, Yediler'in emanetlerini kaptırdıklarını etrafa yayma işi bekliyordu.

Kafasını en çok kurcalayan da buydu zaten. Bu haberin acilen ama çok dikkatli bir şekilde gerekli kulaklara fısıldanması gerekiyordu. Avukatın kafasında bunun için de bir plan vardı elbet ama riskleri ne kadar elerse elesin, iş en sonunda dönüp dolaşıp çok basit bir kumara dönüşüveriyordu. Son olarak da aklının bir yerinde hâlâ Yediler'den birilerini ıskartaya çıkartma fikrini tutuyordu. Yedi büyücü yerine altı büyücüyle uğraşmak bile, tüm tehlikeleri göze almaya değerdi. Hem Yediler'in güçleri azalırdı hem de namları öyle bir yürürdü ki!

Bu laf aklından geçer geçmez, Behzat Taner irkilerek kendine geldi. Nasıl da Behram gibi düşünmeye başlamıştı... Avukat, büyük bir korkuyla kendisini yoklamaya başladı. Acaba Behram virüsünü kendisine ne zaman bulaştırmıştı? Böyle düşünmeye başlaması çok kötüydü, ama bunu yakalaması da çok iyi... "Ne namı?" dedi kendi kendine, "Ne yürümesi? Ölecek olan herkes sadece ölmesi gerektiği için ölecek..." Durdu... Kafasını sıkıntıyla arkasına yasladı ve düşündü: "Peki, ya ben?"

37

Saat öğle vaktini biraz geçe Saime Hanım kendisini yorgun bir şekilde koltuğa bıraktı. Sabahtan beri peşinde koşturduğu ev işleri, tam altmış yaşına gelmiş bedenini oldukça hırpalamıştı. Kızının ve yeğenlerinin tüm ısrarlarına rağmen, on beşte bir gelen temizlikçi kadın hariç, eve bir yardımcı almayı kabul etmiyordu. İnadından falan değil. Kocası evin her yerine hâlâ karısının eli değsin istiyordu. Kocası, o aksi ihtiyar, iki afacan torununun biricik paşa dedeleri, emekli tuğgeneral Ahmet Toprak, daha önce eve sızdırılmaya çalışan birkaç yardımcı kızcağızı, hiç usanmadan astığı suratıyla kısa zamanda kaçırmayı başarmıştı. Huysuz bir ihtiyardı Ahmet Bey. Ama Saime Hanım, orduda görev yaptığı yıllar boyunca herhangi bir huyunu göremediği kocasının, evde homurdanmasına bile razıydı.

Zor zamanlardı onlar. Saime Hanım, asker eşi olmanın o bildik zorluklarının yanında, nedenini hiç anlamadığı ama hiç de soramadığı zorluklara da katlanmak zorunda kalmıştı. Yıllar boyunca, kapıyı her açışında kocasının birbirine yapışmış dudaklarıyla karşılaşmış, gözlerinden bir türlü silinmeyen o endişeyi, bir gün bile olsun "Neyin var?" diye bile soramadan, yıllarca izlemişti. Ne görevini sorabilmişti, ne çıktığı o uzun seyahatlerde nerelere gittiğini, ne de hâlâ aksayan ayağını kimlerin, nasıl o hâle getirdiğini... Yıllarca hiçbir şey soramamıştı Saime Hanım. Mesleki konularda aralarındaki tek iletişim yöntemini de Ahmet Bey icat etmişti. Karısının bilmesini istediği bir şey olduğu zaman, kendisine gelen resmi evrakı, bir uçak biletini ya da kısa bir pusulayı üniformasının

cebine koyar, sonra elbiseyi uzatarak tok bir sesle, "Saime Hanım. Şunu bir elden geçir bakalım." derdi. Saime Hanım sessiz sessiz ağlayarak üniformayı ütülerken Ahmet Bay tekrar seslenirdi içeriden: "Sen de yarın valide hanımlara gidersin..."

Neyse ki, taşı bile çatlatan sabır, zamanın da sırtını yere getirmiş, yıllar dönmüş, saçlar ağarmış ve Ahmet Bey nihayet emekli olmuş, ikinci baharları da başlayıvermişti.

Emekli olan diğer subayların aksine Ahmet Toprak, yadırgamak şöyle dursun, sivil hayata sanki uzun yıllar önce yitirip çok özlediği bir şeymiş gibi davranmıştı. İlk olarak kendisine burma bir bıyık bırakmış, sonra da 'bir gün mutlaka yapacağına söz vermekle' geçirdiği yıllarının acısını çıkartmaya başlamış, muhteşem bir bıçak koleksiyonuna ve hevesle abartılmış bir kütüphaneye sahip olmuş, kanun çalmayı öğrenmiş ve küçücük balkonunu cennet bahçesine çevirmişti.

Saime Hanım, oturduğu koltuktan saate baktı. Ahmet Bey, her pazartesi, çarşamba ve cuma günü olduğu gibi, şu saatlerde de berberde olmalıydı. Berberin, bıyıklarına harcadığı fazladan zaman da hesaba katılırsa, Paşanın gelmesi için daha bir yarım saat vardı. Bıyıkları mahalle berberi için de mesleki bir kâbustu. Birkaç yıl önce çeneye dalıp bıyıklarının ucundan kırpıverince, paşa hiddetle ayağa fırlayıp adamcağıza dükkânını kapatmasını emretmişti. Berber bu emri tabii ki ciddiye almamıştı ama Ahmet Paşa, hırsla ve hızla terk ettiği dükkâna yine hırsla, hızla ve elinde bir silahla geri dönünce durum değişmiş, mahalleli paşanın öfkesi yatışana kadar, tıraş olmak için kendisine başka bir berber bulmak zorunda kalmıştı.

Saime Hanım, kocasının hayatında ilk ve tek defa, o gün berberden eve erken döndüğünü hatırlayıp gülümsemeye başlamıştı ki, kapı çaldı. "Hayırdır inşallah." diyerek kapıya koştu. Gelen Ahmet Bey'di... Saime Hanım, kocasını karşısında görünce, yaşadığı o son sekiz yılın çok güzel bir rüya olmasından

şüphelendi. Bu kilitlenmiş dudakların, bu endişeli bakışların çok çok eskide kaldığını düşünüyordu.

Gözlerini paşanın gözlerinden çekebildiğinde daha korkunç bir şeyi fark etti: O burma bıyıklar artık yerinde yoktu... Tıpkı eskisi gibi.

Saime Hanım, titreyen bir sesle "Buyur..." diyebildi kocasına. Paşa tek kelime etmeden içeriye girdi. Sekiz yıldan sonra ilk defa eve ayakkabılarıyla giriyordu. Doğruca yatak odasına yöneldi. Saime Hanım, salonun kapasında dikilmiş, yatak odasından gelen sesleri, hışırtıları dinliyordu. O dolap açılmıştı yine. Kendisini koltuğa bırakmaya korkuyordu. Bir daha kalkamayabilirdi...

Bir süre sonra Ahmet Bey, elinde o eski, haki yeşil üniformasıyla geri döndü: "Saime Hanım! Şunu bir elden geçir bakalım..." Sesi tereddütsüzdü...

Saime Hanım, kenarı kasten üniformanın cebinden taşırılmış sarı zarfı alarak bir kenara koydu. Okumaya cesareti yoktu çünkü. Sessiz sessiz ağlayarak üniformayı ütülerken, içeriden paşanın sesini duydu: "Sen de yarın kızın yanına gidersin..." Saime Hanım cevap vermedi. Sadece bu sesi bir kez daha duyabilmek için küçük bir dua etti...

38

12. Daire subayları için bugün, o müthiş, korkunç, garip gecenin hafta dönümüydü. O geceden sonraki altı gün, sanki her ikisinin de çok yorulduğunu biliyormuş gibi, alabildiğine sakin geçmişti. İki gün önce bahçıvan arayıp "Rahatsızlığı yüzünden arayamadığını, başlarına açtıkları dertler için üzgün olduğunu, en kısa zamanda görüşeceklerini" söylememiş olsaydı, o gecenin dinledikleri hoş bir rüya olduğuna inanabilirlerdi. Üzerlerinde garip bir gevşeklik vardı. O olağanüstü geceden sonra, Topkapı soygunu, Ebu Sina cinayeti gibi fani olayların ne kadar önemi kalabilirdi ki? İlk şoku atlattıktan sonra yüzbaşı kendisini Bahar'ın yanına atmış, çok meraklı olduğunu belli etmemeye çalışarak, kızdan Yediler'in hikâyesini bir kez daha anlatmasını istemişti. Doğan ise komutanına, ağır akademik bir metinde olsa bile, Yediler'in ismini bir kez daha duymaya tahammülü olmadığını açık açık söylemiş, masasının üzerindeki tüm fotokopileri yırtıp attıktan sonra da evine kapanıp tüm vaktini televizyonun başında geçirmeye başlamıştı.

Son altı günleri çok rahat geçmişti ve yedinci günlerinin de aynı şekilde akıp gitmesini ümit ediyorlardı. Sadece ısrarsız bir dilekti bu. Öyle ki, arabalarından indiklerinde koca Uzay Gözlem Üssü'nün yerinde yeller eserken görseler bile, buna çok fazla şaşırmazlardı... Arabalarından indiler. Uzay Gözlem Üssü, kaskatı mimarisiyle, olduğu gibi yerinde duruyordu ve Sarp ile Doğan aylardan beri ilk defa mesailerine bu kadar geç kalmışlardı...

Doğan, koridorda hızlı adımlarla yürüyen komutanını hemen arkasından takip ediyordu. Yüzbaşı dairelerinin kapısını hızla açıp içeriye daldı. Daha bir adım atmıştı ki, aniden durup "Dikkaaat!" diye bir çığlık attı. Doğan, esas duruşa geçmiş yüzbaşıya çarpmamak için kendisini geriye attı. Komutanı girişi tamamen kapladığı için içeriye de giremiyordu. Bunu fark eden Sarp, nizami bir adımla yana kayarak Doğan'a yer açtı. Üsteğmen küçük ofise girdiğinde, koskoca bir tuğgeneralin kendi sandalyesinde oturmakta olduğunu gördü. Yüzbaşı yüksek sesle tekmilini vermekteyken, Doğan da selamını çakıp sıranın kendisine gelmesini bekledi. Sandalyesinde oturan tuğgeneral, kendilerine çok kötü gözlerle bakıyor, elinde tuttuğu sarı zarfı sert hareketlerle döndürüp duruyordu. Bayağı yaşlı bir askerdi bu. Büyükçe bir kafası vardı. Yüzündeki kırışıklar, çok sert bir kayaya zorlukla kazınmış çizgiler gibi duruyordu. Burnunun ve elmacık kemiklerinin birden fazla defa kırılmış olduğu bu kadar mesafeden bile anlaşılabiliyordu.

"Ben Tuğgeneral Ahmet Toprak." dedi adam tekmiller bitince, "Rahat..."

Oda, pimi çekilmiş bir el bombası kadar sessizdi. Ahmet Paşa, elindeki zarfı yüzbaşıya doğru salladı. Sarp iki adım atarak zarfı aldı ve yerine geri döndü. Zarfın içinden çıkan kâğıdı okuyunca, Ahmet Paşa'nın varlığı biraz daha anlaşılır hâle gelmişti. Kâğıtta, "12. Daire komutanlığı görevinden alındığı..." yazıyordu.

Paşa, duvardaki saate bakarak sessizliğin bir süre daha devam etmesine izin verdi. Sonra, kafasını yavaşça çevirerek sordu: "Saat kaç yüzbaşım?"

Sarp "On bir otuz üç komutanım." diye cevap verdi.

Ahmet Paşa "Bu mudur görev anlayışımız yüzbaşım?" diyerek uzun olacağı belli olan bir konuşmaya başladı. Sesi gür ama pürüzsüzdü ve her kelime ağzından biraz daha yüksek

çıkıyordu: "Artık 12. Daire böyle mi çalışıyor? Dün akşamdan beri 12. Daire komutanıyım ama personelimle ancak on yedi saat sonra müşerref olabiliyorum. Bütün gece evinizde değilsiniz. Telefonlarınız kapalı. Topkapı vukuatını başkalarından duyuyorum. Ebu Sina suikastında başınızın belaya girdiğini elalemden öğreniyorum. Böyle mi araştırıyoruz artık bilim dışı gelişmeleri yüzbaşım? On yedi saattir sizin kifayetsizliklerinizi dinlemekten bıktım. Kitab-ı Zülfikar'ı Daire dışından birine tercüme ettirmişsiniz. Ne öğrendinizse artık... Sizi Genel Müdürlüğe çekmişler, bütün emniyet üzerinizden geçmiş haberiniz yok. Şansınıza kurtarmışsınız paçanızı. Bir de üzerine 'bilgilendirme yapacağız' demişsiniz. Bütün devlet ağzını bırakmış kıçıyla gülüyor size. Hele bir de... Hele bir de, inşallah yanlış duymuşumdur, Yediler'den birisi Ankara'ya gelip vukuat çıkarmış. Siz de yanındaymışsınız. Üstelik diğer üçünün de gelmesine izin vermişsiniz yüzbaşım... Doğru mu bunlar?"

Sarp "Doğrudur komutanım." dedi. Bir taraftan da omzu bol yıldızlı bu adamın nereden çıktığını ve daha da önemlisi bu konularla neden bu kadar çok ve ciddi bir şekilde ilgilendiğini düşünüyordu.

Paşa "Ne hallere düşmüş Daire?" diye iç geçirdi, "Hiç mi sakınca görmediniz yüzbaşım?"

Sarp, cevabına derdini sokuşturabileceği bir soruyla karşılaşmanın mutluluğuyla "Sakınca görecek kadar bir bilgim yoktu komutanım." dedi.

Ahmet Paşa "O zaman kafanıza şunu iyi sokun." diye devam etti, "Ankara'da görülecek bir iş varsa 12. Daire görür, öldürülecek birisi varsa 12. Daire öldürür, kaldırılacak bir adam varsa 12. Daire kaldırır. Hangi akla hizmet yaptınız böyle bir şeyi?"

"İdris Bey'in ricasıydı komutanım."

"İdris komutanınız mı sizin?"

"Bizim bir komutanımız yoktu komutanım..."

Ahmet Paşa durup Sarp ile Doğan'a baktı. "Oturun." dedi daha sakin bir sesle. Emri derhal yerine getirdiler. Paşa ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başlayınca, sol ayağının çok belirgin bir şekilde aksamakta olduğunu gördüler.

Paşa odanın öte ucundan tam bir dönüş yaparak "...Ama üsteğmenin bir komutanı vardı, öyle değil mi?" dedi. Aksak adımlarla gidip sandalyesine oturdu. "Salih'le miydiniz siz?"

"Evet." diye cevap verdi yüzbaşı. Ürkek bir sesle de sordu: "Tanır mısınız?"

"Tanırım... Severim de ama daire subaylığı farklı iştir. Eğer Yediler her akıllarına estiğinde gelip Ankara'da hükümranlık yapmaya kalkarlarsa işin önünü alamayız. Daire'nin asli görevlerinden bir tanesi de bilim dışı âleme ait her türlü oluşumu başkentten uzak tutmaktır. Devletin temiz kalması için önce başkentin temiz kalması gerekir. Bugün Yediler'den biri, buraya çok iyi niyetle gelmiş bile olsa, bu bizim akdimizi bozar. Yarın bir gün Geceli'si de, haramisi de gelip Ankara'da at oynatmayı hak görür kendine."

Ahmet Paşa rüzgârı 12. Daire'nin içinde daha ilk günden büyük bir hışımla esmeye başlamıştı ama Sarp ile Doğan için bu 'bilim dışı âlem' ile ilgili bilgiler ne şekilde öğrenmiş ya da öğrenecek olmaları çok da fark etmiyordu. Paşanın homurtuları arasında bir şeyler öğrenmek, bahçıvanın tüm sorularına kaçamak ve kibar yanıtlar vermesini dinlemekten çok daha iyi bir şeydi.

Sarp göğsünü cesur bir nefesle doldurduktan sonra "Komutanım." dedi, "Takdir edersiniz ki, biz bu Daire'ye geldiğimizde görevimizin ne olduğuna dair en ufak bir bilgimiz yoktu. Aylar boyunca, bize bir görev verecek, en azından nasıl bir görev yaptığımızı anlatacak birilerini aradık ama çaldığımız her

kapı boş çıktı. Karşımızda muhatap olarak bir tek İdris Bey'i bulduk. Görevinin koordinasyon sağlamak olduğunu söyledi. İnanmaktan başka çaremiz yoktu. Başlarının dertte olduğunu söyleyince yardım etmekte bir sakınca görmedik." Paşa tekrar ayağa kalktı. "Sizi benim elimden kurtaran bahane de bu zaten." dedi, "Yediler'in başı dertte. Hem de çok büyük bir dertte... Tabii ki onlara yardım edeceğiz ama bunu kendi görev ve menfaatlerimizi unutmadan yapacağız. Benim asıl kızdığım sizin davranış şekliniz. Görev anlayışınız. Buraya hiçbir şey bilmeden gelmiş olabilirsiniz. Hiç kimse sizi muhatap olarak kabul etmemiş, sizi tanımamış, size bilgi vermemiş olabilir. Peki yüzbaşım bu bir bahane mi?"

Sarp bir cevap vermek için ağzını açmıştı ki, orduda bahane denen şeyin ne kadarlık bir kıymeti olduğunu hatırladı. Hele bir tuğgeneralin karşısında...

"Değil!" diye gürledi Ahmet Paşa, "Değil yüzbaşım. Hiçbir bilginiz yoksa bile, elinizde görevinizi tarif eden bir talimatnameniz vardı... Resmi bir evrak. Hadi diyelim hiçbir şeye inanmadınız, ona hangi gözle baktınız? Şaka mı zannettiniz? Siz hiç ordunun şaka yaptığını gördünüz mü? Bir 12. Daire subayı olarak sizden beklenen, bırakın 12. Daire'yi, bir asker olarak sizden beklenen, verilen bir görevin önünü, ardını, sağını, solunu düşünmeden gereğini yerine getirmekti. Ama anladığım kadarıyla siz görev yapmak yerine, oturup bütün bunlara inanıp inanmamayı tartıştınız. Öyle değil mi? Ne haddinize sizin bu? Hadi diyelim, ilk zamanlarda Daire'ye, bilim dışı gelişmelere falan inanmadınız. Peki, sonra karşınıza çıkınca ne yaptınız? Kitab-ı Zülfikar'ı tercüme ettirip masal dinler gibi dinlediniz. Salih Usta gördüğünüz bilim dışı bir gelişme değil miydi? Niye sorgulamadınız onu? Niye birilerinin gelip size bir şeyler anlatmasını beklediniz? Niye kendiniz öğrenmediniz? Ben söyleyeyim yüzbaşım. Çünkü inanmadınız. Hâlâ da inanmıyorsunuz çünkü. Söyleyin bana yüzbaşım siz neye inanırsınız? Gerçek nedir sizin için?"

Ahmet Paşa zor sormuştu. Sarp ile Doğan kafalarını kaldırmadılar. Paşa, tam önlerinde durarak gürlemeye devam etti: "Bana bakın! Sizin için gerçek karşınıza çıkandır. Gerçek gördüğünüzdür, gerçek canınızı yakandır, sizi öldürendir. Salih'in elinden çıkan ışık da, benim dizimin bir Geceli'nin elinde kalışı da gerçektir! Çok şey çıkacak daha karşınıza. Ama bunları masal gibi dinleyip, film gibi izleyecekseniz, inanıp inanmamayı düşünmekle vakit kaybedecekseniz derhal istifalarınızı yazın. Yarın bir kara hükümranın eli gırtlağınıza yapıştığında düşünmek için vaktiniz olmayacak çünkü. Dünden ölmüşlerle uğraşamam ben! Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz komutanım!" dedi subaylar.

Kısa bir sessizlikten sonra yüzbaşının dudakları yeniden kıpırdanmaya başladı: "Haklısınız komutanım. Bilgisizlik bir mazeret olmamalıydı. Ama bilmek için can attığımız şeylerin bu kadar korkutucu olacağı hiç aklımıza gelmemişti. O bahsettiğiniz gerçekler... Biraz fazla... ağır!"

Paşa çok sakin bir sesle "Hiç de değil." dedi: "Sokaktaki insanlar için belki ama sizin için, 12. Daire'ye seçilmiş subaylar için, iki asker için hiç ağır değil. Söyleyin bakalım askerliğin ilk kuralı nedir? Harp Okulu'nda öğretmişlerdir."

Subaylar bu ilk ve en büyük kuralı tabii ki biliyorlardı. Askeri okula girdikleri ilk gün, kulaklarına çalınan ilk cümlelerden birisiydi. "Kayıtsız ve şartsız itaattir komutanım!" dediler.

"O zaman..." diye devam etti Ahmet Paşa, "Sizi ilgilendiren gerçeklerin ağırlığı ya da hafifliği değil, aldığınız emirlerdir. Bu emirler sözlü de olabilir yazılı da. Kısaca yüzbaşım, gerçeklerin sizin bünyenizde nasıl bir tesir bıraktığı beni hiç ilgilendirmez. Ben sizin olaylar ve emirler karşısındaki duruşunuza bakarım... Baktım da... Ve sonuç koca bir sıfır!"

Paşa, subayların suratlarına bakıp, sessizliklerini dinledi. Kıvama gelmişlerdi. "Çabuk geçin yerlerinize." dedi aniden, "Temizlemeye en çok batırdığınız yerden başlayalım... Önce

şu emniyete vereceğiniz bilgilendirme meselesini halledelim. Hem Ebu Sina suikastını atalım üzerimizden hem de, madem işler buraya kadar geldi, 12. Daire'nin yeniden açıldığını şöyle şanıyla ilan edelim başkente. Hadi bakalım. Suikastla ilgili raporlarınızı gün bitene kadar istiyorum... O da acemisiniz diye. Yazmak âdetimiz değildir bizim."

Ahmet Paşa, telaşla bilgisayarlarının başına oturan personelini izlerken bu gençlerin ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu. En son kendisine ait bir masası, gidip geleceği bir ofisi olduğunda genç bir üsteğmendi. Daire kapatıldıktan sonra üzerinde üniformasıyla öylece kalakalmıştı. Yıllarca hem âlemin pisliklerıyle uğraşmış hem de İdris Usta ve birkaç subay arkadaşıyla kafa kafaya vererek, kıtalarında gizlice 12. Daire subaylığı yapacak gençleri seçip eğitmişti. Karısının kendisini arayabileceği bir telefon numarasından, mesai saatlerinden, hafta sonu tatillerinden ve iş sonrası çıkıp içebileceği arkadaşlardan yoksun bir şekilde görevine devam etmek zorunda kalmıştı.

Neredeyse kırk yıl sonra, kendilerine kurulan komplo unutulduktan ve yetiştirdikleri subaylar, ordu içinde yeterli ve gerekli kademelere geldikten sonra, 12. Daire yeniden açılabilmişti. Ahmet Toprak, bugün burada olmaktan çok büyük bir gurur duyuyordu. Daire'nin her şeye rağmen ayakta kalmasında İdris Usta'nın rolü çok büyüktü ama bu ona aşırı bir minnet duyulmasını gerektirmiyordu. Herkes, ustanın gerekmeyen şeyler için büyük çabalar harcamayacağını bilirdi.

Bu subayları da yerlerinden edip bu odaya tıkan da İdris Usta'ydı. Hem de hiçbir açıklama yapmadan, önlerine sade bir talimatname atarak... Paşa her iki subayın da çok iyi dayanmış olduğunu düşündü. "Eh be İdris." dedi içinden "Ne insafsızsın! Allahtan planların bozulmuş. Yoksa çürürdü bu çocuklar burada..."

39

Niran Hatun ile İdris Usta, Behruz Usta'nın evine çıkan yokuşu ağır adımlarla tırmanıyorlardı. Ustanın aksayan ayağına bir de her ikisinin geri geri giden ayakları eklenince, yol uzadıkça uzuyordu... Behruz Usta'ya bu ziyareti yapmak için çok düşünmüşler, çok konuşmuşlar, sonunda bunun çok gerekli olduğuna ve bu işi yapmanın da büyükler olarak kendilerine düştüğüne karar vermişlerdi. Behruz Usta'yla konuşulması gereken çok şey vardı ama meseleyi kafalarında ve aralarında konuşurken fır dönen sözler, ustanın huzuruna yaklaştıkça saklanacak delik arar olmuşlardı. Arpacı kumrusu gibi kafa önde yürürken, her adım attıklarında yokuş sanki biraz daha dikleşiyordu...

"Daire'nin başına kim geçmişti?" diye sordu Niran Hatun laf olsun diye.

"Ahmet Toprak." dedi İdris Usta, "Toprak yüzbaşı diyeyim öyle hatırlarsın..."

Hatun 'Hımm'ladı. "Çok yaşlı değil mi?"

"Öyle ama kıtalardan daha genç bir subay alsam, bu sefer dairenin yıllardır gizli çalıştığı ortaya çıkacak. Zaten ortalık karışık. Cemiyet-i Müsbet dairenin açıldığını çoktan haber aldı. Toprak hem işi biliyor hem de uzun zaman önce emekli oldu... Bir de tanınır Toprak. İsmi bile yeter Daire'nin başına."

Hatun tekrar 'Hımm'ladı. Kafasını kaldırıp yokuşun sonuna baktı. Ustanın evine çok çok on adım kalmıştı. İdris'e "Önce sen başla konuşmaya." dedi, "İzahat için gelmişiz gibi olsun. Sonra ben müsait bir zamanda açarım konuyu."

İdris eve doğru bakarak "Olur." dedi. "Ama istersen ben hiç gelmeyeyim. Siz baş başa konuşun. En büyüğümüz sensin ne de olsa..."

Niran Hatun, İdris'e ters ters baktı. "Büyüğü küçüğü kalmadı bu işin." dedi, "Ben tek gidersem şahsi olur. Senle gidersem ocağın derdi olur..."

Bu sefer İdris 'Hımm'ladı... Eve üç adım bir şey kalmıştı zaten...

Kapının eşiğinde bir süre dinleniyormuş gibi yaptılar. Sonra Niran Hatun, ardına kadar açık duran kapıyı göstererek "Hadi İdris." dedi. Birlikte ön avluya girdiler. Tam karşılarındaki diğer kapı, ustanın bahçesine açılıyordu. Birkaç adım atıp, iki kapının tam ortasında durdular. Kısa bir süre sonra, şiddetli sayılabilecek bir rüzgâr, bahçeden ön avluya girerek etraflarında dönmeye başladı. Hatun ile usta, rüzgârın kendilerini tanıyacağını biliyorlardı ama yine de işini bitirmesini tedirginlikle beklediler. Rüzgâr her taraflarını yokladıktan ve gelenlerin niyetinin kötü olmadığından emin olduktan sonra geldiği kapıdan çıkıp gitti. Hatun, sokaktan eve dönen yaramaz bir çocuk edasıyla üzerine bulaşan tozları silkeledikten sonra İdris'e döndü: "Kalmış mı çer çöp?"

"Saçında biraz." dedi İdris. Hatunun üzerindekileri yeni fark ediyordu. Bu kıyafetlerini daha önce hiç görmemişti. Hatunun üzerinde neredeyse pembeye kaçan, yumuşak kırmızı bir renkte bir gömlek ve pileli, uzun bir entari vardı. Gerçi kendisi de yeşil merasim cüppesinden sonra, ocak için en resmi elbiselerinden birini giymişti ama hatunun üzerindekiler alışılmış tarzından çok farklıydılar. Niran Hatun, İdris'in gözlerinin kıyafetlerine takıldığını fark edince, "Ne bakıyorsun?" der gibi bir el hareketi yaptı. İdris gözlerini hatunun üzerinden hızla çekip, saçlarına takılan çeri çöpü temizlemeye koyuldu. Ne giymiş olursa olsun, kıyafetlerin içindeki yine Niran Hatun'du...

Birlikte ön avludan çıkıp bahçeye girdiler. Her tarafında rüzgârların, hortumların, türlü türlü bulutların oynaştığı kocaman bir yerdi burası. İleride iki yaramaz hortum üç büyük selvi ağacını yerlere kadar eğiyordu. Hemen yan taraflarında, dört rüzgâr ortalarına aldıkları bembeyaz iki bulutu birbirlerine doğru üfleyip küçük mavi şimşekler yaratmaya çalışıyorlardı. Gri bir bulut, bahçenin ortasındaki çiçek tarhlarını yağmuruyla sularken, bir diğeri, kendisine yardım eden buz gibi bir kuzey rüzgârının da yardımıyla evin çatısını kardan bembeyaz bir örtüyle kaplıyordu. Rüzgâr sesi, fırtına çatırtısı, kar kıtırtısı, gök gürültüsü ve yağmur tıpırtısıyla dopdolu bir bahçeydi burası...

Etraflarına hayran hayran bakınarak ama fazla da oyalanmamaya çalışarak Behruz Usta'nın evine doğru yürüdüler. Kapıyı çalıp beklediler. Bir ses yoktu.

"Meşgul herhalde." dedi İdris, "Sonra gelelim..."

Hatunun ise hiç geri dönmeye niyeti yoktu. Çünkü bir kere vazgeçerlerse, bu konuşmayı bir daha hiç yapamayacaklarını biliyordu. "Bir de camhaneye bakalım." dedi.

Birlikte evin etrafından dolaşıp arka taraftaki tek katlı binaya doğru yürümeye başladılar. Camhanenin pencerelerinden dışarıya vuran kızıllık hatunun haklı olduğunu gösteriyordu. Anlaşılan Behruz Usta kendisini zanaatına vermişti. Bu kapının önünde yine kıyafetlerini bahane ederek bir süre oyalandıktan sonra içeriye girdiler. Behruz Usta az ileride ateşin başında duruyordu. Arkası kapıya dönük olmasına rağmen kocaman nefesler almasından cam üflemekte olduğu anlaşılıyordu. Ciğerlerini her dolduruşunda yükselen omuzları ve patlayacakmış gibi şişen sırtı, cama nefes vermeye başlamasıyla yavaş yavaş eski şekline dönüyordu. Hatun ile İdris, ustaya biraz daha yaklaşınca ağzındaki boruyu ve borunun ucundaki kıpkırmızı kesilmiş cam hamurunu gördüler. Ses çıkartmadan izlemeye başladılar. Usta hamuru inanılmaz bir maharetle

işliyordu. Birkaç dakika önce, borunun ucunda eğrilmiş bir küre gibi duran hamur, çok kısa bir süre içinde ağzı dalgalı, boynu kısa ve ince, gövdesi yuvarlak bir sürahiye dönüşüvermişti... Usta daha fazla soğumadan sürahiyi borunun ucundan kurtarıp tezgâhın üzerine bırakıverdi. Niran Hatun için belki de dünyanın en güzel rengi, soğumakta olan bir camın rengiydi. Bambaşka bir kırmızıydı bu. En başından beri çok yoğun olmayan ve soluklaştıkça yerini nefis bir şeffaflığa bırakan, asla sönmeyen ama sanki kendisini camın ışıltısında saklamaya çalışan bir kırmızı... Hatun genç kızlığından beri camın soğumasını seyretmeye bayılırdı...

"Soğu bakalım." dedi usta hiç beklemedikleri bir anda. "Soğu ki güzel olasın. Güzel o ki kırılabilesin. Kırılabil ki kıymetli olasın..." Arkasını döndü: "Değil mi Niran?"

Hatun utangaç bir gülümsemeyle ustaya, İdris de bu ender görülen ifadeyi iyice belleğine yerleştirmek için hatuna baktı. Behruz Usta iyice terlemişti. Sarkık bıyığından boynuna doğru inen damlacıkları avucuyla silerek, Niran'ın hemen yanında duran beyaz pelerini işaret etti ve yürümeye başladı. Hatun, pelerini kaparak peşinden seğirtti. Behruz Usta, ocağın sıcağından uzakta bir pencerenin yanında durdu. Camın buğusunu silerek bahçeyi seyre koyulmuşken Niran pelerini sırtına sardı.

"Dertlerden haber ver İdris." dedi usta.

İdris "Üç emanet elden gitti usta." diye söze başladı, "Niran Hatun'un emanetine el uzatanlardan birini yakaladık... Salih yakaladı. Şimdi Solaklar'ın yanında ama konuşturamadık. İlyas'ın emininin katili hapiste. Ulaşmaya çalışıyoruz ama çocuk görüşe çıkmıyor. Bir de bugün duyduk ki polis, Bengi'nin emininin katilini yakalamış. İfadesine göre Murat Hoca'yı, Kıvırcık Abdül namıyla bilinen çete reisiyle anlaşmazlığa düştüğü için öldürmüş. Güya Hoca, Abdül ile birlikte eski eser kaçırırmış. Araştırıyoruz. Üç emaneti aldılar ama arkalarında

çok ipucu bıraktılar usta. Eğer kafamızı kaldırabilir de peşlerine düşebilirsek tez zamanda yakalarız..."

Behruz Usta "Ne demek istiyorsun?" diye sorar gibi İdris'e baktı.

İdris "Demem o ki usta," diye devam etti: "Biz bu vukuatı âlemden sakladık ama ne kadar sürer bilmiyorum. Biz ne kadar saklamak istiyorsak, bu iblisler de o kadar yaymak isteyecek. Peşlerine düşeceğimizi biliyorlar. Bunu engellemek için, bizi zayıf gösterip âlemi üzerimize salacaklar. Kısaca tedbir lazım. Tedbir için de iznin lazım..."

Usta hafifçe kafasını salladı.

"Solaklar az gelecek gibi." dedi İdris, "Sayımızı arttıralım diyoruz. Yörüklerden adam isteyelim. Sonra başka bir bahane bulup Geceli aşiretlerini toplayalım. Karşılarına çıkıp ayakta olduğumuzu gösterelim..."

İdris nihai konuya gelmek üzere olduğunu anlayınca susuverdi. Kelimeler ağzında büyümeye başlamıştı. Behruz Usta "Başka?" diye sorunca okun yaydan çıktığını anladı.

"Sonra burada durup katil kovalamayalım diyoruz. O işi Mehmet Sinan ve Daire yapar nasıl olsa. Biz toparlanıp birilerinin üzerine varalım. Sakafi, Hail ya da bir Geceli aşireti. Çok fark etmez. Âleme ibret olsun. Bu işin ardında kim varsa ya kendini göstersin, olmadı gazabımızdan korkanlar bulup göstersin. Ama bunu yapmamız için de tamam olmamız gerek. Bilirsin Elif'ten haber alamıyoruz. Madalyonu da boynunda değil. 'Çağırma' için hem iznin hem de sanatın lazım. Bir de asıl, müsaaden olursa Hekim'e de ulaşmanın bir yolunu bulalım. Gücümüzü toplayıp, bir olup bu işi kökünden çözelim..."

Lafın bitmesi İdris'in sancısını da biraz rahatlatmıştı. Tam hatunun istediği gibi, lafı buraya geliş nedenleri olan konuya getirmişti işte. Gerisi hatuna kalıyordu...

Behruz Usta gözlerini pencereden çekerek Niran'a manalı bir bakış fırlattı. İdris altına tüm ocağın imzasını atmıştı ama şu rastgele etrafa saldırma fikrinin ondan çıktığı besbelliydi. "Hekim'in işine karışamayız." dedi usta, "Ama yörüklere haber salın adam hazırlasınlar. Ayağımızı sağlam basmamız gerek. İbret olsun diye birilerine saldırmak çok yanlış değil ama daha biraz erken. Bekleyip hedefleri ayıklamak lazım. Eh bu işin üzerinde sade hafiyelik yapmak bize yakışmayacağına göre, hazırlık da yapmak lazım. Sonu hayır da olsa şer de olsa o hesap sorulacak. En başta Geceliler'e görünmek iyi olur. Önce ne durumdalar bir onu öğrenelim, sonra yavaş yavaş aşiretlere haber salarız. Tamam olalım diyorsunuz. Toplanıp Elif'i çağıralım o zaman. Lakin bunun için Salih'in rızası lazım. Konuşun onunla... Başka?"

Ustanın bu sorusu üzerine İdris kafasını öne eğip bir adım geri çekildi. İşin 'başka'sını söylemek hatuna düşüyordu artık. Niran Hatun, kendisini yalnız bırakan İdris'e öfkeli bir bakış attıktan sonra, ürkek bir sesle "Elif gelse de tamam olmamız lazım usta." deyiverdi. Behruz Usta önce kafasını, sonra bedenini Niran ile İdris'e çevirdi. Gözlerinde gidip gelen bir öfke vardı. Derin bir soluk aldıktan sonra elini İdris'in omzuna atıp "Çok iş var evlat." dedi. Mesajı alan İdris, kocaman ve mutlu adımlarla önce camhaneyi, sonra bahçeyi terk etti...

Behruz Usta gözlerini Niran'ın gözlerine kilitlemişti. Giderek koyu gri bir renge bürünen gözleriyle hatunu konuşmaya zorluyordu.

"En büyük dert..." dedi Niran birkaç kez yutkunduktan sonra, "Sensin... Sen yoksun. Kaç zamandır böyle bu. Ne zaman başımıza bir iş gelse hepimiz ardımıza bakıyoruz. Ardımız boş usta çünkü sen yoksun. Kaç zamandır böyle bu. Kaç zamandır kılıçlarımızı hep sensiz çekiyoruz. Hadi yalnızlığı, başıboş kalmayı boş verelim, bizi korkutuyorsun usta. Kaç zamandır herkes seni merak ediyor. Niye evine kapandığını,

ocağı niye boşladığını soruyor. Soruyor ama dillendiremiyor usta... Ne olur artık anlat... Sensiz çok zor oluyor."

Hatun derdini iyi kötü söylediğini düşünüyordu ama usta cevap vermek yerine gözlerinin ta içine bakmaya devam ediyordu. Sanki gözleriyle çok uzun, kelimelere sığmayacak bir şeyler anlatmaya çabalıyordu. Belki anlatıyordu da ama kimin izanı böyle bir bakışı okumaya yeterdi ki? Artık zamanın ve tarihin bile unuttuğu olaylara şahitlik etmiş o gözlerde dipsiz bir geçmiş yatıyordu. Hatunun kendi uzun geçmişini bile yanında delikanlı bırakacak kadar kadim bir geçmiş... Sadece bu bile ustanın durmasını açıklamaya yeterliydi aslında. Kim bu kadar uzun bir zamanın karşısında, bıkmadan, yılmadan, aklını yitirmeden ayakta kalabilirdi ki? Hatun o gözlerde Truva'yı gördü. Behruz Usta'nın doğduğu şehri... Yıllar süren kuşatmayı, surların önündeki amansız savaşları. Ustanın ölümsüzlere meydan okuyuşunu, yalın kılıç aralarına dalışını, silah arkadaşlarının düşüşünü ve düşen can dostunun cesedinin bir savaş arabasının ardında sürüklenişini... Sonra ustayı Hekim'in yanında gördü. Etrafında altı erkek daha vardı. Hekim'in topladığı ilk sanat sahipleriydi bunlar... İlk Yediler derlerdi adlarına... Hepsinin kıyıldığı İki Cihanın Savaşı'nı gördü. Yaralar içinde zorlukla yürüyen Behruz Usta'yı, baş ucunda her bir gözyaşı inci damlası olmuş Lokman Hekim'i. Sonra kendisini gördü ustanın yanında. On üç yaşındaydı daha. Yüzünde yıllar geçtikçe gazaba dönüşecek yumuşacık bir hüzün vardı henüz. Siyah bir atın üstünde kara saçlı bir kadın gördü. Yaklaştı. Melike Hatun'du bu... Derken al atının üstünde tüm asaletiyle Harun Usta beliriverdi. Melike Hatun'la birlikte günbatımına doğru dörtnala at sürmeye başladılar. Az ileride iki atlı daha katıldı onlara. Cengiz'le Selim'di bunlar. Niran'ın içi cız etti... Acı, öfke ve utançla eğdiği başını tekrar kaldırdığında, ileriden Cihan Usta'nın geldiğini gördü. Yanında küçük bir oğlan vardı: İdris'ti... Sağından gelen nal seslerine döndüğünde, atın üzerinde kendisini gördü.

Terkisindeki ürkek bakışlı çocuk, sıkı sıkı sarılmıştı beline. Nasıl hatırlamazdı ki o günleri: Salih'ti... Cihan Usta kucağında güzeller güzeli bir kız çocuğuyla yeniden belirdi. İşte Bengi de katılıyordu ocağa. Sonra İdris'i gördü tekrar. Büyümüştü. Yanına kattığı çocuk da İlyas'tı tabii ki. Ortalık sessizleşmişti. Hatun birilerini bekler gibi etrafına bakınmaya başladı. "Hah" dedi içinden, "İşte tamam olduk..." Yağmurlu tepelerden atının üzerinde Salih iniyordu, yamçısına sarmaladığı kızcağız da Elif'ti...

Hatun, ağlamakla gülmek arasında gidip gelen bir suratla etrafına bakınırken karşısında Behruz Usta'yı görünce irkildi. Usta, neredeyse yağacak bir bulut gibi grileşmiş gözlerle kendisine bakmaktaydı. Bir gök gürlemesiyle kendine geldi. "Ocak ne için kuruldu hatırlıyor musun?" diye soruverdi usta. Niran, hâlâ camhanede olduğundan emin olana kadar etrafına bakındı. Zamanın ucunu çoktan kaçırmıştı... Ustanın bir şey sorduğunu hatırlayıp toparlandı. "İnsanoğlunu kara sanatın şerrinden korumak için usta." diye cevap verdi.

Behruz Usta "Doğru." dedi, "Peki, becerebildik mi bunu?"

Bu soruya cevap vermek çok güçtü ama "Becerdik." dedi hatun ve ekledi "Hâlâ da beceriyoruz ve bececeğiz de..."

Usta gülmeye başladı: "Beceriyoruz ve bececeğiz de... Beni anlarsan bir sen anlarsın kızım... Beceriyoruz ve bececeğiz de... Beceriyoruz ve bececeğiz de... Nereye kadar gidecek bu? Sonsuza kadar... Cennet yeryüzüne 'Meleklerin Sanatı'nı gönderirken, cehennem kelamının yeryüzünden asla silinmeyeceğini bilmiyor muydu? Hakim Sultan İlk Yediler'i toplarken, bu savaşın bir sonunun olmadığını bilmiyor muydu? Biliyordu kızım, biliyordu... Ocak şerrin kökünü kazımak için değil, yeryüzüne denklik getirmek için kuruldu. Denklik Niran kızım denklik... Kötülük denen şey denkliğin bozulmasıdır. İster adamın diline cehennem kelamını ver, ister eline Musa'nın asasını... Eğer dengi yoksa o kötüdür. Kötülük denen

şey muhalefetsiz kudrettir kızım. Önce iyilik için vurursun. Vurdukça tatlı gelir, artık tatlı geldiği için vurursun. Zaferden vergi kesilmez Niran kızım... Vurdukça vurursun, sonra bir bakarsın adın iblise çıkmış..."

Behruz Usta bir-iki adım uzaklaştı. Camhanenin tam ortasında durarak kollarını iki yana açtı. "Bir de bana bak Niran kızım." diye bağırdı. Gökyüzü aniden kararıvermişti. Korkunç bir gök gürültüsünün ardından, titreyip duran ama asla sona ermeyen bir şimşeğin keskin mavi ışığı camhanenin bütün pencerelerinden içeriye girip ustayı aydınlatmaya başladı. "Bir de bana bak... Ben Lokman Hekim'in ilk talebesi Behruz Usta'yım. Ben Hektor'un silah arkadaşı Truvalı Herasseus'um... Kadim ve kudretli olanların hepsi ya öldü ya sürüldü ya da unutulup gitti. Geride bir tek Hekim ve ben kaldık. Hekim kendinden emin. Ama ben anadan doğmayım, insanoğluyum ve şüphedeyim."

Behruz Usta, korkudan kaskatı kesilmiş bir hâlde kendisini dinleyen Niran'a doğru iyice sokuldu. "Bana bir bak kızım." diye devam etti. Bağırmıyordu ama durmaksızın gümbürdeyen bir gök gürültüsü kelimelerine eşlik etmeye başlamıştı sanki. Belki de artık, sesi bir gök gürültüsünü andırıyordu: "Sakafi kim? Kamer-i Hail kim? Emanete el uzatanlar kim? Bir kelamım kadar canları var. Cümle kara büyücü gelse ne yazar? Bırak onları, hangi devlet, hangi imparator, hangi ordu kudretimin karşısında durabilir ki? Kasırga olur ezerim hepsini, yıldırım olur yakarım. Hangi silahları işler ki bana... Dert şerrin kökünü kazımaksa eğer, yedi günümü almaz. Peki ya sonrası?"

Usta kollarını sert bir hareketle aşağı indirir indirmez, gürültü ile birlikte şimşeğin mavi ışığı kesilivermişti. Gökyüzü yavaş yavaş eski haline geri dönüyordu: "Demem o ki Niran kızım, dünya ile aramda bir tek engel var... O da 'Ben'! Bunu fark ettiğim günden beri, yani neredeyse üç asırdır, elime silah almıyorum. Kudretim Hekim'den az ama korkuyorum

kızım... Çünkü ben insanım. Bir kere vurmaya başladım mı sonunu getirememekten korkuyorum. O bedelsiz zafer şerbetinden ilk yudumu almaktan korkuyorum... Artık elime kılıç almaktan utanıyorum. Yüzümü kızartıp hangi sefile vurayım onu? Benim dengim kalmadı kızım... Ben yeryüzünün en büyük kötülüğü olmaktan korkuyorum. Bu yüzden cenk meydanında ardınıza bakmayın artık... Ben olmayacağım çünkü... "

Niran bir an önce oradan çıkıp gitmek istiyordu. Hayatı boyunca utanmadığı kadar çok utanıyordu çünkü. Ustayı hiç anlamasa yine iyiydi fakat... Çok yanlış anlamıştı. Yarım asır önceki son iksir merasiminde usta sıra kendisine geldiğinde Hekim'e, "Artık beni affet." diyerek iksiri reddetmek istemişti. Hekim bu lafı duymazlıktan gelmiş, sonunda usta her zamanki gibi iksiri içmişti ama bu olay ocak içerisinde derin bir buhrana sebep olmuştu. Niran da dahil olmak üzere herkes ustanın artık yorulduğunu, bezdiğini, belki umutsuzluğa düştüğünü, hatta artık dünyanın işlerini taşıyamaz hâle geldiğini düşünmeye başlamıştı. İşte hatun bunları düşündüğü, daha doğrusu ustanın aklından geçenleri kafasına göre, kıt aklıyla anlamaya çalıştığı için çok utanıyordu. Meğer Behruz Usta kendinden korkar olmuştu...

Ustanın üç asırdır silahını eline almadığı doğruydu. Bir Çanakkale muharebesi hariç... Zamanlar sonra yine batıdan gelen bir donanmanın, doğduğu şehrin önüne demirleyip etrafı cehenneme çevirdiğini duyan usta çılgına dönmüştü. Ocağın töreleri Yediler'in insanoğlunun ve devletlerin işlerine müdahale etmesini engellediği için elinden bir şey gelmiyordu. Sonunda dayanamayıp ocağın esvabından sıyrılmış, elinden ve dilinden bir tek sanat bile çıkarmayacağına yemin ederek, kullanmayı yeni öğrendiği mavzerini kaptığı gibi Anafartalar'a koşmuştu. Salih ile İlyas da ustayı yalnız bırakmamak için peşinden gitmişti tabii. Doğduğu şehri tekrar savunmak ve bu sefer kazanmak ustaya çok iyi gelmişti. Tam yeniden

eski günlere döner gibi olmuşken, boğaza gömdükleri o donanmadan artakalanları İstanbul'da görüverince, usta tek kelimeyle tükenmişti. Tükenmişti ama yine de sineye çekip ne ocağı ne de sanatını işin içine karıştırmamıştı...

İdris'le birlikte buraya ustaya neden kabuğuna çekildiğini sormak için gelmişti. Eh, cevabı da ziyadesiyle aldığına göre, artık geri dönüp utanmaya evinde devam edebilirdi.

"Müsaadenle usta." deyip, hızla kapıya doğru yürümeye başlamıştı ama tam kapının ağzında ustanın sesine yakalandı.

"Benden sonra ocağın başına sen geçeceksin. Farkındasın değil mi?" diye sordu usta, "O zaman çok meşgul olacaksın kızım. Derdin başından aşmış olacak. Dikkat et, insan başı kalabalıkken ne kadar çabuk büyüdüğünü fark edemiyor. Sen benim yerimi dolduracaksın. Kader böyle, dikkat et. Ne kadar meşgul olursan ol, kendine kör olma kızım. Kendini gör, kendini oku... Durman gereken yeri bil, bil ki ocağın alnına kara çalmayasın..."

Niran ancak "Ağzından yel alsın." diye mırıldanabildi. Volkan'ı yanına alması için Bengi'ye niye izin verdiğini şimdi anlıyordu. Elif'in yeri için değil, kendi boşluğu içindi bu istek. Belli ki bir 'gidiş' niyetindeydi Usta. Bu da Birinci Kartal unvanıyla başa geçmesi ve Hekim'e karşı tüm ocağın sorumluluğunu taşıması demekti. Bunun için daha çok küçük ve tecrübesiz olduğunu düşündü. Bir de bütün o hengâmenin içinde insanın kendisini gözetlemesi... Hem zordu hem de Niran'ın bakmaktan hiç hazzetmediği bir şey varsa o da kendisiydi...

40

Tuğgeneral Ahmet Toprak'ın komutanlığa atanmasıyla, 12. Daire ikinci kez açıldığından bu yana en disiplinli ve yoğun on beş gününü geçirmişti. Harıl harıl hazırlandıkları bilgilendirmeyi iki gün önce vermişler ve kurtulmuşlardı ama Ahmet Paşa fırtınası bir süre daha dinecek gibi görünmüyordu. Bir iş gününün daha bitiminde yüzbaşının arabasıyla evlerine dönmekteyken, her ikisinin de kafasında komutanlarının istediği yeni raporlar dolaşıp duruyordu.

İki gün önceki bilgilendirme toplantısı hiç endişe ettikleri gibi geçmemişti. Komutanlarından aldıkları eğitime rağmen, toplantıya çalışırken akıllarından geçen, ağızlarından çıkan şeylere zaman zaman yabancılaştıkları, kendi kendilerine 'Ne saçmalıyorum ben?' diye sordukları olmuştu tabii. Bunu Ahmet Paşa da fark etmişti ama çok umursadığı söylenemezdi. Ne var ki subaylar için asıl kâbus, koyu renk bir devlet binasının, koyu renk bir salonunda, yüksek devlet yetkililerinin karşısına çıkıp, o yetkililere 12. Daire'nin işlevinden bahsetmek, bunu yaparken de kaçınılmaz olarak bilim dışı gelişmelerden ve tanımı somut bir yere oturtmak için de büyülerden, büyücülerden ve vampirlerden falan bahsetmekti... Neyse ki rahatsız edici tüm kelime ve kavramları 12. Daire'ye özgü sınıflandırma kodlarının altına gizlemişlerdi. İnsan, büyücü yerine 'Tip Bilmem Kaç Bilim Dışı Fail' derken kendisini en azından biraz aklı başında hissediyordu.

Subaylar ne kadar huzursuzsa, Ahmet Paşa da o kadar rahattı. Sarp ile Doğan'a sürekli 'Herkesi kendileri gibi cahil zannetmemelerini, devletin içinde bu işlerden anlayan, hatta

yakından ilgilenen çok insan olduğunu' anlatmaya çalışıyordu. Bir taraftan da bu iki genci yoğun bir bilgi bombardımanına tutuyordu. Paşa, subayların asıl tramvayı atlattıklarını fark etmişti. Artık akıl sağlıklarını kaybetmelerinden endişe etmiyordu. Bu nedenle bildiği her şeyi, bütün detaylarıyla ve sanki çok normal şeylermiş gibi anlatıp duruyordu. Amacı, konuşarak ve anlatarak bu âlemi subayların gözünde sıradanlaştırmaktı. İşlerini iyi yapabilmeleri için, iki Geceli soyu arasındaki mücadeleye, sıradan iki siyasi parti arasındaki bir iktidar savaşına ya da iki devletin diplomatik hamlelerine bakar gibi bakmaları gerekiyordu. Kısacası, tüm bilim dışı failler, eylemler ve nesneler, subayların kafalarındaki o 'üstün' yerden derhal alaşağı edilerek, yeni 'gerçeklik' kurguları arasındaki sıradan yerlerini almalıydılar. Bu da şimdilik ancak konuşarak ve anlatarak gerçekleştirilebilirdi. İnsanın dört bir yanını, tüm yoğunluğuyla kuşatan herhangi bir şey, 'özel' ve 'üstün' olarak kalamazdı.

Paşa, subayların bu ısınma turlarına hızla uyum sağlamakta olduklarını gördükçe rahatlıyordu. Asıl kıyamet, eninde sonunda gidecekleri İstanbul'da kopacaktı. Mehmet Sinan'la, Solaklar'la ve Yedilerle tanışıp bu âlemin içine bedenleriyle gireceklerdi. Duyacaklar, görecekler, hissedecekler; kısaca yaşayacaklardı. Paşa, subaylarını o kaçınılmaz zamana mümkün olduğunca hızlı ve sıkı hazırlamak istiyordu.

Subayları motive etmenin ötesinde, önemli bir kaygısı daha vardı: Cemiyet-i Müsbet. Ahmet Paşa, yıllar önce kurduğu bir komployla 12. Daire'yi kapatmayı beceren Cemiyet'in gözlerinin ve kulaklarının bu bilgilendirme toplantısının üzerinde olacağını biliyordu ve herhangi bir zayıflık belirtisi gösterip, bu ikinci raunda kötü bir başlangıç yapmak istemiyordu.

Daireleri ile Cemiyet-i Müsbet denen ezeli düşmanlarının aynı kökten geliyor olmaları da talihin ve tarihin güzel bir şakası gibiydi. Her ikisi de Solaklar'dan çıkmıştı. Padişahın

muhafız taburu, aynı zamanda usta bir vampir avcı birliği olan seçme yeniçeri birliğinden... Osmanlı çökmüştü ama Solaklar'ın işlevleri ve gelenekleri hâlâ ayaktaydı. Yüzyıllar boyunca Yediler'le birlikte savaşmışlardı. Ölümsüzlüklerini hiç kıskanmadan hem de. Solaklar ilk fireyi 1800'lerin başında vermişti. Makinelerin bir bir icat edildiği, aklın kutsandığı, insanoğlunun zekâsıyla geliştirdiği teknolojiyle doğaya hükmetmeye başladığı o zamanlarda, Avrupa'da dolaşıp, sıradan insanların akıllarını kullanarak nelere kadir olabildiğini gören o beş genç solağın gözlerine, Yediler eskisi kadar kutsal ve üstün görünmemeye başlamıştı. Artık insanlar toprağa, havaya, suya hükmedebiliyorlardı. Üstelik bunun için damarlarında meleklerin kanının dolaşması falan gerekmiyordu. Bu beş genç solak önce düşünmeye, sonra düşündüklerini birbirlerine fısıldamaya, en nihayetinde de açık açık haykırmaya başlamışlardı. Yediler yüzyıllardan beri Solaklar'ı, yani sıradan insanları sömürüyorlardı. Yediler'in yolunda ölen insanların haddi hesabı yoktu. Kendileri elli yılda bir iksirlerini içip keyiflerine bakıyorlar, başlarına bir bela geldi mi ölmek Solaklar'ın payına düşüyordu. İksir sıradan insanlarla paylaşılamayacak kadar kutsaldı. Kutsal ise sadece kutsallara yaraşırdı. Ama artık ortada kutsal diye bir şey kalmamıştı. Sıradan insanın aklı her şeye kadirdi artık ve sıradan insanın önündeki tek engel, kendisini sürekli sömüren o ulaşılmaz kutsallıktı...

İşte Cemiyet-i Müsbet, böyle bir ortamda, böyle bir ruh haliyle kurulmuştu. Görünürdeki amaçları, insan aklını yüceltmek, doğaya ve evrene hükmetmesini sağlamak için önündeki tüm engelleri yok etmekti. Bu amacın gerisinde ise, sadece Solaklar'ın yüzyıllar boyu Yediler'e için için besledikleri kıskançlık değil, tüm insanlığın o büyü denen şeye duydukları haset yatıyordu. Hiç de yalnız sayılmazlardı. Avrupalı yandaşları eski tabirle büyüyü, yeni tabirle 'doğal olmayanı' ya da 'bilim dışı'yı bastırayım derken, yanlışlıkla insanlığa ait bir kutsallığı, kiliseyi yerle bir etmişti. Kadim olan her şey bilimin

duvarları arasına sıkıştırılmış, bu yeni inanç tarafından 'batıl' diye lanetlenmeye başlanmıştı. Tanrılar 'antik efsane' denilen masallara hapsedilmiş, açılmadık mezar, incelenmedik krallık, tercüme edilmedik dil, üzerine tez yazılmadık bir kudret bırakılmamıştı... Meleklerin hediyesi, insanların beyinlerinin derinliklerine sürgün edilmiş, üzerine akıldan sağlamca bir örtü çekilmişti...

İşte böyle bir ortamda yeşeren Cemiyet-i Müsbet, Solaklar ve Yediler tarafından dışlandıktan sonra bir süre serseri mayın gibi ortalıkta dolaşmış, bir zaman sonra İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin içerisinde kendisine sağlam bir yer edinmişti. Meşrutiyetin ilanından sonra önce Osmanlı Devleti'ne yayılmış, Kurtuluş Savaşı'ndan sonra da Ankara'ya sıçramıştı.

Solaklar'dan ikinci kopuş da Kurtuluş Savaşı sırasında yaşanmıştı. Anadolu ve İstanbul işgal edilmişti ama töreleri insan işlerinden uzak durmayı emreden Yediler, bu işin de kendilerini ilgilendirmediğine karar vermişlerdi. Ocağın törelerini kendilerinin sayan Solaklar da öyle tabii... Yediler'in ve Solaklar'ın bu kararları geçerliliğini bir yıl kadar sürdürebilmişti. Bozkırın ortasında bir şehirde, birilerinin çok gür bir sesle "Ya istiklal ya ölüm!" diye bağırdığını duyan beşi yamak sekiz Solak, içlerine düşen bu ateşi söndürmenin mümkün olmadığını anlayınca kalkıp ağalarının ve Yediler'in huzuruna çıkmışlar, Anadolu'ya gidebilmek için Solaklık mertebesinden azledilmelerini rica etmişlerdi. Bu ricaları Behruz Usta'nın gözyaşlarıyla karşılanınca, kimse başka bir laf etmeye cesaret edememiş ve sekiz genç anlı şanlı bir törenle Ankara'ya uğurlanmıştı. Savaşın çağırdığı bu sekiz gençten beşi, istiklali göremeden ölüme kavuşmuş, geri kalan üçü ise, umut ve zafer kokusunun sindiği bu küçük kasabada yepyeni, bambaşka bir hayat kurulmakta olduğunu görünce, hayran kaldıkları bu cesarete bir omuz vermeyi kendilerine görev bilmişlerdi. İşte 12. Daire, sağ kalan bu üç Solak tarafından kurulmuştu.

Sarp ile Doğan, yeni edindikleri bilgilerin ışığıyla girdikleri bilgilendirme toplantısını çok rahat atlatmışlardı. Kendilerini dinleyen çeşitli bakanlık ve Genelkurmay yetkililerinin arasında tanıdık simalar da vardı tabii ki. Bir tanesi Ahmet Paşa'nın tahmin ettiği gibi, İçişleri görevlisi ve Cemiyet üyesi Sedat Türün'dü. Kendisiyle Ebu Sina suikastı sırasında emniyette tanışmışlardı. Diğerini de aynı olaydan tanıyorlardı: Milli İstihbarat'tan Yasin Bey. Toplantı, Paşa'nın hazırladığı düzende sunulmuştu. Önce 12. Daire'nin tarihçesinden ve görevlerinden bahsetmişler, bu konuyu kullanarak bilim dışı gelişmelere atlamışlardı. Cümle aralarına da sürekli zor şartlar altında çalışan Daire'ye karşı zaman zaman pis komplaların kurulduğundan falan bahsetmişler, Ebu Sina suikastının de bunlardan biri olduğuna inandıklarını belirtmişlerdi. Bilim dışı gelişmelerden bahsetmeye başladıklarında, dinleyicilerin tamamının kendilerini büyük bir ciddiyet, dikkat ve ilgiyle dinlediklerini fark eden Sarp ile Doğan rahatlamakla birlikte çok da şaşırmışlardı. Âlemi tek bilen Daireler'i değildi demek ki...

Toplantının sonunda, oturumun yöneticisi konumunda olan Milli Savunma Bakanlığı'ndan yaşlıca bir yetkili, salonda bulunanlara 12. Daire'nin devletin istihbarat ve güvenlik ağına dahil edilmesini önerince, subaylar gayet başarılı bir iş çıkardıklarının farkına varmışlardı. Ortaya atılan bu öneri Genelkurmay ve Milli İstihbarat yetkilileri tarafından olumlu karşılanmıştı. Ne var ki, tam da tahmin edildiği gibi, Sedat Bey Daire'nin hemen kucaklanmasına biraz homurdanmış, 'önce rüştünü ispat etsin' gibi şeyler söylemiş, ama feci şekilde yalnız kaldığını görünce "Madem bilim dışı gelişmelere karşı bir savaş yürütüyorlar, destekleyelim bakalım..." diyerek önerinin altına, asık suratıyla birlikte imzasını atmıştı.

Devletten aldıkları bu icazet her ikisine de bir hayli iyi gelmiş, konuşmalarını, yürüyüşlerini enikonu değiştirmişti. Hatta

yüzbaşı aldığı bu gazla olsa gerek Bahar'a ikinci birliktelikle-rinin ilk minik kaprisini dün akşam yapmıştı. Koca bulvarda arabayı Bahar'ın evine doğru sürerken bir taraftan bu akşam ödeyeceği bedeli düşünüyor, bir taraftan da Doğan'la Yedi-ler'in durumunu tartışıyordu.

"Sen şimdi Bahçıvan'ın işi bitik mi diyorsun?" diye sordu yüzbaşı.

"Bence öyle komutanım." dedi Doğan, "O şifreleri mart sonuna kadar bulmaları zor. Paşa söylemiyor ama o da çok kaygılı."

"Bu iş bize patlayacak gibi Doğan."

"Nasıl komutanım?"

"Bu kadar işin arasında fellik fellik Yediler'in şifrelerini arayacağız gibime geliyor."

"Bu iş Daire'yi ilgilendirir mi ki?"

"İlgilendirmeye başladı bile. Baksana Bahçıvan bizi Salih Dayı'nın yanına verip operasyona dahil ediverdi bile. Fikri-mizi sormaya bile gerek görmedi."

"Haklısınız komutanım ama o Ahmet Paşa'dan önceydi."

Yüzbaşı güldü: "Paşa'yı sence Daire'nin başına kim getirdi?"

"Bahçıvan mı getirdi? Atamalarımız Genelkurmay'dan ya-pılıyor ama."

"Yapma oğlum. Benim istifa mektubumu kabul etmeyen Genelkurmay, Daire'ye atama mı yapacak?"

"Haklısınız, ama işin bir de resmi boyutu olmalı. Sonuçta maaşlarımız tıkır tıkır ödeniyor."

"İşte orayı ben de tam çözemedim. Anladığım kadarıyla silahlı kuvvetler içinde Daire'den çok dar bir kesim haberdar. Bütün işleri onlar yürütüyor. Bürokratik düzenlemeleri de bir şekilde kitabına uyduruyorlar. Olmadık şeyler değil bunlar."

"Çok mu derine daldık komutanım?"

"Çok başka bir derine daldık Doğan. Daha doğrusu ittirildik. Bir şey anlamamıza, öğrenmemize fırsat vermediler. Her şeyi ezberletiyorlar bize. Daire'den başka şansımızın olmadığını, bir yere gidemeyeceğimizi onlar da biliyor Doğan!"

Üsteğmen komutanının ağzından çıkanların ne kadar önemli ve can sıkıcı olduğunu düşündü. Paşanın kendilerine ezberlettiği gerçeklerle, yani 'bu âlemle' ancak 12. Daire subayı olarak baş edebilirlerdi. Doğan, bir an için kendisini, eski halinde, Doğubayazıt'ta jandarma subayı olarak hayal etti: Ürpermişti.

"Her neyse..." diye devam etti yüzbaşı, "Benim anladığım, Daire, 'biz bağımsızız, Ankara bizden sorulur' falan diyor ama Yediler'le de çok sıkı bir göbek bağı var. Bence biz bütün işi gücü bırakıp bu şifrelerin peşinden koşacağız."

"Doğru." dedi Doğan, "Yediler'in ortadan kalkması, İstanbul'un elden çıkması demek. O zaman halimiz ne olur bilemem. Komutanım ikimiz tutabilir miyiz Ankara'yı?"

Sarp bir kahkaha attı: "Tabii tutarız. Samsun yolunu sen alırsın Eskişehir yolunu ben. Paşa da Konya yolu üzerinde dolaşır, idare ederiz. Ne Ankara'sı Doğan, ne tutması. Yediler gittiği gün ya Daire kapanır ya da biz Daire'ye kapanırız. Üç kişi hangi âlemin neresiyle baş edebiliriz ki?"

Üsteğmen kafasını sallamakla yetindi. Yediler'in ortadan kalkmasının nasıl sonuçlar doğurabileceğini tam olarak bilemezdi ama hiç iyi şeyler olmayacağını tahmin edebiliyordu. Ahmet Paşa da bu olası gelişme hakkında hiçbir açıklama yapmamış, sadece durumu anlatmakla yetinmişti.

Yollarına bir süre konuşmadan devam ettikten sonra yüzbaşı, Doğan'a "Arabayı ne zaman alacaksın?" diye sordu.

Üsteğmen "Yarın komutanım." diye cevapladı.

"Nesi varmış?"

"Benzin filtresi tıkanmış"

"İyi bari... Nereden alıyorsun ki sen benzini?"

"Nereden denk gelirse komutanım. Sürekli aldığım bir yer yok."

Sarp, önündeki ışıkları da yeşilde yakalamanın keyfiyle, "İşte böyle tıkarsın filtreyi." dedi. Gaza biraz daha abandı ama tekrar yola baktığında az ilerideki yeşil ışığın sarıya döndüğünü gördü. İki defa sıçramışlar ama üçüncüde kırmızı ışığa yakalanmışlardı işte. Neyse ki geniş bulvar, trafiğin can sıkacak kadar yoğunlaşmasına izin vermiyordu. Sarp, frene basarak yavaş yavaş sağa doğru kaymaya başladı. Işık kırmızıya dönene kadar yolun en kenarına gelmeyi başarmıştı. Önlerinde de sadece bir araba vardı.

Sarp fırsattan istifade, daha iyi bir kanal bulmak için radyoyu kurcalarken, Doğan da etrafa bakınıyordu. Dikkatini arabanın hemen sağ çaprazında, on-on beş metre kadar ileride, hızlı adımlarla üstlerine doğru gelmekte olan bir adam çekti. Ne olur ne olmaz diye düşünerek koltuğunda doğrulmuştu ki, adam adımlarını biraz daha hızlandırarak belinden büyükçe bir silah çıkardı. Doğan hiç heyecanlanmamıştı. Erken fark ettiği için kendini şanslı sayarak elini hemen silahına attı. Seslerden hâlâ radyoyu kurcalamakta olduğu anlaşılan yüzbaşıyı uyarmak için kafasını çevirdiğinde, ters taraftan, yani ön camın hemen solundan, Sarp'ın öne eğilmiş kafasına doğrultulmuş bir namlu görünce artık çok geç olduğunu anladı. "Komutanım!" diye bağırmak istedi ama ağzından sadece bir çığlık çıktı. Komutanının kaçınılmaz sonunu görmemek için gözlerini sımsıkı kapamasıyla birlikte silahlar peş peşe patlamaya başladı.

"Tak tak... Tak tak... Tak... Tak tak tak!"

Doğan, bir süre o şekilde kaldıktan sonra, silah seslerinin kendileriyle pek bir alakası olmadığını anlayıp gözlerini

açınca, sol taraftaki adamın kaputun üzerinden yere yuvarlanmakta olduğunu gördü. Adamın kafasından hâlâ kan fışkırıyordu. Hemen sağına baktı. Az önce üzerlerine doğru gelen adam, kendilerini bırakmış, yavaş yavaş geriye çekilerek arkalarında bir yerlere doğru ateş ediyordu. Doğan hemen silahını çıkarttı. Namluya mermi sürmeye çalışırken, adamın silahını tekrar üzerlerine doğru çevirdiğini gördü. Sıktığı iki mermiden biri, sağ ön camı patlatıp, kulağının dibinden geçti. Üsteğmen, cam parçalarından sakınmak için kaldırdığı kolunu yüzünün önünden çeker çekmez ateş etmeye başladı. Ya hâlâ formundaydı ya da bugünlük çok şanslı. Peş peşe gönderdiği üç kurşundan biri hedefinin boynunu bulmuştu...

Doğan arabadan inerek adamın yanına koştu. İşi çoktan bitmişti. Bu arada vukuatın ilk şoku geçmiş ve insanlar çığlıklar atarak sağa sola koşturmaya başlamıştı. Kırmızı ışıkta kendileriyle birlikte bekleyen arabalar, olay yerinden hemen uzaklaşabilmek için kendilerine yol açmaya çalışıyorlardı. Doğan korkudan kaldırımın dibine pısmış adamlardan birine "Hemen ambulans çağır!" diye bağırdı. Adam titreyen elleriyle telefonunun tuşlarına basmaya çalışırken Doğan'ın aklına yüzbaşı geldi. Kafasını çevirdiğinde Sarp'ın birkaç metre arkalarında, kapısı açık bir arabanın dibinde yatan bir adamın yanına doğru koşmakta olduğunu gördü. O tarafa doğru seğirtti. Adam yaşıyordu ama çok kötü yaralanmıştı. Üzerinde yattığı kan gölünden, göğsünün sağ tarafına giren kurşunun, ciğerinin büyük bir kısmını da alıp götürdüğü anlaşılıyordu.

Doğan kafasını detaylara çalıştıramayacak kadar telaş içindeydi. Ama anladığı kadarıyla yüzbaşının işini bitirmek üzere olan suikastçının beynini bu adam dağıtmıştı. Ateşi diğer suikastçıyı da meşgul etmiş, bu sayede hayatlarını kurtarmış ve Doğan'ın hayatında ilk defa göz göre göre adam öldürmesine neden olmuştu. Yüzbaşı da bu kadar ayrıntıyı kavramış olacaktı

ki, adamın tepesine çökmüş sürekli "Kimsin sen, kimsin sen?" diye soruyordu. Ama artık çok geçti. Ölü sayısı üçe çıkmıştı...

Sarp ile Doğan, kaldırımın kenarına oturarak bulvarın ilerisinden duyulan siren seslerinin yaklaşmasını beklediler. Doğan silahının hâlâ elinde olduğunu fark etti. Aklından kılıfına koymak geçti... Boşverdi. Hayatında ilk defa bu kadar alenen adam öldürüyordu ve bu hiç iyi bir duygu değildi. Canı şu anda çok feci şekilde bir şey çekiyordu ama ne olduğunu bile düşünecek hali yoktu. Sirenler iyice yaklaşmışken yüzbaşının telefonla konuşmakta olduğunu fark etti. "Anlaşıldı komutanım." dediğini duyunca karşıdakinin Ahmet Paşa olduğunu anladı. Sarp telefonu kapatır kapatmaz "Ne olursa olsun emniyete gitmiyoruz." dedi. Doğan'ın sırtını sıvazladı: "Merak etme Paşa ilgileniyor..."

Çok kısa bir süre sonra olay yeri beklenen görüntüsüne kavuşmuştu. Ambulanslar cesetleri kaldırmakta, polisler etrafta görgü şahidi aramaktayken, adamlardan birini Doğan'ın öldürdüğünü öğrenen yaşlıca bir sivil polis, üsteğmeni kibarca ekip arabasına davet etmiş, sigara paketini uzatıp "Yak bakalım." demişti. Doğan o zaman canının çok istediği şeyin ne olduğunu anlamıştı. Sigarasından derin nefesler çekmekteyken yüzbaşı da polislerle konuşmasını bitirip yanına gelmişti. Her şey yolunda gidiyordu. Polislerin asker olduklarına, saldırıya uğradıklarına ve kendilerini savunduklarına dair bir şüpheleri yoktu ve inzibatların gelmesi bekleniyordu.

Beklenen askeri cip birkaç dakika sonra geldi. Sarp ile Doğan, cipe geçmek için yerlerinden kalktıkları sırada, bir sivil polis gelip 'Biraz beklemeleri gerektiğini' söyledi ve ekip arabasının kapısını sertçe kapatıverdi. Hemen ardından da birkaç polis arabaya doluştu. Yüzbaşı ne olduğunu anlamak için dışarıya baktığında inzibatlar ile polislerin tartışmakta olduklarını gördü. 'Arabada kalmasını' söyleyen polisi kaale almadan aşağıya inmeye yeltendi ama kapı kilitlenmişti. Dışarıda

askerlerle tartışan sivil polis, çavuşun bağırtılarını dikkate almadan ön kapıdan ekip arabasına biniverdi. Yüzbaşı neler olduğunu sormak için hışımla polisin üzerine atılmıştı ki ekip arabası hareket etti. "Ne oluyor?" diye haykırdı Sarp. Sivil polis çok sakindi. "Yerinize oturun yüzbaşım." dedi, "Emir var, sizi emniyete alıyoruz."

Sarp bağırmaya devam etti: "Alamazsınız, biz askeriz."

"Ben de inzibat arkadaşlara bunu anlatmaya çalışıyordum" dedi polis, "Askeri makamların izni ve bilgisi dahilinde alıyoruz sizi. Merak edilecek bir şey yok..."

41

Aynı saatlerde İstanbul'da bir seyahat acentesinin deneyimli ve güzel satış sorumlusu, meslek hayatında karşılaştığı en garip taleplerden birini karşılamaktaydı.

"Evet, beyefendi" dedi kadın, "Bu havayolunu da eklersek, Türkiye'den haftanın hemen hemen her günü İtalya'ya uçuş var. Şimdi bana hangi şehre gitmek istediğinizi söylerseniz ben de rezervasyonunuzu ona göre yaparım."

"Hepsine." diye cevap verdi adam.

Kadın bu yakışıklıca adama garip garip baktı: "Anlamadım?"

"Anlatayım..." dedi adam, "Ben önümüzdeki iki ay içinde Türkiye'nin herhangi bir havaalanından kalkıp, İtalya'nın herhangi bir şehrine gidecek olan bütün uçaklardan birer yer satın almak istiyorum..."

"Hımm..." dedi kadın, "Ama bu biraz fazla tutar. İsterseniz ben sizi öncelikli müşteri portföyümüze ekleyeyim, hem her uçuşa kolayca yer bulabilirsiniz hem de çok daha hesaplı olur..."

"Bakın hanımefendi..." dedi adam, "Cüzdanımı düşündüğünüz için çok teşekkür ederim. Ben bir işadamıyım ve şu sıralarda İtalya'da çok önemli bir iş bağlantısı yapmak üzereyim. Ama takdir edersiniz ki piyasada durumlar bayağı hızlı değişiyor. Buradaki işlerimi bırakıp sürekli İtalya'da da kalamıyorum. Benim derdim, herhangi bir haber aldığımda biletle, rezervasyonla falan hiç uğraşmadan hemen uçağa atlamak... Para da hiç sorun değil."

Müşterinin yaptığı açıklama, hâlâ garip olmakla birlikte kadına mantıklı gelmişti. "Siz bilirsiniz beyefendi" dedi kadın, "Ödemeyi nasıl yapacaksınız?"

"Nakit." dedi adam. Ödeme şeklini teyit etmek için de kucağında duran küçük çantayı biraz aralaması yetti. Satış sorumlusu kadın, kibarca müsaade isteyerek evini arayıp, kocasına bu akşam işten biraz geç çıkacağını söyledi. Hazırlaması gereken bir sürü bilet vardı çünkü. Hemen bilgisayarının başına geçti. "Biletler kimin adına kesilecek beyefendi?" diye sordu.

"Santino Büyükal" dedi adam. Garip bakışları görünce de ekledi. "Anne tarafından Levantenim. Santino da okunduğu gibi yazılıyor..."

Bu, Santino Büyükal karakterini ilk sahneye çıkarışıydı ve şu ana kadar rolünü gayet başarılı bir şekilde oynamıştı. Küçük Santino, bir sahte kimlik, bir sahte pasaport olmanın çok ötesinde bir karakterdi. Her şeyden önce kendisine ait bir geçmişi vardı. Büyükal ailesinin tüm üyeleri gibi, Santino da sadece kâğıt üzerindeydi tabii ki ama resmi kayıtlarda ailenin on dokuzuncu yüzyılın sonlarından beri İstanbul ve İzmir'de çeşitli gayrimenkuller edindiği görülebilirdi. Santino'nun ilkokul, lise ve üniversite diplomaları, vaftiz belgesi, askerlik tezkeresi, sigorta kayıtları, vergi numaraları falan vardı. Çok zorda kalınacak zamanlar için Santino ile mahalleden, üniversiteden, askerden arkadaş olduğunu söyleyecek şahitler bile hazırdı. Santino o kadar gerçekti ki, hiç kimse Behzat Taner'in Santino değil de Behzat Taner olduğunu iddia edemezdi... Bir gün lazım olacağını düşünerek yaratmak için yıllarca üzerinde çalıştığı bu karakteri ete kemiğe bürümenin zamanı gelmişti işte. İlk etapta Santino, aile geçmişini kullanarak kendisine bol bol İtalya vizesi sağlamıştı bile..

Avukatın çok sevdiği bir diğer karakteri ise mafya babası Kıvırcık Abdül'dü. Âlemde namını duymayan kalmamıştı ama bu adamın da aslında Behzat Taner olduğunu çok az kişi

biliyordu. Fotoğrafı bugüne kadar bir kere çekilebilmişti. O da Taner'in düzeniydi tabii ki. İnsanların yüzünü hiç görmediği birinden sonsuza kadar korkmayacaklarını bilen avukat, büyük bir olayı, kolay çürütülebilir delillerle Abdül'ün üzerine yıkmış, ardından bir-iki ay sonra da adamı dışarı çıkarıvermişti. Bu zaman içerisinde tüm gazeteler Abdül'ün boy boy fotoğrafını basarak, namının iyice yürümesine yardımcı olmuşlardı. O operasyon sırasında Kıvırcık Abdül rolünü oynayan adam ise şu anda Karadeniz'in derinlerinde yatmaktaydı. Avukat, Kıvırcık'ın isminin yetmediği, cisminin lazım geldiği durumlarda, o zavallıya benzeyen ya da benzetilen bir başka zavallı buluveriyordu. Polis her yerde fellik fellik bu çete reisini ararken Taner, piyasadaki tüm işleri rahat rahat yürütüyordu... Bu arada hapishaneler Kıvırcık Abdül'ün çeteleriyle dolup taşıyordu tabii ki...

Eh, elde böyle bir karakter varken, şu iksir operasyonunda öldürmek zorunda kaldıkları profesör için de bir kılıf uydurmak çok kolay olmuştu. Polis avukatın ortalığa serpiştirdiği delilleri iyi takip etmiş ve daha önce Abdül'ün işleri yüzünden iki kere içeri girmiş olan bir adama ulaşmıştı. Adam da profesörü tarihi eser kaçırırken anlaşamadıkları için Abdül'ün emriyle öldürdüğünü söyleyince, cinayet aydınlanıvermişti. Şimdi Yediler de dahil herkes bu cinayetin azmettiricisini arıyor olmalıydı...

Biletlerin hazırlanması bir saate yakın bir zaman almıştı. Avukat, biletleri ve ayrıntılı uçuş çizelgelerini özenle çantasına yerleştirip, tam parayı ödemeye başlamışken telefonu çaldı. Cahit arıyordu ve bu şiddetle beklediği bir telefondu. Cahit'e beklemesini söyledi. Son para tomarını da masaya bıraktı ve hemen dışarı fırladı. "Nasıl?" diye sordu heyecanla. Cahit'in sesi hiç anlatası yokmuş gibi geliyordu. "Olmadı Behzat Bey." dedi, "Kurtuldular. Uzaktan korunuyorlarmış, fark edememişiz."

Avukat "Nasıl korunuyorlarmış?" diye bağırdı, "İzlemiyor muydunuz siz bunları?"

"İki haftadır her dakika Behzat Bey." dedi Cahit, "Ama arkadaki arabada koruma varmış. Bizimkiler subaylara yaklaşır yaklaşmaz ateşe başlamış adam..."

"Yakalanan var mı?"

"Yok. Birini koruma vurmuş, diğerini de üsteğmen. Bizimkilerden biri de korumayı halletmiş."

Behzat Taner "Allah belanızı versin." diye tısladı. Anlaşılan kendisi burada bilet peşinde koştururken, Ankara'da kıyamet kopmuştu. Kendisi çok daha sessiz bir suikast planlamıştı ama şu koruma hiç hesapta yoktu. Neyse ki sağ yakalanan olmamıştı ve neyse ki subaylar kurduğu bu plandan ölmeyerek de kurtulamazlardı.

"Cahit?" dedi, "Bari ikinci ayakta bir sorun olmasın..."

"Merak etmeyin Behzat Bey." diye cevap verdi Cahit, "Dediğiniz her yere telefon edildi. Ben bizzat takip ettim. Yakında sesi gelir."

Behzat Taner içinden kısa bir hesap yaptı. Her şey o kadar da kötü sayılmazdı aslında. Gerçi subayların ölmeleri çok daha iyi olurdu ama artık hiç değilse bir süre kendisiyle uğraşacak vakitleri olmayacaktı. Bir tek şu üsteğmenin kendi adamlarından birini vurması, kafasında sıkıntılı bir soru işareti bırakmıştı. "İyi." dedi avukat, "Boşaltın Ankara'yı..."

Bir taksi çevirmek için caddeye doğru yürümeye başladı. En son aldığı biletlerle artık gelecek iki ay boyunca neredeyse istediği zaman yurtdışına çıkabilirdi. Subayların defteri de hasbelkader dürülmüş sayılırdı.

Şu randevusuna da zamanında yetişebilir ve sağ salim tamamlayabilirse, bugün için birçok şeyi hak edecek kadar iş bitmiş olacaktı. Saatine baktı... Acele etmeliydi.

42

Bir yarım saat kadar sonra Rebii aşiretinin lideri Kaya Bey, içinden geçenleri çok fazla belli etmemeye çalışarak ama fal taşı gibi açılmış gözlerle, önünde duran resimlere bakıyordu. "Ulu ikizler bizi esirgesin!" diye mırıldandı. Bunu çok fazla yapmazdı. Çünkü bu âlemde, kutsal olan şeylere dua etmek bile zayıflık göstergesi olarak kabul edilirdi. Ne var ki önünde duran Yediler'in emanetlerinin fotoğraflarıydı ve karşısında mütevazı görünmeye çalışarak oturan bu adam, emanetlerin elinde olduğunu söylüyordu. Kaya Bey bu kadim parçaları daha önce bir kere görmüştü. O zamanlar aşiretin başına daha yeni geçmişti ve bu, bir daha yaşamak istemeyeceği bir deneyim olarak kafasına kazınmıştı. Üstelik oğlu ve veliahdı Soner, haftalardır, Yediler'de bir hareketlilik olduğunu dair haberler getiriyordu. Bu baş belası avukatın aylar sonra kendisini tekrar görmek istediğini duyduğunda çok öfkelenmişti. En son konuşmalarında son sözünü yeterince tehditkâr bir şekilde söylediğine inanıyordu ve ciddiye alınmamaktan nefret ederdi. Eğer Soner gelip ortada garip bir şeyler döndüğünü, avukatla görüşmenin yararlı olabileceğini söylemiş olmasaydı, bu adamı kabul etmesi için tek bir sebebi olurdu...

Kaya Bey, Behzat Taner'e öfke ve kıskançlık dolu gözlerle baktı. Bu adam Yediler'in emanetlerini çalmıştı. İkisini birden hem de... Bu, bin Geceli'nin bir araya gelip de akıllarına bile getiremeyeceği bir şeydi ve Kaya Bey önündeki fotoğraflara bakarak, soyunun, aşiretinin, ailesinin ve kendisinin ödemek üzere oldukları bedeli düşünüyordu. En son gelişinde avukatı öldürmediği için o kadar pişmandı ki! İşi buraya kadar

getirebileceğine zerre kadar ihtimal vermemiş, bu salağın ve avanesinin iksirin peşinde geberip gideceğini, bu arada Yediler'in burunlarının da biraz sürtüleceğini tahmin etmişti. Kaya Bey, Yediler'den ve Solaklar'dan bir hareket görmeyince avukatın bu işten vazgeçtiğini ya da ortalığı yeterince karıştıramadan öldüğünü düşünmüştü. Parçaları bu kadar çabuk ve sessiz alabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti... Kaya Bey çok pişmandı. Artık bu adamı ocağın eline verse bile, bu ancak çekeceği sıkıntıları biraz hafifletirdi o kadar. Yediler kılıçlarını çoktan sıyırmış olmalıydı...

Avukat "Artık anlaştık mı Kaya Bey?" diye sordu, "Emanetleri alabileceğimize inanmamıştınız. İşte elimizdeler... Pazarlık masasında yanımızda sizin de bulunmanız bize onur verir. Umarım bizi bu şartlar altında da reddetmezsiniz."

Bey, ellerini çenesinin altında kavuşturarak avukata baktı. Çok sıcak bir şekilde gülümsedi. "Eh... Zararın neresinden dönülse kârdır demişler." dedi ayağa kalkarken. Masanın öbür ucunda oturan avukatın yanına doğru ilerlemeye başladı. Kaya Bey'in gülümseyerek kendisine doğru gelmekte olduğunu gören Behzat Taner, nazik bir edayla ayağa kalktı. Ceketinin düğmesini ilikleyip elini uzattı.

Samimi bir şekilde tokalaşıyorlarken, Kaya Bey kuvvetlice sıkmakta olduğu eli aniden kendisine doğru çekiverdi. Diğer eliyle, dengesini kaybetmiş bulunan avukatı ensesinden kavradı ve olanca gücüyle arkasına doğru fırlattı. Behzat Taner, iyice cilalanmış masayı boydan boya katettikten sonra, altına aldığı sandalyeyle birlikte duvarda patladı.

Avukatın kararmış gözlerinin arasından seçebildiği tek şey, üzerine hışımla gelmekte olan Kaya Bey'di. "Beni öldüremezsiniz!" diye haykırdı. Ayağa kalkabilmek için çaresiz bir hâlde duvarı tırmalarken, bey çoktan yanına gelmişti. Ne olduğunu anlamadan ayaklarının artık yere çok az bastığının

hissetti. Burnunun ortasında patlayan bir yumrukla yeniden duvara yapışıverdi.

Kaya Bey duvarın dibinde yatan insana benzer yığını tekmeleyerek, "Seni öldüremem değil mi?" dedi. "Seni öldürürsem arkadaşların gidip Yediler'e işin içinde bizim de olduğumuzu söyler değil mi avukat? Attığın çamuru temizleyemeden canıma okurlar öyle mi? İşte bu yüzden dayak yiyorsun avukat... Tahmin ettiğimden çok daha salak olduğun için... Neyine güvenip de geldin buraya anlamıyorum ki? Merak etme seni öldürmeyeceğim ama nasıl bir ölüme layık görüleceğini çok merak ediyorum. Sıçtığın boku seninle temizleyeceğim avukat."

Behzat Taner şansını biraz fazla zorladığının farkındaydı. Beye "Bunları unutabiliriz." demek istedi ama burnundan gelip ağzına dolan kan ve kırık dişleri yüzünden ağzından sadece anlaşılmaz bir hırıltı çıktı. Şu dakikadan sonra güvenebileceği iki şey vardı: Şansı ve Cahit...

Kaya Bey kendisini güçlükle zapt ederek, avukatı tekmelemeyi kesti ve kapıya doğru "Soner!" diye haykırdı. Aşiretin veliahdı birkaç saniye içerisinde odaya damladı. Köşede kendinden geçmek üzere olan Behzat Taner'e şöyle bir baktı. Manzaraya şaşırmış gibi görünmüyordu.

Bey "Avukat bir süre misafirimiz olacak." dedi.

Soner, avukatı ensesinden tutup kapıya kadar sürükledi. Hemen dışarıda beklemekte olan iki Geceli'ye 'götürmelerini' emrettikten sonra odaya geri döndü. Kaya Bey, o delilik halini üzerinden atmakla birlikte hâlâ sağı solu kestirilemez bir görüntü arz ediyordu. "Kapıyı kapat." dedi veliahdına. Soner denileni yapıp babasının iyice sakinleşmesini beklemeye başladı.

Bey bir süre sonra "Sen olsan ne yapardın?" diye sordu.

Soner bu soruya hazırlıklı görünüyordu. Bir veliaht olarak önemli kararlarda mutlaka fikri sorulurdu. Soner'in de

her zaman bir fikri ve bir planı olurdu tabii ki. "Yediler'in ortadan kalkması bizim için bir nimet olabilir." dedi, "Tabii ki hâlâ düşük bir ihtimal bu... Ama biraz daha bekleyip ona göre vaziyet alabiliriz."

Kaya Bey oğluna bakarak gülümsedi: "Bu sırada Yediler'in bekleyeceğini nereden biliyorsun?"

Soner "Beklemiyorlar zaten." diye cevap verdi. "Yörükler gelmeye başlamış."

Kaya Bey böyle bir haberi bekliyordu ama duymak yine de canını sıkmıştı. "Toparlanıyorlar." dedi, "Sıkı vurmak için hazırlanıyorlar... Kulağınız kapıda olsun. Bugün yarın haber gönderip toplarlar bütün Geceliler'i... Belki buna bile lüzum görmezler."

Aşiretin veliahdı, babasının bu kadar tedirgin olmasına içerlemişti. "Bu hâlde nereye kadar vurabilirler ki?" dedi, "Lokman'ın Kelamı ellerinde değil. İksir zamanı da çok yakın."

Kaya Bey kendisini koltuğuna bıraktı. Soner'e de oturmasını işaret etti. "Yediler nedir biliyor musun?" diye sordu oğluna, "Hepimizin, bütün Geceliler'in ve tüm bu âlemin çok büyük bir havuzda olduğunu düşün. İşte Yediler bu havuzun dibindeki deliği tıkayan tıpadır. Ocaktan birinin cesedini görmek için kalan ömrümün yarısını bile veririm ama ocak dedin mi iş değişir. O havuzun dibindeki tıpa bir anda çıkıverirse ne olur biliyor musun? Girdap! İşte birisi çıkıp da, bana o girdap sona erdiğinde aşiretimin ve benim yeni havuzun da üstlerinde bir yerlerde olacağını garanti etse, bir dakika düşünmem, alırım avukatı yanıma. Akitler öyle kolay imzalanmaz oğlum. Kolay da bozulmaz. Yediler pistir, beladır ama unutma bugün İstanbul'da hükmümüz varsa bu biraz da onlar sayesindedir. Ocak yok olduktan sonra çıkacak kasırgayı göze alamam."

Soner coşku dolu gözlerle "Baba başarabiliriz." dedi, "Eğer akıllı hareket edersek bu kasırgayı da atlatabiliriz. Düşünsene! Yediler'in olmadığı bir İstanbul'da bize kim dur diyebilir. Sonrasını düşün bir de... Önümüzde hiçbir engel kalmayacak. Gücümüzle yeni akitleri biz yazarız. Zor olur ama yapabiliriz bunu. Yediler'in olmadığı bir İstanbul düşün."

Bey oğlunun coşkusunu anlamaya çalıştı. Uzun bir veliahtlık dönemi geçirmekteydi. Soylu Geceli erkeklerinin makus talihiydi bu. "Bunlara gelene kadar benim düşünmem gereken çok daha önemli şeyler var oğlum." dedi, "Belki bu iş vesile olur da ocağı daha iyi tanırsın. Sana şöyle anlatayım. Eğer avukat elimizde olmasaydı, çok değil bir ay sonra, bütün Geceliler gibi biz de fellik fellik avukatı arıyor olacaktık. Emanetlerini bir an önce bulup gazaplarından kurtulmak için. Daha önce de yapmışlardı bunu. Hem de çok daha küçük bir olay yüzünden. Bir de bu işi düşün. Pirlerinin Kelamı çalınmış yedi büyücü, arkalarında Solaklar ile Yörükler ve cümle avaneleri... Her taktiği bir kenara bırak, sadece yeryüzüne görkemli bir elveda demek için yapacakları yeter. Hele ki bir Geceli aşiretini çekerlerse yanlarına.. Vay halimize! Bu iş çok kan kokuyor oğlum. Her şeyden önce bir Rebii Gecelisi olduğunu unutma. Önce aileni, sonra aşiretini, sonra da soyunu koru oğlum. Lakin hepsini koruman için en başta kanını koru..."

Soner, bu konuşmadan Kaya Bey'in kafasında her şeyi iyice netleştirdiğini anlamıştı. Coşkusunda ısrar etmesi yersiz olacaktı: "Kararınız nedir?" diye sordu çoktan biat etmiş bir sesle.

Bey "Neyse ki avukat yanımızda." diye cevap verdi, "Alıp Yediler'e götüreceğiz, gerisini onlar halleder. Öfkelerini biraz yatıştırmayı becerirsek tüm Geceliler'i koruyabiliriz. Yok olmazsa yanlarında yer alıp aşiretimizi koruruz. O da olmadı, artık ne yapalım kendimizi koruruz. Durum ne olursa olsun, bu işten en az zayiatla çıkmamızın tek yolu bu. Yalnız, Yediler bizi çağırmadan bizim onlara gitmemiz şart. Bir de iş bitene

kadar bizim aşiret bile hiçbir şey bilmemeli. Adımız ocak yalakasına çıkar... Sen Yediler'e haber vermek için benden haber bekle. Mekânlarında değil, burada da değil. Orta bir yerde ayarlarsın görüşmeyi. Bu arada avukatın da ağzını yüzünü düzelttir. Bütün telefonlarına bakmasını sağla. Hatta illa dışarı çıkması gerekiyorsa, yanına adam ver gidip görsün işini. Çetesi yokluğunu anlamasın. Fazla uzun sürmeyecek zaten."

Soner "Başım üstüne." diyerek çıkmasını buyuracak el işaretini gelmesini bekledi. Kısa bir göz temasından sonra beklediği işaret geldi.

Soner tam kapıdan çıkacakken dönüp "Kusura bakmayın." dedi, "Söylemeyi unuttum. 12. Daire'nin başına Toprak Yüzbaşı getirilmiş." Lafını bitirir bitirmez de hızlı adımlarla odayı terk etti. Babasının kan rengine dönmüş suratını çok kısa bir süre de olsa görebilmişti.

Toprak Yüzbaşı ismini duyduğu anda Kaya Bey'in dünyası kararmıştı. Gözyaşlarını tutmaya çalışarak "İnsafsız piç!" diye mırıldandı birkaç defa.. Yıllar önce iki oğlunu almıştı kendisinden. Duyduğuna göre suçları Ankara'da iş çevirmeleriydi. Bunun karşılığı olarak Kaya Bey, Toprak Yüzbaşı'dan sadece bacağının birkaç kemiğini alabilmişti. Yüreğinin soğumasına ise daha çok kemik vardı.

"Şükür ki ecelin gelmemiş." dedi Bey kendi kendine, "Şu ahmak avukatı bir teslim edelim hele... Şükür ki ecelin gelmemiş daha..."

43

"Bu gidişle emniyetin görmediğimiz katı kalmayacak." dedi yüzbaşı keyifli görünmeye çalışarak. Niyeti Doğan'ı biraz olsun hayata döndürmek, küçük de olsa bir tepki vermesini sağlamaktı. Üsteğmen zemine bakmayı sürdürdü...

Emniyet Müdürlüğü'ne getirilip, küçük ama konforlu bir odaya buyur edileli neredeyse iki saat oluyordu. Geleli beri Doğan kafası önde tek kelime etmeden oturmuş, yüzbaşı ise odanın içinde dolanıp yüksek sesle sayıp sövmüştü. Aslında tam olarak gözaltına alınmış sayılmazlardı. Bulundukları odanın kapısı kilitli değildi. Kapının önündeki memurlar, kendilerine saygılı ve nedense biraz mesafeli davranıyorlardı. Telefonları ve silahları dahil olmak üzere hiçbir eşyaları alınmamıştı. Yüzbaşı, Ahmet Paşa'ya bir kere ulaşmayı başarmıştı. Kısa bir konuşma olmuştu bu. Paşa "Yanınıza gelmeye çalışıyoruz." deyip kapatmıştı. Sesi de hiç moral verici gelmemişti.

Yüzbaşı kapının buzlu camının ardında karaltıların oynaştığını görünce birilerinin gelmekte olduğunu düşündü. Tahmininde yanılmamıştı. Bir süre sonra kapı açıldı ve içeriye tanıdık bir sima girdi. Yüzbaşı karşısında yine bu adamı görmekten çok hoşnut kalmamıştı ama "Buna da şükür." dedi içinden. Gelen Emniyet Müdürü Hayri Bey'di.

"Merhaba Yüzbaşım." dedi Hayri Bey kapıyı kapatırken. Hemen karşılarındaki koltuğa oturdu. "Doğan Bey'in bir ihtiyacı var mı?"

Doğan odaya birisinin girdiğini yeni fark ediyordu. Kafasını kaldırıp etrafına bakındı: "Yok. Sağolun."

Hayri Bey bir önceki karşılaşmalarında olduğu gibi telaşlı görünmüyordu. Suratında sakin ve kararlı bir ifade vardı. Sanki konuşmaya subaylardan birinin başlamasını istiyor gibiydi.

Sarp "Güvenliğimiz için mi buradayız?" diye sordu, "Yoksa ordu mensuplarını alıkoymak gibi bir yetkiniz yok."

"Birincisi..." dedi Hayri Bey, "Sizi alıkoymak için yetkim var. Askeri makamların bilgisi dahilinde buradasınız. İkincisi, şu saatten sonra başka herhangi bir yerde güvenliğinizin sağlanabileceğini hiç sanmıyorum. Bir de lütfen, bu sefer de bana ne için burada olduğunuzu sormayın yüzbaşım. Hatta hiçbir şey sormayın. Bırakın da artık ben sorayım."

"Madem o kadar dertlisiniz." dedi Sarp, "Buyurun o zaman..." Doğan'ın yanına oturuverdi.

Hayri Bey, sanki birilerine duyurmak ister gibi tane tane ve yüksek sesle konuşmaya başladı: "Deniz Yüzbaşı Sarp Gönen ve Jandarma Üsteğmen Doğan Aral. Şu anda yasal ve resmi bir sorguya alınmış bulunuyorsunuz. Söylediğiniz her şey kaydedilmekte olup, ileride aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Bu duruma bir itirazınız var mı?"

Doğan, Hayri Bey'i dinlemiyordu bile. Yüzbaşı ise yüksek sesle "Var!" deyiverdi, "Şu kayıt saçmalığını kesin hemen. Neden burada olduğumuzu açıklamadan ve komutanımız buraya gelmeden tek kelime etmiyoruz. Hapçı mı sorguluyorsun, gaspçı mı? Ne sandın sen bizi?"

"Subay sorguluyorum yüzbaşım." dedi Hayri Bey bozulmamış gibi davranmaya çalışarak, "Böyle bir şeyi hayatımda ilk defa yapmak zorunda kalıyorum ama olayları bu raddeye sizin tutumunuz getirdi. İlk görüştüğümüzde biraz yardımcı olsaydınız şimdi bu durumda olmazdık... Yüzbaşım, mesleğinizde ne kadar usta olduğunuzu, ser verip sır vermeyeceğinizi tahmin edebiliyorum ama Ebu Sina suikastıyla ilginiz olmadığını artık kimseye inandıramazsınız. Bilmenizi isterim ki,

sizi çok takdir ediyorum. Hayatınızı mahvetmek pahasına bile olsa, bu işle ilgili hiç kimseye tek bir kelime etmeyeceğinizden artık eminim. Seçiminize büyük saygı duyuyorum ama devletin itibarını da iki paralık etmeye hiç hakkınız yoktu. Başarısız bir operasyon düzenlediğinizi en başından kabul etmeliydiniz..."

"Ne devleti, ne itibarı Hayri Bey?" diye sordu yüzbaşı, "Neden bahsediyorsunuz siz?"

Hayri Bey subaylara 'bu vatan evlatları için çok üzülmekte olduğunu' belirten bir bakış fırlattıktan sonra cebinden küçük bir teyp çıkardı. "Bu telefon iki saat kadar önce geldi." diyerek teybin düğmesine bastı. Duydukları şeyler, beyinlerindeki tüm sinirleri uyuşturacak kadar korkunçtu: Teypteki ses "Ebu Sina'nın kanı yerde kalmayacak." diyordu, "Yüzbaşı Gönen ve Üsteğmen Aral, Ebu Sina'nın katlinde oynadıkları rol için Ortadoğu İntikam Tugayları tarafından cezalandırıldılar. Her şehidimizin hesabını soracağız..."

Sarp ile Doğan duyduklarına inanmaya çalışırlarken Hayri Bey konuşmaya devam etti: "Sadece emniyeti aramamışlar tabii ki. Yerli yabancı bütün basın kuruluşlarına telefon edilmiş. Bazı yabancı kanallarda flaş habersiniz. Avrupa'da yayımlanan birkaç Arap gazetesi de manşetten görmüş haberi: 'Ebu Sina'nın hesabı Türk Silahlı Kuvvetleri'nden soruldu' diye. Biz, bizim gazeteleri televizyonları falan tutmaya çalışıyoruz ama ne kadar başarırız bilmem...

"Beyler, meclis ayakta, partiler ayakta, istihbarat birimleri ayakta. Herkes birbirine bir şeyler sorup duruyor. Köşk'te olağanüstü toplanılacağını duyduk... Bu işin ucu nereye varır bilmiyorum. Her şey bir tarafa hayatınızın hâlâ tehlikede olduğunu söylememe gerek yok herhalde. Ortadoğu İntikam Tugayları'nı bilirsiniz. Eylemi azdır ama yaptı mı da ses getirir. Bu seferlik Pakistanlı korumanız sayesinde kurtuldunuz ama bunun son denemeleri olacağını sanmıyorum."

Sarp, Hayri Bey'i rüyadaymış gibi dinliyordu. Adamın 'Pakistanlı korumalarından' bahsettiğini neden sonra fark etti ama bir şey sormadı. Çok anlamsız olacaktı çünkü. Birilerinin Ebu Sina suikastını üzerlerine bırakmaya çalıştığı, hatta bunu başardığı kesindi. Ahmet Paşa bir an önce gelse çok iyi olacaktı.

Subaylardan hiçbir tepki gelmediğini gören Hayri Bey ayağa kalktı. "Anlaşıldı beyler." dedi, "Bir ihtiyacınız olursa seslenin."

Odadan çıkmak için kapıyı açtığında gözüne ilk çarpan şey bir omuz üzerindeki beş yıldız oldu. Hayri Bey kibarca kenarı çekilerek "Buyurun." dedi. Uzun boylu bir generalin sert adımlarla içeriye daldığını gören Sarp ile Doğan ayağa kalktılar.

Bu komutanı şahsen değil ama medyadan gayet iyi tanıyorlardı. Silahlı Kuvvetler'in kudretli ve genç paşalarından bir olan bu general, namını yurtdışında yaptığı çeşitli görevlerde edinmişti. Generalin hemen arkasından Ahmet Paşa'nın içeriye girdiğini gördüler. En arkadan gelen 'Bahçıvan'ı fark edince her ikisinin de midesi burkuldu. Bahçıvanla vukuatsız geçen bir karşılaşmaları hiç olmamıştı çünkü.

Ahmet Paşa içeriye girer girmez, Hayri Bey'in ağzını açmasına fırsat vermeden 'Kendilerine biraz müsaade etmesini' istedi. Emniyet müdürü, iki generali saygıyla, İdris Usta'yı da merakla süzdükten sonra selam verip odadan çıktı.

Ahmet Paşa, Sarp ile Doğan'ı omuzlarından kavrayarak "Geçmiş olsun." dedi, "İyi misiniz?"

"Sağolun komutanım." diye cevap verdiler.

Paşa subayların sırtlarını hafifçe sıvazladıktan sonra "Şükür hâlâ hayattasınız." dedi, "Ama daha tehlikede olan bir sürü şey var. Birileri Ebu Sina'yı öldürüp ihaleyi bize bıraktı. Ama hiç merak etmeyin, bu hepimizi ilgilendiren bir konu artık. İdris Bey tüm gücünü kullanıyor. Diğer 12. Daire subayları da arkanızda. Çıkartacağız sizi buradan..."

'Diğer 12. Daire subayları' lafını duyunca, yüzbaşı ile Doğan gözlerini İdris Usta'ya aleni bir garezle dikmekte hiçbir sakınca görmediler. Paşa büyük bir çam devirdiğinin farkında varmıştı ama artık çok geçti. Subaylar, 12. Daire'nin kendilerinden başka personeli olduğunu artık biliyorlardı.

İdris Usta kendisine yönelen bakışları sert ve kararlı bir bakışla karşıladı. Başına dolanan bu kadar belanın arasında iki subayın 'bize yalan söyledin' mızıldanmalarıyla uğraşamazdı. Zaten canını sıkan başka konular vardı. Ahmet Toprak, çocukları kurtarmak için bütün 12. Daire subaylarını ayağa kaldırmıştı. Bu deneyimli subaylar da, böylesine büyük bir komplonun sadece 12. Daire'yi kapatmak için planlanmayacağını, işin içinde çok daha büyük bir işin olduğunu düşünmeye başlamışlardı. Haksız da sayılmazlardı. Usta da, subayların başlarındaki bela ile kendi başlarındaki bela arasında bir bağlantı aramaya zaten başlamıştı. Olaylar arasındaki en büyük benzerlik, ikisinin de akıl almayacak derecede büyük olmasıydı. Devletin adını iki paralık etmek pahasına 12. Daire'nin ayağını kaydırmaya kim cesaret edebilirdi ki? Nasıl bir güçtü bu ve nasıl bir cüret? İşte ustanın bu düşündüklerini diğer 12. Daire subayları da düşünmeye başlamıştı. Kısaca, Hekim'in Kelamı'nın çalındığını artık diğer 12. Daire subaylarından daha fazla saklayamazdı.

Yüzbaşıyı ve Doğan'ı yerlerinde tutan tek şey odada bulunan iki generaldi. "Bunu sonra tartışırız." dedi yüzbaşı sakin bir sesle, "Ama ya bu işte o diğer 12. Daire subaylarının parmağı varsa. Ya Sina'yı öldürüp bizim adresimizi verdilerse. Komutanım siz yıllardır orduda değilsiniz. Olaylar ve kişiler kontrolünüzden çıkmış olamaz mı?"

Yanıt odadaki diğer generalden geldi: "Olamaz! Olamaz çünkü Daire'nin personeli son derece güvenilirdir ve bu karakterler sorgulanamaz. Üniformamda yazmaz ama ben de bir

12. Daire subayıyım yüzbaşım. Zaten konumuz da bu değil. Öncelikli olarak durumunuzu düzeltmemiz lazım."

Başka bir zaman olsa yüzbaşı bu generalin 12. Daire subayı olduğunu öğrendiğinde hayretini gizleyemezdi. Ama bugün için yeterince hayrete düşmüştü. "Hayri Bey'in söylediklerine bakılırsa durumumuz biraz zor düzelecek gibi görünüyor komutanım." dedi

Paşa "Uğraşıyoruz Sarp!" diye bağırdı. Sonra sesini alçaltarak "Medya meselesini dert etmeyin." dedi, "Orası en kolayı. Biz yüksekleri yatıştırabilirsek hallolur bu iş."

Yüzbaşı, Paşa'nın bu işi kotarması için dua etmekten başka yapabileceği herhangi bir şey olmadığını biliyordu. "Anlaşıldı komutanım." dedi usulca, "Vaktiniz varsa bize neler olduğunu biraz anlatır mısınız? Ölen adam kimmiş? Hayri Bey Pakistanlı falan dedi ama..."

Paşa "Biz de o kadarını biliyoruz." diye cevap verdi, "Araştırılıyor. Tanıkların anlattığına göre adam suikastçıları görür görmez arabasından inip ateş etmeye başlamış. Sizi takip ettiği kesin. Daha önce hiç görmemiş miydiniz?"

"Hayır komutanım. Olaydan sonra hemen yanına koştuk ama işi bitmişti. Siz bir şey bulabildiniz mi?"

Ahmet Paşa göz ucuyla İdris Usta'ya baktı ve "Hayır.." diye mırıldandı, "Poliste birkaç kaydı var ama hepsi sahte. Pakistan uyruklu olduğu bile şüpheli ya... Neyse... Ha! Bu arada sizi öldürmeye çalışan adamlar da Lübnanlı ve ikisi de gerçekten Ortadoğu İntikam Tugayı militanı. Zaten en iyi haber de bu. O kadar pis bir örgüt ki bu. Yönetim kadrosundan bazı adamların silah tüccarlarıyla bağlantılı olduğunu duyduk. Bu yüzden de bölgedeki diğer örgütler olaya çok temkinli yaklaşıyor. Gerçi Ebu Sina'nın örgütü şu ana kadar bir tepki vermiş değil ama bu saldırıyı onaylayacağını da hiç zannetmiyorum.

Bu işin komplo olduğunu herkes çok iyi biliyor. Bu yüzden rahat olun. Birkaç haftaya atlatılır bu kriz."

"Sağolun komutanım." dedi Sarp.

Paşa, "Hadi o zaman." diyerek omuzlarına birer şaplak indirdi. "Bizim gitmemiz lazım. Rahat olun. Biz geri gelene kadar da kimseyle konuşmayın."

"Emredersiniz komutanım." dediler. Ahmet Paşa kapıya doğru gitmekteyken Sarp usulca yanına sokuldu. Sesini iyice alçaltarak "Komutanım," dedi: "Doğan'ın durumu ne olacak?" Birini vurdu..."

Paşa hafifçe gülümsedi: "İlk defasında olur böyle. Kendini toparlamasına yardım et."

Paşalar ve İdris Usta gittikten sonra Sarp ile Doğan sessiz ve küçük odada yeniden baş başa kaldılar. Yüzbaşı bir süre daha ortalıkta dolaştıktan sonra, kapıdaki polisten güzel bir yemek ve bir sürü abur cubur istedi. Sonra Doğan'a telefonla annesini, babasını, arkadaşını ya da canı kimi istiyorsa onu arayıp uzun uzun konuşmasını emretti.

Yemekleri geldiğinde üsteğmen annesiyle başladığı telefon konuşmasını ablasıyla devam ettirmekte, Sarp da Bahar'a bu akşam gelemeyeceğini, nedenini açıklamaktan kaçınarak bildirmekteydi. Telefon faslı bittikten sonra tepsileri kucaklarına aldılar ve emniyetin misafirperverliğine teşekkür edip deliler gibi tıkınmaya başladılar...

44

Oldukça yorucu geçen bir günün ardından bir de o kadar yemek yiyince yüzbaşı ile Doğan, odadaki koltukların üzerinde kendilerinden geçivermişlerdi. Doğan rüyasında tıpkı bunun gibi küçük bir odadaydı. Peşindeki eli silahlı adamlardan kaçarken bu odaya sığınmış, koltukla duvar arasında bir yere pısıp kalmıştı. Olduğu yerden kapının kolu ve buzlu camın bir kısmı görünüyordu. Doğan camın ardındaki karaltıları gördü. Kapının kolu da zorlanmaya başlanmıştı işe. Elini silahına attı ama silah çok ağırdı... Kaldıramayacağı kadar ağır... Ya da kolu çok güçsüz düşmüştü. Silahını yerinden oynatamıyordu bile.

Kapı her saniye daha sert sarsılıyordu. Doğan silahını kaldırmayı bir kez daha denedi... Yine olmamıştı. Sağındaki pencereyi fark etti. Atlamayı düşündü ama çok yüksekte olduğunu anımsadı. Kaçacak bir yeri kalmamıştı. Çok korkuyordu Doğan... Hem de çok. Kapı sertçe açılıp ardındaki karaltıları gösterince boğuk bir çığlık attı.

"Biziz oğlum." dedi bir ses.

Doğan telaşla koltukta doğruldu. Aniden yakılan ışık gözlerini kamaştırmıştı. Karşısında Ahmet Paşa'yı görünce çok rahatlamıştı ama kalbi hâlâ güm güm atıyordu. "Affedersiniz komutanım." dedi ayağa fırlayarak, "Duyamadım geldiğinizi..."

Paşa "Yüzbaşıyı uyandır gidiyoruz." dedi.

Doğan, Sarp'ı dürterek uyandırdı: "Komutanım Ahmet Paşa geldi. Gidiyormuşuz."

"Ha?" dedi Sarp. Uykulu gözleri keyifle parıldadı: "Gidiyor muymuşuz?"

"Evet komutanım..."

Aceleyle üstlerini başlarını düzeltip paltolarını giydiler. Paşa kendilerini kapının ağzında bekliyordu. Koridora adımlarını attıklarına Doğan hâlâ rüyada olup olmadığını düşündü. Bu kadar kolay mıydı bu iş? Basbayağı gidiyorlardı işte.

Emniyet Müdürlüğü çok sakin görünüyordu. Hayri Bey falan da yoktu etrafta. Kendilerine garip garip bakan nöbetçi memurların arasından hızlı adımlarla sıyrılıp dışarı çıktılar. Her emniyet çıkışında olduğu gibi, soğuk hava yine çok iyi gelmişti. Paşanın peşi sıra yürümeye başladılar. Birkaç yüz metre ileride kendilerini bekleyen arabayı görünce, evlerine ve yataklarına bir süre daha kavuşamayacaklarını anladılar. Bu bahçıvanın arabasıydı.

Yüzbaşı, çok sıkı bir uyku çekmiş olduklarını arabada anladı. Saat sabahın beşi olmuştu. Ankara'nın boş caddelerinde yaptıkları sessiz bir yolculuktan sonra, tam tahmin ettiği gibi bahçıvanın Köşk'ün yakınlarındaki evine geldiler. Sarp arabadan inip, garajın ışığında Ahmet Paşa ile bahçıvanı görünce ortada bir sorun olduğunu anladı. İkisinin de suratı kireç gibiydi. Ne garaj asansöründen yukarı çıkarken ne de eve girip paltolarını çıkartırken tek kelime ettiler. Nihayet salona geçip oturduklarında, Paşa bir süre oflayıp pofladıktan sonra "Tekrar geçmiş olsun." dedi.

Yüzbaşı teşekkür ederken paşaya dikkatle baktı. Yüzünde ağlamaklı bir ifade vardı. Bahçıvan ise, o ciddi görünümünü beceriksizce korumaya çalışıyordu.

Paşa "Orospu çocuğu!" diyerek konuya girdi, "O orospu çocuğu El Mehebb mahvetti ortalığı. Zamanında nüfuz edemedik. Ulan Ebu Sina öleli ne kadar zaman oldu da ne zaman adam oldun sen!"

Sarp ile Doğan El Mehebb ismini biraz düşündükten sonra hatırlamışlardı. Ebu Sina'nın örgütünün iki numaralı adamıydı bu.

Sarp "Bir sorun mu var komutanım?" diye sordu.

"Var." dedi Paşa, "Biz burada ortalığı yatıştırmışken El Mehebb bir açıklama yaptı. Size yapılan saldırıyı açıkça desteklemedi ama 'ateş olmayan yerden duman çıkmaz' demeye getirdi. E yine karıştı tabii ortalık..."

Yüzbaşı olaylara artık biraz da olumlu tarafından bakmak istiyordu: "Ama buna rağmen temize çıktık değil mi komutanım? Bu işin bir komplo olduğunu ispat edersek ortada bir sorun kalmaz... Değil mi?"

Ahmet Paşa ile bahçıvan bir kez daha birbirlerine baktılar. İdris Usta'nın aklına subaylara birer kadeh zorba ikram etmek geldi ama böylesine ciddi bir durumda bunun hiç centilmence olmayacağını düşündü. "Tam olarak kurtulmanız için bunun komplo olduğunu ispat etmemiz şart tabii ki." dedi, "Ama daha önce halletmemiz gereken bazı bürokratik işlemler var..."

Paşa, ustanın konuya bu şekilde girmesini çok tasvip etmemişti ama insan ilişkileri ve usturubuyla laf anlatma sanatlarında kendisinden çok daha deneyimli olan bu adamın işine şimdilik karışmamayı yeğledi.

Paşanın susup bahçıvanın konuşmaya başlaması Sarp ile Doğan'ı feci şekilde tedirgin etmişti. Hiçbir şey demeden arkalarına yaslanıp, o ağızdan çıkacak baklayı beklemeye koyuldular.

İdris Usta yavaşça ayağa kalktı. "Beyler..." diye başladı söze: "Lafı hiç dolandırmayacağım. Tanıdıklarımızın ve lafımıza güvenenlerin, Daire'ye karşı bir komplo düzenlendiğinden hiçbir şüphesi yok. Lakin bilen var bilmeyen var. Bilip de bilmek istemeyen var. Bu komplo amacını aştı. Sallanan sopa gidip devlete de vurdu. İşin ülkede fazla dillenmesini engelledik

ama gücümüz yurtdışına yetmiyor. Birileri bu habere sanki bekliyormuş gibi atladı. Üzerine bir de El Mehebb'in açıklaması gelince de tam oldu. Kimsenin aklına bu suikastı Türk ordusuna yıkmak gelmezdi belki ama birileri hazır çamuru atmışken bu fırsatı niye değerlendirmesinler? Kısaca devlet şu sıralar rüzgâra tutulmuş selvi gibi sallanıyor. Erkânı da düşmemek için kendilerine tutunacak bir yer arıyor tabii ki... Neyse. Bu konuda devletin izleyeceği politika belli. Fazla konuşmadan, basitçe yalanlamak, iddiaları reddetmek. Ama bunu yapabilmesi için, ortada delil, daha doğrusu insanların kurcalayıp duracağı bir şeylerin kalmaması gerekiyor..."

Yüzbaşı "Ne gibi deliller?" diye sordu.

Usta çok net bir sesle "Siz gibi." deyiverdi.

Doğan sapsarı kesilmişti. Yüzbaşı ise çarpık bir gülümsemeyle İdris Usta'yı dinliyordu.

"Mesleğinizi elinizden almaya meraklı değilim." diye devam etti usta, "Sizi kurtarmaya çalışıyorum. Temize çıkmanız için uğraşıyorum."

Doğan yüksek sayılabilecek bir sesle araya girdi: "Mahkemeye versinler o zaman! Aklanacaksak askeri mahkemede aklanırız. Kimse ağzını açamaz o zaman."

Usta acı acı gülümsedi. "Ne mahkemesi üsteğmenim? Siz olayın ciddiyetini kavrayamadınız galiba. Yarın elinizi kolunuzu sallaya sallaya Daire'ye giderseniz sizi mahkemeye falan vermezler, kaydınızı silerler. Öyle bir yok sayılırsınız ki, okul arkadaşlarınız bile hatırlayamaz sizi. Dımdızlak kalırsınız ortada. Devlet bu işi en kısa yoldan unutturmaya çalışıyor dedim size. Bir de mahkemeyle falan uğraşıp işin kayıtlara geçmesini ister mi? Hadi diyelim verdiler. Sadece üniformanızı bırakarak kurtulamazsınız. Mantıklı olun biraz."

Usta lafını bitirdikten sonra odaya pis bir sessizlik çökmüştü. Dördü de öylece oturuyordu.

Ahmet Paşa bir süre sonra "İdris Bey doğru söylüyor." dedi, "Zaten bu çözümü de tek başına bulmadı. Yine de sizi kimse istifa etmeye zorlayamaz. Son kararı siz vereceksiniz."

Yüzbaşı "Peki sonra ne olacak?" diye sordu.

Sonrası zaten çoktan düşünülmüştü. Paşa "Aynen devam edeceğiz." diye cevap verdi, "12. Daire subayları olarak kalacaksınız. Ama burada değil, İstanbul'da. Ankara artık sizin için güvenli bir yer değil. Soruşturmaları oradaki eski daireden yürüteceksiniz. İdris Bey tüm çevresiyle yanınızda olacak. İnanın İstanbul'da burada öğrendiğinizden çok daha fazla şey öğreneceksiniz. Ben de Daire komutanı olarak Ankara'da kalıp koordinasyonu sağlayacağım."

"Peki komutanım, bu işin ucu size dokunmayacak mı?"

"Eğer istifa ederseniz, Daire'ye bir şey olmaz. Komutanına da. Yok etmem derseniz... Allah kerim."

Sarp, Ahmet Paşa'nın söylemek istediklerini anlamıştı. Eğer istifa etmeyip ortalıkta dolaşmaya devam ederlerse, kendileriyle birlikte önce Paşa, sonra da Daire gidecekti. Belki de ardından şu gizli çalışan 12. Daire subayları... Paşayı tanıyalı çok zaman olmamıştı ama yüzbaşı, 12. Daire'nin bu yaşlı adamın hayatında ne kadar özel bir yerde durduğunu çok iyi biliyordu. Ahmet Paşa, yıllar sonra yeniden açılan Daire'nin bu kadar kısa süre içinde ve böyle pis bir şekilde kapanmasına tahammül edemezdi.

Kendi duyguları ise çok daha karmaşıktı. Sanki, çok değil daha bir ay kadar önce istifa etmek için o kadar uğraşan kendisi değilmiş gibi, mesleğini bırakmak çok ağırına gidiyordu. Belki de sorun istifa etmek ile ettirilmek arasındaki farktı... Bilemiyordu...

Paşa, İdris Usta'ya kaçamak bir bakış attıktan sonra daha sıcak bir sesle konuşmaya devam etti: "Askerlik üniforma demek değildir çocuklar. Giysilerinizle kimliklerinizi veriyorsunuz

sadece. Askerliğinizi değil. Hem siz her şart altında görev yapmaya yemin etmediniz mi?"

İdris Usta, mantıklı ve gerçekçi düşünce denilen şeyin subayların kafalarında yavaş yavaş ama acı verici bir şekilde belirmeye başladığını fark etti.

Hafif hafif yüklenmekte yarar gördü: "Beyler bunu kalıcı bir durum olarak değerlendirmeyin." dedi. "Ortalık yatışıp şu işi çözünce üniformalarınıza tekrar kavuşursunuz. Bunu size garanti edebiliriz. Bir de ciddi şekilde yardımınıza ihtiyacımız var. 12. Daire olmadan asla çözemeyeceğimiz bir bela geldi başımıza. Yani İstanbul'da olmanız bizim için de çok iyi olur. Orada kendinize ait bir ofisiniz olacak. Emrinizdeki insanlarla birlikte tam bir ekip çalışması yürüteceksiniz. Ben, arkadaşlarım ve Solaklar sürekli yanınızda olacağız. Ankara'da olduğundan daha fazla yetki sahibi olacaksınız. Gücünüzün yetmediği yerde Paşa devreye girip size bütün kapıları açacak. Zaten Milli İstihbarat yetkilileriyle konuştuk. Size resmi görev veremiyorlar ama çok gerekli olduğunda onlar adına çalıştığınızı söyleyebileceksiniz."

Bu son cümle Paşa'ya bir hayli şaşırtmıştı. 'Nereden çıktı bu?' diye sorar gibi ustaya baktı ama bozuntuya vermedi. İdris Usta, yeni bir laf açılmasına izin vermeden subaylara birer sigara ikram etti. Hemen ardından köşedeki minik dolaba koşup, üç bardağa aceleyle viski doldurdu ve konuklarının önüne koyuverdi. Herkes düşüncelerine öyle bir dalmıştı ki, sigaraların yanarken çıkarttığı çıtırtılar bile duyulabiliyordu.

Çok uzun süren kasvetli bir sessizliğin ardından, Ahmet Paşa sigaraların bitmesine yakın "Kararınız?" diye sordu.

Yüzbaşı, parmaklarının arasındaki izmariti kül tablasında ezdi. "Sen söyle Doğan" dedi ağzında kalan son dumanı üfleyerek.

Doğan viskisinden bir yudum daha aldı: "Hayır" dedi kesin bir sesle, "İstifa etmeyeceğim. Ne yapacaklarsa yapsınlar."

Belli etmek istemese de Paşa bu karara üzülmüştü. İdris Usta ise nerede hata yaptığını düşünüyordu.

Yüzbaşı viski kadehini kafasına dikip ayağa kalktı. Sağ taraftaki masanın yanına gitti. Ağır ağır ceketini çıkartıp, sandalyenin arkasına astı. Silahını da kılıfıyla birlikte masanın üstüne bıraktı. "Ben bu işi artık kişisel alıyorum." dedi, "Çok kızdım. Peşini bırakmaya niyetim yok." Sonra gözlerini İdris Usta'ya dikti: "İstanbul'da 'sorarak öğrenemezsin' numaraları yok İdris Bey. Her şeyi bilirim, bilmediğimi öğrenirim. Bir şey saklandığını, yalan söylendiğini duyarsam senin de peşini bırakmam."

"Söz!" dedi İdris Usta ama yüzbaşının kararına çok sevinememişti. Bu tek başına yeterli değildi. Doğan'ın da kesinlikle ikna edilmesi gerekiyordu ama usta, yüzbaşıdan istifa mektubunu almadan ağzını açmamaya karar verdi.

Sarp, hemen yanındaki yazıcıdan boş bir kağıt çekti. Masanın üzerindeki güzel dolma kalemlerden birini alarak boş kâğıdın alt taraflarına bir yerlere ismini yazıp altına imzasını attı. Kâğıdı masanın üzerinde bırakıp "Üstünü siz doldurun." dedi. Sonra yazıcıdan bir kâğıt daha çekerek Doğan'ın yanına gitti. "İmzala" dedi kâğıdı uzatarak.

Böyle bir hareketi hiç beklemediği Doğan'ın her halinden belli oluyordu. "Komutanım." dedi kekeleyerek, "Ben kararımı söyledim..."

"Ne dedin sen?" diye sordu Sarp sertçe.

"Benim kararımı söyledim dedim..."

"Ondan önce ne dedin Doğan?"

Doğan durakladı. Yüzbaşıya baktı... "Komutanım dedim... Komutanım."

"İmzala o zaman." dedi Sarp, "İstanbul'a yalnız gitmeye hiç niyetim yok."

Doğan birkaç defa yutkundu. Bu bugüne kadar Sarp Yüzbaşı'dan aldığı ilk ciddi emirdi. Komutanının burnuna doğru uzattığı kâğıt da zerre kadar titremiyordu. "Emredersiniz komutanım." diyerek kâğıdı aldı.

Üsteğmen ceketinin düğmelerini çözerken Ahmet Paşa gurur dolu gözlerle subaylarını izliyordu. "Her kimseniz artık korkun" diye geçirdi içinden.

Bu uhrevi anı İdris Usta'nın sesi bozdu. "Affedersiniz." dedi Usta sehpanın üzerindeki imzalanmış boş kâğıtları aceleyle toparlayarak, "Söylemeyi unuttuğum bir şey var. Şimdi aklıma geldi. Olayın kolay kapanmasını sağlamak için istifalarınıza iki yıl öncesinin tarihi atılacak. Yani son iki yıl hiç askerlik yapmamış gibi görüneceksiniz. Aslında bunun artık çok da bir önemi yok. Merak etmeyin, göreve döndüğünüzde, sizden alınan o iki yılı yerine geri koymanın bir yolunu buluruz..."

Sarp ile Doğan derin birer of çekip hiçbir şey söylemeye karar verdiler. Ağızlarından çıkacak olan şeyler paşanın yanında çok ayıp kaçacaktı.

Doğan "İstanbul'a ne zaman gidiyoruz biz?" diye sordu

Usta "Yarın, en geç yarından sonra." diye cevap verdi.

Bu haber subayları ana konudan uzaklaştırmıştı. Yüzbaşının aklında Bahar'a yapması gereken açıklamadan başka bir şey yoktu. Hanımefendiyi ikna etmek iki günden fazla hatta bir ömür boyu sürebilirdi. İşi bir de bu boyutuyla düşününce, Sarp'ın elinden talihine küfretmekten başka hiçbir şey gelmiyordu...

Üsteğmene doğru hafifçe yaklaşıp "Sen ne diyeceksin Itır'a?" diye fısıldadı. Tek istediği derdine bir ortak bulmaktı ama üsteğmen oldukça garip bir tepki vermişti: "Kime komutanım?"

Yüzbaşı, Doğan'ın yüzündeki anlamsız ifadeye garip garip baktı ve tekrar fısıldadı: "Itır'a oğlum, Itır'a..."

"Haa..." diye karşılık verdi üsteğmen. Besbelli ki konuyu henüz idrak etmişti. Fakat cümlesinin devamını bir türlü getiremiyordu. "Bilmiyorum komutanım..." diye mırıldandı, "Bakarız..."

Sarp iyice şaşırmıştı. Bulduğu her fırsatta direksiyonu Itır'ın evine kıran delikanlıyla, bu yanında oturan üsteğmen aynı kişiler miydi, hiç emin değildi. İşin içinde belli ki başka bir iş vardı, fakat ne yazık ki konuyu açmanın ne yeri ne de zamanıydı...

45

İdris Usta, Ankara'dan üç gün önce dönmüştü. Subaylardan ses seda yoktu hâlâ. Hazırlanmak, vedalaşmak bilemiyorlardı. Volkan, Esat ve Haydar da güvenliği sağlamak için başkentte kalmışlardı. İstanbul'da herkes dört gözle subayları bekliyordu. Yardımlarına çok ihtiyacı olduğundan falan değil, burada gözlerinin önünde durmaları için. Çocukların başlarına gelen işler emanetleri unutturacak cinstendi çünkü.

Bugün Eski Yer'de ocağın mevcut üyeleriyle önemli bir iş için toplanmışlardı. Elif için 'Çağrı' düzenlenecekti. Çağrı denilen şey, gelmeyen ya da gelemeyen birisini yanlarına getirmek için kullanılan bir sanattı ve tek bir sanat sahibinin yapamayacağı kadar güçtü. Yediler Çağrı'yı başı derde giren arkadaşlarını kurtarmak ya da çok lazım olan ama bir türlü ulaşılamayan kişileri yanlarına getirmek için kullanırlardı. Her şeyden önce çağrılacak kişinin ayine katılan herkes tarafından çok iyi tanınıyor olması gerekiyordu. Bu kişi çağrılmayı bekliyor ya da razı geliyorsa mesele yoktu. Ama eğer çağrılacak kişi razı değilse, bir sanatla bağlı tutuluyorsa ya da gelmemek için karşı bir sanatla direniyorsa işler çok daha zorlaşır, hem çağrılan hem de çağıranlar ciddi zararlar görebilirdi. Böyle bir ihtimalin varlığı en çok da Salih Usta'yı tedirgin ediyordu. Usta, aylardır haber alamadığı Elif'in bir sanat tarafından bağlanmış olduğundan korkuyordu. Böyle bir durumda altısının birden getirmek için inat etmeleri, kuracakları çemberin ortasına Elif'in parçalarının düşmesiyle sonuçlanabilirdi. Lakin çağırmaktan başka da bir çareleri yoktu. Madalyonunu kopartıp attığı için kıza ulaşamıyorlardı. Ortadan kaybolalı bir

yılı çoktan geçmişti ve anlaşılan Niran Hatun'a hâlâ kızgın, ocağa da hâlâ kırgındı. Salih Usta Çağrı'dan çok korkuyordu ama bir taraftan da seviniyordu. Öyle ya da böyle kızını görebilme ihtimali doğmuştu çünkü. "Bir gelsin hele" diyordu içinden, "Bir gelsin, her şey konuşulur anlaşılır. Zaten başımızın ne büyük dertte olduğunu bilse bir dakika durmaz. Emanetlerin çalındığından haberi yok ki kızcağızın. Bilmiyor öleyazdığımızı..." Salih Usta böyle düşünerek Eski Yer'in içinde bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyordu. Hâlâ çok tedirgindi ama belki bir saat sonra Elif burada, yanlarında olacaktı.

Yediler Çağrı'ya başlamak için Behruz Usta'nın gelmesini bekliyorlardı. Varlığı Çağrı için çok gerekliydi. Beşi Elif'i arayıp, bulup getirmekle uğraşırken, Behruz Usta olması muhtemel karşı sanatları ortadan kaldıracaktı. Onun gücünün karşısında hangi sanat dayanabilirdi ki?

İdris Usta ile Niran Hatun, ustayı beklerken son bir durum değerlendirmesi yapmayı uygun görmüşler ve herkesi Eski Yer'e çağırmışlardı. Mehmet Sinan, Abbas Ağa ve birkaç Solak buradaydı. Ayvaz Bey'in destek için ilk elden gönderdiği on beş Yörük yiğidine liderlik eden Korkut Bey de gelmişti. Emanetlerin çalındığını öğrenen Ayvaz Bey, İstanbul'a ancak bu kadar adam verebilmişti. Zira obasının, Kamer-i Hail'in lanetli hayvanlarını kırlardan ormanlardan uzak tutmak ve en önemlisi de Toroslar'ın sarplıklarında gizlenmiş 'Kapıları' korumak gibi görevleri vardı. Ayvaz Bey emanetlerin çalındığını öğrenince derhal tedarik buyurmuş, yiğitlerini dağlara bayırlara göndermiş, Kapılardaki korumayı arttırmıştı. Bunlar Yediler'in de işine gelen şeylerdi. Eğer bu işin ardında Hail varsa, lanetli hayvanlarının ortalıkta dolaşmaya başlaması yakın olmalıydı. Bir de tabii kapılara saldırılması, bütün dünyanın düzenini altüst edecek ve gökyüzünün gazabını üstlerine çekecek kadar tehlikeli sonuçlar doğurabilirdi.

Kırsal alanlar en az şehirler kadar önemliydi. Neyse ki buralar çok sağlam ellere emanet edilmişti. Ağasar'lı avcılar tüm Karadeniz'i tutuyorlar, hatta karşı kıyıdaki Kırımlı avcılara bile yardım ediyorlardı. En doğu, Kafkas Kazancıları'yla birlikte Azeri izcilerin kontrolü altındaydı. Daha doğuda denetim Kazak atlılarına ve Özbek savaşçılarına geçiyordu. Anadolu'nun güneydoğusu, müttefikleri olan Geceli Hünhan aşireti tarafından gözetiliyordu. Bazı Kürt aşiretleri de yanlarındaydı tabii ki. Orta bölgelerde, ellerinde sazlarıyla köy köy dolaşan aşıklar ve abdallar Yediler'e uçan kuştan haber verirlerdi. Daha batıda, Ege'nin dağları Zeybeklere ve Ormancılara emanetti. Trakya'dan Balkanlara kadar her yer de Çingene kolculardan sorulurdu. Ama en önemlisi Akdeniz ve Toroslar'dı. Kapılar buradaydı çünkü. Yörükler'in gelişi Yediler'in sırtlarını sağlamlaştırmışı. Ayvaz Bey daha fazla yiğit yollayacağına söz vermişti. Bu işe en çok sevinen de Yasemin olmuştu. Çünkü yörüklere liderlik eden Korkut Bey amcasının oğluydu...

"Hanımlar, ağalar ve beyler..." diye lafını bağladı İdris Usta, "Vaziyet böyledir ve anlayacağınız kötüdür." Salondakilere en son gelen kötü haberleri, yani İlyas'ın eminini vurduğunu söyleyen genç ile Bengi'nin eminini Kıvırcık Abdül'ün emriyle kaçırıp öldürdüğünü söyleyen adamın, cezaevinde birer gün arayla canlarına kıydıklarını henüz söylemişti. Ankara'da yakaladıkları adam da Bengi'nin tüm çabalarına rağmen hâlâ konuşmamaktaydı.

"Burada kimseden saklayacak bir şeyimiz yok" diye devam etti usta, "Biz emanetleri arayarak bulamayacağız. Nasıl bir düzen kurdularsa artık, elimizde hiçbir ipucu yok. Eğer dertleri ölümsüzlükse, çok yakında seslerini duyarız. İksir için bizimle anlaşmak isteyeceklerdir. Yok dertleri bizimleyse, Lokman'ın Kelamı'nı sonumuz gelene kadar saklayacaklardır. Lakin bizim tahminimiz ikincisidir. İşin arkasında Sakafi ya da Hail olmadan kimsenin böyle bir işe kalkışmaya cesaret edeceğini

düşünmüyoruz. Eh, Hail'in de öbür uğursuzun da ebedi hayattan yana bir dertleri olmadığına göre, amaçları belli sayılır. İksirin elli yıllık dönümünün önümüzdeki bahar dönümünde dolacağını duymuşsunuzdur. Doğrudur. Sizden saklayacak bir şeyimiz yoktur. Bugünden itibaren kum saatinin dolmasına yetmiş bir gün kalmıştır. O gün gelip kadim defteri aldıktan sonra, Hekim'in sözlerini okumak için elli günümüz vardır. Sözün özü tüm vaktimiz yüz yirmi bir gündür. Ne yapılacaksa bu zamanda yapılacaktır. Ağalar, beyler... Ocak kıyama hükmetmiştir! Emanetlere el uzatanın kim olduğunu merak etmeksizin, bilinen tüm düşmanlar en küçükten başlayarak vurulacaktır. Hesap merhametsiz sorulacaktır. Zaten kaderde emanetleri bulmak varsa, bunun başkaca bir yolu yoktur. İlk olarak tüm Geceli aşiretlerine haber salınmıştır. Altı gün sonraki aşiretler toplantısında, ocağın hükmü kendilerine bildirilecektir. En kötü durumda, hepimiz düşer ya da göçersek, geriye Niran Hatun kalacaktır. Ömrü yettiği sürece düzeni o koruyacak ve sürdürecektir."

Salondaki hiç kimse İdris Usta'nın laflarının üzerine edecek laf bulamadı. Gerçi söylediklerinin hepsi bilinen şeylerdi ama ilk defa bu kadar açık ve derli toplu dile getiriliyorlardı. Bir de tabii çok soğuk bir şey dahil edilmişti konuya: Ölüm... Hiç kimse ocağın olmadığı bir dünyayı düşünmek bile istemiyordu. Bu laf Yediler'e bile hâlâ o kadar uzak geliyordu ki.

Herkes umutla birisinin yeniden konuşmaya başlamasını beklerken, Eski Yer'in sütunlu salonunu yoğun ve geniş daireler çizerek esen bir rüzgâr dolduruverdi. Behruz Usta gelmek üzereydi. Herkes ayağa kalkıp kendine çekidüzen vermeye başladı. Rüzgâr, küçük bir hortum şeklini alana kadar, salonun ortasına doğru giderek daralan daireler çizerek esmeyi sürdürdü. Kısa bir süre sonra bu hortumun ortasında Behruz Usta'nın silueti belirmeye başladı. Efendisini istediği

yere sağ salim getirdiğine ikna olan rüzgâr, yavaş yavaş ustanın ayaklarına doğru çekildi ve zeminden az bir toz kaldırarak salonu terk etti.

Behruz Usta, tüm selamları aldıktan sonra etrafa şöyle bir baktı ve gülümseyerek "Vedalaşmak için erken değil mi daha?" diye sordu, "Kalanlar, gidenler belli oldu da benim mi haberim yok?"

"Herkes yerindedir usta." diye cevap verdi Niran.

Behruz Usta salondakilerin yanına giderek bir elini Abbas Ağa'nın diğer elini Korkut Bey'in omzuna koydu. "Herkes yerinde sağlam bassın o zaman." dedi.

Yediler haricinde salonda bulunanlar artık gitme vaktinin geldiğini anlamışlardı. Müsaade istediler. Mehmet Sinan ev sahibi olarak misafirleri merdivene kadar geçirdikten sonra İdris Usta'nın yanına döndü. Cebinden çıkardığı bir kâğıdı uzatarak alçak sesle "Kaya Bey'den" dedi, "Görüşmek istiyormuş. Önemliymiş." Usta, Mehmet Sinan'a biraz beklemesini işaret ettikten sonra kâğıdı okumaya başladı. Yine çarpık bir gülümseme yerleşmişti yüzüne. Kaya Bey ayrıntıya girmemişti ama kısaca 'Başlarındaki dertle ilgili konuşmak istediğini' bildiriyordu. İdris Usta "Daha elimizi kılıcımıza atmadan ses getirdik." diye geçirdi içinden. Kâğıdı katlayıp Sinan'a geri uzattı. "Haber sal." dedi, "Ne zaman nerede isterse görüşelim. Aşiretler toplantısından önce olsun ama..."

Mehmet Sinan hızlı adımlarla yukarıya çıkarken, Yediler Çağrı için salonun öbür ucunda toplanmaya başlamışlardı. İdris Usta'nın parıldayan gözler ve o çarpık gülümsemesiyle yanlarına gelmekte olduğunu görünce herkesin içini bir ferahlık kapladı. Ustanın bu hali aylardan beri hasret kaldıkları iyi haberlerin habercisiydi. Herkes ne olduğunu öğrenmek için can atıyordu ama Behruz Usta Çağrı için hazırlanmaya başlamıştı bile. Herkesin oturmasını işaret etti. Yediler büyükçe

bir daire şeklinde oturdular. Ayin sırasında kimsenin birbirine temas etmemesi en hayati kurallardan birisiydi. Herkes yerini alınca Behruz Usta, Salih'e son bir kez daha sordu: "Müsaaden var mı?"

"Var Usta." diye cevap verdi Salih.

Behruz Usta, çemberin tam ortası olarak belirlediği noktaya, küçük ahşap bir kaide yerleştirdi. Sonra cebindeki keseden, bir ucu sivri, çok kenarlı, duman rengi bir taşı dikkatli bir şekilde çıkartıp, sivri tarafından ortadaki kaideye oturttu. Yerine geçmeden önce Yediler'i bir kez daha uyardı: "İnat etmeyin. Karşıdan sanat gelirse bana bırakın..."

Yediler kafalarındaki bütün düşünceleri kovalamaya çalışarak, gözlerini tam ortalarındaki taşa diktiler. Akıllarında sadece Elif'in, gözlerinde de sadece taşın olması gerekiyordu. Zaten bir süre sonra taş, gözlerinde büyümeye başladı. Kendi renginde ışıklar çıkartıyor, giderek tüm görüş alanlarını kaplıyordu. Küçük taş yerden yükselmiş, herkesin ortak göz hizası olarak karar kıldığı bir noktada salınmaya başlamıştı.

Elif'e kavuşmanın heyecanıyla gri ışık denizine kendisini ilk bırakan Salih Usta olmuştu. Yaşamayanlara anlatması çok güç bir deneyimdi Çağrı. Şöyle anlatılmaya çalışılırdı deneyimsiz çıraklara: "Suyun metrelerce altında, çıplak gözle altın bir kolyeyi aradığını düşün. Dipteki taşların kumların arasında o kolye gözüne nasıl çarparsa, çağırdığın kişiyi de öyle görürsün. Güç olan onu oradan alıp sağ salim yüzeye çıkarmaktır."

Salih Usta sonsuz griliğin içinde Elif'in parıltısını arıyordu. Henüz görünürde yoktu. Biraz daha derinlere inmeye karar verdi. Yönünü kaybetmemeye dikkat ederek her tarafa bakındı. "İmkânsız" diye geçirdi içinden, "Şimdiye kadar görmemiz lazımdı." Çağrı'ya tam altı kişi katılmışlardı. İçlerinden birinin görmesi, hepsinin görmesi demekti. Ama bu gri sonsuzluk kesinlikle bomboştu. Bunun tek bir açıklaması vardı:

Ancak olmayan birisi Çağrı'da görülemezdi. Kafasında düşünceler dolaşmaya başlayıp, korku ve panik zihnine hâkim olunca, usta gri boşluğun içinde savrulmaya başlamıştı. Artık Elif'i sadece gözleriyle arıyordu ve bu, Çağrı için çok tehlikeli bir durumdu. Korkunç bir akıntıya kapılmış gibiydi. Kendisini tamamen bırakmak üzereyken bir şeyin kendisini tüm bedeninden kavrayıp yukarıya doğru çektiğini hissetti..

Gözlerini açtığında tam karşısında oturan Niran Hatun'u gördü "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı Hatun, "Çaylak gibi kaybolacaktın."

Salih Usta şöyle bir silkinerek içinin titremesini durdurmaya çalıştı. Çağrı sona ermişti. Küçük taş kaidesine doğru süzülerek inerken, sapsarı kesilmiş suratların birbirlerine ve Behruz Usta'ya bakmakta olduklarını gördü. Hemen elini koynuna atıp madalyonunu çıkarttı. Bütün kartallar kırmızıydı. Madalyonun yanılması imkânsızdı: Elif yaşıyordu. Ama bir o kadar imkânsız olan da yaşayan bir kişiyi Çağrı'da görememiş olmalarıydı.

Behruz Usta ayağa kalkıp, taşı ve kaidesini yerden aldı. "Büyük..." dedi, "Çok büyük bir güçle örtülmüş. Benim bile aşamayacağım bir güçle." Taşı kesesine yerleştirip kapıya doğru yürümeye başladı. Çok düşünceli görünüyordu.

Behruz Usta'nın salonu terk etmesiyle birlikte herkes hafızasını yoklamaya başlamıştı. Hepsinin görüşünü örten bu güç nasıl bir şey olabilirdi ki? Uzun yaşamları boyunca karşılarına çıkan her şeyi anımsamaya çalışıyor, kimin ya da neyin böyle bir kudrete kadir olabileceğini bulmaya çalışıyorlardı. Derken İdris Usta'nın aklına hiç de o kadar eski olmayan bir olay geliverdi. Birkaç ay önce başlarına gelip de, hesapta olmayan derdlerin altında unutulup gitmiş bir olay.

İdris Usta aklına gelen şeyi bir süre kendisine saklayıp kafaları yerde düşünüp duran arkadaşlarına baktı. Kendi aklına

gelen şeyin bir başkasının da aklına gelmesini diliyordu. Kimseden ses çıkmadığını görünce "Ben bu güce kadir bir tek şey biliyorum." diye mırıldandı. Salih, gözlerini elinde sıkı sıkı tuttuğu madalyondan kaldırıp İdris Usta'ya dikti. "Daha doğrusu aklıma bir tek o geliyor." diye devam etti Usta, "Kelam Bölen!"

İki kelimeden oluşan bu sıfat herkesin hafızasını tazelemeye yetmişti. Aylar önce çalındığını duyduklarında 'Nasıl olsa kendisini gösterir.' diyerek çok fazla üzerinde durmamışlar, aramak zahmetine girmemişlerdi. Kelam Bölen'in kendisini böyle göstereceği kimin aklına gelirdi ki?

"Zülfikar!" diye geçirdi Salih Usta içinden. Aklında bu kadim kılıcın benzersiz şekli belirdi. Kızı, Elif'i, kılıcın dibinde eli kolu bağlı öylece yatarken geldi gözünün önüne. Ustanın bedeni buza kesmişti. Kızının başının nasıl bir belada olduğunu düşündü. Ve nasıl kurtulacağını... Kurtaracaklarını... Kim Zülfikar'ın kudretine karşı durabilirdi ki?

1. BÖLÜMÜN SONU